Ο

του Ρούντολφ Γιούνγκ

Εθνικο Σοσιαλισμός

τα θεμέλιά του, η ανάπτυξή του και οι στόχοι του

Ο

εθνικο-σοσιαλισμός

τα θεμέλιά του, η ανάπτυξή του και οι στόχοι του

από τον μηχανικό Γούντολφ Γιούνγκ

βουλευτής, Μέλος του βοιωβουλίου της Πράγας

Γνωμικό: «Μόνο ο σοσιαλισμός σε οποιαδήποτε μορφή μπορεί να έχει πραγματική σημασία στη Γερμανία»

Όσβαλντ Σπένγκλερ (1880-1936)
«Πρωσσισμός και Σοσιαλισμός»

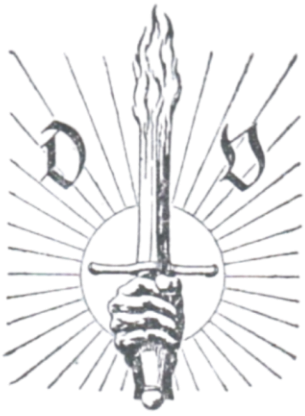

Γερμανική Εθνική Εκδοτική Εταιρεία, Dr. Ερνστ Μπέπλε, Μόναχο

Ρούντολφ Γιούνγκ (Rudolf Jung, 1882 – 1945)

Πρόλογος για τη νέα έκδοση (το 2020)

Ένα θεμελιώδες έργο που αποκαλύπτει τους φυσικούς νόμους· και αυτοί οι νόμοι δεν έχουν χάσει τίποτα από την ισχύ τους μέχρι σήμερα. Δεν χρειάζεται να εφεύρουμε ξανά τον τροχό, γιατί τα πάντα έχουν ήδη διατυπωθεί από τους προγόνους μας. Θα πρέπει απλώς να προσπαθήσουμε να μεταφράσουμε την αρχαία σοφία για τη σημερινή νεολαία με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να την κατανοήσουν στην αρρωστημένη τους κατάσταση. Αυτή η μεταφραστική εργασία είναι ευθύνη όλων όσων διαβάζουν και κατανοούν αυτό το βιβλίο.

Ευχαριστώ τους σκληρά εργαζόμενους βοηθούς, χωρίς τους οποίους αυτή η νέα έκδοση δεν θα ήταν δυνατή.

Σχετικά με τον συγγραφέα:

Ο Ρούντολφ Γιουνγκ γεννήθηκε στις 16 Απριλίου 1882 ως γιος σιδηροδρομικού υπαλλήλου στο Πλάσι της Βοημίας. Αφού σπούδασε μηχανολογία, ο Ρούντολφ Γιουνγκ εξελέγη εκπρόσωπος του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος [Deutsche Arbeiterpartei (DAP)] στο κοινοβούλιο του κρατιδίου της Μοραβίας το 1912 και τον Νοέμβριο του 1919 έγινε δεύτερος πρόεδρος του βοημικού κλάδου του διαδόχου κόμματος Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα [Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei (NSDAP)]. Ήδη από το 1922, έγραψε το πρωτοποριακό του έργο για τον απαραίτητο Εθνικοσοσιαλισμό στη Γερμανία με τίτλο «Εθνικοσοσιαλισμός, τα θεμέλιά του, η ανάπτυξή του και οι στόχοι του», βασισμένο στο έργο του Όσβαλντ Σπένγκλερ «Πρωσσισμός και Σοσιαλισμός». Στις 17 Οκτωβρίου 1926, ο Ρούντολφ Γιουνγκ ανέλαβε την προεδρία του DNSAP. Από το 1933 και μετά, το κόμμα απαγορεύτηκε από τους Τσέχους στην προσαρτημένη γερμανική Σουδητία, ο Ρούντολφ Γιουνγκ διώχθηκε πολιτικά και καταδικάστηκε σε μια δίκη-παρωδία. Λόγω της τσεχικής τρομοκρατίας στη Γερμανία, μετανάστευσε στον πυρήνα του Ράιχ το 1935, όπου ήταν επίσης πολιτικά ενεργός, μεταξύ άλλων ως εκπρόσωπος του Ερνστ Φρίντριχ Κρίστοφ Ζάουκελ (Ernst Friedrich Christoph Sauckel, 1894 – 1946).

Τον Μάιο του 1945, παραδόθηκε από τους λεγόμενους «απελευθερωτές» σε τσέχικες κομμουνιστικές συμμορίες, οι οποίες τον δολοφόνησαν σε φυλακή της Πράγας στις 11 Δεκεμβρίου 1945.

Πίνακας περιεχομένων

Πρώτο Μέρος – Θεμέλια του εθνικού Σοσιαλισμού

Γερμανικός λαός και Ράιχ 1
Αλλαγές στο δίκαιο της γης 7
Κοινωνική Οικονομία στον Μεσαίωνα 16
Χειρονακτική τέχνη και αστικός πολιτισμός 16
Δημοτική πολιτική
(Ζητήματα αστικής γης και φορολογίας) 22
Εμπόριο και διαδικασίες εμπορικών συναλλαγών (Σχετικά με τα χρήματα και τους τόκους) 25
Μετάβαση σε μια καθαρά νομισματική οικονομία και σε επιχειρήσεις εργοστασιακής παραγωγής. 29
Υλισμός και Μαμωνισμός 36
Το Ιουδαϊκό Πνεύμα
Η Ιουδαϊκή επιδίωξη για παγκόσμια κυριαρχία 43
Νεκροθάφτες της Γερμανίας 57
Στις Πύλες του Μέλλοντος 64

Δεύτερο Μέρος – Ανάπτυξη και Ντοκουμέντα του εθνικού Σοσιαλισμού

Εισαγωγή 69
Ανάπτυξη του εθνικού Σοσιαλισμού 70
Ντοκουμέντα του εθνικού Σοσιαλισμού 75

Τρίτο Μέρος – Στόχοι του εθνικού Σοσιαλισμού

Εισαγωγή 79
Η Δέσμευσή μας στην Εθνικότητά μας 80
Η Έννοια της Ελευθερίας και της Αμυντικής Ετοιμότητας 84
Η Έννοια της Αναγέννησης στον εθνικό Σοσιαλισμό 90
Εργασία και Μη Κερδισμένο Εισόδημα 96
Το Πλήρες Κέρδος της Εργασίας 98
Ενοίκιο Γης και Προστιθέμενη Αξία 100
Τόκος 103
Οικονομική Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση; 109

Κατάργηση του μη δεδουλευμένου εισοδήματος 117
Αγροτική Μεταρρύθμιση, Κατάργηση της δουλείας των τόκων και Κοινωνικοποίηση των ιδιωτικών Μονοπωλίων 121
Α. Αγροτική Μεταρρύθμιση 121
και Κατάργηση της δουλείας των τόκων 131
Μεταρρύθμιση του δικαίου γης (Αγροτική Μεταρρύθμιση)
Β. Κοινωνικοποίηση των ιδιωτικών Μονοπωλίων 139

Συνεταιρισμοί και συμμετοχή στα κέρδη
Εργατικά Συμβούλια 143
Ο ετοιμοθάνατος κοινοβουλευτισμός – Νέες μορφές 149
Γερμανικό Δίκαιο 155
Το Γερμανικό Εθνικό Κράτος 159
Ε π ί λ ο γ ο ς 165

Πρόλογος στην τρίτη έκδοση

Αυτή η νέα, πλέον τρίτη έκδοση, κατέστη απαραίτητη σχετικά γρήγορα. Ο λόγος είναι πολύ ενθαρρυντικός. Είναι η ραγδαία ανάπτυξη του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, το οποίο αναγνωρίζεται σε όλο και ευρύτερους κύκλους σαν ένα κατάλληλο εργαλείο για την απελευθέρωση του λαού μας από τη δουλεία και την ντροπή.

Τα κόκκινα λάβαρά του με τον μαύρο αγκυλωτό σταυρό σε λευκό φόντο αναγγέλλουν με θρίαμβο την ελεύθερη κοινωνική Παν-Γερμανία του μέλλοντος, που δεν θα δημιουργηθεί από τους δειλούς λαπάδες πολιτικούς που απλώς προσπαθούν να εκπληρώσουν τις ευθύνες τους, αλλά από αληθινούς άνδρες· άνδρες στις φλέβες των οποίων ρέει αίμα και όχι μελάνι, με καρδιά γεμάτη μίσος και αγάπη, εν ολίγοις, άνδρες σαν τον Χίτλερ και τους οπαδούς του, στους οποίους αφιερώνεται αυτό το βιβλίο επειδή έχουν τις αρετές του Εθνικοσοσιαλιστή, το θάρρος, την αποφασιστικότητα και την ανιδιοτέλεια, στον μέγιστο βαθμό.

Αυτή η έκδοση έχει αναθεωρηθεί. Δεδομένου ότι προορίζεται κυρίως για το Γερμανικό Ράιχ, όλες οι δηλώσεις σχετικά με τη Σουδητία που περιέχονται στη δεύτερη έκδοση έχουν παραλειφθεί όπου είναι δυνατόν. Αν αναφερθούν ακόμη παραδείγματα από την πρώην Αυστρία· δεν θα πρέπει επομένως να κατηγορείται ο συγγραφέας για τοπικό πατριωτισμό, καθώς έχει χρησιμοποιήσει και στοιχεία από το στενότερο Γερμανικό Ράιχ, στο βαθμό που ήταν διαθέσιμα σε αυτόν, και άλλωστε, τα γερμανικά εδάφη της πρώην Αυστρίας ανήκουν στη Μεγάλη Γερμανία.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός, του οποίου τις ιδέες θα πρέπει να μας απασχολήσουν, δεν πρέπει να θεωρείται σαν η ναυαρχίδα ενός κόμματος, που έχει σαν στόχο να κερδίσει ψήφους. Είναι πολύ περισσότερο μια κοσμοθεωρία που δίνει κατεύθυνση σε ένα μεγάλο λαϊκό κίνημα. Το να ανήκεις σε αυτό δεν προσφέρει πλεονεκτήματα, αλλά απαιτεί συνεχείς θυσίες. Αυτό που απαιτούμε από τον λαό μας είναι – όπως είπα και πριν – θάρρος, αποφασιστικότητα και ανιδιοτέλεια. Μαζευόμαστε γύρω από τη σημαία μας ιδεαλιστές και όχι υλιστές, δημιουργοί και όχι άπληστοι άνθρωποι. Απαιτούμε πίστη στον σκοπό μας και στη νέα Γερμανία, την οποία υπηρετεί ανιδιοτελώς, και ως εκ τούτου και ολοκλήρωση, αφήνοντας στην άκρη κάθε προσωπική φιλοδοξία.

Είθε λοιπόν αυτό το βιβλίο να προβληθεί σαν κήρυκας και πρόδρομος του

Αδόλφου Χίτλερ και των οπαδών του!

Τρόπαου, Μάιος 1923.

Ο συγγραφέας

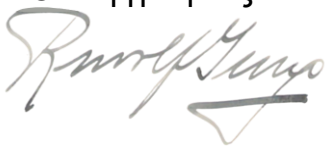

Πρόλογος στην δεύτερη έκδοση

Πριν από περισσότερα από δύο χρόνια, η πρώτη έκδοση αυτού του βιβλίου εκδόθηκε με τον τίτλο Εθνικοσοσιαλισμός: Τα Θεμέλια και οι Στόχοι του. Οφείλει τη γένεσή του στην επιθυμία να εφοδιαστεί το κίνημά μας με ένα οπλοστάσιο παρόμοιο με αυτό που διαθέτουν και χρησιμοποιούν με επιτυχία οι Μαρξιστές. Αυτό το έργο βασίστηκε σε προτάσεις που έλαβα σε μια συνάντηση, οι οποίες ήταν σημαντικές για μένα για διάφορους λόγους. Σε αυτή τη συνέλευση – ήταν στο Τροπάου – μίλησα για πρώτη φορά μπροστά σε ένα μαζικό ακροατήριο για τους στόχους και τα μέσα του Εθνικοσοσιαλισμού, δηλαδή για το κίνημα που περιλαμβάνει όλα όσα μπορούν να ονομαστούν γερμανική κοσμοθεωρία.

Υπάρχουν πολλά κινήματα αφιερωμένα στην εφαρμογή συγκεκριμένων καινοτομιών. Η σημασία τους δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να μειωθεί. Κι όμως: Ο Εθνικοσοσιαλισμός αγωνίζεται για περισσότερες από μία μερική μεταρρύθμιση. Τα καταφέρνει όλα. Στόχος του είναι, καθαρά και απλά, η μεταρρύθμιση της ίδιας της ζωής. Καταπολεμά όλα όσα προκύπτουν από την ξένη σκέψη, η οποία δεσμεύει τον Λαό μας στα δεσμά της δουλείας.

Το σύνθημά του είναι: επιστροφή στο γερμανικό πνεύμα, στη γερμανική ουσία! Και επειδή ο Λαός μας μπορεί να ανακάμψει και να ανακτήσει τη δύναμή του – και επομένως να απελευθερωθεί ξανά – μόνο αν εξαλείψει οτιδήποτε ξένο πολλαπλασιάζεται μέσα του, ο Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει επομένως τη σωτηρία της Γερμανίας, επειδή η σωτηρία μπορεί να προέλθει μόνο από τη δική του δύναμη, από το γερμανικό πνεύμα, από τη γερμανική θέληση!

Η πρώτη έκδοση είχε διάφορες εγγενείς ελλείψεις. Αυτές ήταν κατανοητές δεδομένων των αντίξοων συνθηκών υπό τις οποίες προέκυψε. Χάνοντας τη θέση μου, εκδιωγμένος από τη χώρα, με μια βαλίτσα συσκευασμένη, στερήθηκα τους πιο ουσιαστικούς πόρους. Το μεγαλύτερο μέρος προήλθε από το δικό μου μυαλό, χωρίς καμία βοήθεια. Ούτε είχα πολύ χρόνο διαθέσιμο. Ακόμα και τώρα ο χρόνος μου εξακολουθεί να περιορίζεται από την πολιτική, τις ομιλίες και την οργάνωση. Έτσι το έργο που ξεκίνησε το Πάσχα δεν είχε ολοκληρωθεί μέχρι το τέλος του έτους. Με ευγνωμοσύνη θυμάμαι τις λίγες, αλλά γι' αυτό και τις πιο όμορφες, μέρες που πέρασα στο υπέροχο Ράιβιζεν (Λιβάδια του Ρήνου – Reihwiesen), το οποίο διευκόλυνε τρομερά το έργο.

Παρά την έλλειψη χρόνου μου, το πρώτο μέρος έχει αναδιαμορφωθεί εκτενώς και το δεύτερο έχει αναδιαμορφωθεί από την αρχή. Συνεπώς, ελπίζω ότι έχω εκπληρώσει όλες τις προσδοκίες που μπορούν εύλογα να αποδοθούν στο έργο.

Η μορφή των μεμονωμένων, αυτοτελών συγγραμμάτων μεταφέρθηκε από την πρώτη έκδοση. Αν και καθιστά αναπόφευκτη την επανάληψη, κάνει το βιβλίο και πιο ευανάγνωστο και κατάλληλο για τον κύριο στόχο του βιβλίου: να παρέχει τις βάσεις για διαλέξεις.

Η κατάσταση του λαού μας δεν έχει βελτιωθεί περισσότερο από ό,τι όταν έγραψα την πρώτη έκδοση. Στην Ανατολή και τη Δύση, στον Βορρά και τον Νότο, εκατομμύρια Γερμανοί στενάζουν κάτω από τον ζυγό της ξένης κυριαρχίας, και το μεγαλύτερο μέρος του λαού μας βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στο τέλμα κάτω από μια δειλή ηγεσία που εμψυχώνεται από το ιουδαϊκό πνεύμα. Τα δημοψηφίσματα στην Ανατολική και Δυτική Πρωσία, το Σλέσβιχ, την Άνω Σιλεσία, την Καρινθία, το Τιρόλο και το Σάλτσμπουργκ δεν πρέπει να μας κρύψουν αυτά τα γεγονότα.[1] Αλλά είναι φωτεινά σημεία, στο βαθμό που μας δείχνουν ο λαός μας είναι ακόμα υγιής και εξακολουθεί να είναι διαποτισμένος με τη θέληση για ζωή.

Η εμπιστοσύνη μας στην αναβίωση του λαού μας βασίζεται σε αυτό το γεγονός. Είμαστε έτοιμοι με καρδιά, μυαλό και χέρια για να βοηθήσουμε στη δημιουργία των μελλοντικών έργων που πρέπει και θα προκύψουν από το βραστό καζάνι του παρόντος! Σαν νεανικό κίνημα, στρεφόμαστε στους πολύβουους, ταραχώδεις νέους, που δεν σκέφτονται με αμφιβολία και φόβο, αλλά που, με ελπίδα και πίστη, νικούν επειδή τολμούν!

Η αυτοπεποίθηση, το θάρρος, η ορμή, αλλά και η ανιδιοτέλεια είναι τα αστέρια που μας καθοδηγούν! Ήταν οι πυλώνες του μεγάλου παρελθόντος του Λαού μας. Θα είναι και τα δομικά στοιχεία του μέλλοντός μας. Από την αγκαλιά τους θα αναδυθεί,

ο πολυπόθητος στόχος μας,
το επιθυμητό μας έπαθλο,
μια ελεύθερη, κοινωνική Πανγερμανία!

Άλτστατ-Τρόπαου, Δεκέμβριος 1921.

Ο συγγραφέας.

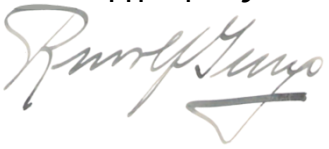

---

1. Μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η επαναχάραξη των συνόρων της Ευρώπης και η εμφάνιση νεοσύστατων εθνών όπως η Τσεχοσλοβακία, η Πολωνία, η Γιουγκοσλαβία κ.λπ. άφησαν πολλές εθνοτικά μικτές «συνοριακές περιοχές» σε αβέβαιη κατάσταση, με πολλά κράτη να διατυπώνουν εδαφικές διεκδικήσεις επ' αυτών. Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Γούντροου Γουίλσον ήταν ένθερμος υποστηρικτής της αρχής της «αυτοδιάθεσης» και αυτό ώθησε την ένταξη αρκετών πρωτοκόλλων στη Συνθήκη των Βερσαλλιών και στη Συνθήκη του Αγίου Γερμανού, τα οποία υποσχέθηκαν σε ορισμένες αμφισβητούμενες περιοχές το δικαίωμα να καθορίσουν τη δική τους εθνική ταυτότητα. Σαν αποτέλεσμα, μεταξύ 1920 – 21 έγιναν αρκετά δημοψηφίσματα υπό την επίβλεψη της Διασυμμαχικής Επιτροπής Δημοψηφίσματος, προκειμένου να διευθετηθεί το ζήτημα της κυριαρχίας στις περιοχές της Ανατολικής Πρωσίας, του Σλέσβιχ, της Άνω Σιλεσίας, της Καρινθίας και της ανατολικής Δυτικής Πρωσίας. Η Ανατολική Πρωσία, η Δυτική Πρωσία και η πλειοψηφία της Άνω Σιλεσίας ψήφισαν όλες να ενωθούν με τη Γερμανία. Η βόρεια (με πλειοψηφία δανική) περιοχή του Σλέσβιχ ψήφισε να συγχωνευθεί με τη Δανία. η νότια (με πλειοψηφία γερμανική) περιοχή ψήφισε να συγχωνευθεί με τη Γερμανία. Στην Καρινθία, όπου η επιλογή ήταν μεταξύ της ένωσης με τη Γιουγκοσλαβία ή με την Αυστρία, η πλειοψηφία ψήφισε υπέρ της ένωσης με την τελευταία. Ψηφοφορίες έγιναν και στο βόρειο Τιρόλο και στο Σάλτσμπουργκ, αν και όχι υπό την αιγίδα της Επιτροπής Δημοψηφίσματος (που σημαίνει ότι δεν είχαν καμία νομική, δεσμευτική ισχύ για το status quo). Και στις δύο περιοχές, οι κάτοικοι με γερμανική πλειοψηφία ψήφισαν συντριπτικά υπέρ της ένταξης της Αυστριακής Δημοκρατίας στη Γερμανία, κάτι που απαγορευόταν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.

Πρώτο μέρος.
Θεμέλια του Εθνικοσοσιαλισμού

Γερμανικός λαός και Ράιχ.

Ο Καρλομάγνος είχε ενώσει όλες τις γερμανικές φυλές που βρίσκονταν στη σημερινή Γαλλία, την Άνω Ιταλία και τη Γερμανία σε ένα κράτος. Υπό τον γιο του Λουδοβίκου, όμως, αυτό το Ράιχ άρχισε να καταρρέει και τελικά μοιράστηκε μεταξύ των γιων του, του Λοθάριου Α', του Λουδοβίκου του Ευσεβή και του Κάρολου του νεότερου, με τη Συνθήκη του Βέρντεν το 843.

Εκτός από τις επισκοπές του Σπάιερ, του Βορμς και του Μάιντς που βρίσκονταν δυτικά του Ρήνου, ο Λουδοβίκος έλαβε όλα τα εδάφη ανατολικά του Ρήνου.

Εδώ ξεκινά η δική μας γερμανική και γαλλική ιστορία.

Η δυναστεία των Καρολιδών όμως είχε εξαντλήσει τη δύναμή της με τον Καρλομάγνο. Το 887, ο τελευταίος απόγονός του εκθρονίστηκε σε γερμανικά εδάφη. Μετά από ένα διάλειμμα, έγινε η εκλογή βασιλιά το 911, όπως συνηθιζόταν κάποτε μεταξύ των γερμανικών φυλών. Ο Φράγκος Δούκας Κορράδος Α' αναδείχθηκε βασιλιάς, αλλά πέθανε μόλις 7 χρόνια αργότερα. Τώρα η επιλογή έπεσε σε αυτόν που πρότεινε τον Δούκα Ερρίκο Α' της Σαξονίας, που ονομαζόταν Ορνιθοθήρας ή ιδρυτής της πόλης.

Υπό την βασιλεία του δημιουργήθηκε στην πραγματικότητα η Γερμανική Αυτοκρατορία και μαζί της ο γερμανικός λαός. Αυτή η δημιουργία είχε μια ποικίλη μοίρα. Ο γιος του Ερρίκου, Όθων ο Α', ήταν θαμπωμένος από την ρωμαϊκή αυτοκρατορική αξιοπρέπεια και το γερμανικό βασίλειο έγινε η «Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους».

Η αφύσικη συμμαχία με τη Ρώμη είναι ο πρώτος κρίκος σε μια ατελείωτη αλυσίδα λαθών και αναταραχών. Η γερμανική μοναρχία θα είχε γίνει εθνικός θεσμός όπως η γαλλική ή η αγγλική μοναρχία, θα είχε ξεπεράσει τις φυλετικές διαφορές από τις οποίες έπασχε ο λαός μας και έτσι θα τον είχε ενώσει σε μια ενότητα. Η μη-γερμανική αυτοκρατορική ιδέα, διεθνής από τη φύση της, μας έφερε μόνο κακό. Είναι η αιτία των ανεπιτυχών αποστολών στην Ιταλία, οι οποίες ανέστειλαν τη φυσική μας επιθυμία να κινηθούμε ανατολικά και εμπόδισαν την εποικιστική δραστηριότητα που ξεκινούσε εκεί. Η Κουρλάνδη, η Λιβονία, η Εσθονία, η Πολωνία και η Σουδητία θα ήταν σήμερα γερμανικές αν οι ηγεμόνες από τους Σαξονικούς και τους Σαλικούς-Φραγκικούς οίκους και η λαμπρή δυναστεία των Χοενστάουφεν είχαν παραμείνει Γερμανοί βασιλιάδες. Αλλά επιδίωξαν την αντιγερμανική αυτοκρατορική τρέλα, η οποία τελικά οδήγησε μόνο στην «ταπείνωση της Κανόσα» και την πτώση της Γερμανικής Αυτοκρατορίας των αρχών του Μεσαίωνα υπό τον Σαλιανό Ερρίκο τον Δ' (1056-1106).

Η συμμαχία με τη Ρώμη σύντομα μετατράπηκε σε αγώνα με και γύρω από τη Ρώμη, έναν αγώνα που οι Χόενσταουφεν τελικά έχασαν. Η δυναστεία τους χάθηκε οικτρά. Το 1256 η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία διαλύθηκε. Το 1273 ξαναχτίστηκε με την εκλογή του Ροδόλφου των Αψβούργων. Αλλά υπό τους ηγεμόνες των Αψβούργων και των Λύτσελμπουργκ (Λουξεμβούργο), ήταν στην πραγματικότητα μόνο μια σκιά του παλιού της εαυτού. Αυτές οι δυναστείες απλώς επιδίωκαν να εδραιώσουν τη μεγαλύτερη δυνατή βάση εξουσίας για τις ίδιες, και οι μεγαλύτεροι φεουδάρχες ακολούθησαν το παράδειγμά τους. Με την Ειρήνη της Βεστφαλίας (1648), η οποία έθεσε τέλος στον Τριακονταετή Πόλεμο, οι πρίγκιπες στην πραγματικότητα ανεξαρτητοποιήθηκαν και αναδύθηκε το ατυχές σύστημα των μικρών κρατιδίων (Kleinstaaterei).[2] Μέχρι το 1806, όταν ο Φραγκίσκος Β' παραιτήθηκε από τον γερμανικό αυτοκρατορικό τίτλο και ανέλαβε αυτόν του Αυτοκράτορα της Αυστρίας, η αυτοκρατορία ζούσε μόνο μια ψεύτικη ύπαρξη. Ένας αυτοκρατορικός πρίγκιπας, όπως ο Πρώσος βασιλιάς Φρειδερίκος ο Β', θα μπορούσε, για παράδειγμα, να κηρύξει πόλεμο εναντίον της Μαρίας Θηρεσίας, η οποία κυβερνούσε τις κληρονομικές εκτάσεις των Αψβούργων, παρόλο που ο σύζυγός της ήταν ο Γερμανός Αυτοκράτορας!

Οι Σάξονες, οι Φράγκοι και οι Χοενστάουφεν ηγεμόνες, αν και οι περισσότεροι εξέχοντες, όπως οι Σάξονες Όθων ο Α' (986-973) και Όθων ο Β' (973-983), ο Φράγκος Ερρίκος ο Γ' (1039-1056) και ο Χοενστάουφεν Ερρίκος ο ΣΤ' (1190-1197), εξαιρετικά χαρισματικοί, έχασαν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους στην προσπάθειά τους για παγκόσμια κυριαρχία. Υπολόγισαν εντελώς λανθασμένα το πραγματικό τους έργο, να δημιουργήσουν μια αυτοκρατορία στην Κεντρική Ευρώπη, αποτελούμενη σε μεγάλο βαθμό από Γερμανούς, η οποία θα περιλάμβανε και θα γερμανοποιούσε τις διάσπαρτες δυτικοσλαβικές φυλές. Απέτυχαν να δημιουργήσουν μια χριστιανογερμανική εκκλησία με τη βοήθεια γενναίων Γερμανών επισκόπων που θα ήταν πρόθυμοι να το κάνουν. Αυτές ήταν οι αμαρτίες τους, που θύμιζαν πολιτικούς, από τις οποίες εμείς, οι απόγονοί τους, εξακολουθούμε να υποφέρουμε σήμερα, αιώνες αργότερα.

Η δεύτερη ευκαιρία για κρατική ενότητα και εδραίωση της αυτοκρατορίας ήρθε αιώνες αργότερα με τη Μεταρρύθμιση. Παρέμεινε ανεκμετάλλευτη για άλλη μια φορά, και αυτό είναι το προπατορικό αμάρτημα των Ισπανοκληρικών Αψβούργων. Το μόνο μέλος αυτής της δυναστείας που ένιωθε Γερμανός και ήθελε να ενεργήσει ανάλογα, τουλάχιστον στην περιοχή των κληρονομικών του εδαφών, ο Ιωσήφ Β', ήρθε πολύ αργά και έζησε πολύ λίγο.

---

2. Η λέξη «Kleinstaaterei» δεν έχει άμεσο αγγλικό αντίστοιχο. Μια κυριολεκτική μετάφραση θα ήταν κάτι σαν «μικρό κρατίδιο». Στα γερμανικά, η λέξη χρησιμοποιείται γενικά για να περιγράψει πολιτικές συνθήκες στις οποίες υπάρχει υπερβολικός αριθμός μικρών, κυρίαρχων κρατών μέσα σε μια δεδομένη περιοχή. Χρησιμοποιήθηκε συνήθως στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και στην περίοδο αμέσως μετά τη διάλυσή της, και συνήθως χρησιμοποιείται υποτιμητικά. Ο Ρούντολφ Γιουνγκ χρησιμοποιεί τον όρο για να καταγγείλει τη διαίρεση που υπήρχε μεταξύ του γερμανικού λαού σαν αποτέλεσμα του πολιτικού του κατακερματισμού.

Από τότε, το εκκλησιαστικό σχίσμα είναι η ατυχία μας, ο αιώνιος ανταγωνισμός μεταξύ Ρωμαίων και Λουθηρανών είναι η βαθύτερη αιτία όλων των φιλοδοξιών για μικρά κράτη, για τον λεγόμενο ιδιαιτερισμό. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να γίνουμε εντελώς Γερμανοί με την ίδια έννοια που ο Γάλλος είναι Γάλλος και ο Τσέχος είναι Τσέχος, επειδή ήμασταν πάντα κυρίως Καθολικοί ή Προτεστάντες. Κανένας από τους δύο δεν είναι Γερμανός στα βάθη της καρδιάς του. Ο ένας, όμως, δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει Γερμανός, εφόσον πάντα έπαιρνε τις εντολές του από τη Ρώμη. Αλλά η Ρώμη έχει πολλά παιδιά και της αρέσει να ξεχνάει τα ανυπάκουα παιδιά της για να επικεντρωθεί στους ήδη καλοσυνάτους Γερμανούς. Πώς ο Πάπας υποστήριξε την ειρήνη μέσω της αμοιβαίας κατανόησης όταν ήμασταν νικητές· όταν όμως μας επιβλήθηκε μια επαίσχυντη ειρήνη, αυτός παρέμεινε σιωπηλός και οι Γερμανοί Καθολικοί δεν έβγαλαν κανένα συμπέρασμα από αυτήν!

Έχουμε ήδη εξηγήσει ότι η Γερμανική Αυτοκρατορία του Μεσαίωνα ήταν, στην ουσία του, ένα υπερεθνικό κράτος. Αλλά δεν μπορεί να συγκριθεί καθόλου με ένα της σύγχρονης εποχής. Εκείνη την εποχή το κράτος είχε μόνο λίγες αρμοδιότητες· ήταν απλώς μια χαλαρή ένωση για κοινή άμυνα. Όλα τα άλλα δεν εμπίπτουν στο άμεσο πεδίο των καθηκόντων του. Η οικονομία, για παράδειγμα, ήταν ακόμα πολύ απλή: αρχικά η βάση της ήταν καθαρά η προμήθεια γεωργικών προϊόντων και στη συνέχεια, με την εμφάνιση των πόλεων, η ανταλλαγή. Μόνο στα ύστερα χρόνια του Μεσαίωνα άρχισε να ακμάζει η οικονομική ζωή με τη σύγχρονη έννοια: το εμπόριο και η βιομηχανία αναδύθηκαν και βοήθησαν τις πόλεις να ακμάσουν και να αποκτήσουν δύναμη. Δημιουργήθηκαν μικρά κράτη με τις δικές τους δικαιοδοσίες, με το δικό τους νόμισμα, τα δικά τους τελωνειακά συστήματα και με τις δικές τους ένοπλες δυνάμεις που βασίζονταν σε στρατολογημένους μισθοφόρους και σε πολίτες που ήταν κατάλληλοι για στρατιωτική θητεία.

Στις πρώτες μέρες όμως του Γερμανικού Ράιχ αυτό δεν ίσχυε καθόλου, και στην ύπαιθρο ακόμη και στην ακμή των πόλεων δεν ήταν έτσι. Αντίθετα, το κράτος βασιζόταν κυρίως στο φεουδαρχικό σύστημα, του οποίου οι εκπρόσωποι ήταν οι ευγενείς. Στις πιο σπάνιες περιπτώσεις, όμως, αυτοί οι εκπρόσωποι ήταν στην πραγματικότητα η λαϊκή αριστοκρατία (Volksadel),[3] που είχε αναδυθεί από την ελεύθερη αγροτιά. Η κατώτερη αριστοκρατία του Μεσαίωνα, τουλάχιστον, στην οποία βασιζόταν το φεουδαρχικό σύστημα, ήταν σε κάθε περίπτωση κάτι εντελώς διαφορετικό. Σχηματάτιζε τη δική της κάστα πολεμιστών, τα μέλη της οποίας συχνά προέρχονταν από την τάξη των ανελεύθερων

3. Στα γερμανικά, ο όρος «Volksadel» μεταφράζεται μερικές φορές στα αγγλικά σαν «λαϊκή αριστοκρατία». Η «λαϊκή αριστοκρατία» ήταν τα μέλη των αριστοκρατικών τάξεων των οποίων η προέλευση βρισκόταν στην παλιά φυλετική αριστοκρατία της προ-ρωμαϊκής εποχής. Αρχικά αποτελούσαν ένα είδος στρατιωτικής ηγεσίας μεταξύ των γερμανικών φυλών και η ιδιότητά τους σαν ευγενείς είχε απονεμηθεί κυρίως σαν αποτέλεσμα των πολεμικών τους ικανοτήτων. Ο όρος επαναχρησιμοποιήθηκε μερικές φορές από τους εθνικιστές συγγραφείς για να περιγράψει μια νέα αριστοκρατία η οποία, όπως υποστηρίχθηκε, θα αναδυόταν φυσικά από τον λαό σαν αποτέλεσμα των έμφυτων ηγετικών της ικανοτήτων.

(δουλοπάροικων). Με τους άνδρες τους, ανταποκρινόντουσαν στην πρόσκληση, την «Heerbann» (στρατιωτική επιστράτευση). Ταυτόχρονα, ήταν δημόσιοι υπάλληλοι, για να χρησιμοποιήσουμε μια σύγχρονη έκφραση. Διατηρούσαν, για παράδειγμα, τη δικαστική εξουσία στο όνομα του βασιλιά. Ο ιππότης, ο κόμης, ο μαργράβος, ο πρίγκιπας-εκλέκτορας και ο δούκας ήταν κρατικοί αξιωματούχοι σε καιρό ειρήνης και στρατιωτικοί αξιωματούχοι σε καιρό πολέμου. Πληρώνονταν με την παραχώρηση γης, την οποία οι σκλάβοι αγρότες έπρεπε να καλλιεργούν για αυτούς. Έτσι, επωφελούνταν από το εισόδημα από μη δεδουλευμένη εργασία, το λεγόμενο «ενοίκιο γης», αλλά είχαν έναν νόμιμο τίτλο σε αυτό: τις υπηρεσίες τους προς το κράτος, το κοινό. Αρχικά δεν λάμβαναν τη γη σαν μόνιμη ιδιοκτησία, αλλά σαν «φέουδο», δηλαδή δανεική.

Η κατάσταση των υποτελών αγροτών δεν ήταν στην αρχή ιδιαίτερα καταπιεστική. Ωστόσο, όταν τα φέουδα έγιναν κληρονομικά, αντίθετα με τον αρχικό τους σκοπό, η κατάσταση των αγροτών χειροτέρευε ολοένα και περισσότερο. Η κληρονομικότητα των φέουδων ήταν το πρώτο βήμα στην πορεία προς τους σημερινούς εσφαλμένους νόμους περί γης, η εμπορευσιμότητα της γης ήταν το δεύτερο. Αλλά αυτή αποτελεί – όπως θα δούμε – η βαθύτερη αιτία όλων των κοινωνικών κινημάτων της σύγχρονης εποχής, το πρώτο από τα οποία ήταν ο Πόλεμος των Χωρικών (1525).

Η ανακάλυψη της Αμερικής εγκαινίασε την εποχή του καπιταλισμού, η οποία χαρακτηρίστηκε από τη μετάβαση από μια οικονομία ζήτησης-προσφοράς και ανταλλαγής σε μια νομισματική οικονομία. Οι γαιοκτήμονες ευγενείς, με εξαίρεση τους μεγάλους γαιοκτήμονες, φτωχοποιήθηκαν, αλλά οι πολίτες των πόλεων πλούτισαν μέσω του εμπορίου. Έτσι ξεκίνησε η κυριαρχία του χρήματος και του τόκου. Οι Φούγκερ και οι Βέλσερ αντιστοιχούν στους σημερινούς Ρότσιλντ – αλλά με κάποιες σημαντικές διαφορές που πιθανώς δεν χρειάζεται να συζητήσουμε λεπτομερώς.

Ο Τριακονταετής Πόλεμος (1618 – 1648) – που προέκυψε από τις θρησκευτικές διαμάχες και τον εγωισμό των πριγκίπων – μετέτρεψε τη Γερμανία σε παιδική χαρά για κάθε είδους λαούς και τη βύθισε σε απερίγραπτη δυστυχία. Η Ειρήνη της Βεστφαλίας την άφησε ανίσχυρη. Όποιος ήθελε να αποσπάσει ένα κομμάτι από το σώμα της Γερμανίας μπορούσε να το κάνει ατιμώρητα και σίγουρα θα έβρισκε Γερμανούς πρίγκιπες που θα τον βοηθούσαν. Έτσι, ο Λουδοβίκος ΙΔ' της Γαλλίας λήστεψε την Αλσατία. Η γερμανική αυτοκρατορική περιοχή της Λωρραίνης αποτέλεσε αργότερα αντικείμενο διαπραγμάτευσης από τους Αψβούργους με τη Γαλλία, προκειμένου να βοηθήσουν τη Μαρία Θηρεσία να παντρευτεί τον σύζυγό της, Φραντς Στέφαν. Όταν ο Μπίσμαρκ ανέκτησε την Αλσατία και τη Λωρραίνη το 1871, δεν επρόκειτο για κατάκτηση ή «προσάρτηση», όπως ονομάζεται σήμερα. Αντίθετα, σίγουρα θα ήταν έτσι αν και οι δύο περιοχές (επαρχίες) παραχωρούνταν εν ψυχρώ στη Γαλλία χωρίς δημοψήφισμα, όπως συνέβη στις 28 Ιουνίου 1919 στις Βερσαλλίες.

Μετά την τρομερή καταστροφή του Τριακονταετούς Πολέμου, ο λαός μας άρχισε σιγά-σιγά να ανεβαίνει ξανά στην οικονομία, την τέχνη και την επιστήμη. Αλλά το κράτος παρέμεινε ανίσχυρο.

Ακόμα και οι Ναπολεόντειοι Πόλεμοι δεν του έφεραν την πολυαναμενόμενη ενοποίηση. Αυτή παρέμεινε στην κατοχή του Μπίσμαρκ και, μέσω αυτού, της Πρωσίας, η οποία υπό τον Μεγάλο Εκλέκτορα και τους διαδόχους του, ιδιαίτερα τον Φρειδερίκο τον Μέγα, είχε σιγά-σιγά εξελιχθεί σε δεύτερη μεγάλη γερμανική δύναμη δίπλα σε αυτή των Αψβούργων, τολμώντας την απαραίτητη ένοπλη σύγκρουση με την Αυστρία το 1866 και με τη Γαλλία το 1870, ιδρύοντας έτσι το νέο Γερμανικό Ράιχ, την βαθιά πτώση του οποίου θρηνεί σήμερα κάθε εθνικά συνειδητοποιημένος Γερμανός.

Αυτό που δόθηκε σε όλα τα άλλα έθνη με ανοιχτές αγκάλες, μας το αρνήθηκαν: την ελευθερία να καθορίζουμε την εθνική μας ταυτότητα. Μας φέρθηκαν σαν να ήμασταν ζώα. Το 1919 μας φέρθηκαν όπως τους προγόνους μας το 1648. Προοριζόμασταν να είμαστε ο λαός-σκλάβος της γης! Οι συνθήκες ειρήνης των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού παραχωρούσαν:

	Γερμανοί συνολικά:	Όσοι βρίσκονται σε περίκλειστο οικισμό	Έκταση σε τετραγωνικά χιλιόμετρα
από το Γερμανικό Ράιχ			
Περιοχή Μέμελ	71.114	71.114	2.447
Ελεύθερο κράτος του Ντάντσιχ	315.705	315.705	1.932
Πολωνία	1.099.492	586.622	13.500
Τσεχία	6.519	–	–
Γαλλία	1.634.260	1.614.000	13.500
Βέλγιο	50.387	50.387	830
Δανία	40.139	18.000	830
Σύνολο για το Γερμανικό Ράιχ	3.217.616	2.655.828	32.859
από την Αυστρο-ουγγαρία			
Γερμανική Αυστρία	6.030.825	6.030.825	83.944
Τσεχία	3.740.943	3.122.839	26.869
Ιταλία	258.764	228.447	7.318
Ουγγαρία	337.927	26.734	506
Νότια Σλαβία	1.010.000	10.210	164
Ρουμανία	493.256		
Πολωνία	136.891		
Ελεύθερη Πολιτεία του Φιούμε	2.315		
Σύνολο για την Αυστροουγγαρία	12.010.921	9.419.064	118.801
Γερμανικότητα στα σύνορα	15.228.537	12.074.892	151.660
Παραμονή στο Γερμανικό Ράιχ	58.500.000	58.500.000	474.304

Θα ασχοληθούμε με την τρέχουσα και ταυτόχρονα βαθύτερη πτώση της Γερμανίας και τις αιτίες της σε ξεχωριστό κεφάλαιο. Ας εξετάσουμε εν συντομία τα κύρια χαρακτηριστικά της ιστορίας μας: πάντα – εκτός

από μια σύντομη περίοδο – ήμασταν εθνικά διχασμένοι και ανίσχυροι, και φαίνεται ότι παραμένουμε έτσι, επειδή επιδιώκαμε αιώνια διεθνιστικές αυταπάτες αντί να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα. Αυτός ο διεθνισμός μας διέλυσε και εκκλησιαστικά, κάτι που δεν συνέβη με άλλους λαούς. Επιπλέον, η σημερινή άστοχη κατανομή γης έχει ιστορικές ρίζες και έχει ήδη επηρεάσει το παρελθόν. Τέλος, η υπερεκτίμηση του χρήματος δεν είναι ένα νέο φαινόμενο. Αυτά τα τρία πράγματα επισημαίνονται επειδή θα μας απασχολήσουν αρκετές φορές. Καταρχάς, ας αναφερθούμε στο δίκαιο της γης.

Αλλαγές στο δίκαιο της γης

Στο προηγούμενο κεφάλαιο αναφέραμε ότι οι πρώην ελεύθεροι αγρότες, που αποτελούσαν το μεγαλύτερο μέρος του γερμανικού λαού, είχαν γίνει ανελεύθεροι ή δουλοπάροικοι. Υπό την πίεση των περιστάσεων, σταδιακά απέκτησαν το δικαίωμα διάθεσης των περιουσιών τους, και αργότερα και των δικών τους ατόμων και των συγγενών τους (δουλοπαροικία). Πώς συνέβη αυτό;

Αρχικά, όλη η γη ήταν κοινή ιδιοκτησία. Ανήκε στην «Markgenossen-schaft», που ήταν ο οικισμός του χωριού.[4] Το γερμανικό δίκαιο ήταν ρητά συνεταιριστικό δίκαιο. Μόνο το σπίτι, το οικογενειακό αγρόκτημα και ο κήπος θεωρούνταν «πλήρης ή γνήσια ιδιοκτησία», σαν «κληρονομιά», δηλαδή κάτι που είχε κερδηθεί. Ακόμα και όταν η καλλιεργήσιμη γη έγινε ιδιωτική ιδιοκτησία, τα λιβάδια, τα βοσκοτόπια, τα δάση και τα νερά παρέμειναν κοινή ιδιοκτησία.

Ένα μέρος των κλειστών γερμανόφωνων περιοχών ήταν επίσης

Κράτος	Γερμανοί κάτοικοι:	Από αυτούς που ανήκουν στην κλειστή περιοχή γερμανικών οικισμών	Έκταση σε τετραγωνικά χιλιόμετρα
Ολλανδία	5.800.000	5.800.000	32.971
Ελβετία	2.781.000	2.664.000	23.800
Λουξεμβούργο	275.000	275.000	2.586
Λιχτενστάιν	11.800	11.800	159
Βέλγιο	77.395	23.141	610
Σύνολο	8.945.195	8.773.941	60.126

Η κλειστή γερμανόφωνη περιοχή στην Κεντρική Ευρώπη καλύπτει επομένως 686.090 τετραγωνικά χιλιόμετρα με 79,3 εκατομμύρια Γερμανούς.

---

4. Ο συνεταιρισμός μαργραβάτου (Markgenossenschaft) ήταν μια μορφή φεουδαρχικού γεωργικού συνεταιρισμού, το μέγεθος του οποίου μπορούσε να περιλαμβάνει οτιδήποτε, από ένα μόνο χωριό έως έναν αριθμό αγροικιών και χωριών, συμπεριλαμβανομένης της περιοχής που τα περιέβαλλε άμεσα. Μέσα στα όρια του συνεταιρισμού του μαργραβάτου υπήρχαν περιοχές οριοθετημένης γης οι οποίες, σύμφωνα με τον τοπικό νομικό κώδικα, θεωρούνταν ότι βρίσκονταν σε κοινή χρήση· τα μέλη της κοινότητας που κατοικούσαν είχαν το συλλογικό δικαίωμα να συλλέγουν ξυλεία, να κυνηγούν ή να βόσκουν ζώα σε αυτή την κοινοτική γη. Ο νομικός κώδικας του συνεταιρισμού του μαργραβάτου όριζε επίσης το πώς μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η γη, δηλαδή, ποιες εποχές του χρόνου μπορούσαν να κοπούν τα δέντρα, πόσο συχνά μπορούσαν να βόσκουν τα ζώα των μεμονωμένων μελών, και ούτω καθεξής. Τα μέλη του συνεταιρισμού του μαργραβάτου συγκεντρώνονταν επίσης για να εκλέξουν δικαστές, να αποφασίσουν δημοκρατικά για τοπικά ζητήματα ή να εκλέξουν έναν εκπρόσωπο για να διαχειρίζεται τις σχέσεις τους με άλλες κοινότητες. Ο θεσμός του συνεταιρισμού του μαργραβάτου σταδιακά υποχώρησε υπό την πίεση των φεουδαρχών, με την κοινοτική γη να καταπατείται και στη συνέχεια να καταλαμβάνεται, καθώς οι αγροτικές κοινότητες κατέληξαν σε δουλεία. Υπολείμματα της του συνεταιρισμού του μαργραβάτου εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα – υπάρχουν ακόμη «συνεταιρισμοί δασών» (Markwald) σε ορισμένες περιοχές της Γερμανίας, περιοχές κοινοτικών δασών που ανήκουν και διαχειρίζονται συλλογικά οι τοπικές κοινότητες και τις οποίες οι κάτοικοι μπορούν να χρησιμοποιούν για γεωργικούς σκοπούς.

Αυτές οι συνθήκες διατηρούνται ακόμη και σήμερα σε ορισμένες περιοχές της Γερμανίας στην «κοινή γη». Εκτός από τους μικρούς γαιοκτήμονες, τους ελεύθερους αγρότες, οι οποίοι κατείχαν γαίες έκτασης 30 έως 40 στρεμμάτων (7½ έως 10 εκταρίων)[5], υπήρχαν πάντα και οι μεγάλοι γαιοκτήμονες. Αυτοί ήταν οι συγγενείς εκείνων των μεμονωμένων φυλών που είχαν διακριθεί στις μεταναστεύσεις των γερμανικών φυλών και στις μάχες με τους Ρωμαίους, που παρείχαν τους στρατιωτικούς ηγέτες και θεωρούνταν ευγενείς. Ονομάζονταν «Edelinge» και αποτελούσαν την παλιά γερμανική αριστοκρατία.[6] Οι εκτάσεις της γης τους ήταν πολύ μεγάλες για να τις καλλιεργήσουν μόνοι τους μόνο με τους συγγενείς τους (μέλη της οικογένειάς τους). Αυτό το έργο ανατέθηκε σε αιχμαλώτους πολέμου, υπηρέτες και σκλάβους.

Μόνο η ιδιοκτησία γης παρείχε δικαιώματα του πολίτη. Ωστόσο, η ιδιοκτησία επέβαλε και καθήκοντα, ιδίως αυτό της στρατιωτικής θητείας σαν το πιο ευγενές αλλά και το πιο δύσκολο. Μόνο η υποχρεωτική στράτευση έδινε την υπηκοότητα! Η συνεχής στρατιωτική θητεία, όμως, έγινε πολύ δύσκολη για τον αγρότη. Ως εκ τούτου, απαρνήθηκε την ελευθερία του και τέθηκε υπό την αιγίδα των μεγαλύτερων γαιοκτημόνων, με αποτέλεσμα να γίνει σκλάβος. Σαν δουλοπάροικος δεν εκτελούσε στρατιωτική θητεία, την οποία αναλάμβανε ο κύριός του, ο οποίος ζούσε στο κάστρο με τους άνδρες του, τους ιππείς, τους ιπποκόμους ή τους υπηρέτες. Σε αντάλλαγμα, ο αγρότης αναλάμβανε την υποχρέωση να καλλιεργεί τα χωράφια του κυρίου του για αρκετές ημέρες την εβδομάδα, να εκτελεί «αγγαρείες» ή «εργατικές υπηρεσίες», και, επιπλέον, να καταβάλλει στον κύριό του το ένα δέκατο της σοδειάς από την ιδιοκτησία του, το δέκατο ή τη «δεκάτη». Όσοι υπόκεινταν σε υποχρεωτική δουλεία αποτελούσαν τον συνεταιρισμό του κτήματος και είχαν το δικό τους δικαστήριο, το δικαστήριο γαιοκτημόνων (Grundholdengericht).[7] Έτσι η έννοια του συνεταιρισμού συνέχισε αμείωτη

---

5. Ένα «Hufe» ήταν ένα μικρό αγροτεμάχιο καλλιεργήσιμης γης που υπήρχε κυρίως κατά τη διάρκεια της φεουδαρχικής περιόδου, οριζόμενο σαν ένα οικόπεδο αρκετά μεγάλο για να καλλιεργηθεί και αρκετά μεγάλο για να θρέψει, μια μόνο οικογένεια. Λόγω των ποικίλων ιδιοτήτων απόδοσης του εδάφους, το μέγεθος ενός «Hufe» ποίκιλλε από περιοχή σε περιοχή· όπως αναφέρει ο Ρούντολφ Γιουνγκ, είχαν γενικά μέγεθος μεταξύ 30 – 40 «morgen», με το ίδιο το «morgen» να κυμαίνεται από ½ έως 2½ στρέμματα, ανάλογα, και πάλι, με την συγκεκριμένη περιοχή. Τα «Hufe» αποτελούσαν σημαντικό μέρος της οικονομίας κατά την περίοδο της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας – το κράτος τα προσέφερε δωρεάν στους αγρότες σαν κίνητρο για να εγκατασταθούν γύρω από νεοσύστατα χωριά ή στα εδάφη που άνοιξε η αποικιακή κίνηση προς την Ανατολή. Τα «Hufe» έγιναν τόσο συνηθισμένα στην οικονομία που η ίδια η λέξη «Hufe» τελικά έγινε μέρος του συστήματος μέτρησης, υποδηλώνοντας οποιοδήποτε κομμάτι γης με μέγεθος περίπου 30 «morgen».

6. Ο όρος «Edelinge» (Έντελινγκ) ήταν ένας όρος του Μεσαίωνα που χρησιμοποιούνταν για να δηλώσει τα μέλη της αριστοκρατίας των οποίων ο ευγενής τίτλος είχε κληρονομηθεί δυναστικά από γενιά σε γενιά. Οι Έντελινγκ διακρίνονταν από τους ευγενείς των οποίων οι τίτλοι είχαν απονεμηθεί πιο πρόσφατα, επιτρέποντας στις οικογένειές τους να αναδειχθούν από την τάξη των αγροτών ή των αστών. Οι Έντελινγκ αποτελούσαν τους προδρόμους της μεταγενέστερης Υψηλής Αριστοκρατίας και αποτελούσαν μεγάλο μέρος της διοικητικής δομής του φεουδαρχικού συστήματος.

7. Το δικαστήριο γαιοκτημόνων (Grundholdengericht) ήταν αγρότες που διαχειρίζονταν τη δική τους περιουσία, αλλά έπρεπε να πληρώνουν κάποιο είδος ετήσιας δεκάτης στον άρχοντά τους. Γενικά, η γη που διαχειρίζονταν δεν ανήκε αποκλειστικά σε αυτούς, αλλά ήταν ένα αγροτεμάχιο που παρείχε ο άρχοντας σε κληρονομική ή ορισμένη διάρκεια. Τα δικαιώματα ιδιοκτησίας τους ήταν επομένως κατώτε-

ακόμη και μεταξύ των μη ελεύθερων.

Η δουλοπαροικία των αγροτών, από την άλλη πλευρά, οδήγησε στην εμφάνιση μιας ξεχωριστής κάστας πολεμιστών, των ιπποτών, οι οποίοι ονομάζονταν έτσι επειδή εκτελούσαν στρατιωτική θητεία έφιπποι.[8] Αυτή η κάστα αποτελούνταν επίσης από εκείνους που αρχικά ήταν ανελεύθεροι. Συντηρούνταν από τους αγρότες, επομένως δεν ζούσε από τη δική της εργασία, αλλά λάμβανε «γαιοπρόσοδο». Οι ιππότες ήταν η κατώτερη αριστοκρατία. Παράλληλα με τους κόμητες, τους μαργράβους, τους πρίγκιπες και τους δούκες, εκπροσωπούσαν τους δημόσιους υπαλλήλους και τους αξιωματούχους του μεσαιωνικού κράτους, του οποίου το κύριο χαρακτηριστικό ήταν το φεουδαρχικό σύστημα. Ο δουλοπάροικος αγρότης ήταν, κατά μία έννοια, υποτελής ενός ιππότη, ο οποίος με τη σειρά του ήταν είτε άμεσα υποτελής στον αυτοκράτορα (αυτοκρατορικός ιππότης) είτε σε έναν ανώτερο ευγενή. Ουσιαστικά, το φεουδαρχικό σύστημα εξακολουθούσε να εκφράζει την παλιά γερμανική αντίληψη ότι η γη δεν είναι ιδιοκτησία ενός ατόμου αλλά ιδιοκτησία της κοινότητας και ότι το άτομο την έχει δανειστεί μόνο σαν φέουδο. Είναι δικαιούχος της γαιοπροσόδου. Σε αντάλλαγμα, όμως, είναι υπεύθυνος για την παροχή υπηρεσιών στην κοινότητα, είτε πρόκειται για στρατιωτική προστασία είτε για κάτι παρόμοιο. Εκτός από την αριστοκρατία, η εκκλησία ήταν κυρίως αυτή που κατείχε γη, όπως τα μοναστήρια και οι επισκοπές: οι αγρότες προτιμούσαν την προστασία τους παρά την προστασία της κοσμικής αριστοκρατίας. «Η ζωή είναι ωραία κάτω από το σταυρό», έλεγαν τότε. Ακόμα και η πλούσια εκκλησία, όμως, δεν έπαιρνε το ενοίκιο της γης χωρίς να δώσει κάτι σε αντάλλαγμα. Οι μοναχοί αποψίλωναν το δάσος, καλλιεργούσαν τις τέχνες και τις επιστήμες, και παρέδιδαν μαθήματα· οι επίσκοποι και οι ηγούμενοι ήταν πολιτικοί ή πολεμούσαν σε μάχες σαν στρατιωτικοί διοικητές· και μάλιστα, οι περισσότεροι προτιμούσαν να κουνούν σπαθιά τους από το να διαβάζουν τη λειτουργία. Μερικοί από αυτούς τους επισκόπους του μεσαίωνα ήταν εξαιρετικοί χαρακτήρες και ήταν πάντα πιο πιστοί στο Ράιχ και στον ίδιο τον Κάιζερ παρά στον Πάπα και τους κοσμικούς πρίγκιπες!

Μέχρι περίπου το 1400, η ζωή των δουλοπάροικων ήταν υποφερτή. Δεδομένου ότι υπήρχε αρκετή αχρησιμοποίητη γη, μπορούσαν να απελευθερωθούν από οποιεσδήποτε πιέσεις που ήταν πολύ επαχθείς. Όποιος ήθελε να είναι ελεύθερος μπορούσε να αποκτήσει μια βασιλική έκταση «Königshufe» (160 έως 180 morgen, δηλαδή, 40 έως 45 εκτάρια) καθιστώντας δασικές εκτάσεις ή ακαλλιέργητες εκτάσεις καλλιεργήσιμες, ή μπορούσε να μετακομίσει στις σταθερά αναδυόμενες

ρα από αυτά του άρχοντα, στον οποίο έπρεπε να καταβάλλουν φόρο μέσω δεκάτων και αγγαρείας. Παρά ταύτα, η ελευθερία διαχείρισης της «δικής» τους γης τούς παρείχε περισσότερο πλούτο και κινητικότητα από τους ακτήμονες αγρότες, και τους επιτρεπόταν να αποκτούν και να διαθέτουν κάποια δική τους περιουσία. Τους επιτρεπόταν επίσης να διαχειρίζονται τις δικές τους υποθέσεις σε κάποιο βαθμό, εξ ου και η ύπαρξη του δικαστηρίου γαιοκτημόνων (Grundholdengericht), του δικού τους αυτοδιαχειριζόμενου δικαστικού συστήματος.

8. Η γερμανική λέξη για τον ιππότη, «Ritter», σχετίζεται άμεσα με τη γερμανική λέξη για τον αναβάτη, «Reiter». Και οι δύο αρχικά προέκυψαν από την ίδια ρίζα.

και ταχέως ακμάζουσες πόλεις («Ο αστικός αέρας σε κάνει ελεύθερο»)[9] ή στην Ανατολή, όπου είχε ξεκινήσει η μεγαλύτερη προσπάθεια οικισμού του γερμανικού λαού κατά τον Μεσαίωνα.

Ο εποικισμός των ανατολικών εδαφών ξεκίνησε με την εξάπλωση της γερμανικότητας στον Έλβα με τους δύο πρώτους Γερμανούς βασιλιάδες, τον Ερρίκο και τον Όθωνα Α'. Ο Όθωνας Β' όμως το εγκατέλειψε για να συνεχίσει την αυτοκρατορική τρέλα. Ευτυχώς, οι μαργράβοι Κορράδος του Μάισσεν και Αλβέρτος η Άρκτος, μεταξύ άλλων, ήταν άνδρες εξαιρετικής ποιότητας που επέκτειναν περαιτέρω τα σύνορα των εδαφών που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό τους. Από τους Γερμανούς αυτκράτορες όμως δεν είχαν καμιά βοήθεια και έτσι το έργο που είχε ξεκινήσει θα είχε χαθεί αν το Τευτονικό Τάγμα των Ιπποτών δεν το είχε αναλάβει το ίδιο το έτος 1230. Λόγω της έλλειψης της απαραίτητης βοήθειας από το Ράιχ, δυστυχώς δεν κατάφεραν να εγκαταστήσουν αγρότες στην Κουρλάνδη και τη Λιβονία. Η επέκταση όμως προς τα ανατολικά πέτυχε πολλά· ένα μεγάλο μέρος της σημερινής Πρωσίας ήταν παλαιότερα σλαβικό έδαφος και μάλιστα στο έδαφός της, από το μείγμα διαφόρων φυλών στον σκληρό αγώνα με τη φύση και κάθε είδους εχθρούς, έχει αναπτυχθεί η πιο σκληρή, ικανή και νηφάλια γερμανική φυλή. (Φυσικά, οι Βερολινέζοι δεν θα πρέπει να θεωρούνται εκπρόσωποί τους, όπως ακριβώς οι Βιεννέζοι δεν είναι εκπρόσωποι των Νότιων Γερμανών. Τουλάχιστον τα δύο τρίτα του πληθυσμού των μεγάλων πόλεων αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από φυλετικό όχλο!)

Με την κληρονομικότητα των φέουδων, τον αποκλεισμό των πόλεων από περαιτέρω μετανάστευση από την ύπαιθρο και την παύση του οικισμού στα ανατολικά εδάφη μετά τη Μάχη του Τάννενμπεργκ (1410), στην οποία οι Τεύτονες Ιππότες ηττήθηκαν από τους Πολωνούς, η κατάσταση του δουλοπάροικου αγρότη έγινε αφόρητη. Χωρίς πλέον να εμποδίζεται από καμία ισχυρότερη δύναμη, η αριστοκρατία οικειοποιήθηκε όλο και περισσότερα δικαιώματα. Το γεγονός ότι προηγουμένως δεν είχε άλλα βάρη να επωμιστεί δικαιολογούνταν από το ότι η στρατιωτική θητεία ήταν το πιο δύσκολο καθήκον. Με τη διάλυση του Τευτονικού Τάγματος και την αντικατάστασή του από μισθοφορικά στρατεύματα, τα «Landsknecht», η απαλλαγή της από φόρους και δασμούς μετα-

9. «Ο αέρας της πόλης σε κάνει ελεύθερο» – Στα γερμανικά, «Stadtluft macht frei». Μια έκφραση με τις ρίζες της στον Μεσαίωνα, που περιγράφει ορισμένες νομικές συνθήκες μέσα στις γερμανικές πόλεις. Καθώς οι πόλεις αυξάνονταν σε μέγεθος, δύναμη και σημασία κατά τον Μεσαίωνα, προσπάθησαν να προσελκύσουν άτομα από αγροτικές περιοχές με την υπόσχεση της ιδιότητας του πολίτη. Οι δουλοπάροικοι που μετακόμιζαν σε μια πόλη και διέμεναν εκεί για ένα χρόνο μια μέρα ανακηρύσσονταν αυτόματα ελεύθεροι πολίτες της πόλης και τους παρείχαν την προστασία της βάσει του νόμου. Σαν αποτέλεσμα, οι απελευθερωμένοι άνδρες και οι δουλοπάροικοι που δραπεύτευαν άρχισαν να ρέουν στις πόλεις σε μεγάλους αριθμούς, γνωρίζοντας ότι εφόσον απέφευγαν να αναγνωριστούν, να διεκδικηθούν και να συλληφθούν πίσω από έναν φεουδάρχη ή από τους εκπροσώπους του, θα μπορούσαν να ξεφύγουν από τη δουλεία και την υποδούλωση της φεουδαρχικής κοινωνίας. Έτσι, οι αγρότες μετατράπηκαν σε αστούς, με πολλά μέλη των αναπτυσσόμενων εμπορικών τάξεων που προσανατολίζονταν στις πόλεις να είναι πρώην μέλη της αγροτιάς. Το «Stadtluft macht frei» αργότερα ενέπνευσε και την έκφραση «Arbeit macht frei» («η εργασία σε απελευθερώνει»), η οποία εξυμνούσε τις αρετές της εργασίας. Η έκφραση αυτή υιοθετήθηκε στη συνέχεια από τις δημοκρατικές ομάδες, οι οποίες θεώρησαν ότι συνόψιζε τις δημοκρατικές αντιλήψεις σχετικά με την εργασία σαν καθήκον και όχι σαν ευλογία που εξαρτάται από τις διακυμάνσεις του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος.

τράπηκε από δικαίωμα σε προνόμιο και επομένως σε αδικία. Το γαιοπρόσοδο, που αρχικά ήταν δικαιολογημένο επειδή συνδεόταν με υπηρεσίες, αποκτήθηκε τώρα παράνομα σαν μη κερδισμένο εισόδημα. Μέσω γάμων, προικοδοσιών και απροκάλυπτης ληστείας, η περιουσία των πλούσιων ευγενών οικογενειών και της εκκλησίας αυξήθηκε ανυπολόγιστα, ενώ ο μικρός ιππότης έγινε ζητιάνος και ληστής, και ο χωρικός δουλοπάροικος. Τα μεγαλύτερα μεγάλα κτήματα σήμερα (λατιφούντια) προέρχονται από τέτοιες πηγές.

Προς το τέλος του Μεσαίωνα, σημειώθηκαν ριζικές αναταραχές σε όλους τους τομείς. Έτσι, η εφεύρεση της πυρίτιδας εξάλειψε τους στρατούς των ιπποτών. Η αυξανόμενη δύναμη των πριγκίπων υποβάθμισε την αυτοκρατορική αξιοπρέπεια σε μια απλή ψευδαίσθηση και μετέτρεψε το Ράιχ σε μια ανίσχυρη ομοσπονδία κρατιδίων (Kleinstaaten). Γύρω στο 1500, πιθανότατα αριθμούσαν 1.786 από αυτά, με κάθε είδους συντάγματα και νόμους.[10] Δεν είναι περίεργο που υπό τέτοιες συνθήκες το ρωμαϊκό δίκαιο, το οποίο είχε διεισδύσει από την Ιταλία[11] μαζί με τον ουμανισμό, επικράτησε με σχετική ευκολία. Ο απλός άνθρωπος ήταν ουσιαστικά ανυπεράσπιστος μπροστά στον μορφωμένο δικαστή που χρειαζόταν. Δεν καταλάβαινε τη ξένη (λατινική) γλώσσα και τους νέους τρόπους, και το νομικό σύστημα είχε γίνει πολύ ακριβό. Έτσι, έγινε απλώς ένα μέσο καταπίεσης των φτωχών, οι οποίοι αναζητούσαν μάταια δικαιοσύνη. Στην ομιλία του στο δείπνο, ο Λούθηρος έκρινε τις συνθήκες του νομικού συστήματος εκείνη την εποχή ως εξής: «Αυτός είναι ο νομικός, αυτός που με τα παζάρια και τις υπεκφυγές του προσπαθεί να κουράζει τους ανθρώπους, αναγκάζοντάς τους να εγκαταλείψουν τον νόμο; - - - Δεν θα ήταν περίεργο αν ο Θεός κατέστρεφε τον κόσμο εξαιτίας των κακοποιών δικηγόρων· θα έπρεπε να τους ξεριζώνουν τη γλώσσα από το στόμα σε τέτοιους περήφανους ανόητους και οι αδαείς. Με αυτόν τον τρόπο φροντίζουν ότι κανένας φτωχός άνθρωπος του νόμου δεν θα μπορούσε να παρηγορηθεί».

Η κοινή γη είχε κλαπεί από τα χωριά. Σε αυτή την αδικία προστέθηκε

---

10. Ο Ρούντολφ Γιουνγκ δεν είναι ο πρώτος συγγραφέας που ισχυρίζεται ότι η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην πραγματικότητα αποτελούνταν από εκατοντάδες, ή ακόμα και χιλιάδες (στην προκειμένη περίπτωση 1.786!) ξεχωριστά κράτη-μέλη. Το αν πράγματι αποτελούνταν ή όχι εξαρτάται από το πώς ορίζει κανείς ένα «κράτος». Αυτή ήταν μια περίοδος κατά την οποία τα εθνικά σύνορα και οι εθνικότητες δεν ήταν τόσο σαφώς καθορισμένα όσο είναι τώρα, μια περίοδος κατά την οποία πολλά εδάφη είχαν στοιχεία κυριαρχίας αλλά δεν είχαν τα χαρακτηριστικά που συνδέουμε με τη σύγχρονη κρατική υπόσταση σήμερα (κωδικοποιημένοι νόμοι, σαφώς καθορισμένη δημόσια αρχή, διπλωματικοί αντιπρόσωποι, καθιερωμένα σύνορα κ.λπ.). Αν κάποιος θεωρήσει σαν κράτη όλα τα διάφορα πριγκιπάτα, επισκοπές, δουκάτα, βασίλεια, πόλεις-κράτη, ανεξάρτητα κτήματα των Αυτοκρατορικών Ιπποτών και εκείνα τα εδάφη που συνδέονταν με την αυτοκρατορία αλλά δεν αποτελούσαν τυπικά μέρος της, τότε τα μέλη που απαρτίζουν το Πρώτο Ράιχ πράγματι ξεπερνούν τα 1.000, αν και ο αριθμός που εκπροσωπούνταν στην Αυτοκρατορική Δίαιτα ήταν πολύ μικρότερος.

11. Η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ στο αρχικό κείμενο είναι «Welschland». Η λέξη Welsche είναι μια αρχαϊκή γερμανική λέξη που σημαίνει «ξένος» ή «ξένοι». Για τους αρχαίους Γερμανούς, κάθε ξένη περιοχή ήταν τεχνικά Welschland, αλλά για ιστορικούς λόγους η λέξη συνδέθηκε κυρίως με τους Κέλτες και με ορισμένα ρωμαϊκά εδάφη – και ως εκ τούτου, με την πάροδο των αιώνων, με την Ιταλία ειδικότερα. Ο όρος χρησιμοποιείται περιστασιακά και στη γερμανική γραφή για να περιγράψει τη Λομβαρδία (τη γαλλόφωνη περιοχή της Ελβετίας), αλλά είναι πολύ πιθανό, με βάση τα συμφραζόμενα εδώ (αναφορά του ρωμαϊκού δικαίου και πολιτιστική χρήση της λέξης σε αυστριακά εδάφη για την περιγραφή των Ιταλών), ότι ο Ρούντολφ Γιουνγκ αναφέρεται συγκεκριμένα στην Ιταλία.

το προνόμιο των αρχόντων να κυνηγούν, ένα από τα πιο καταπιεστικά τους δικαιώματα· το 1494, για παράδειγμα, ένας λόρδος του Έπσταϊν διέταξε την εκτέλεση ενός αγρότη επειδή είχε «πιάσει καβούρια» και ο Δούκας Ούλριχ της Βυρτεμβέργης διέταξε να βγάλουν τα μάτια κάθε λαθροθήρα. Οι συνθήκες ουσιαστικά πίεζαν για μια βίαιη αντίδραση. Το 1493 σχηματίστηκε η πρώτη ένωση αγροτών, η «Bundschuh». Καταστέλλεται βίαια. Το 1514 ακολουθείται από τη δεύτερη, που ονομάζεται «Καημένος Κόνραντ». Το 1525, ενθαρρυμένη από το θρησκευτικό κίνημα που είχε ξεκινήσει την ίδια εποχή, ξέσπασε η θύελλα με τον «Μεγάλο Πόλεμο των Χωρικών». Τα άτακτα πλήθη των αγροτών, μη συνηθισμένα στον πόλεμο και ανίκανα να υποταχθούν σε μια τάξη, έκαψαν, δολοφόνησαν και λεηλάτησαν. Οι χαρισματικοί ηγέτες τους, οι ιππότες Φλόριαν Γκάιερ και Ουέντελ Χίπλερ, οι οποίοι είχαν προσηλυτιστεί στον δίκαιο σκοπό τους, δεν μπόρεσαν να τους ελέγξουν. Έτσι τελικά όλα γύρισαν εναντίον τους και η εξέγερση πνίγηκε σε μια θάλασσα αίματος!

Ενδεικτικά της κοινωνικής κατάστασης των αγροτών ήταν τα αιτήματά τους, τα σημαντικότερα από τα οποία ήταν τα εξής:

1. Κατάργηση της δουλοπαροικίας·

2. Η ρύθμιση της υποχρεωτικής εργασίας, της δεκάτης και των θανατοποινιτών. Οι δικαστικές ποινές και τα πρόστιμα δεν θα πρέπει να αυξάνονται αυθαίρετα·

3. Η ελευθερία κυνηγιού θηραμάτων και πτηνών, καθώς και ψαρέματος σε τρεχούμενο νερό, εφόσον αυτά δεν πωλούνται στη συνέχεια·

4. Τα δάση, τα λιβάδια και τα χωράφια που κάποτε ήταν κοινοτική ιδιοκτησία θα πρέπει να ανήκουν ξανά στην κοινότητα.

Όπως μπορεί κανείς να δει, αυτές είναι απόλυτα μετριοπαθείς προτάσεις. Οι αγρότες θα είχαν επικρατήσει αν είχαν συμπεριφερθεί λογικά· μεγάλα τμήματα του πληθυσμού ήταν ευνοϊκά διακείμενα απέναντί τους. Αλλά υπέστησαν την ίδια μοίρα με τους μαρξιστές κακοποιούς της ταξικής πάλης σήμερα: από τη στιγμή που ξεκινάς με το ριζοσπαστικό σύνθημα, το πιο ριζοσπαστικό δεν αργεί να εμφανιστεί και, σαν αυτό που έχει πολύ μεγαλύτερη απήχηση, σύντομα έχει την υποστήριξη των μαζών. Το τέλος είναι η αναπόφευκτη ήττα. Όπως με την αγροτιά, έτσι και τώρα η πλήρης παράδοση στον δυτικό καπιταλισμό, όπως τον βιώνουμε σήμερα.

Η δουλοπαροικία καταργήθηκε στις κληρονομικές γαίες των Αψβούργων από τον Ιωσήφ Β', στην Πρωσία μόνο το 1807, η αγγαρεία δεν καταργήθηκε μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα, όταν ο Χανς Κούντλιτς υπέβαλε (1848) την περίφημη πρότασή του στο Ράιχσταγκ του Κρέμσιερ. Επειδή όμως αυτό απαιτούσε την αντικατάσταση των νόμων, οι αγρότες στην πραγματικότητα αντάλλαξαν έτσι μόνο τον ευγενή γαιοκτήμονα με τον Εβραίο τοκογλύφο!

Ο παλιός γερμανικός νόμος περί γης είχε καταστήσει αδύνατη τη δημιουργία χρεών στο βαθμό που υπάρχει σήμερα. Σε αντίθεση με σήμερα, έκανε αυστηρή διάκριση μεταξύ των έργων των ανθρώπινων

χεριών και των δώρων του ουρανού. Τα κινούμενα αγαθά, δηλαδή η κινητή περιουσία, θεωρούνταν για παράδειγμα οτιδήποτε «καίει ο πυρσός», συμπεριλαμβανομένου του σπιτιού, το οποίο σήμερα θεωρείται ακίνητο. Μόλις στις 23 Ιουλίου 1759, οι δημοτικοί σύμβουλοι της δικαστικής περιφέρειας του Μπράιντενμπαχερ Γκρουντ αποφάσισαν «ότι σύμφωνα με τα τοπικά έθιμα, τα πέτρινα και τα πλινθόκτιστα σπίτια θεωρούνται επίσης κινητή περιουσία».[12] Αυτό το δικαίωμα επί της γης εξασφάλιζε, τουλάχιστον μέχρι περίπου το 1400, την απεριόριστη πρόσβαση στη φύση για όλους και, ως εκ τούτου, τη δυνατότητα να κερδίζουν τα προς το ζην σχετικά εύκολα. Γύρω στο 1300, για παράδειγμα, ένας ημερομίσθιος εργάτης στην περιοχή του Άαχεν κέρδιζε κάθε μέρα την τιμή αγοράς δύο χηνών· στον Κάτω Ρήνο γύρω στο 1480, εκτός από τα δωρεάν τρόφιμα, μπορούσε να αγοράζει 2¼ λίτρα σίκαλης, 2 κιλά μοσχαρίσιο κρέας και μια μεγάλη κανάτα γάλα την ημέρα, και του περίσσευαν ακόμα αρκετά για να αγοράσει ένα ζευγάρι παπούτσια, 6 πήχεις καμβά και ένα σακάκι εργασίας σε τέσσερις εβδομάδες· στη Σαξονία την ίδια περίοδο ένας ημερομίσθιος εργάτης κέρδιζε 6 – 8 γρόσια την εβδομάδα. Συγκριτικά, ένα πρόβατο κόστιζε 4 γρόσια και ένα ζευγάρι παπούτσια 2 γρόσια.

Εκτός από την παρακμή του φεουδαρχικού συστήματος, το ρωμαϊκό δίκαιο και η νομισματική οικονομία οδήγησαν στη σημερινή νοσηρή κατανομή της γης, σε αυτό το μονοπώλιο ιδιοκτησίας μεταξύ αρκετών οικογενειών, το οποίο σύντομα έγινε η πηγή τόσης δυστυχίας. Στην παλιά Αυστρία, για παράδειγμα, στις 3 Ιουνίου 1902, υπήρχαν συνολικά 2.856.348 ιδιοκτησίες γης με συνολική έκταση 28.140.000 εκτάρια γης. Από αυτές, το 2,3% δεν είχαν χωράφια και λιβάδια, το 48,9% είχε λιγότερα από 2 εκτάρια, το 27,3% κατείχε 2 – 5 εκτάρια και το 12,2% είχε έως 10 εκτάρια. Η μη εμπορεύσιμη γη αντιπροσώπευε έτσι το 90,7%. Το 6,7% είχε 10 – 20 εκτάρια, το 2,2% είχε 50 – 100 εκτάρια και το 0,4% είχε πάνω από 100 εκτάρια στη διάθεσή του. Μεταξύ αυτών των τελευταίων που αναφέρθηκαν βρίσκονταν τα 721 (=0,0252%) μεγαλύτερα κτήματα (λατιφούντια) άνω των 2000 εκταρίων, με σύνολο 3.734.000 εκταρίων, δηλαδή το 13,2% της συνολικής έκτασης. Αν και ένα σημαντικό μέρος αυτών των ιδιοκτησιών αποτελούνταν από δάση, είναι σαφές ότι αυτοί οι 721 μεγάλοι γαιοκτήμονες εκτόπισαν πολλές χιλιάδες αγροτικές φυλές.

Τα μεγαλύτερα από αυτά τα λατιφούντια ήταν, μεταξύ άλλων: του Οίκου των Λίχτενσταϊν 247.000 εκτάρια, του Οίκου των Σβάρτσενμπεργκ 232.000 εκτάρια, η διοίκηση της αυλής στο Σίζιν 71.000 εκτάρια, Τάγμα Βενεδικτίνων 68.000 εκτάρια, κόμης Όττο φον Τσέρνιν 62.000 εκτάρια, πρίγκιπες του Κολορέντο-Μάνσφελντ 61.000 εκτάρια, πρίγκιπες και κόμηδες της οικογένειας Κίνσκι 58.000 εκτάρια, κόμης Τουν-Χόενσταϊν και Τουν-Σαλμ 54.000 εκτάρια, κ.λπ.

---

12. Το Μπράιντενμπαχερ Γκρουντ (Breidenbracher Grund) ήταν δικαστική περιφέρεια στο γερμανικό κρατίδιο της Έσσης, που περιλάμβανε ολόκληρη την περιφέρεια του Breidenbach και ορισμένες επιπλέον γύρω περιφέρειες.

Αυτή η μεγάλης κλίμακας γαιοκτησία έβλαψε οικονομικά και σωματικά τις μάζες του λαού μας, καθώς η γεωργική πολιτική ήταν προσαρμοσμένη στις ανάγκες τους. Ο λαός μας έπρεπε να ζήσει πιο ακριβά και φτωχότερα, επειδή έτσι ήθελαν. Επίσης, εμπόδισε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού να έχουν πρόσβαση στη γη. Οι μισθοί που πλήρωνε ενθάρρυναν και την αγροτική έξοδο και οδήγησαν σε μαζική μετανάστευση προς τις πόλεις, και μαζί με αυτήν στην άθλια κατάσταση στέγασης με τα συνοδευτικά της συμπτώματα: μαζικές ασθένειες, βρεφική και παιδική θνησιμότητα, σωματική, ψυχική και ηθική παρακμή πλατιών μαζών του λαού μας. Με αυτόν τον τρόπο, μας έβλαψε έμμεσα σε εθνικό επίπεδο. Αλλά το έκανε και άμεσα, καθώς καθιστούσε αδύνατη οποιαδήποτε σχεδιασμένη εσωτερική εγκατάσταση, δηλαδή την προώθηση της μικρής γαιοκτησίας, ειδικά στη Σουδητία, όπου είχε την κύρια έδρα του, εμποδίζοντας έτσι τον δρόμο μας προς τη γη για εμάς τους Γερμανούς, καταδικάζοντάς μας στην τύχη μιας μειονότητας και συμβάλλοντας έτσι στην σημερινή δυστυχία μας. Επιπλέον, ήταν γνωστό ότι αυτή η πνευματικά και ηθικά εκφυλισμένη κάστα ήταν πολιτικά κοντά στους Σλάβους. Είναι ειρωνεία της μοίρας ότι οι Τσέχοι, τους οποίους τόσο πολύ υποστήριξε, είναι τώρα οι πρώτοι που δέχονται επίθεση. Ομολογουμένως, η τσεχική «αγροτική μεταρρύθμιση» είναι κάτι πολύ περίεργο. Ο διαφανής στόχος της δεν είναι σε καμία περίπτωση η προώθηση της εσωτερικής εγκατάστασης αυτή καθαυτή, αλλά μάλλον η συστηματική διάλυση και επιβολή κλειστών γερμανικών περιοχών εγκατάστασης. Εμείς οι υποστηρικτές μιας μεταρρύθμισης του δικαίου της γης δεν έχουμε τίποτα κοινό με αυτήν. Είναι καθαρός Χουσιτισμός,[13] όπως όλα στο τσεχικό κράτος. Μια πραγματική εσωτερική εγκατάσταση, η οποία δεν υποδηλώνει κλοπή των γερμανικών κεκτημένων δικαιωμάτων, είναι δυνατή μόνο εδώ σε αυτό το έδαφος μετά την επίτευξη της αυτοδιοίκησης. Στις γερμανικές χώρες,

---

13. Ο Γιαν Χους (Jan Hus, 1370 – 1415) ήταν Τσέχος θρησκευτικός μεταρρυθμιστής, υπεύθυνος για τη Μεταρρύθμιση της Βοημίας. Ήταν πρόδρομος του Μαρτίνου Λούθηρου και ξεκίνησε ένα είδος πρωτοπροτεσταντισμού στη Βοημία, το οποίο αντιμετωπίστηκε σαν αίρεση από την Καθολική Εκκλησία. Οι διδασκαλίες του Χους επίσης ενίσχυσαν τις εθνοτικές εντάσεις. Οι οπαδοί του Χους κατήγγειλαν τους Γερμανούς στη Βοημία σαν «εισβολείς», κήρυξαν εναντίον τους (οι Γερμανοί Βοημοί εκείνη την εποχή ήταν ως επί το πλείστον ακόμα Καθολικοί) και τους ανάγκασαν να εγκαταλείψουν τις πόλεις και τις κωμοπόλεις τους κατά τη διάρκεια των Χουσιτικών Πολέμων (1419 – 1434). Ο Χουσιτισμός και η κληρονομιά του συνδέθηκαν στενά με την ιστορική ανάδυση της τσεχικής εθνικής ταυτότητας και αργότερα λειτούργησαν σαν πηγή έμπνευσης για πολλές τσεχικές πολιτικές ομάδες μετά την ίδρυση της πρώτης Τσεχοσλοβακικής Δημοκρατίας. Η αναφορά του Γιουνγκ στον «ανόθευτο Χουσιτισμό, όπως όλα στο τσεχικό κράτος» είναι ουσιαστικά μια αναφορά στον τσεχικό εθνικισμό, αλλά μετριάζεται από τις δικές του αντιτσεχικές προκαταλήψεις του Γιουνγκ. Έτεινε να χρησιμοποιεί τις λέξεις «Χουσίτης» ή «Χουσιτισμός» για να περιγράψει κάθε αντιληπτή αρνητική ποιότητα των Τσέχων, ιδιαίτερα την «αλαζονεία» και τον «σωβινισμό» τους. Στο βιβλίο του του 1938 για τους Τσέχους, «Die Tschechen», ο Γιουνγκ θα έγραφε: «Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ του τσεχικού και του γερμανικού εθνικισμού. Ο ένας είναι ανεκτικός, γενναιόδωρος, ανοιχτόμυαλος μέχρι σημείου επιείκειας· ο άλλος μισαλλόδοξος, μικροπρεπής, κακόβουλος, στενόμυαλος, όπως ακριβώς ο σοβινιστής Χους, ο οποίος έφερε χρόνια δυστυχίας και κακουχιών στους Γερμανούς της Βοημίας από τα οποία δεν μπόρεσαν ποτέ να συνέλθουν». Ήταν συχνή η κατηγορία του DNSAP και άλλων εθνικιστικών ομάδων των Σουδητών ότι το τσεχοσλοβακικό κράτος κακομεταχειριζόταν τη γερμανική μειονότητά του και ότι το «Χουσιτικό» πολιτικό σύστημα και οι μεταρρυθμίσεις του την έθεσαν σκόπιμα σε μειονεκτική θέση υπέρ της τσεχικής πλειοψηφίας.

ωστόσο, η επιστροφή στα γερμανικά δικαιώματα γης σημαίνει την αρχή της αναγέννησης του λαού μας. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να έχει κάθε οικογένεια το δικό της σπίτι και, επομένως, να έχει μερίδιο στο πιο όμορφο πράγμα που υπάρχει στην πατρίδα του. Ένας λαός όμως, που ζει ελεύθερα σε ελεύθερη γη είναι ανίκητος!

Κοινωνική Οικονομία στον Μεσαίωνα

Χειρονακτική τέχνη και αστικός πολιτισμός

Όχι μόνο στο δίκαιο της γης, αλλά και σε πολλά άλλα ζητήματα, παρατηρείται μια τεράστια αλλαγή όταν συγκρίνουμε τη σημερινή εποχή με εκείνη του παρελθόντος. Ας ξεκαθαρίσουμε ευθύς εξαρχής ότι η σύγκριση δεν είναι σε καμία περίπτωση υπέρ του παρόντος. Όπως αρχικά δεν υπήρχε ιδιωτικό μονοπώλιο στη γη, έτσι δεν υπήρχε και μονοπώλιο στους ορυκτούς πόρους. Αντίθετα, τα δικαιώματα εξόρυξης, όπως το δικαίωμα είσπραξης τελωνείων, το δικαίωμα κοπής νομισμάτων και το δικαίωμα διεξαγωγής αγορών, παραχωρούνταν μόνο στον βασιλιά σαν εκπρόσωπο του συνόλου. Ο «Σαξονικός Καθρέφτης» (Sachsenspiegel) αναφέρει: «Όλος ο πλούτος που είναι θαμμένος κάτω από το έδαφος βαθύτερα από ό,τι μπαίνει ένα άροτρο ανήκει στη βασιλική εξουσία».[14] Η εξόρυξη των ορυκτών πόρων παραχωρήθηκε σαν φεουδαρχική κυριότητα. Δεδομένου ότι το δικαίωμα φεουδαρχικής κυριότητας αποτελούσε μόνο δικαίωμα χρήσης και όχι δικαίωμα ιδιοκτησίας, όποιος δεν συντηρούσε σωστά την επιχείρηση έχανε κάθε δικαίωμα σε αυτήν. Έτσι, ο νόμος περί εξόρυξης του Βεγκέσλαου Β' της Βοημίας (1283 – 1305) ορίζει:

«§5. Εάν, όμως, κάποιοι εργάτες ορυχείων δεν εργάζονται στα ορυχεία αργύρου τους – – – τότε οι εργάτες μας θα πρέπει να τα αναλάβουν οι ίδιοι (να τα κατάσχουν). Είναι καθήκον μας να μην αφήνει κανένας το ορυχείο του ανεκμετάλλευτο και αχρησιμοποίητο.»

Μέχρι τα μέσα του 15ου αιώνα, η ημερήσια βάρδια του εργάτη χύτευσης και του χύτη ήταν 6 ώρες και ο εβδομαδιαίος μισθός τους σε 10 γρόσια. Δεν υπήρχαν υπερωρίες. Μόνο αργότερα οι ώρες εργασίας αυξήθηκαν σε επτά ώρες, και τον 16ο αιώνα σταδιακά σε οκτώ ώρες. Ήταν κατανοητό, ωστόσο, ότι αυτές οι ώρες περιλάμβαναν πάντα την είσοδο και την έξοδο. Οι χειρονακτικές τέχνες αναπτύχθηκαν μόνο στις πόλεις· στην ύπαιθρο ο καθένας ήταν ο δικός του τεχνίτης. Οι ρίζες τους εντοπίζονται στην οικονομία των κτημάτων, όπου ξεκίνησε για πρώτη φορά ο καταμερισμός της εργασίας.

Η παλιά γερμανική έννοια του συνεταιρισμού έζησε μέσα στην αστική χειροτεχνία. Βρήκε την έκφρασή της στις συντεχνίες, οι οποίες δεν ασχολούνταν μόνο με την αγορά και την πώληση αγαθών, με τον καθορισμό των τιμών κ.λπ., αλλά και με την παρέμβαση στη ζωή του ατόμου. Μόνο όσοι γεννήθηκαν σε γάμο και γερμανικής καταγωγής, των

---

14. Ο «Σαξονικός Καθρέφτης» (Sachsenspiegel) ήταν το κατεξοχήν νομικό βιβλίο στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, γραμμένο από τον Άικε φον Ρέπγκοου (Eike von Repgow, 1180 – 1233) μεταξύ 1220 και 1235. Κωδικοποίησε νόμους που αφορούσαν την ιδιοκτησία, το εμπόριο, τις ποινικές υποθέσεις, τα νόμιμα δικαιώματα των αγροτών και τη δομή της αριστοκρατίας και τις συγκεκριμένες φεουδαρχικές υποχρεώσεις της.

οποίων το έμβλημα τιμής ήταν καθαρό, μπορούσαν να γίνουν μέλη μιας συντεχνίας, δηλαδή να γίνουν δεκτοί σε ένα επάγγελμα. Όπως αναφέρεται στον Νόμο περί Συντεχνιών της πόλης Λιμπάου, 1649:

«Στο πιστοποιητικό γέννησης (του επικεφαλής της συντεχνίας), όμως, θα πρέπει να βεβαιώνεται ότι ο ίδιος δεν κατέχει τίποτα άλλο παρά μια έντιμη, και όχι μη γερμανική, γερμανική καταγωγή. – – Θα έπρεπε επίσης να είναι απαλλαγμένος από μη γερμανικά παιδιά ή κακόφημα πρόσωπα, διαφορετικά θα έπρεπε να αποδεσμεύεται από τα καθήκοντά του». – – Όποιος ήθελε να γίνει δεκτός σαν μαθητευόμενος έπρεπε να αποδείξει «όλη την έντιμη γερμανική του καταγωγή».

Οι συντεχνίες έγιναν ουσιαστικά παντοδύναμες. Κανένας πάπας, κανένας Κάιζερ δεν είχε το δικαίωμα να παρέμβει στις υποθέσεις τους. Οι μαθητευόμενοι δεν γίνονταν δεκτοί από έναν μεμονωμένο αρχιτεχνίτη, αλλά από τη συντεχνία· ο αριθμός τους ήταν περιορισμένος. Ένας μάστορας που φερόταν σε έναν μαθητευόμενο τόσο άσχημα που έφευγε τρέχοντας, μπορούσε να υποβάλει νέο αίτημα μόνο αφού τελείωνε η μαθητεία του δραπέτη μαθητευόμενου.

Οι τεχνίτες είχαν κι αυτοί τους δικούς τους συλλόγους. Όπως και οι συντεχνίες, είχαν εξελιχθεί από το γερμανικό ιδανικό του συνεταιρισμού. Ο άνεργος τεχνίτης υποστηριζόταν, οι άρρωστοι φροντίζονταν και ο πλανόδιος τεχνίτης σε κάθε πόλη γινόταν δεκτός από τη συντεχνία του και του παρεχόταν εργασία.

Οι ενώσεις των τεχνιτών έγιναν επίσης τόσο ισχυρές και τόσο σεβαστές που ήταν σε θέση να προστατεύσουν την τιμή και τον τρόπο ζωής των μελών τους. Το έτος 1471, για παράδειγμα, οι υποδηματοποιοί της Λειψίας, νιώθοντας προσβεβλημένοι από μέλη του πανεπιστημίου, εξέδωσαν μια επίσημη επιστολή διαμάχης που ξεκινούσε ως εξής: «Εμείς, οι υπογράφοντες, γνωστοποιούμε σε όλους και σε κάθε φοιτητή του Πανεπιστημίου της Λειψίας, ανεξάρτητα από την ιδιότητά του, – διδάκτορες, πτυχιούχοι, μεταπτυχιακοί ή απολυτήριοι, κληρικοί ή κοσμικοί, νέοι ή ηλικιωμένοι, μικροί ή μεγάλοι – ότι έχουμε γίνει και σκοπεύουμε να γίνουμε εχθροί σας». Ξεκίνησαν επίσης κινητοποιήσεις, και όχι μόνο λόγω μισθών. Το 1445, οι μαθητευόμενοι αρτοποιοί του Κολμάρ ξεκίνησαν μια δεκαετή απεργία επειδή τους στερήθηκε η συνήθης θέση τους στην πομπή του Corpus Christi. Σε όλη τη Ρηνανία, οι τεχνίτες συνέλεγαν χρήματα για τους αρτοποιούς που αγωνίζονταν για την τιμή τους και τελικά αναδείχθηκαν νικητές.

Κατά μέσο όρο, οι άνθρωποι εργάζονταν μόνο τέσσερις ημέρες την εβδομάδα. Εκτός από τις πολυάριθμες εκκλησιαστικές αργίες, οι οποίες επέτρεπαν άφθονο ελεύθερο χρόνο, υπήρχε και η «Μπλε Δευτέρα» (από το μπλε στη Σαρακοστή).[15]

---

15. Ο όρος «Μπλε Δευτέρα» (Blaue Montag) προέρχεται από το γεγονός ότι οι εκκλησίες στολίζονταν με μπλε ή μωβ ύφασμα τις ημέρες της νηστείας της Σαρακοστής, κατά τις οποίες οι τεχνίτες και οι αρχιτεχνίτες δεν εργάζονταν. Με την πάροδο του χρόνου, οι τεχνίτες και οι αρχιτεχνίτες άρχισαν να παίρνουν και άδεια κάθε Δευτέρα, δίνοντάς τους ένα τριήμερο εβδομαδιαίο Σαββατοκύριακο. Επειδή ήταν ήδη γνωστό για το ότι δεν εργάζονταν τις «μπλε» ημέρες της Σαρακοστής, ο όρος «Μπλε Δευτέρα» προέκυψε σαν το όνομα για την επιπλέον ημέρα άδειας που έπαιρναν οι τεχνίτες κάθε εβδομάδα.

Οι μισθοί ήταν ψηλοί. Έτσι, γύρω στο 1550 στην Κάτω Αυστρία, ένας τεχνίτης-κτίστης ή ξυλουργός μπορούσε να αγοράσει, από το ημερομίσθιο του, 10 λίβρες βοδινό κρέας το καλοκαίρι και 8 λίβρες τον χειμώνα. Στο Άουγκσμπουργκ, κάποιος μπορούσε να αγοράσει 5-6 λίβρες κρέας, 1 λίτρο κρασί, 15 αυγά και 3 καρβέλια ψωμί με τον ημερομίσθιο του. Στο Μάισεν, ένας χτίστης έπαιρνε 5 γρόσια «χρήματα μπάνιου»[16] την εβδομάδα, ενώ ένα μπούσελ σιτηρών κόστιζε μόνο λίγο πάνω από 6 γρόσια. Συχνά, αντί για μισθό, η εργασία γινόταν με το ένα τρίτο ή μισό του πφένινγκ, δηλαδή ο τεχνίτης μοιραζόταν τα έσοδα της κοινής εργασίας με τον κύριό του σε αναλογία 1:2 ή 1:1. Έτσι, υπήρχε κατανομή κερδών.

Το φαγητό ήταν καλό. Ο «απλός λαός» σπάνια έτρωγε λιγότερα από τέσσερα πιάτα σε ένα γεύμα. Ο αστικός κώδικας των Δούκων Ερνστ και Αλβέρτου της Σαξονίας όριζε σχετικά με τους μέγιστους μισθούς:

«Για έναν χειρώνακτα εργάτη με διατροφή, 9 γρόσια την εβδομάδα, χωρίς διατροφή, 16 γρόσια. Οι εργάτες επιτρέπεται να έχουν μόνο τέσσερα πιάτα για μεσημεριανό και βραδινό γεύμα: την ημέρα που τρώνε κρέας, δηλαδή σούπα, ένα πιάτο με δύο κρέατα και μια μερίδα λαχανικών· τις Παρασκευές και οποιεσδήποτε άλλες ημέρες που δεν τρώνε κρέας: σούπα, ένα πιάτο με φρέσκο και αποξηραμένο ψάρι και δύο μερίδες λαχανικών· για όσους πρέπει να νηστέψουν, πέντε πιάτα: σούπα, δύο είδη ψαριού, δύο μερίδες λαχανικών και επιπλέον λαμβάνουν 18 γρόσια, ενώ οι κοινοί εργάτες (ανειδίκευτοι εργάτες) πληρώνονται 14 γρόσια την εβδομάδα. Για όσους εργάζονται για τη δική τους διατροφή, ο εργοδηγός δεν πρέπει να αμείβεται περισσότερο από 27 γρόσια και ο κοινός χτίστης όχι περισσότερο από 23 γρόσια.»

Έτσι, όλο αυτό το άφθονο φαγητό κόστιζε 9 γρόσια την βδομάδα!

Οι πόλεις άκμασαν όχι μόνο μέσω της χειρονακτικής τέχνης, αλλά και μέσω του εμπορίου. Το εμπόριο εμφανιζόταν όπου παρουσιάζονταν ευκαιρίες για αγορές – εφόσον δεν χρονολογούνταν ήδη από την εποχή των ρωμαϊκών οικισμών. Επομένως, οι έμποροι απολάμβαναν μια εξαιρετική θέση στο νόμο. Μπορούσαν να προσφύγουν στο λεγόμενο δικαστήριο επισκεπτών,[17] του οποίου οι αποφάσεις αφορούσαν πράγματι μόνο χρέη και κινητή περιουσία και οι οποίες εκδίδονταν ως επί το πλείστον την ίδια ημέρα που εγείρονταν οι υποθέσεις ή το αργό-

---

16. Τα «χρήματα για το μπάνιο» («Badegeld») ήταν ένα μικρό επίδομα που προστίθετο στους μισθούς των εργαζομένων κατά τον Μεσαίωνα, με σκοπό να καλύψει το κόστος μιας περιστασιακής επίσκεψης στα δημόσια λουτρά. Σε μια εποχή που οι άνθρωποι δεν είχαν τακτική πρόσβαση σε τρεχούμενο νερό, το μπάνιο θεωρούνταν θεραπευτικό και πηγή πολυάριθμων οφελών για την υγεία. Το «Badegeld» θα μπορούσε επομένως να θεωρηθεί σαν μια πρώιμη, πρωτότυπη μορφή ασφάλισης υγείας που παρείχε η εταιρεία.

17. Το δικαστήριο επισκεπτών (Gastgericht) ήταν ένας μεσαιωνικός νομικός θεσμός που έπρεπε να επιλύει νομικές διαφορές μεταξύ κατοίκων της περιοχής και επισκεπτών (ιδίως εμπόρων). Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι ετυμηγορίες του δικαστηρίου ήταν σκόπιμα γρήγορες, για να διερευνήσει και να αποφασίσει σύντομα και συνοπτικά ώστε οι περιοδεύοντες έμποροι που εμπλέκονταν σε μια νομική διαφορά, καθώς δεν μπορούσαν να μείνουν σε ένα μέρος για υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα και να περιμένουν μια συνηθισμένη ημέρα δικαστηρίου. Μπορεί να θεωρηθεί ως μέρος του νόμου της φιλοξενίας, που σήμαινε μια κάποια ενίσχυση των δικαιωμάτων των επισκεπτών.

τερο μέσα σε τρεις ημέρες. Οι έμποροι αντιμετώπιζαν επίσης τον βασικό φόρο, δηλαδή την υποχρέωση να σταματήσουν τη μεταφορά των εμπορευμάτων τους και να τα μετακινήσουν περαιτέρω για το τοπικό εμπόριο.[18]

Όλες οι συναλλαγές στις οποίες τα αγαθά δεν ήταν διαθέσιμα – δηλαδή όλες οι κερδοσκοπίες και οι συναλλαγές μελλοντικής εκπλήρωσης – απαγορεύονταν!

Οι τιμές των αγαθών ήταν ως επί το πλείστον σταθερές, – χωρίς η μέγιστη τιμή να προκαλεί την εξαφάνιση των αγαθών – και το βάρος τους ελεγχόταν διπλά. Προβλέπονταν εξαιρετικά παραδειγματικές τιμωρίες για τους απατεώνες και τους πλαστογράφους. Πάνω απ' όλα, όλοι έπεφταν στο στόχαστρο και έπρεπε να πουλήσουν τα δικά τους εμπορεύματα εν μέσω χλευασμού και κοροϊδίας, ή – όπως συνέβη στον αρτοποιό[19] – τους «έσπρωχναν», δηλαδή τον τοποθετούσαν μέσα σε ένα κλουβί και τον βυθίζανε σε μια βρώμικη λίμνη. Αν κάποιος πουλούσε αραιωμένο γάλα, του το έχυναν στο λαιμό του μέσω μιας χοάνης όσο περισσότερο μπορούσε να αντέξει χωρίς κίνδυνο θανάτου. Αν κάποιος πουλούσε σάπια αυγά, τον διαπομπεύανε και τον χτυπούσαν με αυτά, κ.λπ.

Πολλές γυναίκες ήταν επίσης αυτοαπασχολούμενες στο εμπόριο και τις τέχνες. Οι φορολογικοί κατάλογοι της Φρανκφούρτης στο Μάιν το αποδεικνύουν αυτό, για παράδειγμα:

Έτος	**Συνολικός αριθμός φορολογουμένων**	**εκ των οποίων είναι γυναίκες**
1354	2669	481
1375	3994	616
1410	2456	568
1475	2782	733
1510	2328	640

Οι γυναίκες θεωρούνταν αυτοαπασχολούμενες και εργάτριες σε πολλά διαφορετικά επαγγέλματα. Ασχολούνταν κυρίως με την υφαντική

---

18. Ο «βασικός φόρος» ή «φόρος στοίβαξης» (Stapelpflicht) ήταν μια υποχρέωση που επιβαλλόταν στους εμπόρους που διέρχονταν από μια πόλη (συνήθως λιμάνια) που βρισκόταν κατά μήκος μιας εμπορικής οδού. Ο φόρος απαιτούσε από τους εμπόρους να ξεπακετάρουν όλα τα εμπορεύματά τους και να τα εκθέτουν προς πώληση στον τοπικό πληθυσμό για ένα καθορισμένο χρονικό διάστημα (συνήθως τρεις ημέρες), ακόμη και αν η πόλη ή η κωμόπολη δεν ήταν ο προβλεπόμενος τελικός προορισμός τους. Σε ορισμένες περιοχές, οι έμποροι μπορούσαν να πληρώσουν διόδια για να αποφύγουν τον φόρο. Στο πλαίσιο του βασικού φόρου, η πόλη επέβαλλε επίσης το «δικαίωμα χειρισμού» (Umschlagsrecht), ένα προστατευτικό μέτρο που υποχρέωνε τους εμπόρους να επαναφορτώνουν τα αποσυσκευασμένα εμπορεύματά τους σε πλοία ή κάρα που ανήκαν σε τοπικές εταιρείες μεταφορών πριν μετακινηθούν στον επόμενο προορισμό τους.

19. Οι αρτοποιοί ιδιαίτερα υπόκεινταν σε αυστηρό έλεγχο όσον αφορά τον μεσαιωνικό ποιοτικό έλεγχο, καθώς το ψωμί ήταν βασικό τρόφιμο στην καθημερινή διατροφή και οι αδίστακτοι αρτοποιοί μπορούσαν εύκολα να ελαφρύνουν τα εμπορεύματά τους. Το ψωμί και άλλα προϊόντα ζυγίζονταν από επιθεωρητές, με τα προϊόντα που έβγαιναν λιποβαρή να οδηγούν στην καλύτερη περίπτωση σε πρόστιμο ή, στη χειρότερη, σε μια σκληρή μορφή σωματικής τιμωρίας. Όπως αναφέρει ο Γιουνγκ, για τους αρτοποιούς ο νόμος συχνά όριζε ότι έπρεπε να κλειδώνονται σε ένα κλουβί και στη συνέχεια να βυθίζονται στο ποτάμι χρησιμοποιώντας μια συσκευή ειδικά σχεδιασμένη για τον σκοπό αυτό.

και την ραπτική, την αρτοποιία, την γουνοποιία, την διακοσμητική μεταλλοτεχνία, στις ταβέρνες, την εμπορία καταστημάτων και την ενοικίαση δωματίων. Σαν εργάτριες τις συναντούσε κανείς εν μέρει στο εργαστήριο και εν μέρει στην κατ' οίκον εργασία (Heimarbeit). Έπρεπε να μάθουν την τέχνη τους όπως ακριβώς και οι άνδρες. Η γυναικεία εργασία είχε επίσης προκύψει από το παλιό αρχοντικό σύστημα, όπου δραστηριοποιούνταν στα δικά τους χωράφια υπό τις δικές τους αρχιτεχνίτισσες.

Ακόμα και τα επιστημονικά επαγγέλματα δεν ήταν καθόλου κλειστά για τις γυναίκες εκείνη την εποχή. Βρίσκονταν κυρίως στην ιατρική. Το Κολλέγιο του Σαλέρνο φιλοξενούσε αρκετές διάσημες γυναίκες γιατρούς τον 11ο και 12ο αιώνα, και 15 υπήρχαν στη Φρανκφούρτη του Μάιν μεταξύ 1389 – 1497.

Μόνο με την παρακμή των συντεχνιών εμφανίστηκε αντίθεση στη γυναικεία απασχόληση, καταστέλλοντάς την εντελώς μέχρι τον 18ο αιώνα.

Ένα πράγμα δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο: η προσωπική υγιεινή. Είναι ενδεικτικό του επιπέδου πολιτισμού ενός λαού. Το λουτρό έπαιζε πλέον σημαντικό ρόλο στη μεσαιωνική ζωή. Ακόμα και οι αρχαίοι γερμανικοί λαοί το αγαπούσαν πάντα – κρύο και ζεστό. Ανάμεσα στις επτά τελειότητες της ιπποτικής παιδείας, αναφέρεται ως εξής: ««Το δεύτερο που πρέπει να αγαπά ένας τέλειος ιππότης: πρέπει να ξέρει να κολυμπάει και να βουτάει, πώς να γυρίζει από την κοιλιά στην πλάτη του».[20]

Οι τεχνίτες έπαιρναν τα δικά τους «χρήματα για το μπάνιο», αυτό που σήμερα είναι συνήθως γνωστό σαν «φιλοδώρημα». Το νωρίτερο τέλος της εργασίας τα Σάββατα και πριν από τις αργίες, όπως η μπλε Δευτέρα, ήταν για το μπάνιο. Τα λουτρά για τους μαθητές θερμαίνονταν τις Πέμπτες. Τον 14ο αιώνα, η Βασιλεία είχε 15 λουτρά, η Βιέννη 29, κ.λπ. Οι φτωχοί γενικά είχαν πρόσβαση σε υπαίθριες πισίνες, για τις οποίες είχαν ιδρυθεί πολλά ιδρύματα. Αν αναλογιστεί κανείς ότι, όταν το Γερμανικό Ράιχ το 1905 βάδιζε στην κορύφωση του «πολιτισμού και της κουλτούρας», υπήρχαν 1.092 πόλεις με πάνω από 3.000 κατοίκους χωρίς δημόσιο χώρο για ένα ζεστό μπάνιο, τότε μπορεί κανείς να σχηματίσει μια πραγματική ιδέα για τον σκοτεινό και οπισθοδρομικό Μεσαίωνα!

Το μπάνιο άρχισε να μειώνεται μόνο τον 16ο αιώνα. Ο κύριος λόγος ήταν ότι τα δάση είχαν αφαιρεθεί από τις κοινότητες, γεγονός που προκάλεσε ανυπολόγιστη αύξηση των τιμών της ξυλείας. Αυτό έκανε το

---

20. Κατά τον Μεσαίωνα, η εκπαίδευση ήταν κυρίως αρμοδιότητα της εκκλησίας, της οποίας τα σχολεία προσέφεραν διδασκαλία στις «επτά ελεύθερες τέχνες»: γραμματική, ρητορική, διαλεκτική, αριθμητική, γεωμετρία, μουσική και αστρονομία. Αντίθετα, τα ιπποτικά τάγματα προσέφεραν στους υπηρέτες τους εκπαίδευση στις πολύ πιο σωματικά προσανατολισμένες ιπποτικές τέχνες, γνωστές σαν «επτά τελειότητες»: ιππασία, κολύμβηση, σκοποβολή (με τόξο, τόξο χειρός και βαλλίστρα), αναρρίχηση, κονταρομαχία, μάχη (πάλη και ξιφασκία) και αυλικοί τρόποι (συμπεριλαμβανομένου του χορού και του σκακιού). Οι νέοι ευγενείς συνήθως λάμβαναν εκπαίδευση στις επτά ελεύθερες τέχνες από την ηλικία των 7 έως των 14 ετών, ενώ όσοι στέλνονταν μακριά από τις οικογένειές τους για να γίνουν ιππότες συνέχιζαν να μαθαίνουν τις επτά τελειότητες μέχρι την ηλικία των 21 ετών.

μπάνιο μια πολυτέλεια που μόνο οι πλούσιοι μπορούσαν να αντέξουν οικονομικά. Σε αυτό προστέθηκε ο φόβος για εκείνη την αφροδίσια ασθένεια που εμφανίστηκε για πρώτη φορά και κατέστρεφε την Ευρώπη μετά την ανακάλυψη της Αμερικής και την οποία οι Γερμανοί ονόμασαν «γαλλική ασθένεια», οι Γάλλοι «ιταλική», οι Πολωνοί «γερμανική», οι Ρώσοι «πολωνική» και οι Τούρκοι «χριστιανική ασθένεια».[21]

Αν ξανασκεφτούμε για λίγο όλα αυτά τα πράγματα που περιγράψαμε, τότε θα μπορέσουμε να κρίνουμε αν κρίνεται σκόπιμο να ξεσπάσουμε σε πανηγυρικούς ύμνους για το πόσο θαυμάσια έχουμε φτάσει στην προηγμένη σύγχρονη εποχή μας.

21. Ο Γιουνγκ μιλάει για τη σύφιλη, την οποία έφεραν στην Ευρώπη ναυτικοί που επέστρεφαν από τον Νέο Κόσμο. Κάθε χώρα στην οποία υπήρξε ξέσπασμα σύφιλης κατηγορούσε για την ασθένεια τους εθνικούς της αντιπάλους, ονομάζοντάς την ανάλογα.

Δημοτική πολιτική (Ζητήματα αστικής γης και φορολογίας)

Ένα παλιό διάταγμα της πρώην γερμανικής πόλης Κούτενμπεργκ στη Βοημία, συνοψίζει την κοινωνική στάση της εποχής με τα ακόλουθα λόγια: «Κάθε άνθρωπος πρέπει να απολαμβάνει την εργασία του και κανείς δεν πρέπει να οικειοποιείται μέσω της αδράνειας αυτό που άλλοι έχουν δημιουργήσει με την επιμέλεια και το μόχθο τους».

Ο λόγος για αυτό ήταν κυρίως η διευθέτηση του ζητήματος της γης (Bodenfrage). Η πόλη, δηλαδή η κοινότητα στο σύνολό της, ήταν ο κύριος της γης. Στον πολίτη παραχωρούνταν γη μόνο για χρήση, έναντι καταβολής ενός μικρού φόρου γης. Το τυπικό οικόπεδο είχε κατά μέσο όρο μήκος 100 πόδια και πλάτος 50 – 60 πόδια και παραχωρούνταν σαν «κληρονομικό δάνειο» (κληρονομικό φέουδο, κληρονομική μίσθωση).[22] Σύμφωνα με την εφημερίδα Sachsenspiegel, το ύψος κατασκευής του κτιρίου περιοριζόταν σε τρία επίπεδα, επομένως η οικοδόμηση στον αέρα απαγορευόταν. Όταν πωλούνταν ένα σπίτι, ο δανειστής της γης είχε το δικαίωμα της πρώτης άρνησης. Μόνο η ιδιοκτησία κατοικίας παρείχε την ιθαγένεια. Ούτε τα παιδιά των πολιτών δεν εξαιρούνταν από αυτό. Δεδομένου ότι η αστική γη ήταν περιορισμένη, ακόμη και η ιδιοκτησία μέρους ενός σπιτιού ήταν επαρκής, όπως για παράδειγμα στο Φράιμπουργκ του Μπράισγκαου, ένα όγδοο ήταν αρκετό.

Ο Γερμανός πολίτης του Μεσαίωνα μπορούσε δικαίως να πει για τον εαυτό του: «Το σπίτι μου είναι το κάστρο μου». Η παράνομη είσοδος τιμωρούνταν αυστηρά. Αλλά όποιος δεν εκπλήρωνε τα καθήκοντά του απέναντι στην κοινότητα σε περιόδους γενικής ανάγκης αντιμετώπιζε επίσης αυστηρή τιμωρία. Σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού της πόλης του Κόλμαρ, το σπίτι του κατεδαφιζόταν!

Κάθε οικοδομή έπρεπε γενικά να ολοκληρωθεί μέσα σε ένα έτος, διαφορετικά θεωρούνταν κατασχεμένο (βλ., μεταξύ άλλων, τον νόμο 1287 της πόλης του Σάλτσμπουργκ). Έτσι, αφαιρέθηκε το πιο αποτελεσματικό μέσο αντιμετώπισης της καταπάτησης γης. Σύμφωνα με πολλούς νόμους της πόλης, τα ετοιμόρροπα σπίτια υπόκεινταν στα ίδια μέτρα με τις μη αξιοποιημένες εκτάσεις. Εάν δεν οικοδομούνταν μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, γίνονταν ιδιοκτησία της πόλης χωρίς αποζημίωση. «Δεν πρέπει να μετατρέπονται τα σπίτια σε κήπους», έγραφε ο νόμος της πόλης του Φράιμπουργκ του Μπράισγκαου του 1520. Σήμερα, πολλά σπίτια μετατρέπονται σε κήπους, με τους

---

22. Το κληρονομικό δάνειο («Erbleihe» στα γερμανικά) ήταν μια μορφή συμβατικής κατοχής που προερχόταν από τη ρωμαϊκή εποχή, κατά την οποία ένας γαιοκτήμονας μίσθωνε την περιουσία του σε άλλον επ' αόριστον. Η μίσθωση ίσχυε όχι μόνο για τον μισθωτή, αλλά και για όλους τους απογόνους του, αν και ούτε αυτοί ούτε οι απόγονοί τους είχαν το δικαίωμα να πουλήσουν το μίσθωμά τους σε οποιαδήποτε άλλη οικογένεια. Το κληρονομικό δάνειο ήταν βασικό χαρακτηριστικό των φεουδαρχικών σχέσεων ιδιοκτησίας και συνήθως διεκπεραιωνόταν με έναν από τους δύο τρόπους στα γερμανικά εδάφη: σαν Erbpacht ή σαν Zeitpacht. Ένα Erbpacht ήταν ένα κληρονομήσιμο μισθωμένο οικόπεδο επί του οποίου οι αγρότες και οι απόγονοί τους είχαν πλήρες δικαίωμα χρήσης, εφόσον έκαναν συνεχείς πληρωμές στον ιδιοκτήτη μέσω αγαθών, εργασίας ή χρημάτων. Ένα Zeitpacht ήταν μια πιο εμπορική ρύθμιση, καθώς αποτελούσε ένα οικόπεδο που μισθωνόταν σε αγρότες μόνο σε προσωρινή, ορισμένη διάρκεια (δηλαδή, μη κληρονομική) βάση.

ιδιοκτήτες να περιμένουν την πιο συμφέρουσα ευκαιρία να τα πουλήσουν σαν οικόπεδα. Το έτος 1520 αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα πρόστιμο 10 λιρών, με τη γη τους να απαλλοτριώνεται χωρίς αποζημίωση για να γίνει ιδιοκτησία της πόλης.

Ο Γερμανός δεν πλήρωνε κεφαλικό φόρο, αυτός προοριζόταν για τους ημιελεύθερους[23] και για τους Εβραίους. Εκτός από τους φόρους για ορισμένες υπηρεσίες (προστασία της αγοράς,[24] κατασκευή γεφυρών, κ.λπ.), ο μόνος φόρος που πλήρωνε ήταν ο φόρος γης. Το απόφθεγμα του ΧένριΤζορτζ,[25] του ιδρυτή της αγροτικής μεταρρύθμισης, ότι «ο μόνος φόρος είναι ο φόρος επί της αξίας της γης», ήταν επομένως γεγονός εκείνη την εποχή. Επιπλέον, στο Γερμανός επιβαλλόταν και ο φόρος αίματος· ήταν υποχρεωμένος να εκπληρώσει στρατιωτική θητεία ανά πάσα στιγμή.

Μόνο όταν άρχισε να αυξάνεται όλο και περισσότερο η αφθονία των πολύτιμων μετάλλων και επικράτησε η τρομερή συνήθεια της αποθήκευσής τους, άρχισε να εφαρμόζεται η φορολόγηση αυτού του πιο κινητού από όλα τα αγαθά. Τα είδη οικιακής χρήσης, τα ρούχα, τα κλινοσκεπάσματα, οι προμήθειες, τα κατοικίδια ζώα, τα όπλα και τα εργαλεία εργασίας παρέμειναν αφορολόγητα. Όπου φορολογούνταν τα περιουσιακά στοιχεία, υπήρχε επίσης η διάταξη που προέβλεπε ότι αυτά θα καταπίπτουν εάν ο ιδιοκτήτης τους είχε υποτιμήσει την αξία τους ή ότι μπορούσαν να αποκτηθούν στην δηλωμένη αξία ανά πάσα στιγμή. Καθώς όμως οι πολίτες πλούτιζαν, αυτή η εξαιρετική διάταξη ομολογουμένως υποβαθμίστηκε μέσω της θέσπισης χαμηλότερης αξίας πέραν της οποίας σταματούσε η αυτο-αξιολόγηση, όπως συνέβη στη Φρανκφούρτη. Η φοροδιαφυγή από τους πλούσιους είναι επομένως αρκετά παλιά. Στις περισσότερες πόλεις όμως, ο παλιός καλός νόμος διατηρήθηκε για πολύ περισσότερο καιρό, όπως για παράδειγμα έδειξε μια δικαστική απόφαση στη Σβέμπις Χαλ το 1662. Το «ιουδαϊκό πνεύμα», αντίθετα, είχε εγκατασταθεί γρήγορα στη Φρανκφούρτη επί του Μάιν.

Η τιμή της οικοδομήσιμης γης δεν αυξήθηκε σαν αποτέλεσμα της αυξανόμενης συσσώρευσης ανθρώπων σε περιορισμένο χώρο, παρόλο που θα μπορούσε να υποτεθεί ότι αυτό θα συνέβαινε καθώς οι

---

23. Οι «μισοελεύθεροι» («Halbfreien») στον Μεσαίωνα ήταν άτομα των οποίων το νομικό καθεστώς βρισκόταν σε ενδιάμεση θέση μεταξύ αυτού των ελεύθερων πολιτών και των σκλάβων· συνήθως ήταν τα παιδιά των σκλάβων. Συχνά μπορούσαν να υπάρχουν πολλαπλές διαιρέσεις του καθεστώτος των «μισοελεύθερων» ανάλογα με την περιοχή και την χρονική περίοδο, με ποικίλα επίπεδα δικαιωμάτων για τον καθένα. Στους ημιελεύθερους μπορεί να επιτρέπονταν ορισμένα περιορισμένα δικαιώματα όσον αφορά την ιδιοκτησία περιουσίας και όπλων, αλλά εξακολουθούσαν να θεωρούνται δεσμευμένοι με έναν συγκεκριμένο άρχοντα και ήταν υποχρεωμένοι να εκτελούν μεγαλύτερα ή πιο επίπονα καθήκοντα από τους πλήρεις πολίτες.

24. Η «προστασία της αγοράς» (Marktschutz) ήταν μια μορφή προστατευτισμού. Σε αντάλλαγμα για την καταβολή φόρων προστασίας της αγοράς, η τοπική αυτοδιοίκηση ευνοούσε τους τοπικούς εμπόρους και παραγωγούς επιβάλλοντας υψηλότερους φόρους σε αγαθά και υπηρεσίες από άλλες περιοχές.

25. Χένρι Τζορτζ (Henry George, 1839 – 1897), ήταν Αμερικανός οικονομολόγος και υποστηρικτής της αγροτικής μεταρρύθμισης. Οι ιδέες του Τζορτζ είχαν επιρροή στη Γερμανία και έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του εθνικού αντικαπιταλισμού. Ο Γιουνγκ συζητά τον Τζορτζ λεπτομερέστερα στο κεφάλαιο «Κατάργηση του μη δεδουλευμένου εισοδήματος μέσω της μεταρρύθμισης του δικαίου της γης και της νομισματικής μεταρρύθμισης, και μέσω της κοινωνικοποίησης των ιδιωτικών μονοπωλίων».

πόλεις περιβαλλόταν από τείχη. Αντ' αυτού, πραγματοποιήθηκαν εκτεταμένες επεκτάσεις, όπως στο Στρασβούργο, το οποίο επεκτάθηκε τέσσερις φορές από το 1200 έως το 1440. Η Κολωνία επεκτάθηκε το 1180 σε τέτοιο βαθμό που κατάφερε να τα βγάλει πέρα με σχεδόν τον ίδιο χώρο μέχρι το 1882. Ο συνολικός πληθυσμός στο Άουγκσμπουργκ (1445) ήταν 18.000, – στη Φρανκφούρτη στο Μάιν (1387) 10.000, στο Έγκερ (1446) 7.800, στη Δρέσδη (1474) 3.200. Μόνο η Ουλμ, η Νυρεμβέργη και το Στρασβούργο είχαν 20.000 ή περισσότερους κατοίκους στα μέσα του 15ου αιώνα, ενώ το Λύμπεκ (1890) 22.300.

Το τι δημιούργησαν αυτοί οι λίγοι άνθρωποι κάτω από την κυριαρχία του δικαίου της γης, που δεν τους έκανε σκλάβους του τοκογλυφικού κεφαλαίου, μας το δείχνουν η αρχιτεκτονική και τα έργα τέχνης εκείνης της περιόδου! Η αγροτική μεταρρύθμιση, δηλαδή η μεταρρύθμιση του δικαίου της γης, ουσιαστικά στοχεύει στην επιστροφή στο παλιό, δυστυχώς καταπιεσμένο, δίκαιο της γης. Η αγροτική μεταρρύθμιση είναι αυτή που καθιστά δυνατή τη στεγαστική μεταρρύθμιση και την ιδιοκτησία κατοικίας σε μεγαλύτερη κλίμακα και αυτό που καθιστά επιτυχημένο το έργο των οικοδομικών συνεταιρισμών. Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να ληφθούν μέτρα για τη ρύθμιση του νομισματικού συστήματος.

Εμπόριο και διαδικασίες εμπορικών συναλλαγών. (Σχετικά με τα χρήματα και τους τόκους)

Το μεταλλικό νόμισμα είναι ένας παλιός θεσμός. Μεσολάβησε στην ανταλλαγή αγαθών ήδη από τη Βαβυλώνα, την Αθήνα, τη Ρώμη, την Καρχηδόνα κ.λπ. Είναι ουσιαστικά ο μόνος κρατικός θεσμός που έχει επιβιώσει αναλλοίωτος για αμέτρητους αιώνες. Όσο παλιό κι αν είναι, η πραγματική του φύση δεν έχει ακόμη φωτιστεί βαθιά. Αυτό που έλεγαν οι Βαβυλώνιοι γι' αυτό εξακολουθεί να επαναλαμβάνεται από τους υποτιθέμενους απείρως έξυπνους ανθρώπους του 20ού αιώνα: «Όλα εξαρτώνται από τον χρυσό, όλα αγωνίζονται για τον χρυσό».[26] Ο γερμανικός θρύλος ισχυριζόταν ότι ο χρυσός είναι φορτωμένος με μια κατάρα. Φόνοι και βίαιες πράξεις κάθε είδους είναι συνδεδεμένες με αυτόν, ποτάμια αίματος έχουν κυλήσει εξαιτίας του σε κάθε εποχή, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, και όμως – εμείς δεν έχουμε φωτίσει τη φύση του πιο βαθιά από ό,τι οι πρόγονοί μας, και σήμερα είμαστε ακόμα τόσο σοφοί όσο ήμασταν πάντα.

Δύο πράγματα είναι αλληλένδετα με το μεταλλικό νόμισμα με τέτοιο τρόπο που ουσιαστικά αποτελούν την ουσία του: η πίστη στην «εγγενή αξία» του και το ενδιαφέρον που αποσπά. Αυτά θα μας απασχολήσουν αργότερα.

Ο εκκλησιαστικός νόμος, ο οποίος έπαιξε σημαντικό ρόλο σε όλο τον Μεσαίωνα, απαγόρευε την είσπραξη τόκων. Η αρχή του ήταν: «Τα χρήματα δεν μπορούν να γεννήσουν χρήματα, και ο χρόνος ανήκει στον Θεό». Αυτό βασιζόταν στον «νόμο του Θεού». Αν και ο νόμος του Μωυσή δεν επέτρεπε στους Ιουδαίους να παίρνουν τόκους από Ιουδαίους, τους επέτρεπε, αντίθετα, να τους παίρνουν από ξένους (Έξοδος 22:25 και Δευτερονόμιο 19:20 και 23). Από την άλλη πλευρά, ο Χριστός, τον οποίο οι Χριστιανοί θεωρούν Ιουδαίο και τον οποίο οι Εβραίοι είχαν σταυρώσει, είπε: «Δανείστε, χωρίς να ελπίζετε σε τίποτα για αντάλλαγμα».[27] Με άλλα λόγια, απαγόρευσε κατηγορηματικά την επιβολή τόκων.

Η θρησκευτική και κοσμική εξουσία του Μεσαίωνα βασιζόταν σε αυτό. Ήδη από την Πρώτη Σύνοδο της Νίκαιας, το 325 μ.Χ., απαγόρευε σε όλους τους κληρικούς να λαμβάνουν τόκους, παρόλο που ήταν επιτρεπτό από τους νόμους του κράτους. Ο Πάπας Λέων (440 – 461) προχώρησε ένα βήμα παραπέρα και απαγόρευσε τους τόκους και στους λαϊκούς. Η Δεύτερη Σύνοδος του Λατερανού (1139) θέσπισε μια γενική απαγόρευση των τόκων. Παρά την απειλή της εκδίωξης από την

---

26. Στα γερμανικά: «Am Golde hängt, nach Golde drängt doch alles» (Όλα εξαρτώνται από τον χρυσό, όλα αγωνίζονται για τον χρυσό). Δεν είμαι σίγουρος γιατί ο Γιουνγκ το αποδίδει αυτό στους «Βαβυλώνιους», καθώς φαίνεται να είναι μια παράφραση στίχου από τον Φάουστ του Γκαίτε: «Nach Golde drangt / Am Golde hängt / Doch alles». (Στις αγγλικές μεταφράσεις του Φάουστ, αυτός ο στίχος μερικές φορές αποδίδεται ως «Ο χρυσός είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει, ο χρυσός είναι ζητούμενος παντού...»). Είναι πιθανό αυτή η έκφραση να είναι πολύ παλαιότερη και ο Γκαίτε απλώς να την ενσωμάτωσε σε ένα ήδη γνωστό ρητό στο έργο του, αλλά δεν μπόρεσα να βρω καμία απόδειξη ότι προέρχεται από τους Βαβυλώνιους.

27. Από το Λουκά 6:35.

εκκλησία, όμως, δεν φαίνεται να είχε μεγάλη επίδραση, καθώς η Τρίτη (1179) και η Τέταρτη (1215) Σύνοδοι του Λατερανού ανανέωσαν και έκαναν πιο αυστηρή την απαγόρευση. Το 1150 ο Πάπας Ευγένιος Γ' δήλωσε, απαντώντας σε ένα ερώτημα: «Όποιος παίρνει περισσότερα από όσα καλύπτει το ποσό του δανείου, εμπλέκεται στην αμαρτία της τοκογλυφίας».

Μεταξύ των πριγκίπων, αξίζει να γίνει αναφορά στον Καρλομάγνο, ο οποίος, στις αυτοκρατορικές δίαιτες του Άαχεν (785) και του Ναϊμέγκεν (806), στάθμισε την κοσμική εξουσία ενάντια στους τόκους.

Σε αυτές τις πρώιμες περιόδους υπήρχε ακόμη μια σχεδόν εξ ολοκλήρου φυσική οικονομία·[28] οι δανειολήπτες τότε ήταν φτωχοί άνθρωποι, επομένως ο δανεισμός θεωρούνταν έκφραση χριστιανικής φιλανθρωπίας. Οι Σταυροφορίες επέφεραν μια πλήρη μεταμόρφωση στις συνθήκες αλλά και στις προοπτικές. Το εμπόριο αναπτύχθηκε και παράλληλα με τη φυσική οικονομία εμφανίστηκε η νομισματική οικονομία. Μαζί με αυτήν εμφανίστηκαν ομόλογα για τους σκοπούς της παραγωγής. Οι έμποροι δανείζονταν χρήματα για να μπορούν να εμπορεύονται. Εδώ ούτε η εκκλησία απέκλειε την επιβολή τόκων, καθώς στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια περίπτωση συμμετοχής στα κέρδη και όχι για δανεισμό χωρίς κίνδυνο. Το μεσαιωνικό εμπόριο απέφερε τεράστια κέρδη. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε, τους κινδύνους κάτω από τους οποίους αναπτύχθηκε. Ο έμπορος όχι μόνο έθετε σε κίνδυνο την περιουσία του, τα εμπορεύματά του και το όχημά του – είτε πλοίο είτε άμαξα –, αλλά και τη ζωή του. Απειλούνταν από τον άνεμο και τον καιρό, από τους κακοποιούς, τους ληστές και τους πειρατές. Όποιος έκανε εμπόριο εκείνη την εποχή έπρεπε να είναι τολμηρός άνθρωπος και να συντάσσει τη διαθήκη του πριν από κάθε ταξίδι. Σε αυτό προσθέστε την τεράστια απώλεια χρόνου που προκαλούσαν οι μεταφορές σε άθλιους δρόμους ή οι παγίδες της θάλασσας, για να μην αναφέρουμε τη μικρή ποσότητα αγαθών που μπορούσαν να μεταφερθούν σε ένα μόνο ταξίδι. Τα μεγάλα κέρδη εδώ ήταν δικαιολογημένα. Γινόταν επίσης διάκριση μεταξύ του δανεισμού χωρίς κίνδυνο με σταθερό επιτόκιο, που χαρακτηριζόταν σαν τοκογλυφία, και των δανείων με συμμετοχή στα κέρδη, που υποδήλωναν ένα υψηλότερο στάδιο ωριμότητας στην οικονομική γνώση. Η συμμετοχή δύο εταίρων σε μια επιχείρηση συνήθως κανονιζόταν με τέτοιο τρόπο ώστε ο ένας να προκαταβάλλει τα ⅔ των απαραίτητων χρημάτων, ενώ ο άλλος να καταβάλλει το ⅓ και να επενδύει την εργασία του στην επιχείρηση. Μοίραζαν τα κέρδη εξίσου.

Ο κοινωνικός εξοστρακισμός και οι διώξεις των Ιουδαίων κατά τον Μεσαίωνα δεν ήταν αποτέλεσμα θρησκευτικών διαφορών, αλλά μάλλον

---

28. Μια «φυσική οικονομία» (Naturalwirtschaft) είναι μια οικονομία στην οποία το χρήμα δεν χρησιμοποιείται σαν μέσο ανταλλαγής. Αντίθετα, οι κοινότητες παράγουν σχεδόν όλα όσα χρησιμοποιούν οι ίδιες (γνωστή και σαν «γεωργία αυτοσυντήρησης» ή «αυτάρκεια»), ενώ τυχόν πρόσθετα προϊόντα ή πόροι προμηθεύονται αποκλειστικά μέσω ανταλλαγής αγαθών και υπηρεσιών.

προϊόν της επιβολής τόκων, η οποία τους έφερε σε έντονη αντίθεση με τις πεποιθήσεις των Χριστιανών Αρείων. Η ιδέα ότι το γκέτο (η ιουδαϊκή συνοικία) έκανε τους Ιουδαίους αυτό που είναι σήμερα είναι μια από τις πολλές καλοπροαίρετες ανοησίες που οι Γερμανοί επαναλαμβάνουν για τους ολόκληρους και μισο-ιουδαίους. Είναι τόσο ηλίθια όσο η εντελώς αβάσιμη έκφραση «βανδαλισμός» για την περιγραφή καταστροφικής συμπεριφοράς («ο Ρωμαϊσμός» θα ήταν πιο κατάλληλος). Εμείς οι Γερμανοί είμαστε πολύ πρόθυμοι να βρωμίσουμε τη φωλιά μας, σε μια επίδειξη δουλοπρέπειας, ειδικά απέναντι σε ξένους. Όχι, ο Βάνδαλος ήταν ένας αληθινός Γερμανός, που διατήρησε τα έργα τέχνης και δεν τα κατέστρεψε, που δεν έκλεψε πίνακες, σε αντίθεση με τους απογόνους των περήφανων Ρωμαίων το 1919, και ο Ιουδαίος είναι απλώς Ιουδαίος, δηλαδή, ένας τοκογλύφος, το ίδιο είτε στην αρχαιότητα, είτε στον Μεσαίωνα, είτε στη σύγχρονη εποχή, τόσο εντός όσο και εκτός του γκέτο!

Το πόσο τόκο χρέωναν οι Ιουδαίοι μπορεί να φανεί από τα ακόλουθα παραδείγματα: Το 1244, ο Φρειδερίκος Β' ο εριστικός της Αυστρίας τους επέβαλε μέγιστο επιτόκιο 173⅓% (!). Το 1255, η Ένωση Πόλεων του Ρήνου προσπάθησε να επιβάλει χαμηλότερο επιτόκιο, δηλαδή 43⅓% για βραχυπρόθεσμα δάνεια και 33⅓% για ετήσια δάνεια. Προστέθηκε μια διευκρίνιση ότι ο «Χριστιανός τοκογλύφος» θα αναγκαζόταν μέσω θρησκευτικών και κοσμικών τιμωριών να αποπληρώσει τους χρεωμένους τόκους του, ενώ οι Ιουδαίοι θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν υπερβολικά το μονοπώλιο των τόκων τους.

Το τεράστιο επιτόκιο μπορεί να εξηγηθεί μόνο από το γεγονός ότι το χρήμα ήταν σπάνιο. Ο Ιουδαίος το είχε, πάντα αγωνιζόταν για την απόκτηση περιουσίας με αυτό και επωφελούνταν και από τα δύο στο έπακρο. Τα κέρδη που αποκόμιζε από αυτό δεν άφηναν στους άλλους καμία ηρεμία, το «ιουδαϊκό πνεύμα» ήταν ένα μολυσματικό στοιχείο, και έτσι, παράλληλα με τον Ιουδαίο τοκογλύφο, εμφανίστηκε και ο Άριος τοκογλύφος, αν και στην αρχή μόνο σποραδικά. Όταν το 1146 ο μοναχός Ραδούλφος απηύθυνε έκκληση στο κήρυγμά του για τη Σταυροφορία για διωγμό των Ιουδαίων επειδή χρέωναν τόκο, δηλαδή ασκούσαν τοκογλυφία, ο Βερνάρδος του Κλαιρβώ τον αντιμετώπισε με τα στοιχεία ότι υπήρχαν Χριστιανοί που έκαναν ακριβώς το ίδιο πράγμα, αν όχι χειρότερα.

Το ιουδαϊκό πνεύμα, όμως, είχε ενεργοποιηθεί όχι μόνο σε άτομα, αλλά και σε ολόκληρα έθνη. Οι απόγονοι των Ρωμαίων ειδικότερα, οι Ιταλοί, ήταν μεταξύ των κορυφαίων εκπροσώπων του. Έπαιρναν τόκο 66 – 125% για μεγαλύτερα ποσά και έως 270% για μικρότερα, οπότε έτσι ήταν οι πραγματικοί αδίστακτοι. Διάφοροι νομισματικοί όροι, όπως «Λομβαρδική πίστωση»,[29] «έκπτωση» και τα παρόμοια, είναι ιταλικής

29. «Λομβαρδική τραπεζική» ήταν το όνομα που δόθηκε σε μια μορφή βιομηχανίας ανταλλαγής χρημάτων που εμφανίστηκε στη Λομβαρδία της Ιταλίας κατά τον Μεσαίωνα. Ο σύγχρονος οικονομικός όρος «Λομβαρδική πίστωση», στον οποίο αναφέρεται ο Γιουνγκ, αντλεί το όνομά του από αυτόν τον παλιό θεσμό.

προέλευσης.

Όλες οι απαγορεύσεις της εκκλησίας σχετικά με τους τόκους ήταν άκαρπες. Το εύκολο κέρδος ήταν υπερβολικά ελκυστικό. Ο τολμηρός έμπορος του παρελθόντος εκτοπιζόταν ολοένα και περισσότερο από τον τοκογλύφο. Δεν θα έκανε κανείς λάθος αν συνέδεε αυτό το φαινόμενο, το οποίο ήταν ιδιαίτερα εμφανές στην Ιταλία, με την καταστολή της αραιοκατοικημένης Άριας-Γερμανικής φυλής!

Έτσι, η μετάβαση στον σύγχρονο καπιταλισμό προαναγγέλθηκε ευοίωνα με την κατάληξη του Μεσαίωνα: απροκάλυπτη ληστεία γης από τη μία πλευρά, όπως είδαμε νωρίτερα, και τοκογλυφία από την άλλη. Πραγματικά μια θαυμάσια εξέλιξη, και ακόμη πιο όμορφος ήταν ο απόγονος που τελικά προέκυψε από την ένωση των δύο: το νόθο παιδί[30] του Μαμωνισμού!

30. «Νόθο παιδί» – Η λέξη που χρησιμοποιεί εδώ ο Γιουνγκ στο πρωτότυπο γερμανικό κείμενο είναι «Wechselbalg», η γερμανική λέξη για τον «αλλαγμένο» (ένα παραμορφωμένο υποκατάστατο παιδί που ανταλλάσσεται με ένα πραγματικό, ανθρώπινο από κακόβουλες νεράιδες). Στη Γερμανοαυστρία, όμως, αυτή η λέξη άρχισε να χρησιμοποιείται και σαν (αρκετά υποτιμητικός) όρος για νόθα παιδιά, είτε αυτά που γεννήθηκαν εκτός γάμου είτε αυτά που προέκυψαν από εξωσυζυγική σχέση.

Μετάβαση σε μια καθαρά νομισματική οικονομία και σε επιχειρήσεις εργοστασιακής παραγωγής.

Σχεδόν ταυτόχρονα με τις αλλαγές στο δίκαιο της γης, συνέβαιναν και αυτές στο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Τελικά, όλες οι απαγορεύσεις των τόκων δεν μπόρεσαν να εξαλείψουν την έλξη της απόκτησης χρημάτων χωρίς προσπάθεια και ρίσκο, η οποία ευνόησε την εμφάνιση της νομισματικής οικονομίας. Οι μεγάλοι εμπορικοί οίκοι, ιδιαίτερα των Φούγκερ (Fugger), χρησιμοποίησαν όλη τους την επιρροή για να άρουν τα εμπόδια στην απαγόρευση των τόκων. Έτσι, το 1515, ένας Καθολικός θεολόγος, ο αντίπαλος του Λούθηρου, ο Δρ. Γιόχαν Εκ (Johann Eck), δήλωσε για πρώτη φορά σε μια διαμάχη στη Μπολόνια ότι ένα επιτόκιο 4 – 5% ήταν επιτρεπτό για τον Χριστιανισμό.

Ο Λούθηρος, αντίθετα, απέρριψε αυτή τη θέση στην «Ανοιχτή Επιστολή του προς την Χριστιανική Αριστοκρατία του Γερμανικού Έθνους» (1520).

Το ακόλουθο απόσπασμα, το οποίο στρέφεται εναντίον των Φούγκερ και των ομοίων τους, είναι άξιο προσοχής:

«Αναμφίβολα θα βρούμε και κάτι να βάλουμε στο στόμα των Φούγκερ και παρόμοιων εταιρειών. Πώς είναι δυνατόν στη ζωή ενός ανθρώπου να συσσωρεύσει τόσο μεγάλο πλούτο, άξιο ενός βασιλιά, νόμιμα και σύμφωνα με το θέλημα του Θεού; Δεν είμαι ειδικός στις λογιστικές καταστάσεις, αλλά πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένας άνθρωπος με εκατό γκούλντεν μπορεί να έχει κέρδος είκοσι σε ένα χρόνο, ναι, ή πώς ένα γκούλντεν μπορεί να βγάλει άλλο ένα – και όλα αυτά όχι από την καλλιέργεια της γης ή από την εκτροφή βοοειδών, όπου η αύξηση του πλούτου δεν εξαρτάται από την εξυπνάδα των ανθρώπων, αλλά από την ευλογία του Θεού.»

Μέχρι το 1524, όμως, είχε ήδη απελπιστεί για την πιθανότητα πλήρους διατήρησης της απαγόρευσης των τόκων. Ως εκ τούτου, συνέστησε κατά της θέσπισης κυβερνητικής απαγόρευσης της χρέωσης και της είσπραξης τόκων και, αντ' αυτού, υποστήριξε απλώς τη μείωση των επιτοκίων. Παρ' όλα αυτά, συνέχισε να κηρύττει κατά της τοκογλυφίας, την οποία εξακολουθούσε να κατανοεί σαν οποιαδήποτε μορφή τόκου. Επέτρεψε επίσης στους πάστορες του να κάνουν το ίδιο. Στο έργο του: «Προειδοποίηση προς τους πάστορες να κηρύξουν κατά της τοκογλυφίας», αναφέρει:

«Μου λένε ότι σήμερα σε οποιαδήποτε αγορά της Λειψίας χρεώνονται 10 γκούλντεν, δηλαδή 30%· κάποιοι προσθέτουν και την αγορά του Νόινμπουργκ, έτσι ώστε να φτάνει το 40%. Δεν ξέρω αν είναι ακόμη ψηλότερο... Όποιος έχει τώρα 100 φιορίνια στη Λειψία, παίρνει 40 σε ένα χρόνο: αυτό σημαίνει ότι έχει καταβροχθίσει έναν χωρικό ή έναν αστό σε ένα χρόνο. Αν έχει 1.000 φιορίνια, τότε παίρνει 400 σε ένα χρόνο: δηλαδή, καταβροχθίζει έναν ιππότη ή έναν ευγενή σε ένα χρόνο. Αν έχει 10.000, παίρνει 4.000 σε ένα χρόνο: δηλαδή, καταβροχθίζει έναν πλούσιο κόμη σε ένα χρόνο. Αν έχει 100.000, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των μεγάλων εμπόρων, τότε παίρνει 40.000 σε ένα

χρόνο: δηλαδή, καταβροχθίζει έναν μεγάλο, πλούσιο πρίγκιπα σε ένα χρόνο. Αν έχει 1.000.000, τότε παίρνει 400.000 σε ένα χρόνο: δηλαδή, καταβροχθίζει κάποιον μεγάλο βασιλιά σε ένα χρόνο, και δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο κάνοντας αυτό, ούτε για το σώμα του ούτε για τον θησαυρό του. Δεν κοπιάζει, αντίθετα κάθεται δίπλα στη φωτιά και ψήνει μήλα. Έτσι, ένας ληστής-καρέκλας[31] μπορεί να καθίσει στο σπίτι και να καταβροχθίσει έναν ολόκληρο κόσμο σε 10 χρόνια».

Αυτές οι παρατηρήσεις είναι και διδακτικές επειδή μας δίνουν μια εικόνα για τις οικονομικές συνθήκες εκείνης της εποχής. Όπως μπορείτε να δείτε από αυτές, τα χρήματα εξακολουθούν να είναι σπάνια.

Ακόμα και ο Ούλριχ Ζβίγγλιος απέρριψε τους τόκους. Αλλά ο Ιωάννης Καλβίνος ο Γάλλος μεταρρυθμιστής, το ενέκρινε. Δεν είναι επομένως τυχαίο ότι οι οπαδοί του ήταν οι πιο αδίστακτοι πρωτοπόροι του καπιταλισμού, ο οποίος τώρα κατέβαινε σαν ξαφνική πλημμύρα! Το τελευταίο φράγμα, ήδη κατεστραμμένο, είχε σπάσει και μια νέα εποχή είχε ξεκινήσει. Η εφεύρεση της πυρίτιδας εξάλειψε τους ιπποτικούς στρατούς και, μαζί με αυτούς, το φεουδαρχικό σύστημα. Η εφεύρεση της τέχνης της τυπογραφίας, αλλά ακόμη περισσότερο της πυξίδας, επέφερε περαιτέρω ριζικές αλλαγές. Το 1498 ανακαλύφθηκε η θαλάσσια οδός προς την Ινδία. Η απόβαση των πλοίων που επέστρεφαν στη Λισαβόνα προκάλεσε τη μείωση της τιμής των ινδικών μπαχαρικών στη Βενετία κατά το ήμισυ! Η εισαγωγή του ίντιγκο οδήγησε στην εξαθλίωση των καλλιεργητών βαφής και των πόλεων Ερφούρτ, Γκότα, Άρνσταντ, Τένστεντ και Λάνγκενσαλτσα, οι οποίες είχαν πλουτίσει μέσω της βαφής «boa» – που προηγουμένως ήταν η μόνη διαθέσιμη μπλε χρωστική ουσία.

Η ανακάλυψη της Αμερικής από τον Κολόμβο (1492) δεν επέτρεψε στους τυχοδιώκτες από όλο τον κόσμο να ηρεμήσουν. Ο πλούτος του χρυσού στη νέα ήπειρο προσέλκυε με ακαταμάχητη δύναμη. Ο Ερνάν Κορτές και ο Φρανθίσκο Πιθάρρο λεηλάτησαν το νότο της με φωτιά και σπαθί στο όνομα μιας βεβηλωμένης χριστιανοσύνης. Οι αυτοκρατορίες των Αζτέκων και των Ίνκας καταστράφηκαν, οι πληθυσμοί τους σφαγιάστηκαν βάναυσα και οι χρυσοί θησαυροί τους μεταφέρθηκαν μακριά. Για ένα διάστημα η Ισπανία έγινε η πιο ισχυρή αυτοκρατορία, μέχρι που προκάλεσε τον φθόνο της Αγγλίας, η οποία εν τω μεταξύ είχε εδραιωθεί εσωτερικά. Έτσι ξεκίνησε ο μεγάλος χορός γύρω από το χρυσό μοσχάρι! Γεννήθηκε ο σύγχρονος καπιταλισμός. Η ιστορία του είναι γραμμένη με αίμα! Όλα τα παλιά, όσο στέρεα κι αν φαινόταν, άρχισαν να κλονίζονται! Ακόμα και ο παπισμός, που κάποτε ήταν τόσο αμετάβλητος στην πορεία της ιστορίας, είδε το άστρο του να σβήνει: στην Ισπανία και τη Γαλλία η δύναμή του περιοριζόταν από αυτή της βασιλικής οικογένειας, ενώ στην Αγγλία η δύναμή του είχε εξαλειφθεί

31. Η λέξη ληστής καρέκλας είναι μετάφραση της γερμανικής λέξης «Stuhlräuber». Το συμπέρασμα είναι ότι όσοι βγάζουν χρήματα μέσω τόκων είναι ληστές που ληστεύουν άλλους από την άνεση των δικών τους καρεκλών, αντί να τους στήνουν ενέδρα πάνω σε άλογα.

εντελώς. Μόνο στη Γερμανία, η οποία προσέφερε – όπως συνήθως – μια εικόνα διχασμού, βρήκε ένα στήριγμα χάρη στους αυτοκράτορες των Αψβούργων. Η δυσάρεστη συνέπεια ήταν ο Τριακονταετής Πόλεμος!

Στις προηγούμενες αναφορές συναντήσαμε εκπληκτικά χαμηλές τιμές για τρόφιμα και εμπορεύματα. Ο λόγος γι' αυτό βρισκόταν στην έλλειψη χρημάτων. Κατά τον Μεσαίωνα, μόνο το ασήμι λαμβανόταν υπόψη για την κοπή νομισμάτων, αλλά ο πλούτος του αργύρου ήταν σπάνιος. Τώρα, μια άνευ προηγουμένου αφθονία πολύτιμων μετάλλων, και επιπλέον λαμπερού χρυσού, ξεχύθηκε στην Ευρώπη. Το αποτέλεσμα αυτού ήταν – μια αύξηση των τιμών! Σαν πηγή μας, αναφέρουμε για άλλη μια φορά τον Λούθηρο. Στην «Προτροπή του για προσευχή εναντίον των Τούρκων (1541), δικαιολογεί ταυτόχρονα – πρακτικά όπως πάντα – τις απαιτήσεις των ιερέων για αύξηση του ετήσιου μισθού τους από 30 σε 90 ή ακόμα και σε 100 γκούλντεν ως εξής: «Κανείς δεν πιστεύει ότι όποιος λαμβάνει 30 γκούλντεν δεν μπορεί τώρα να λάβει 100 γκούλντεν. Γιατί; Προηγουμένως, ένα μπούσελ σιτηρών αντιστοιχούσε σε δύο ή τρία γρόσια, δεκαπέντε αυγά για τρία πφένινγκ, και ούτω καθεξής σε όλες τις άλλες ποσότητες: τώρα για τα σιτηρά πρέπει να πληρώνει κανείς 9, 10, 11, 12 γρόσια, για δεκαπέντε αυγά, 18 πφένινγκ». Όλα έγιναν σημαντικά πιο ακριβά, και αυξήθηκε και η τιμή των ακινήτων. Το 1574, για παράδειγμα, ο Νικολά Μποντέν παρατήρησε – σε διάστημα 70 ετών – μια εξαπλάσια αύξηση στη Γαλλία.

Οι κύριοι εκπρόσωποι της νέας υπερδύναμης, του χρήματος, στη Γερμανία ήταν οι Φούγκερ στο Άουγκσμπουργκ. Είχαν μεταναστεύσει εκεί σαν τεχνίτες το 1400. Μέχρι το 1500 λειτουργούσαν, παράλληλα με τα εμπορικά τους ορυχεία αργύρου στο Τιρόλο, ορυχεία υδραργύρου στην Ισπανία και ορυχεία χαλκού στην Ουγγαρία. Ο Ισπανός Κάρολος των Αψβούργων πρότεινε 4 εκατομμύρια γκούλντεν από τα 6,5 εκατομμύρια που χρειαζόταν για να δωροδοκήσει τους εκλέκτορες προκειμένου να γίνει Γερμανός Κάιζερ σαν Κάρολος Ε'. Πριν από τις εκλογές έπρεπε να δεσμευτεί – μια ειρωνεία της παγκόσμιας ιστορίας[32] – να καταργήσει όλα τα εμπορικά μονοπώλια, μια υπόσχεση που δεν μπορούσε ποτέ να τηρήσει λόγω της προφανούς εξάρτησής του από τους χρηματοδότες, όπως στο παραπάνω παράδειγμα. Αυτή η απαίτηση είχε την προέλευσή της στην τεράστια πικρία ενάντια στους μεγάλους εμπορικούς οίκους που εκμεταλλεύονταν τα πάντα. Πράγματι,

32. Η πραγματική φράση εδώ στα γερμανικά είναι «ein Treppenwitz der Weltgeschichte», που κυριολεκτικά μεταφράζεται ως «ένα αστείο της παγκόσμιας ιστορίας για τη σκάλα». Αυτή η φράση πιθανότατα προέρχεται από τον τίτλο ενός βιβλίου του 1882 του Ουίλιαμ Λιούις Χέρτσλετ. Ενσωματώνει (στα γερμανικά) τη γαλλική έκφραση «l'esprit d'escalier» (αστείο της σκάλας, Treppenwitz), που σημαίνει ένα αστείο ή μια απάντηση που σκέφτεται κανείς όταν τον προσβάλλουν, αλλά είναι πολύ αργά για να έχει κάποια χρησιμότητα (με άλλα λόγια, η τέλεια απάντηση έρχεται μόνο αργότερα, αφού φύγετε από το δωμάτιο και βρίσκεστε ήδη στη σκάλα). Αυτό προφανώς δεν είναι πραγματικά δυνατό να μεταφραστεί γιατί δεν έχουμε μια αντίστοιχη έκφραση, οπότε επέλεξα την πιο πεζή «ειρωνεία της παγκόσμιας ιστορίας».

το μέσο ετήσιο κέρδος των Φούγκερ την περίοδο 1511 – 1517 ήταν 54,5%. Οι άλλοι εμπορικοί οίκοι έκαναν ακριβώς το ίδιο. Για παράδειγμα, ένας υπάλληλος του οίκου των Χόχστετερ[33], που είχε επενδύσει 900 γκούλντεν στην επιχείρηση απαίτησε μετά από 6 χρόνια να του καταβληθούν 33.000 γκούλντεν κέρδος και κατέληξε να του επιδικαστούν 30.000 στο δικαστήριο!

Ο αυξανόμενος πλούτος έκανε τους μεγάλους εμπόρους να εθιστούν στην αριστοκρατία. Απέκτησαν αγροτικές εκτάσεις και έφυγαν από τις πόλεις, παίρνοντας μαζί τους τον πλούτο τους. Το αποτέλεσμα ήταν η φτωχοποίηση των πόλεων και μαζί με αυτήν η εξάπλωση της στενοκεφαλιάς και της μικρότητας μεταξύ των αστικών διοικήσεων και των κύριων πυλώνων τους, των συντεχνιών. Άρχισαν να αντιστέκονται στις εξελίξεις. Οι εφευρέσεις μεμονωμένων αρχιτεχνιτών δεν μπορούσαν να αξιοποιηθούν για να αποφευχθεί η μειονεκτική θέση των άλλων. Η φυσική συνέπεια αυτού ήταν ότι τα γερμανικά επαγγέλματα – που προηγουμένως ήταν το καμάρι των πόλεων, η βάση και η πηγή της ευημερίας τους – παρήκμασαν και υστερούσαν σε σύγκριση με τις ξένες χώρες. Μια περαιτέρω συνέπεια ήταν ότι οι περισσότεροι τεχνίτες πλέον αποκλείστηκαν από την πιθανότητα να γίνουν ποτέ ανεξάρτητοι.

Έτσι, με τον σύγχρονο καπιταλισμό, αναδύθηκε η νέα τάξη των μισθωτών εργατών. Οι αστικοί εργάτες αποτελούσαν τη μία ομάδα αυτής της τάξης, η άλλη εκπροσωπούνταν από τους ξεριζωμένους αγρότες που είχαν εκδιωχθεί από τη γη τους, των οποίων την περιουσία οι άρχοντες είχαν οικειοποιηθεί δυνάμει της εξουσίας τους και μέσω του ρωμαϊκού δικαίου!

Το οικονομικό αποτέλεσμα όλων αυτών των αναταραχών ήταν ο μετασχηματισμός της οικονομίας της πόλης σε κρατική και εθνική οικονομία. Στην Ισπανία, τη Γαλλία και την Αγγλία, εμφανίστηκαν εθνικά ενιαία κράτη. Η Γερμανία δεν κατάφερε να αποστασιοποιηθεί τόσο καλά από τις αιτίες που έχουν ήδη εντοπιστεί στις προηγούμενες παραγράφους· εδώ αναπτύχθηκαν μόνο εδαφικές ηγεμονίες. Η βάση τους αποτελούσε την πραγματική εξουσία. Μόνο όσοι μπορούσαν να ανατρέψουν την κλίμακα των μέσων εξουσίας – τότε όπως και τώρα – ήταν σε θέση να επιβάλουν τη θέλησή τους, να διεκδικήσουν τα πραγματικά ή υποτιθέμενα δικαιώματά τους. Ο στρατός παρείχε αυτά τα μέσα εξουσίας. Με την εμφάνιση μισθοφορικών στρατών, ο πόλεμος έγινε ακριβός και ο πόλεμος μια καπιταλιστική επιχείρηση, την οποία ο Άλμπρεχτ Βέντσελ Ευσέμπιους φον Βάλλενσταϊν ιδιαίτερα κατάφερε να φέρει σε υψηλό επίπεδο. Αν ποτέ, ισχύει εδώ η πρόταση «Ο πόλεμος γεννά οικονομία, η οικονομία πόλεμο»[34] είναι επειδή «Καμία

---

33. Η οικογένεια Χόχστετερ (Höchstetter), από το Χόχστεντ (Höchstädt) στη δυτική Βαυαρία κοντά στις όχθες του Δούναβη, ήταν μέλη του εμπορικού πατρικίου του Άουγκσμπουργκ του δέκατου πέμπτου και του δέκατου έκτου αιώνα.

34. «Ο πόλεμος γεννά οικονομία, η οικονομία πόλεμο» – στα γερμανικά, «Krieg erzeugt Wirtschaft, Wirtschaft Krieg». Ένα απόφθεγμα που φαίνεται να προέρχεται από το βιβλίο του Γιόχαν Πλένγκε, «Der

δεκάρα, κανένας πατερναλιστής»[35] – κανένας χρυσός, κανένας μισθοφόρος, κανένας στρατιώτης, καμία εξουσία!

Παρόλο που μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο υπήρξε μια στροφή προς κάπως φθηνότερους μόνιμους στρατούς, στους οποίους οι δαπανηροί ξένοι μισθοφόροι αντικαταστάθηκαν από τους γηγενείς της χώρας, ο στρατός παρέμεινε το κέντρο κάθε κρατικής εξουσίας. Αποτελούσαν το μεγαλύτερο μέλημα, λάμβαναν το μεγαλύτερο μέρος των κρατικών εσόδων και ήταν το επίκεντρο όλων των οικονομικών και δημογραφικών πολιτικών, επειδή η απόκτηση εξουσίας σήμαινε κατοχή πλούτου τόσο σε ανθρώπους όσο και σε περιουσία!

Το έργο των καθηγητών συνταγματικού δικαίου και των οικονομολόγων αυτής της εποχής στρεφόταν κυρίως προς αυτόν τον στόχο. Κύριο μέλημα ήταν η αύξηση του πληθυσμού, ιδιαίτερα μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο. Έτσι, μεταξύ άλλων, το συμβούλιο της Φραγκονίας στη Νυρεμβέργη το 1650 ενέκρινε το ψήφισμα ότι «κάθε άνδρας επιτρέπεται να παντρευτεί δύο συζύγους...». Μέσω φόρων σε εργένηδες και άγαμες γυναίκες,[36] έγιναν προσπάθειες για τον περιορισμό της αγαμίας, ενθαρρύνθηκε η μετανάστευση όπου ήταν δυνατόν, και ούτω καθεξής. Η Πρωσία ειδικότερα ήταν υποδειγματική από αυτή την άποψη. Καλωσόρισε τους Προτεστάντες που εκδιώχθηκαν από τη Γαλλία και το Σάλτσμπουργκ και μέχρι το 1740 είχε επιτύχει μόνο μέσω εσωτερικής εγκατάστασης μια αύξηση του πληθυσμού της κατά περίπου 600.000 άτομα.

Η απόκτηση πλούτου ήταν ο δεύτερος στόχος αυτής της περιόδου, γνωστής ως περίοδος του μερκαντιλισμού. Ακόμη και η ψευδοεπιστήμη της παραγωγής χρυσού, η αλχημεία, ήταν σε χρήση. Απέφερε ακόμη και χρυσό, αν και με διαφορετικό τρόπο από ό,τι θα μπορούσε κανείς να υποψιαστεί. Για παράδειγμα, η πορσελάνη εφευρέθηκε από έναν χρυσοχόο. Η ναυτιλία και το εμπόριο υποστηρίζονταν σε μεγάλο βαθμό από το κράτος.

Krieg und die Volkswirtschaft» (Πόλεμος και Εθνική Οικονομία), του 1919. Ο Πλένγκε ήταν Γερμανός ακαδημαϊκός και αρκετά εξέχων σοσιαλδημοκράτης διανοούμενος. Συνδέθηκε με μια χαλαρή φατρία μέσα στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, το οποίο υποστήριζε με ενθουσιασμό την εμπλοκή της Γερμανίας στον Μεγάλο Πόλεμο και έβλεπε τον εθνικισμό και το κράτος σαν την καλύτερη βάση για την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού από την κοινωνική τάξη. Οι ιδέες του Πλένγκε επηρέασαν το πρώιμο Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα.

35. Το «Καμία δεκάρα, κανένας πατερναλιστής» (στα γερμανικά, «kein Kreuzer, kein Schweizer») είναι μια παροιμία που ουσιαστικά σημαίνει ότι τίποτα δεν μπορεί να αποκτηθεί χωρίς πληρωμή. Προέρχεται από την εποχή πριν από τη Μεταρρύθμιση. Εκείνη την εποχή ο λαός απέδιδε φόρο τιμής στη Ρώμη και φαινομενικά λάμβανε σε αντάλλαγμα την ιερή προστασία του Πάπα («pater noster» αναφέρεται στην Κυριακή Προσευχή). Θα πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή δεν είναι μια εντελώς ακριβής μετάφραση – ένα Kreuzer ήταν μια νομισματική μονάδα, ενώ το Schweizer είναι η γερμανική λέξη για τον «Ελβετό», καθώς και η λέξη για έναν νεωκόρο ή άλλο θρησκευτικό αξιωματούχο (προέρχεται από το γεγονός ότι τα ενδύματα των νεωκόρων ήταν παρόμοια με αυτά της Ελβετικής Φρουράς).

36. Η λέξη που χρησιμοποιεί εδώ ο Γιουνγκ είναι «Frauenzimmer», η οποία μπορεί να είναι ελαφρώς υποτιμητική. Ανάλογα με τις περιφερειακές παραλλαγές, μπορεί να σημαίνει οτιδήποτε, από μια εργένισσα, μέχρι μια ελαφρώς άξεστη, ανύπαντρη γυναίκα, μέχρι μια «πόρνη» ή «κόκκινη κυρία». Η μετάφραση της λέξης σαν «ξιπασμένη δούλα» ή «τσούλα» ή κάτι παρόμοιο δεν μου φάνηκε κατάλληλη, δεδομένου του υπόλοιπου της παραγράφου, οπότε επέλεξα την πιο ουδέτερη «άγαμη γυναίκα».

Αλλά η μεγαλύτερη προσοχή δινόταν στην παραγωγή αγαθών. Αυτό γινόταν μέσα σε «εργοστάσια», δηλαδή σε μεγάλης κλίμακας βιοτεχνικές επιχειρήσεις. Αυτά ήταν οι πρόδρομοι των εργοστασίων, αν και τους έλειπε το βασικό, διακριτικό τους χαρακτηριστικό – οι μηχανές. Τα αγαθά υποτίθεται ότι παράγονταν φθηνά, για τα οποία απαιτούνταν φθηνές πρώτες ύλες και χαμηλοί μισθοί. Επομένως, ευνοούνταν η παιδική εργασία. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας ανάγκασε τους μαθητές του ορφανοτροφείου να υπηρετήσουν τη μεταξουργία, παρόλο που αυτό οδήγησε στην παραμέληση των μαθημάτων τους και σε πενταπλάσια αύξηση του ποσοστού θνησιμότητας.[37] Στην Αυστρία, ο οικονομολόγος Γιόζεφ φον Ζόνενφελς πρότεινε με κάθε σοβαρότητα «να φέρουν τα ορφανοτροφεία σε κάποιο είδος σύνδεσης με τα πτωχοκομεία και τα εργοστάσια». Οι κατασκευαστές επαινούνταν σαν ευεργέτες επειδή διαχειρίζονταν την «αυξημένη αδράνεια που επικρατεί μεταξύ των παιδιών σε σημείο ενόχλησης, διδάσκοντάς τα μια χρήσιμη εργασία». Το τι προέκυψε από αυτό καταδεικνύεται σε ένα από τα διατάγματα του Ιωσήφ Β' προς τον κυβερνήτη της Κάτω Αυστρίας, το οποίο ανέφερε: «Ενώ επισκεπτόμουν το Γκρίνμιλε, ανακάλυψα ατελείωτες αδυναμίες στην υγιεινή των παιδιών, τα οποία ήταν γεμάτα ψώρα...»

Ενώ οι μισθοί ήταν υψηλοί κατά τον Μεσαίωνα, τώρα ίσχυε το αντίθετο. Το ψήφισμα του Ράιχσταγκ του 1731 επέβαλε αυστηρές ποινές κατά των εργατικών εξεγέρσεων·[38] σε περιπτώσεις «ακραίας ανυπακοής», απειλούνταν ακόμη και η θανατική ποινή. Όλες οι ελευθερίες που είχαν κατακτήσει οι εργάτες τον Μεσαίωνα, όπως η «Μπλε Δευτέρα», εξαφανίστηκαν. Όποιος απέφευγε την εργασία του σε μια εργάσιμη ημέρα τιμωρούνταν την πρώτη φορά με 3 ημέρες φυλάκιση και τη δεύτερη φορά με 14 μέρες φυλάκιση με ψωμί και νερό. Οι μισθοί των οικιακών βοηθών διατηρούνταν χαμηλοί από το κράτος. Οι εργοδότες που πλήρωναν περισσότερα διέτρεχαν τον κίνδυνο προστίμου 50 τάλερ και, σε περίπτωση υποτροπής 100 τάλερ. Η εξαγωγή πρώτων υλών και η εισαγωγή τελικών προϊόντων απαγορεύονταν. Προκειμένου να αυξηθεί η εξαγωγή αγαθών, ενθαρρύνθηκε, πρακτικά μάλιστα οργανώθηκε, το λαθρεμπόριο. Τα μέτρα που ελήφθησαν συχνά επεκτάθηκαν στην προσωπική ζωή. Στην Αγγλία, για παράδειγμα, τα πτώματα έπρεπε να τυλίγονται σε μάλλινα σεντόνια για να υποστηριχθεί η κλωστοϋφαντουργική βιομηχανία. Στην

---

37. Αναφορά στο Μεγάλο Στρατιωτικό Ορφανοτροφείο, που κατασκευάστηκε στο Πότσνταμ μεταξύ 1722 και 1724. Η ιδέα πίσω από το ορφανοτροφείο ήταν ότι οι κηδεμόνες του θα λάμβαναν εκπαίδευση από το ίδρυμα (γι' αυτό και ο Γιουνγκ τους αποκαλεί «μαθητές») σε αντάλλαγμα για την υπηρεσία τους στα εργαστήρια του ορφανοτροφείου. Η δικαιολογία ήταν ότι αυτό θα τους παρείχε εκπαίδευση για ένα μελλοντικό επάγγελμα. Το 1745, κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Φρειδερίκου του Μεγάλου, ο Πρώσος βασιλιάς έδωσε στον κοσμηματοπώλη της αυλής του – έναν Ιουδαίο επιχειρηματία ονόματι Βάιτελ Χάινε Εφραίμ – την άδεια να χρησιμοποιεί τα παιδιά του ορφανοτροφείου στις επιχειρήσεις μεταξιού του, ιδίως στο εργοστάσιο κατασκευής δαντέλας του.

38. Το ψήφισμα του Ράιχσταγκ (Reichstags-Abschied) είναι ένα επίσημο, καταληκτικό έγγραφο που δημοσιεύεται κατά την τελευταία ετήσια διακοπή μιας δίαιτας ή άλλου κοινοβουλευτικού οργάνου και το οποίο διευκρινίζει τις νομικές αποφάσεις του έτους.

Πρωσία, οι κανονισμοί πένθους (Trauerordnung) του 1716 απαγόρευαν τις μεγάλες περιόδους πένθους, επειδή σαν αποτέλεσμα μειώνονταν οι πωλήσεις χρωματιστών υφασμάτων. Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος Α' απαγόρευσε στους Βεντίκους της περιοχής Σπρίβαλντ να εισέρχονται στην πόλη του Βερολίνου φορώντας τσόκαρα, προκειμένου να υποστηρίξουν το εμπόριο υποδημάτων κ.λπ.

Ο στρατός συνέβαλε τα μέγιστα στη μετατροπή της μικρής βιοτεχνικής επιχείρησης σε μια μεγάλης κλίμακας επιχείρηση. Για παράδειγμα, η Πρωσία υπό τον Φρειδερίκο Γουλιέλμο Α' είχε 80.000 στρατιώτες. Μόνο αυτοί χρειάζονταν 80.000 κιλά ψωμιού την ημέρα. Λόγω της ανάγκης για τακτική παράδοση, τα σιτηρά για αυτό μπορούσαν να προμηθευτούν μόνο από ορισμένες γεωργικές εκμεταλλεύσεις. Η εισαγωγή στολών και ομοιόμορφου οπλισμού με τη σειρά της προώθησε τις μεγάλης κλίμακας βιοτεχνικές επιχειρήσεις. Μόνο ο στρατός χρειαζόταν πλέον 200.000 πήχεις υφάσματος του ίδιου είδους και χρώματος κάθε χρόνο. Αυτό απέδειξε για άλλη μια φορά την αλήθεια των λόγων «Ο πόλεμος γεννά οικονομία», επειδή μέχρι τον θάνατο του Φρειδερίκου του Μεγάλου, η μικρή, φτωχή χώρα της Πρωσίας αριθμούσε ήδη 165.000 μισθωτούς εργάτες στις βιομηχανίες λινού, μαλλιού, μεταξιού, βαμβακιού, δέρματος και μετάλλου, παράγοντας αγαθά αξίας 30 εκατομμυρίων ετησίως.

Αυτό που ξεκίνησε η βιοτεχνία, το τελείωσε το εργοστάσιο. Είναι χαρακτηριστικό αυτής της ξεχωριστής μορφής μαζικής παραγωγής που κατέστη δυνατή μόνο μέσω της μηχανικής λειτουργίας. Αποτελεί την πιο τρομερή επανάσταση στον τομέα της ανθρώπινης εργασίας, όχι μόνο σε μέγεθος και έκταση, αλλά – και αυτό είναι το πιο σημαντικό – στην ουσία. Η εργασία έγινε άψυχη, ο άνθρωπος έγινε μηχανή. Ο τεχνίτης του Μεσαίωνα ήταν ψυχικά και πνευματικά συνδεδεμένος με το έργο του· ήταν δημιούργημά του, ένα κομμάτι του εαυτού του. Ο σύγχρονος βιομηχανικός εργάτης δεν γνωρίζει πλέον τη χαρά του δημιουργού. Η μηχανή ουσιαστικά σκέφτεται για λογαριασμό του· δεν έχει καν την ευκαιρία να ολοκληρώσει πραγματικά ένα έργο. Από πόσα χέρια περνάει, από πόσες μηχανές περνάει βιαστικά, μέχρι να το τελειώσει πραγματικά; Από όλα τα πράγματα που καταπιέζουν τον εργάτη του εργοστασίου, μας φαίνεται το πιο σκληρό ότι η μηχανή του στερεί τη χαρά της δημιουργίας, ότι μετατρέπει το δημιουργικό του έργο σε άψυχη δραστηριότητα, σε εργασία για μισθούς. Εδώ έγκειται η τραγωδία στη ζωή του, η οποία τον μετατρέπει, περισσότερο ακόμη και από την ανασφάλεια της ύπαρξής του, σε απόκληρο, σε ξεριζωμένο, σε έναν προλετάριο που έχει στερηθεί τη μεγαλύτερη ανθρώπινη ευτυχία!

Υλισμός και Μαμωνισμός

Η βιοτεχνία ξεκίνησε την επανάσταση του βιοτεχνικού οικονομικού συστήματος· το εργοστάσιο το έβαλε τέλος. Το σήμα κατατεθέν του είναι η μηχανή. Η κλωστική μηχανή εφευρέθηκε το 1764. Όσο τροφοδοτούνταν από ανθρώπινη εργασία, λειτουργούσε με 18 άτρακτους. Αλλά από τότε που ο ατμός ή ο ηλεκτρισμός έγιναν η κινητήρια δύναμη, ο αριθμός των ατράκτων σε μια μηχανή έχει αυξηθεί σε πάνω από 200. Το 1832 υπήρχαν μόλις 12 εκατομμύρια άτρακτοι σε όλα τα κλωστήρια βαμβακιού της Ευρώπης· στις αρχές του 1913 υπήρχαν 142 εκατομμύρια. Το 1800 η παγκόσμια παραγωγή χυτοσιδήρου ανήλθε σε... 825 κιλά, το 1910... 67.000 εκατομμύρια κιλά. Μέχρι το 1911, η παραγωγή χυτοσιδήρου στην πρώην Αυστροουγγαρία είχε αυξηθεί σχεδόν στην ίδια ποσότητα που παρήγαγε ολόκληρος ο κόσμος το 1840. Στο Γερμανικό Ράιχ το 1913 είχε αυξηθεί σε περισσότερους από 19 εκατομμύρια τόνους και είχε γίνει ένας από τους λόγους πίσω από την αφύπνιση του φθόνου της Αγγλίας. Η πρώτη υψικάμινος οπτάνθρακα κατασκευάστηκε το 1826. Το 1863 υπήρχαν 155, το 1911 μόνο 44· αλλά η απόδοση μιας τέτοιας μηχανής είχε τριακονταπλασιαστεί. Η εξόρυξη άνθρακα έχει επίσης εκτοξευθεί. Το 1854 ο όγκος παραγωγής στην Αυστρία ήταν 1,6 εκατομμύρια τόνοι και μέχρι το 1912 ήταν 42 εκατομμύρια τόνους. Στο Γερμανικό Ράιχ το προηγούμενο έτος είχε φτάσει τους 234,5 εκατομμύρια τόνους, εκ των οποίων τα δύο πέμπτα οφείλονταν μόνο στην περιοχή της Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Το μερίδιο της χρηματοδότησης για έναν άνδρα διπλασιάστηκε.

Όλη αυτή η εντελώς ξέφρενη πρόοδος προς μεγαλύτερες και γιγαντιαίες διαστάσεις προκλήθηκε από την ατμομηχανή. Ήταν η πραγματική επανάσταση. Εφευρέθηκε το 1785· το 1845, ατμομηχανές με 1,6 εκατομμύρια ίππους χρησιμοποιούνταν σε όλο τον κόσμο και μέχρι το 1895 είχαν ήδη φτάσει τα 55,6 εκατομμύρια ίππους. Τα τελευταία χρόνια, οι ατμομηχανές με έμβολα έχουν αντικατασταθεί από ατμοστρόβιλους, ο μεγαλύτερος από τους οποίους αποδίδει 20 – 30.000 ίππους. Η ημερήσια κατανάλωση ενός τέτοιου τέρατος ανέρχεται σε 32 σιδηροδρομικά βαγόνια γεμάτα άνθρακα.

Παράλληλα με την βιομηχανική ανάπτυξη, αυξήθηκαν και οι μεταφορές. Το ένα αποτέλεσε την αφορμή για το άλλο. Το 1825 κατασκευάστηκε ο πρώτος σιδηρόδρομος σε γερμανικά εδάφη και το 1837 εγκαινιάστηκε η πρώτη γραμμή στην Αυστρία (από τη Βιέννη στο Βάγκραμ). Το 1830 το μήκος ολόκληρου του σιδηροδρομικού δικτύου στον κόσμο ήταν 332 χιλιόμετρα, αλλά το 1910 ήταν 1.030.014 χιλιόμετρα, δηλαδή διπλάσια απόσταση από τη σελήνη από τη γη! Το 1818 το πρώτο ατμόπλοιο διέσχισε τον Ατλαντικό Ωκεανό σε ένα ταξίδι 26 ημερών. Το 1913 χρειάστηκαν μόνο 62 ημέρες για να ταξιδέψει κανείς γύρω από ολόκληρη τη γη! Η Παγκόσμια Ταχυδρομική Ένωση ιδρύθηκε το 1874. Την ίδια χρονιά στην Αυστρία μεταφέρθηκαν 103 τεμάχια άλλη-

λογραφίας σε σύγκριση με 2.318 εκατομμύρια το 1911. Στο Γερμανικό Ράιχ, η ταχυδρομική κίνηση την ίδια χρονιά ανήλθε σε 5.994 εκατομμύρια τεμάχια.

Τα τηλέφωνα και τα τηλεγραφήματα, τα μηχανοκίνητα οχήματα και τα αεροσκάφη, η ανάπτυξη από μεσαίου μεγέθους πόλεις σε μεγάλες πόλεις, και από μεγάλες πόλεις σε κοσμοπολίτικες μητροπόλεις, όλα αυτά συμπληρώνουν την εικόνα για την οποία η γενιά μας είναι τόσο περήφανη που την χαιρετίζει σαν το κορυφαίο επίτευγμά μας, και μάλιστα σαν τον «πολιτισμό» του 19ου και 20ού αιώνα.

Είναι όντως αυτό πολιτισμός ή μήπως μάλλον μια διαστρέβλωση του όρου; Ο πολιτισμός, στο γερμανικό ήθος, περιλαμβάνει δημιουργίες σε όλους τους τομείς της βαθύτερης, πνευματικής, καλλιτεχνικής και ιδιαίτερα ηθικο-θρησκευτικής ζωής· εθνικός πολιτισμός σημαίνει ότι όλοι οι εθνοσύντροφοι[39] αναγνωρίζουν και προωθούν τα δημιουργικά έργα των ατόμων σε αυτούς τους τομείς. Αλλά είμαστε πολύ μακριά από αυτή την κατάσταση. Παρά τους επαίνους τους, οι οπερέτες, τα κινηματογραφικά δράματα και οι ρηχές ημερήσιες εφημερίδες δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση πολιτισμό, ούτε και η βιομηχανία των εφημερίδων, ούτε καν τα τεχνικά επιτεύγματα. Το πολύ-πολύ μπορεί κανείς να τα ονομάσει πολιτισμό, δηλαδή έθιμο. Είναι εγγενώς πολυεθνικά (allvölkisch), διεθνή· αλλά η ηθική, είναι völkisch, εθνική! Κάθε λαός πρέπει να δημιουργήσει τον δικό του. Το συνονθύλευμα της ανθρωπότητας[40] δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα. Οι προπάτορές μας είχαν πολιτισμό. Μας υποδέχεται από τους γοτθικούς καθεδρικούς ναούς, από τα έργα του Γκαίτε και του Σίλερ, από τη μουσική των δασκάλων μας, του Μότσαρτ, του Μπετόβεν, του Βάγκνερ. Ο πολιτισμός είναι συνδεδεμένος με το έθνος, όχι με τις εποχές!

Ας είμαστε, λοιπόν, επιφυλακτικοί όταν μιλάμε για την πολιτιστική πρόοδο της ανθρωπότητας και ας μην έχουμε την ψευδαίσθηση ότι το να τρώμε καλά και ακριβά, να οδηγούμε αυτοκίνητο, να έχουμε ένα ωραίο διαμέρισμα και ένα θεωρείο στο θέατρο αποτελούν πολιτισμό. Σε αυτά μπορεί κανείς να δει μόνο τον πιο ανούσιο υλισμό, δηλαδή την εξύμνηση του χονδροειδώς αισθησιακού.

Η αρχή της εποχής των μηχανών ήταν ακόμα μάρτυρας του ακούραστα δραστήριου ατομικού επιχειρηματία, ο οποίος – εξαιρετικά

---

39. Ο όρος «εθνοσύντροφος» («Volksgenosse» στα γερμανικά) είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται συχνά στη λαϊκή γραφή και είναι σημαντικός. Η λέξη χρονολογείται από τα τέλη του 1700 και αρχικά χρησιμοποιήθηκε με τον ίδιο τρόπο όπως η φράση «comradein-arms», δηλαδή σαν τρόπος για να δηλώσει τα μέλη μιας ενωμένης κοινότητας. Αργότερα υιοθετήθηκε από μέλη του εθνικού κινήματος και χρησιμοποιήθηκε από αυτά για να περιγράψει τα μέλη μιας κοινότητας της οποίας οι ενωτικοί δεσμοί προέρχονταν από κοινούς δεσμούς αίματος και πολιτισμού – ουσιαστικά, μια φυλετική κοινότητα. Οι εθνικοσοσιαλιστές χρησιμοποιούσαν τον όρο «εθνοσύντροφος» με τον ίδιο τρόπο που οι σοσιαλιστές ή οι κομμουνιστές χρησιμοποιούσαν τη λέξη «σύντροφος» («Genosse»), αλλά η λέξη δεν περιοριζόταν μόνο στην περιγραφή των συμπατριωτών κάποιου. Περιστασιακά σε εθνικοσοσιαλιστικά κείμενα βλέπουμε την ιουδαϊκή κοινότητα να περιγράφεται σαν «jüdische Volksgenossen», για παράδειγμα.

40. Η γερμανική λέξη που χρησιμοποιείται εδώ είναι «Menschheitsbrei», η οποία κυριολεκτικά μεταφράζεται κάτι σαν «ανθρώπινος χυλός» ή «ανθρώπινος πολτός». Το Menschheitsbrei ήταν ένας εθνικός όρος που περιέγραφε ένα κοσμοπολίτικο «συνονθύλευμα» παγκόσμιων φυλών.

χαρισματικός και εμπνευσμένος από μια άσβεστη δημιουργική ορμή – αφιέρωσε όλη του τη δύναμη στο επάγγελμά του, με σκοπό στη ζωή του να μην είναι τόσο η επιδίωξη του κέρδους όσο η δημιουργική παραγωγή. Αυτοί ήταν οι Κρουπ, Σίχαου, κ.λπ., οι οποίοι, ξεκινώντας από ταπεινά και δύσκολα ξεκινήματα, δημιούργησαν με σταθερότητα και θάρρος το έργο της ζωής τους. Αυτοί ήταν άνθρωποι του ίδιου επιπέδου με τους Γερμανούς ναυτικούς της αρχαιότητας, τους Βίκινγκς. Διαμόρφωσαν, κατά κάποιο τρόπο, τη γερμανική εποχή του σύγχρονου καπιταλισμού. Οι ιδρυτές του ήταν άνδρες που ανέβηκαν στην κορυφή αποκλειστικά με τη δική τους δύναμη. Ακόμα κι αν συχνά ήταν αδίστακτοι, ακόμα κι αν φείδονταν άλλων εργατικών δυνάμεων όσο και των δικών τους, κατάφεραν να κερδίσουν τον σεβασμό μας.

Αλλά, σιγά-σιγά, η εικόνα άλλαξε. Στη θέση του ατομικού επιχειρηματία εμφανίστηκε η «επιχείρηση με κοινή ιδιοκτησία» με τη μορφή της μετοχικής εταιρείας. Το άτομο μέλος δεν ήταν πλέον αυτό που έπαιρνε αποφάσεις, αλλά το εταιρικό κεφάλαιο, το μετοχικό κεφάλαιο. Η ποσότητά τους έγειρε την πλάστιγγα· όποιος κατείχε τα περισσότερα, έπαιρνε τις αποφάσεις. Είναι αλήθεια ότι, στην Αυστρία το 1902, το 96,5% όλων των εμπορικών επιχειρήσεων ήταν ακόμα ατομικές επιχειρήσεις· αλλά το 28% όλων των εργαζομένων απασχολούνταν ήδη στις μετοχικές εταιρείες. Μέχρι το 1911 υπήρχαν 736 εταιρείες με μετοχικό κεφάλαιο σχεδόν 4 δισεκατομμύρια και μέσο καθαρό κέρδος 10,5%. Στο Γερμανικό Ράιχ το 1910 υπήρχαν 6.524 εταιρείες με μετοχικό κεφάλαιο σχεδόν 10 δισεκατομμύρια. Σχεδόν οι μισοί από όλους τους μισθωτούς εργάζονταν σε αυτές.

Η ύπαρξη μεμονωμένων εταιρειών, είτε ατομικών επιχειρήσεων είτε εταιρικών σχέσεων, καθορίζει τον ανταγωνισμό, δηλαδή την αμοιβαία πάλη. Αυτό παρόλο που αυτό διατηρεί τις τιμές χαμηλές, δεν επιτρέπει τα επιθυμητά μεγάλα κέρδη. Η πλήρης εκμετάλλευση είναι δυνατή μόνο μέσω «μονοπωλίων», δηλαδή εκείνων που δεν είναι διαθέσιμα σε απεριόριστες ποσότητες, όπως οι ορυκτοί πόροι. Προκειμένου να εξαλειφθεί ο ανταγωνισμός, οι εταιρείες σε έναν τομέα της οικονομίας ενώνονται για να σχηματίσουν «καρτέλ», δηλαδή έναν αριθμό ατομικών επιχειρήσεων που συνδέονται μεταξύ τους με συμβάσεις. Τέτοιες ενώσεις δεν αποτελούν μειονέκτημα για τους πελάτες, εφόσον ασχολούνται μόνο με την τυποποίηση των ειδών εμπορευμάτων, επειδή η τυποποίηση σημαίνει μείωση των τιμών. Οι συμφωνίες για τις τιμές δεν είναι επικίνδυνες, επειδή γενικά δεν διαρκούν πολύ. Το καρτέλ γίνεται επικίνδυνο όταν καθορίζει την ποσότητα που επιτρέπεται να παράγει η ατομική επιχείρηση, όταν οι ατομικές εταιρείες κλείνουν εντελώς και οι τιμές διατηρούνται υψηλές περιορίζοντας τεχνητά την προσφορά. Η εξάλειψη του ανταγωνισμού σημαίνει την τεχνητή δημιουργία μονοπωλίου όπου αυτό δεν φαίνεται να υπάρχει φυσικά. Για αυτόν τον λόγο, όλοι οι ξένοι είναι έντονα αντίθετοι. Το πόσο επιβλαβείς μπορούν να είναι τέτοιες συσχετίσεις αποδείχθηκε από το αυστριακό καρτέλ αλκοόλ. Πριν από την ίδρυσή του τον Μάιο του 1911, ένα εκατό-

λιτρο οινοπνευματωδών ποτών κόστιζε 144 κορώνες, την 1η Σεπτεμβρίου κόστιζε 161,75 κορώνες και μέχρι την 1η Δεκεμβρίου είχε ήδη φτάσει τις 176,50 κορώνες. Αυτό σηματοδοτούσε αύξηση 22,6% μέσα σε έξι μήνες. Το υπερβάλλον κέρδος σε αυτή την περίπτωση ανήλθε σε 22,5 εκατομμύρια κορώνες ετησίως! Παράλληλα, η ιδιαίτερη προσοχή μας στρέφεται σε ένα «διακρατικό» καρτέλ εργοστασίων όπλων. Φρόντιζε ώστε κανένα κράτος να μην είναι χειρότερα εξοπλισμένο από τα άλλα.

Μέσα στο καρτέλ, ο μεμονωμένος επιχειρηματίας εμποδίζεται κάπως στις κινήσεις του, αλλά εξακολουθεί να έχει ένα ορισμένο βαθμό ανεξαρτησίας. Χάνει όμως εντελώς την ανεξαρτησία του, αν το καρτέλ γίνει «σύμπραξη – trust» (στα γερμανικά «Treuhandverband»), δηλαδή, μια ενιαία γιγαντιαία εταιρεία. Η πατρίδα αυτών των ιδρυμάτων είναι, φυσικά, η Αμερική! Σε αυτά δεν καθορίζονται μόνο οι τιμές, δεν καθορίζεται η ποσότητα των προϊόντων, αλλά και η αγορά των πρώτων υλών και η διανομή των τελικών προϊόντων ρυθμίζονται με ακρίβεια, ο καταμερισμός της εργασίας πραγματοποιείται μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια και όλες οι εταιρείες που μένουν πίσω κλείνουν αμέσως.

Δύο τέτοιοι οργανισμοί, έχουν προσελκύσει την προσοχή του κοινού. Ένας από αυτούς, η πετρελαϊκή σύμπραξη (Petroleumtrust) υπό τον Ροκφέλερ, έλεγχε 63 αμερικανικές εταιρείες πριν από το ξέσπασμα του Μεγάλου Πολέμου, μαζί με πολλές άλλες από άλλες χώρες. Είχε τους δικούς της σιδηροδρόμους, πλοία και βυτιοφόρα πετρελαίου σε κάθε χώρα (Vacuum Oil Company)[41] και παρήγαγε όλα τα βαρέλια, τα δοχεία, τις αντλίες κ.λπ. η ίδια. Σχεδόν ολόκληρος ο κόσμος βρισκόταν υπό την επιρροή του, ήταν, ας πούμε, μια αποικία του «βασιλιά του πετρελαίου» Ροκφέλερ, ο οποίος σαν απόλυτος κυρίαρχος έλεγχε επιχειρήσεις που είχαν εκτιμώμενη αξία περίπου 25 δισεκατομμύρια κορώνες πριν από τον Πόλεμο. Μεγαλύτερη ακόμη και από την πετρελαϊκή σύμπραξη, όμως, ήταν η χαλυβουργική σύμπραξη. Ο βασιλιάς και θεός της ονομαζόταν Μόργκαν.

Η χαλυβουργική σύμπραξη ήταν η μεγαλύτερη εταιρεία ελέγχου στον κόσμο. Όταν ιδρύθηκε, το μετοχικό της κεφάλαιο ανερχόταν σε 5,5 δισεκατομμύρια κορώνες και τα καθαρά κέρδη της τα πρώτα δέκα χρόνια έφτασαν στο ίδιο ποσό! Το 1912 απασχολούσε 221.000 εργάτες στα αμέτρητα εργοστάσιά της.

Για να δώσουμε ένα άλλο παράδειγμα, 93 Αμερικανοί άρχοντες του χρήματος ελέγχουν πάνω από το 75% των σιδηροδρομικών γραμμών, πάνω από το 81% των εσόδων και πάνω από το 82% της συνολικής ιδιοκτησίας των σιδηροδρόμων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όπως στους σιδηροδρόμους, το πετρέλαιο και τον χάλυβα το ίδιο ισχύει λίγο-πολύ

41. Η Vacuum Oil Company, μια επιχείρηση που ιδρύθηκε στη Νέα Υόρκη το 1866 και εξαγοράστηκε από την Standard Oil το 1879. Το 1911 – 12 η κυβέρνηση των ΗΠΑ χρησιμοποίησε τον νόμο Sherman Antitrust Act (Τζον Σέρμαν) για να διαλύσει την Standard Oil, κατηγορώντας την για μονοπωλιακές και αντιανταγωνιστικές πρακτικές. Έτσι, η Vacuum Oil έγινε ξανά ανεξάρτητη, μέχρι που επανενώθηκε με την Standard Oil το 1931. Μια εκδοχή της εταιρείας συνεχίζεται μέχρι σήμερα ως ExxonMobil.

και σε άλλους τομείς. Η δημιουργία συμπράξεων δεν είναι πουθενά αλλού δυνατή στο βαθμό που είναι δυνατή με το πετρέλαιο και τον χάλυβα, γεγονός που αποδεικνύει την ορθότητα της άποψής μας ότι τα ιδιωτικά μονοπώλια – και οι συμπράξεις είναι ένα τέτοιο παράδειγμα – είναι δυνατά μόνο μακροπρόθεσμα όταν ασχολούνται με την εξόρυξη και την άμεση επεξεργασία των φυσικών πόρων (άνθρακας, πετρέλαιο, σίδηρος, υδροηλεκτρική ενέργεια κ.λπ.). Εκτός αυτού του τομέα, μόνο ο τομέας των μεταφορών επιτρέπει μόνιμο μονοπώλιο.

Οι συνθήκες που περιγράφονται εδώ, παρεμπιπτόντως, αποσκοπούν στη διευκρίνιση των λόγων που οδήγησαν την Αμερική στην είσοδο στον πόλεμο, ακόμη και αν η απάτη των διαβόητων «14 σημείων»[42] δεν είχε αποκαλυφθεί εν τω μεταξύ. Ο λόγος της είσοδός της δεν ήταν ούτε η κλιμάκωση του υποβρυχιακού πολέμου ούτε ο τορπιλισμός του «RMS Lusitania»,[43] και λιγότερο απ' όλα ήταν η εγκάρδια επιθυμία να σωθεί ο ανθρώπινος πολιτισμός από τη λεγόμενη βαρβαρότητα του πρωσικού μιλιταρισμού. Ο εβραϊκός όχλος μπορούσε να πείσει μόνο τον καλόκαρδο «Michel»[44] και μέσα στην άπειρη βλακεία του το πίστεψε! Το αληθινό και μοναδικό κίνητρο ήταν η ένθερμη κραυγή της ψυχής του Αμερικανού δισεκατομμυριούχου για τον έλεγχο τουλάχιστον ενός μέρους, αν όχι ολόκληρης, της ευρωπαϊκής αγοράς.

Και σε άλλα κράτη, οι επιχειρήσεις πλησίαζαν όλο και περισσότερο το ιδανικό του αμερικανικού «trust» (σύμπραξη) σε πολλούς τομείς. Τέτοια ήταν η περίπτωση, για παράδειγμα, στο αυστριακό καρτέλ σιδήρου, με την «Εταιρεία Αλπικών Μεταλλείων» (Alpinen Montangesellschaft) και την «Εταιρεία Βιομηχανίας Σιδήρου της Πράγας» (Prager Eisenindustriegesellschaft) σαν κυρίαρχες επιχειρήσεις. Η παραγωγή σπίρτων ελέγχονταν από δύο εταιρείες, και ούτω καθεξής.

Η μετάβαση από την ατομική επιχείρηση στην μετοχική εταιρεία (Ανώνυμη εταιρεία), από την μετοχική εταιρεία στο καρτέλ και, τέλος, από το καρτέλ στην σύμπραξη, επιτυγχάνεται και προωθείται από τις «τράπεζες». Αρχικά ανταλλακτήρια συναλλάγματος, έχουν ανέλθει στην

---

42. Το «Διάγγελμα του προέδρου των ΗΠΑ Γούντροου Ουίλσον, γνωστότερο και σαν «Διάγγελμα των 14 σημείων», ήταν ένα ιστορικό και ιδιαίτερα βαρυσήμαντο ραδιοφωνικό διάγγελμα που εκφώνησε ο πρόεδρος των ΗΠΑ Γούντροου Ουίλσον στις 8 Ιανουαρίου του 1918, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, που βασιζόμενο σε αρχές δικαίου εισήγαγε νέες αρχές σε διεθνές επίπεδο για την μεταπολεμική ειρήνη, επηρεάζοντας ιδιαίτερα αμφότερες τις τότε αντιμαχόμενες συμμαχίες.

43. Το «RMS Lusitania» ήταν ένα βρετανικό επιβατηγό υπερωκεάνιο που βυθίστηκε από το γερμανικό υποβρύχιο U-20 στις 7 Μαΐου 1915, περίπου 11 μίλια (18 χιλιόμετρα) από την ακτή της Ιρλανδίας. Η βύθιση ήταν γρήγορη, διαρκώντας μόλις 18 λεπτά, με αποτέλεσμα το θάνατο πολλών επιβατών και μελών του πληρώματος. Η βύθιση του «RMS Lusitania» προκάλεσε οργή σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες ήταν ουδέτερες εκείνη την εποχή. Η απώλεια τόσων πολλών Αμερικανών πολιτών έστρεψε την κοινή γνώμη κατά της Γερμανίας και συνέβαλε στην αλλαγή της στάσης της Αμερικής απέναντι στον πόλεμο.

44. Ο «Der Deutsche Michel» (Μιχαήλ ο Γερμανός) είναι μια μορφή που αντιπροσωπεύει τον εθνικό χαρακτήρα του γερμανικού λαού, όπως ο John Bull και ο θείος Σαμ είναι οι προσωποποιημένες απεικονίσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών. Προέρχεται από το πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Συνήθως απεικονίζεται να φοράει σκούφο και νυχτικό, μερικές φορές στα χρώματα της γερμανικής σημαίας, και αντιπροσωπεύει την αντίληψη των Γερμανών για τον εαυτό τους, ειδικά με την άνετη φύση του και την καθημερινή του εμφάνιση. Ο Γερμανός Michel είναι, στην πραγματικότητα, ένα μάλλον αφελές και εύπιστο άτομο, που δεν είναι επιρρεπές, για παράδειγμα, να αμφισβητεί την εξουσία της κυβέρνησης. Αντίθετα, προτιμά έναν αξιοπρεπή, απλό και ήσυχο τρόπο ζωής.

τρέχουσα, τρομερή θέση τους στην οικονομική ζωή αποκτώντας τον τομέα των αποταμιεύσεων. Κυριολεκτικά ελέγχουν τα πάντα στις μέρες μας. Είτε πρόκειται για τρόφιμα, ρούχα, είδη οικιακής χρήσης, επαγγέλματα, εμπόριο ή γεωργία, η τράπεζα βρίσκεται πίσω από όλα αυτά, παντού. Μετατρέπει την ατομική επιχείρηση σε μετοχική εταιρεία, μετατρέπει την εταιρεία σε καρτέλ, σχηματίζει επιχειρήσεις σε συμπράξεις και στην πραγματικότητα μας υπαγορεύει αν μπορούμε να τραφούμε, πώς μπορούμε να ντυθούμε, αν το δωμάτιό μας είναι ζεστό ή κρύο. Αυτή είναι η υπέρτατη θεά μπροστά στον οποία όλοι υποκλίνονται, εκθρονίζει πρίγκιπες, συντηρεί και καταστρέφει κράτη!

Δεν υπάρχει υπερβολή σε αυτά τα λόγια. Η Αυστρία δεν ήταν σε καμία περίπτωση στην πρώτη γραμμή της οικονομικής ανάπτυξης. Παρ' όλα αυτά, οι οκτώ μεγαλύτερες τράπεζες της Βιέννης το 1909 έλεγχαν άμεσα 147 εμπορικές επιχειρήσεις και μέχρι το 1912 έλεγχαν ήδη 257. Το 1912 η Γενική Εμπορική Τράπεζα κατείχε μετοχές σε 15 επιχειρήσεις, η Αγγλο-αυστριακή Τράπεζα σε 54, ο Σύνδεσμος Τραπεζών της Βιέννης σε 54, ο Σύνδεσμος Γαιοπιστωτικών Υπηρεσιών σε 21, το Πιστωτικό Ίδρυμα σε 55, η Κρατική Τράπεζα σε 30 και τέλος η Εταιρεία Εκπτώσεων της Κάτω Αυστρίας και η Τραπεζική ένωση σε 9 η καθεμία.

Αυτή η μικρή επιλογή θα πρέπει να είναι αρκετή. Μπορεί κανείς να βρει τα πιο ποικίλα είδη επιχειρήσεων ανακατεμένα, όλα μπερδεμένα. Η εμπορική πρόοδος είναι φυσικά δευτερεύουσα, το μόνο που έχει σημασία είναι το κέρδος!

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι τράπεζες ρίχτηκαν στην αγορά προϊόντων που διαχειριζόταν το κράτος. Το «κεντρικό γραφείο»[45] τους έδωσε τα σκυλιά που θα τα πιάσουν. Μια σύγκριση των καθαρών κερδών δείχνει πόσο κερδοφόρο ήταν αυτό. Οι οκτώ τράπεζες που αναφέρθηκαν δήλωσαν:[46]

	Καθαρά κέρδη σε εκατομμύρια κορώνες	
Γενική Εμπορική Τράπεζα	4,93	8,75
Αγγλοαυστριακή Τράπεζα	12,7	21,4
Σύνδεσμος Τραπεζών Βιέννης	14,23	23,3

45. Με τον όρο «κεντρικό γραφείο» (die Zentralen) ο Γιουνγκ εννοεί το κράτος.

46. Για όσους ενδιαφέρονται, δίνω μια λίστα με τα αρχικά γερμανικά ονόματα των διαφόρων τραπεζικών ομίλων που αναφέρονται σε αυτό το κεφάλαιο:
Γενική Εμπορική Τράπεζα – Allgemeine Verkehrsbank.
Αγγλοαυστριακή Τράπεζα – Anglo-Osterreichische Bank.
Σύνδεσμος Τραπεζών Βιέννης – Wiener Bankverein.
Ίδρυμα Πίστωσης Γης – Bodenkreditanstalt.
Πιστωτικό Ίδρυμα – Kreditanstalt.
Κρατική Τράπεζα – Länderbank.
Εταιρεία Εκπτώσεων Κάτω Αυστρίας – Niederösterreichischer Eskomptegesellschaft.
Τραπεζική ένωση – Unionbank.
Τράπεζα υδραργύρου – Merkurbank.
Γενική Τράπεζα Καταθέσεων – Allgemeine Depositenbank.

Ίδρυμα Πίστωσης Γης	14,96	20,26
Πιστωτικό Ίδρυμα	20,37	29,17
Κρατική Τράπεζα	13,68	18,09
Εταιρεία Εκπτώσεων Κάτω Αυστρίας	9,25	16,5
Τραπεζική ένωση	7,47	11,56
Τράπεζα υδραργύρου	5,83	10,21
και Γενική Τράπεζα Καταθέσεων	4,49	11,04
Σύνολο	**107,91**	**170,28**

Στο γερμανικό Ράιχ του Άλμπερτ Μπαλλίν (Albert Ballin, 1857 – 1918) και του Βάλτερ Ράθεναου (Walther Rathenau, 1867 – 1922) τα πράγματα ήταν διαφορετικά; Και πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα εν τω μεταξύ; Βρισκόμαστε στη μέση μιας οικονομικής κατάρρευσης, μιας κατάρρευσης που δεν περιορίζεται πλέον μόνο στην Κεντρική Ευρώπη αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Νικητές και ηττημένοι θα μπορούν πλέον να ενώσουν τα χέρια, επειδή η διαφορά μεταξύ τους είναι μόνο σε βαθμούς, όχι στην ουσία, και γίνεται ολοένα και πιο θολή. Οι μειώσεις στις πωλήσεις και οι περιορισμοί στην παραγωγή είναι τα χαρακτηριστικά της εποχής. Αλλά τα νέα τραπεζικά υποκαταστήματα ξεφυτρώνουν σε κάθε γωνιά του δρόμου, απόδειξη ότι το δανειακό κεφάλαιο πηγαίνει καλά. Και γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί το όρνιο νιώθει περισσότερο σαν στο σπίτι του σε ένα χωράφι με πτώματα.

Έτσι βλέπουμε τον Μαμωνισμό εν δράσει. Η αποστολή του είναι η υποδούλωση των παραγωγικών κύκλων στην πανταχού παρούσα δύναμη του χρήματος, και ο ρηχός υλισμός της εποχής μας χρησιμεύει ως το φυτώριό του, αλλά η κινητήρια δύναμή του είναι το ιουδαϊκό πνεύμα!

Το Ιουδαϊκό Πνεύμα
Η Ιουδαϊκή επιδίωξη για παγκόσμια κυριαρχία

«Μείνε ξένος (!) σε αυτή τη χώρα και εγώ θα είμαι μαζί σου και θα σε ευλογώ, επειδή σε σένα και στους απογόνους σου θα δώσω όλες αυτές τις χώρες». (Γένεση, 26:3)
«Θα καταβροχθίσεις όλα τα έθνη». (Δευτερονόμιο 7:16)
«Ξένοι θα χτίσουν τα τείχη σου, και οι βασιλιάδες τους θα σε υπηρετήσουν... και οι πύλες σου θα είναι συνεχώς ανοιχτές ημέρα και νύχτα, ώστε τα έθνη να μπορούν να σου φέρουν τον πλούτο τους και να φέρουν τους βασιλιάδες τους». (Ησαΐας, 60:10 – 12)
«Θα θηλάσεις το γάλα των εθνών, και τα στήθη των βασιλιάδων θα σε θηλάσουν». (Ησαΐας, 60:16)

Οι ευαίσθητοι αναγνώστες θα βρουν τον εντυπωσιακό τίτλο που δώσαμε σε αυτό το συγκεκριμένο κεφάλαιο ενοχλητικό. Όταν κάποιος θίγει τόσο λεπτά θέματα, υποψιάζεται πολύ εύκολα την έλλειψη αντικειμενικότητας. Λοιπόν, δεν θέλουμε να αποφύγουμε το θέμα, αν και σκόπιμα αφήσαμε τους Ιουδαίους να μιλήσουν μόνο για τον εαυτό τους. Γι' αυτό οι σκέψεις μας προλογίζονται από τις εξαιρετικές μαρτυρίες που αναφέρονται παραπάνω. Είναι αναμφίβολα άμεμπτες, καθώς προέρχονται από την «Παλαιά Διαθήκη», η οποία χαίρει μεγάλης εκτίμησης τόσο από τους Χριστιανούς όσο και από τους Ιουδαίους.

«Θα καταβροχθίσεις όλα τα έθνη...» και ««μείνε ξένος σε αυτή τη χώρα», πραγματικά κανένας λαός δεν θα μπορούσε να αυτοχαρακτηριστεί πιο ξεκάθαρα σαν τόσο απροκάλυπτα παράσιτο και τοκογλύφος από ό,τι ο ιουδαϊκός λαός με αυτόν τον αυτοχαρακτηρισμό.

Πάντα υπήρχαν αφελείς, και χάρη στην ιουδαϊκή επιρροή στις μάζες μέσω του χρήματος, του τύπου, των τεχνών και της επιστήμης, υπάρχουν σήμερα περισσότεροι αφελείς από ποτέ που πιστεύουν ότι οι φτωχοί Ιουδαίοι ήταν εξίσου έντιμοι και εργατικοί στην αρχαιότητα με όλες τις άλλες φυλές. Μόνο λόγω του γεγονότος ότι οι κακοί Χριστιανοί στον σκοτεινό Μεσαίωνα τους καταδίωκαν από θρησκευτικό μίσος και τους έκλεισαν σε ιουδαϊκές συνοικίες, ο Ιουδαϊσμός είχε στραφεί στην τοκογλυφία, καλλιεργώντας μέσα του αυτό το κατανοητό μίσος για τους καταπιεσμένους ενάντια στους βασανιστές του, το οποίο σύντομα άρχισε να εκδηλώνεται. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να γίνει ο Ιουδαίος ισότιμος πολίτης και θα άλλαζε ριζικά, μεταμορφώνοντας τον εαυτό του μέσω ενός είδους μετεμψύχωσης σε ένα υπάκουο αρνάκι, – ακριβώς όπως είναι το Άρειο πρόβατο! Με βάση αυτή τη συλλογιστική, η λεγόμενη εβραϊκή χειραφέτηση, δηλαδή η πολιτική και νομική ισότητα των Ιουδαίων, πραγματοποιήθηκε τον 19ο αιώνα. Μόνο λίγοι τόλμησαν να αντιταχθούν, όπως ο Όττο φον Μπίσμαρκ στο πρωσικό κρατικό κοινοβούλιο (1847) και ο Μορίτζ φον Μολ στην Εθνοσυνέλευση της Φρανκφούρτης.[47] Τα πρακτικά αυτών των διαδικασιών καταγράφουν

---

47. Αναφορά σε μια σειρά από ομιλίες που εκφώνησε ο Μπίσμαρκ στο πρωσικό κρατικό κοινοβούλιο το

ταραχώδεις διακοπές και φωνές σε όλες τις ομιλίες και των δύο εκπροσώπων καθώς ακολουθούσαν τη δική τους ανεξάρτητη πορεία!

Μόνο κάποιος που στερείται κάθε ιστορικής γνώσης θα μπορούσε να ξεστομίσει τέτοιες ανοησίες για το ιουδαϊκό αρνί, για το πώς μετατράπηκε σε αδηφάγο λύκο μόνο από τον κακό Χριστιανό Άρειο. Η ίδια του η προφητεία, και ολόκληρη η ιστορία του αντιτίθενται σε αυτό το παραμύθι. Ο Ιουδαϊκός λαός αναδύθηκε σταδιακά, μέσω της διασταύρωσης εντελώς διαφορετικών φυλετικών στοιχείων σε συνδυασμό με εκτεταμένη ενδογαμία (βλ. Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, «Θεμέλια του 19ου αιώνα», τόμος 1)· σημίτες και μη σημίτες έδιναν τον σπόρο τους και μεταβίβασαν τους χειρότερους χαρακτήρες τους. Σαν ακρίδες, οι πρόγονοι των σημερινών Ιουδαίων έπεσαν σε ξένες χώρες για να θερίσουν εκεί που δεν είχαν σπείρει ποτέ. «Σας έφερα σε μια καρποφόρα γη, για να απολαύσετε τους καρπούς της και τα αγαθά της» (Ιερεμίας 2:7) ...«Καταβροχθίστε το πάχος, ντύνεστε με το μαλλί και σφάζετε τα παχυνόμενα πρόβατα, αλλά να μην νοιάζεστε για τη βοσκή του ποιμνίου» (Ιεζεκιήλ 34:3). Αυτό ακριβώς είναι το χαρακτηριστικό του Ιουδαίου: άλλοι έπρεπε πάντα να φροντίζουν τα πρόβατα για αυτόν, και πάντα έβρισκε καλοπροαίρετους ανθρώπους για να κάνουν αυτή τη δουλειά, συμπεριλαμβανομένων των γεωργών του Ισραήλ, από τους οποίους τελικά δανείστηκε το όνομά του χωρίς να υιοθετήσει τη φιλοσοφία ζωής τους. Αυτή η ένωση με τους Ισραηλίτες, στην οποία ο Ισραήλ ήταν αυτός που χλευαζόταν, βρίσκει τη βιβλική της έκφραση στην αιώνια επίκαιρη ιστορία του Ησαύ και του Ιακώβ. Λέει:

«Δύο έθνη είναι στην κοιλιά σου, και δύο λαοί θα χωριστούν από το σώμα σου». ...«Ο πρώτος που γεννήθηκε ήταν κοκκινωπός-ξανθός, και τον ονόμασαν Ησαύ. Έπειτα βγήκε ο δεύτερος, κρεμασμένος στη φτέρνα (!) του πρώτου. Γι' αυτό, τον ονόμασαν Ιακώβ (δηλαδή, «ο πονηρός», «ο απατεώνας»).47 Και τώρα που τα αγόρια είχαν μεγαλώσει και τα δύο, ο Ησαύ έγινε κυνηγός και καλλιεργητής της γης, αλλά ο Ιακώβ ήταν ένας απλός άνθρωπος που κατοικούσε στις σκηνές του λαού». (Γένεση, 25:23· 25:25 – 27)

Το πρώτο από τα παραπάνω βιβλικά αποσπάσματα δείχνει ότι αυτοί δεν είναι αδέρφια με τη συνηθισμένη έννοια της λέξης, αλλά ότι στην πραγματικότητα είναι δύο ξεχωριστοί λαοί. Το ότι είναι θεμελιωδώς διαφορετικοί επιβεβαιώνεται από το δεύτερο απόσπασμα. Ο Ησαύ μας

1847 κατά της ιουδαϊκής χειραφέτησης. Αργότερα, ο Μπίσμαρκ υποχώρησε από την προηγούμενη στάση του, κάνοντας κάποιες παραχωρήσεις στους φιλελεύθερους αντιπάλους εισάγοντας, το 1869, έναν «Νόμο περί Ισότητας των Δογμάτων», ο οποίος θεωρητικά έδινε στους Ιουδαίους ισότιμη νομική βάση στη Γερμανική Συνομοσπονδία (αν και τα μεμονωμένα γερμανικά κρατίδια συχνά έβρισκαν έναν τρόπο να το παρακάμψουν). Ο Μορίτζ φον Μολ (1802 – 1888) ήταν οικονομολόγος και φιλελεύθερος-αριστερός αντισημίτης πολιτικός. Έκανε μια διάσημη αντιιουδαϊκή ομιλία στην επαναστατική Εθνοσυνέλευση της Φρανκφούρτης το 1848, υποστηρίζοντας ότι οι Ιουδαίοι ήταν «ένα ξένο στοιχείο... επιβλαβές για τον γερμανικό λαό» και επομένως μη αφομοιώσιμο. Η ομιλία του υποτίθεται ότι έγινε δεκτή με δυνατά σφυρίγματα που γρήγορα σιώπησαν, με τους αντιπροσώπους να ψηφίζουν μια πρόταση νομικής ισότητας για όλα τα δόγματα.

λέει αργότερα με πικρά λόγια τι σημαίνει το όνομα «Ιακώβ»: «Δικαιολογημένα λέγεται Ιακώβ, γιατί τώρα με εξαπάτησε δύο φορές. Μου πήρε τα πρωτοτόκιά μου, και τώρα πήρε και την ευλογία μου» (Γένεση, 27:36). Λαμβάνοντας υπόψη τα προηγούμενα, πρέπει να καταλάβουμε ότι η κλοπή των πρωτοτόκων και της ευλογίας είναι στην πραγματικότητα η κλοπή της χώρας και των καρπών της. Ο απλός άνθρωπος που κατοικούσε στις σκηνές του λαού, ντυνόταν με μαλλί και έτρωγε ό,τι είχε παχαίνει, αλλά δεν ήθελε να βόσκει τα πρόβατα, ο Ιακώβ, αυτός ο αχρείος απατεώνας, έθεσε τον εαυτό του σε ένα αιώνιο μνημείο μέσα στη Βίβλο, εντελώς ενάντια στις δικές του προθέσεις. Έτσι, η Βίβλος, αυτό το βιβλίο βιβλίων, είναι πραγματικά ένα ιερό βιβλίο ακόμη και για τους μη Ιουδαίους, επειδή δείχνει σε όλους όσους έχουν μάτια να δουν πού βρίσκεται ο εχθρός κάθε έντιμης εργασίας, ο σαφής ωφελούμενος από την επίπονη εργασία των άλλων.

Από την αρχή της ιστορίας του μέχρι σήμερα, ο Ιουδαϊσμός ακολουθούσε πάντα την αρχή: «Οι ξένοι θα χτίσουν τα τείχη σας και θα φροντίσουν το πρόβατά σας» και παρέμεινε πάντα ξένος σε κάθε χώρα που του άμοιξε τόσο φιλόξενα τα σύνορά της, που τον προσκάλεσε να συμμετάσχει στους θεσμούς του. Μόλις οικειοποιηθεί αρκετό από τον πλούτο ενός λαού και γίνει τόσο αντιδημοφιλής μέσω της συμπεριφοράς του που πρέπει να εγκαταλείψει μια χώρα είτε οικειοθελώς είτε αναγκαστικά, δεν το κάνει χωρίς πρώτα να πάρει μαζί του όσο το δυνατόν περισσότερη ξένη περιουσία. Αυτό συνέβη στην αρχαία Αίγυπτο, μεταξύ άλλων τόπων. «Έτσι ο Ιωσήφ αγόρασε όλη την Αίγυπτο... και έκανε τον λαό δούλους... και έδωσε νόμο στη γη της Γεσέν, και την έλεγξαν, και αύξησαν και πολλαπλασιάστηκαν πολύ». (Γένεση, 47:13-27).

Οι Αιγύπτιοι, μέσα στην απλοϊκότητά τους, φαντάζονταν ότι θα μπορούσαν με κάποιο τρόπο να αναγκάσουν τους απρόσκλητους επισκέπτες να κάνουν τίμια εργασία: «Και έτσι έβαλαν επιστάτες πάνω τους, και τους ανάγκασαν να κάνουν τίμια (!) εργασία, επειδή έπρεπε να βοηθούν στην οικοδόμηση των πόλεων. Αλλά, όσο κι αν καταπιέζονταν, πολλαπλασιάζονταν και έγιναν μάστιγα (!) στους Αιγυπτίους...» (Έξοδος, 1:11).

Όλη αυτή η προσπάθεια ήταν επομένως μάταιη. Δεν ήταν μόνο στο εμπόριο που επικρατούσε η ηθική του Ταρνοπολίου[48] στην αρχαία Αίγυπτο. Σε όλους τους τομείς αυτός ο λαός είχε τους δικούς του ηθικούς νόμους. Η υπερβολική του λαγνεία ήταν τόσο επικίνδυνη για τις κόρες της Αιγύπτου τότε όσο και σήμερα με τους νέους που αναζητούν τα θύματά τους ανάμεσα στον γυναικείο πληθυσμό του έθνους που τους φιλοξενεί. Μάλιστα, ένας από αυτούς τόλμησε ακόμη και να πλησιάσει

48. Η «Ταρνοπολική ηθική» («Tarnopoler Moral») ήταν μια αυστριακή έκφραση για την απάτη. Η Ταρνοπόλ, που τώρα ονομάζεται Τερνοπόλ και αποτελεί μέρος της σύγχρονης Ουκρανίας, ήταν γνωστή στους πρώην πληθυσμούς της Αυστροουγγαρίας για τον μεγάλο ιουδαϊκό πληθυσμό της. Το να έχει κανείς «Ταρνοπολική ηθική» σήμαινε επομένως ότι είχε «ιουδαϊκή ηθική», δηλαδή ότι ήταν ανέντιμος και απατεώνας.

τη σύζυγο του κορυφαίου κρατικού αξιωματούχου της Αιγύπτου. Ήταν ο διάσημος Ιωσήφ. «Ο Εβραίος δούλος, που μας φέρατε, ήρθε σε μένα και ήθελε να με βιάσει. Αλλά όταν έβγαλα μια κραυγή και φώναξα για βοήθεια, άφησε το ένδυμά του πίσω και έφυγε». (Γένεση, 39:14 – 18). Αυτοί οι καλοί άνθρωποι που επιμένουν ότι οι αρχαίοι Εβραίοι ήταν καλύτεροι από τους σημερινούς τώρα θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι η σύζυγος του Πετεφρή είχε βάλει στο μάτι τον όμορφο Ιωσήφ και ήθελε να τον αποπλανήσει. Αυτός κατάφερε να ξεφύγει από την λαβή της μόνο φεύγοντας. Αυτό που παραμένει περίεργο, όμως, είναι γιατί ούρλιαζε ενώ αυτή ήταν η ξελογιάστρα!

Όταν όλα τα άλλα απέτυχαν, έμεναν μόνο δύο ανοιχτοί δρόμοι για τους Αιγύπτιους για να απαλλαγούν από αυτή την πληγή. Μπορούσαν να κάνουν όπως έκαναν οι Ιουδαίοι με τους εχθρούς τους: «Και οι γιοι του Ιούδα έπιασαν ζωντανούς δέκα χιλιάδες απ' αυτούς· τους οδήγησαν στην κορυφή ενός γκρεμού, και τους έριξαν κάτω από εκεί, ώστε όλοι έγιναν κομμάτια». (Β' Χρονικών, 25:12) ...«Και ο Δαβίδ τους έβγαλε έξω, και τους έβαλε κάτω από πριόνια και σιδερένια σφυριά, και τους έκαψε σε καμίνια από πλίνθους». (Β' Σαμουήλ, 12:30 – 31).[49] Οι Αιγύπτιοι δεν το έκαναν αυτό, αν και οι Ιουδαίοι σίγουρα θα το είχαν κάνει σε αντίθετη περίπτωση. Οι Αιγύπτιοι, που δεν ήταν «ευσεβής» Λαός όπως οι Ιουδαίοι, αντίθετα απλώς έδιωξαν τα παιδιά του Ιούδα από τη χώρα, παρόλο που οι Ιουδαίοι τους είχαν κάνει πολύ κακό. Αυτό σήμαινε ότι άλλοι είχαν τώρα την ευχαρίστηση να γνωρίσουν τον εκλεκτό λαό του Γιαχβέ. Αλλά πριν αναχωρήσουν από την Αίγυπτο, πήραν μαζί τους διάφορα πράγματα που δεν τους ανήκαν. Οι αντιλήψεις τους για την ιδιοκτησία και το δίκαιο είναι απλώς διαφορετικές. «Και θα δώσω σε αυτόν τον λαό εύνοια στα μάτια των Αιγυπτίων, ώστε να μην φύγουν με άδεια χέρια. Αλλά κάθε γυναίκα θα ζητήσει από τους γείτονές της, και από τους ενοικιαστές που διαμένουν στο σπίτι της, ασημένια και χρυσά σκεύη, και ενδύματα· θα ντύσετε με αυτά τους γιους σας και τις κόρες σας, και θα τα κλέψετε (!) από τους Αιγυπτίους.» (Έξοδος, 3:21 – 22· 11:2).

Ευσεβείς όπως πάντα, έκαναν ακριβώς όπως τους πρόσταξε ο Θεός τους – «και δανείστηκαν (!) από τους Αιγύπτιους ασημένια και χρυσά σκεύη και ενδύματα – και έκλεψαν (!) αυτά από τους Αιγύπτιους – και έφεραν μαζί τους ένα πλήθος ξένων όχλων (!) και προβάτων και βοοειδών, και πολλά ζώα». (Έξοδος, 12:35 – 38). Είναι αυτονόητο ότι τα πρόβατα και τα βοοειδή δεν πήγαν οικειοθελώς. Σίγουρα, θα τα είχαν δανειστεί όπως τα ασημένια και χρυσά αντικείμενα. Έτσι, εδώ έχουμε,

---

49. Αυτό το συγκεκριμένο απόσπασμα από το Β' Σαμουήλ περιγράφει την τιμωρία που επέβαλε ο Δαβίδ εναντίον «όλων των πόλεων των γιων του Αμμών» αφού τους νίκησε στην πολιορκία της Ραββά. Οι περισσότερες σύγχρονες βιβλικές μεταφράσεις αποδίδουν το κείμενο σαν ο Δαβίδ να έβαλε τους ηττημένους Αμμωνίτες να εργάζονται κάτω από σιδερένια εργαλεία ή στον καμίνι πλίνθων, αντί να υπονοούν (όπως κάνει η μετάφραση του Γιουνγκ) ότι ο Δαβίδ χρησιμοποίησε αντ' αυτού αυτά τα εργαλεία σαν όργανα δολοφονίας σε μια πράξη μαζικής σφαγής. Αναφέρω και τις δύο ερμηνείες εδώ για λόγους αντικειμενικότητας, αν και (και δεν είμαι καθόλου βιβλικός μελετητής) η εντύπωση που αποκόμισα κατά την έρευνά μου σε αυτό το κεφάλαιο ήταν ότι η αρχική σημασία του κειμένου στα εβραϊκά ήταν πιθανώς αυτή που υπαινίχθηκε ο Γιουνγκ – γενοκτονία.

προφανώς, την έξοδο μιας αποικίας απροκάλυπτων εγκληματιών. Μετακόμισαν «στη γη των Χαναναίων, των Αμορραίων, των Φερεζαίων, των Ευαίων και των Ιεβουσαίων, μια γη που ρέει γάλα και μέλι». (Έξοδος, 3:17). Αυτοί οι λαοί, για να είμαστε ειλικρινείς, δεν ενθουσιάστηκαν ιδιαίτερα με την ανεπιθύμητη εισροή. Στην πραγματικότητα, αντιστάθηκαν σθεναρά, αν και ηττήθηκαν – αν και όχι με τη δύναμη των όπλων, αλλά με πανουργία. Σχετικά με αυτό γράφεται: «Και ο Μωυσής έστειλε κατασκόπους στην Ιαζήρ· αυτοί αποπλάνησαν τις κόρες των Αμορραίων, και εξαπάτησαν (με τη βοήθειά τους) όλους όσους βρίσκονταν εκεί.» (Αριθμοί, 21:32).

Έκαναν ακριβώς το ίδιο με όλες τις άλλες φυλές και πόλεις, όπως είναι γραμμένο: «Έτσι καταλάβαμε όλες τις πόλεις εκείνη την εποχή και σκοτώσαμε όλους τους άνδρες, τις γυναίκες και τα παιδιά, χωρίς να αφήσουμε κανέναν επιζώντα. Μόνο τα ζώα λεηλατήσαμε για τον εαυτό μας, μαζί με τα λάφυρα που βρήκαμε στις πόλεις» (Δευτερονόμιο, 2:34 – 35).

Έτσι, δεν έγινε άλλη ανάμειξη με άλλους λαούς. Η προέλευσή τους από την εγκληματική αποικία της Αιγύπτου ξεχάστηκε γρήγορα. Ήδη ένιωθαν ότι ήταν αυτός ο «εκλεκτός λαός» που δεν ανέχεται τίποτα άλλο εκτός από τον εαυτό του, γιατί το σύνθημά τους είναι: «Προσέξτε να μην κάνετε καμία διαθήκη με τους κατοίκους της χώρας στην οποία εισέρχεστε, ώστε να μην γίνουν ενοχλητικοί ανάμεσά σας· αντίθετα, ανατρέψτε τους βωμούς τους, συντρίψτε τα είδωλά τους και εξαλείψτε τα ιερά άλση τους» (Έξοδος, 34:12-13).

Στην ευλογημένη γη της Χαναάν, στη «Γη της Επαγγελίας» όπου έρεε γάλα και μέλι, ο Ιουδαϊσμός ανέπτυξε μια επίγνωση της αληθινής του αποστολής. «Σε ξένο μπορείς να χρεώσεις τόκο, αλλά όχι στον αδελφό σου, για να σε ευλογήσει ο Γιαχβέ». (Δευτερονόμιο, 23:20). Έτσι, ο Μωυσής τους διέταξε και σε αντάλλαγμα τους υποσχέθηκε: «Ο Γιαχβέ θα σου δώσει κέρδη, όπως σου έχει υποσχεθεί. Έτσι θα δανείζεις σε πολλά έθνη, αλλά δεν θα χρειάζεται να δανείζεσαι από κανέναν». (Δευτερονόμιο, 15:6). Αυτή η υπόσχεση εκπληρώθηκε πιο γρήγορα από ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς. «Και καθώς ο Ισραήλ έγινε ισχυρός, έκανε τους Χαναναίους υποτελείς, και δεν τους έδιωξε – ούτε τους κατοίκους της Κιτρών και της Νααχώλ – και εκείνους της Μπαιθ-Σενές και της Μπαιθ-Ανάθ έγιναν υποτελείς σε αυτούς – Αλλά οι Αμορραίοι κατοικούσαν στο όρος Χερές, και το χέρι του οίκου του Ιωσήφ ήταν βαρύ πάνω τους, γιατί όλοι έγιναν υποτελείς». (Κριτές, 1:28 – 35).

Έτσι, ο Ιούδας είχε συνειδητοποιήσει ότι ήταν καλύτερο να μην σκοτώνει τα άλλα έθνη, αλλά να τα κάνει υποτελείς στο τόκο και να διατηρεί την κυριαρχία του πάνω τους μέσω οργάνων χρέους παρά ανοιχτά μέσω του σπαθιού. Ο θεός Γιαχβέ, στον οποίο προσεύχονταν, δεν ήταν ποτέ ο φιλάνθρωπος Πατέρας των Αρείων. Δεν ήταν ποτέ ο θεός του

50. «Ζίου» ήταν το παλιό γερμανικό όνομα για τον γερμανικό θεό Τίρ.

φωτός όπως ο γερμανικός Ζίου[50] ή ο ελληνικός Δίας, ακόμα κι αν τον είχαν ονομάσει παρόμοια – Ζεβαώθ.[51] Ήταν ο παλιός Ελ-Σαδάι με τον οποίο ο Αβραάμ είχε κάνει τη διαθήκη του, ο θεός της ερήμου που έκαιγε τα πάντα, ο καταστροφέας και ο εξολοθρευτής. «Ο Κύριός σου Ζεβαώθ είναι αυτός που, όταν αγγίζει τη γη, την κάνει να λιώνει, ώστε όλοι όσοι κατοικούν σε αυτήν να θρηνούν». (Αμώς, 9:5).

Έτσι ήταν ο Ιουδαϊσμός από την αρχαιότητα και έτσι παρέμεινε μέχρι σήμερα. Παλαιότερα νομάδας της ερήμου, ο Ιουδαίος για πολλούς αιώνες (ακόμα και από την αρχαία Ρώμη και την Ελλάδα) υπήρξε ο κατεξοχήν κάτοικος της μεγαλούπολης που δεν γνωρίζει ιδανικά. Ο Άριος, μέσα στην παράλογη αυταπάτη του, του απέδωσε την πίστη σε έναν φιλάνθρωπο Θεό στον Ουρανό, ενώ αυτός λατρεύει μόνο ένα είδωλο του οποίου η καταστροφική οργή του ταιριάζει απόλυτα. Ο Ιουδαίος δεν έχει χτίσει ποτέ, πάντα μόνο κατέστρεφε. Πού είναι ο πολιτισμός του, πού είναι τα πνευματικά έργα και οι καλλιτεχνικοί θησαυροί που έχει δημιουργήσει; Πάντα έπαιρνε τα εύσημα για την εργασία άλλων ανθρώπων και εμπορευόταν προϊόντα άλλων ανθρώπων. Το μόνο κτίριο που είχαν οι Ιουδαίοι, ο Ναός του Σολομώντα, έπρεπε να χτιστεί από ξένους αρχιτέκτονες και να διακοσμηθεί από ξένους καλλιτέχνες, επειδή οι ίδιοι είχαν μόνο τοκογλύφους και απατεώνες, αλλά ποτέ καλλιτέχνες! Και είναι τα πράγματα διαφορετικά σήμερα; Θα έπρεπε κανείς να ανακηρύξει την οπερέτα των σκουπιδιών[52] έργο τέχνης για να μπορέσει να βρει ένα ιουδαϊκό καλλιτεχνικό επίτευγμα.

Δεν είναι απίστευτα παράξενο το γεγονός ότι η λαχτάρα για έναν Μεσσία προφανώς ζούσε μέσα σε ένα τόσο απόλυτα υλιστικό λαό; Φυσικά, απαιτείται και εδώ η μέγιστη προσοχή. Οι προφήτες που αφύπνισαν και καλλιέργησαν αυτή τη λαχτάρα προέρχονταν όλοι από τη βόρεια Παλαιστίνη. Έτσι, δεν ήταν στην πραγματικότητα Ιουδαίοι με την πραγματική έννοια της λέξης, αλλά απόγονοι ευγενέστερων φυλών που σταδιακά ανατράπηκαν και απορροφήθηκαν από τον Ιουδαϊσμό. Οι πράξεις τους αναμφισβήτητα είχαν μια βαθύτερη βάση, που πηγάζει από τη συνειδητοποίηση ότι η συνεχής ανάμειξη των πιο ποικιλόμορφων φυλετικών συστατικών ήταν αμαρτία κατά της φύσης, και επιδίωκαν να διατηρήσουν το πνεύμα της καλύτερης φυλής. Ήταν μια προσπάθεια τόσο απεγνωσμένη όσο και μάταιη, επειδή για τον αληθινό ιουδαϊκό λαό, που κυβερνιόταν από την ιεροσύνη και τα ομόλογο τόκων του, η πραγματοποίηση της ελπίδας για έναν Μεσσία δεν σήμαινε ποτέ

---

51. «Ζεβαώθ» είναι ένας εβραϊκός όρος και ένα χαρακτηριστικό του ονόματος Γιαχβέ, ή ΓΧΒΧ. Στα εβραϊκά βιβλικά κείμενα, το όνομα του Θεού αποδίδεται μερικές φορές ως «ΓΧΒΧ Ζεβαώθ» ή «Γιαχβέ Ζεβαώθ». Η πρωτότυπη γερμανική μετάφραση των γραφών από τον Μαρτίνο Λούθηρο προφανώς έκανε συχνή χρήση του όρου, όπως αναφερόμενη στον Θεό ως «Χερ Ζεβαώθ» (Κύριος Ζεβαώθ).

52. Γύρω στις αρχές του 1900, η βιεννέζικη οπερέτα – ένας διάσημος πολιτιστικός θεσμός – γινόταν ολοένα και πιο εμπορευματοποιημένη και «διεθνής». Σαν αποτέλεσμα, υπήρξε μια εισροή Ιουδαίων συνθετών και λιμπρετιστών στον χώρο, με αποτέλεσμα αυτό που οι εθνικιστές ονόμασαν υποτιμητικά «Schundoperette» ή «trash-operetta» – οπερέτες που θεωρούνταν χαμηλότερης ποιότητας, πιο χυδαίες και λιγότερο καλλιτεχνικά επιτυχημένες. Μια ισοδύναμη έκφραση σήμερα θα ήταν «junk media» ή «trash TV» ή κάτι παρόμοιο.

τίποτα άλλο από χρυσό, εξωτερική λαμπρότητα, δύναμη και κυριαρχία πάνω στα υποταγμένα έθνη!

Αυτό αποδεικνύεται πιο καθαρά στη συμπεριφορά που έδειξαν όταν εμφανίστηκε ο Ιησούς της Γαλιλαίας. Αυτός έδιωξε τους αργυραμοιβούς από τον ναό και εναντιώθηκε στους Φαρισαίους και τους γραμματείς. «Ο πατέρας σας είναι ο διάβολος», τους είπε, «και εσείς θέλετε να εκπληρώσετε τις επιθυμίες του πατέρα σας. Αυτός ήταν κακούργος από την αρχή, στον οποίο δεν υπάρχει αλήθεια. Όταν λέει ψέματα, αποκαλύπτει έτσι τη δική του φύση, γιατί είναι ο πατέρας του ψεύδους» (Ιωάννης 8:44 – 45).

Ο Χριστός δεν προσέφερε σε αυτόν τον άψυχο λαό δύναμη και δόξα, αλλά μόνο μια βασιλεία που δεν ήταν αυτού του κόσμου. Ήθελε να του δώσει πίσω την ψυχή του, την ικανότητα να βιώσει τον βαθύτερο εσωτερικό του εαυτό! Δεν τον κατάλαβαν, δεν μπορούσαν να τον καταλάβουν σε όλη τη φύση του, και κατέληξε στον σταυρό σαν εγκληματίας! Του αρνήθηκαν ότι ήταν ο Μεσσίας των Ιουδαίων· αλλά γι' αυτό έγινε κάτι περισσότερο: Ο Σωτήρας των Εθνών! Οι Ιουδαίοι τον μισούν και τον κοροϊδεύουν μέχρι σήμερα, επειδή τους παρέμενε πάντα αδιανόητο πώς μπορεί κανείς να θυσιάσει τον εαυτό του ολοκληρωτικά για μια ιδέα, πώς μπορεί κανείς να εγκαταλείψει αυτό που τους φαίνεται πιο πολύτιμο, τη ζωή του, για χάρη ενός μεγάλου σκοπού. Αλλά αυτό ακριβώς έκανε ο Ιησούς, ο Ναζωραίος, και γι' αυτό δεν ήταν από το αίμα τους, κάτι που μαρτυρά την καταγωγή του από τον βορρά.

Ο Χριστιανισμός τελικά επικράτησε μεταξύ των Αρείων, μεταξύ των οποίων βρήκε μια φυσική συγγένεια. Η πορεία του ήταν αρκετά επίπονη, επειδή αυτοί οι λαοί δεν είχαν ανάγκη από μια νέα πίστη, αφού οι Θεοί τους αντιστοιχούσαν ήδη απόλυτα στη φύση τους. Αυτό που τελικά επιτάχυνε την αποδοχή του μεταξύ των γερμανικών λαών, και αυτό που εξακολουθεί να μας γοητεύει σήμερα, συνειδητά ή ασυνείδητα εμάς τους Γερμανούς, δεν είναι ούτε ο Λατίνος Πάπας ούτε ο Γερμανός Λούθηρος ο ίδιος, αλλά ο θυσιαστικός θάνατος που ανέλαβε ο Σωτήρας για χάρη της αποστολής του. Αυτή η πράξη είναι πνεύμα του πνεύματός μας, αίμα του αίματός μας, είναι η αιώνια διαφορά μεταξύ ηρωισμού και εμπορευματοποίησης. Ο ένας βυθίζεται με αγαλλίαση στις λόγχες για χάρη μιας ιδέας, ο άλλος προσκολλάται στη ζωή για χάρη του κέρδους. Ο ένας είναι ο γιος του Μπάλντουρ, ο άλλος προήλθε από το γένος του Λόκι![53]

Οι καιροί άλλαξαν, αλλά ο Εβραίος, που τώρα είχε ολοκληρωθεί, παρέμεινε αμετάβλητος. Έτσι, μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, ο Ρωμαίος Ρουτίλιος Ναματιανός παραπονέθηκε: «Μακάρι ο Πομπήιος να μην είχε υποτάξει ποτέ τον Ιουδαίο εχθρό! Μακάρι ο ήρωας Τίτος να μην είχε θριαμβεύσει εναντίον τους! Η μόλυνση αυτής της μάστιγας, αν

---

53. Ο γιος του Μπάλντουρ στη νορδική μυθολογία είναι ο Φορσέτι. Ο Μπάλντουρ είναι γνωστός ως ο θεός της αθωότητας, της ομορφιάς και της ειρήνης, και είναι γιος του Όντιν. Ο Λόκι Λαουφέιγιαρσον (Loki Laufeyjarson) είναι ο κατεργάρης θεός της νορδικής μυθολογίας, γιος του Φαρμπάουτι και της Λάουφει. Θεωρείται ο δημιουργός κάθε απάτης.

και μόλις έχει ξεπεραστεί, τώρα εξαπλώνεται μακριά, τώρα αυτοί που τους νίκησαν κατακλύζονται από εκείνους που κατέκτησαν». Και το έτος 821, ο Πέρσης Μανάουι αλ-Μανλίντ έκρινε τους Ιουδαίους ως εξής: «Το να περιμένεις ειλικρίνεια και αίσθηση δικαίου από τους Ιουδαίους ισοδυναμεί με το να αναζητάς την παρθενιά σε μια ηλικιωμένη πόρνη».[54]

Έχουμε ήδη περιγράψει σε προηγούμενο κεφάλαιο πώς ο Ιουδαϊσμός στον Μεσαίωνα είχε τον πλήρη έλεγχο των επιχειρήσεων και πώς οι Ιουδαίοι λάμβαναν έγκριση για μέγιστο επιτόκιο 173⅓%. Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν θα πρέπει να αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι η οργή του εκμεταλλευόμενου πληθυσμού ενάντια στους αιμοδιψείς εκδηλωνόταν περιστασιακά σε διώξεις των Ιουδαίων. Αυτή η φυσική παρόρμηση είχε τόσο μικρή σχέση με το θρησκευτικό μίσος όσο και τα σημερινά πογκρόμ. Στην καλύτερη περίπτωση, για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια των Μαρξιστών, επρόκειτο για ταξικούς αγώνες, δηλαδή αγώνες των καταπιεσμένων και των ανίσχυρων ενάντια στους καταπιεστές τους. Στο βιβλίο του «Το Σοσιαλδημοκρατικό Πρόγραμμα», ο Δρ. Ρόμπερτ Ντάνεμπεργκ φυσικά αφηγείται κάθε είδους αρνητικά πράγματα για την αριστοκρατία, τους εμπόρους, τους Φούγκερ κ.λπ. Σχετικά με το θέμα της τοκογλυφίας των Ιουδαίων και του 173⅓%, συνετά σιωπά.

Μέχρι στιγμής έχουμε παραθέσει μια εκτενή επιλογή γραφών από την Παλαιά Διαθήκη που εκθέτουν τους Ιουδαίους σαν κάτι εντελώς ξένο στη φύση τους από τη δική μας. Για να παραμείνουμε εντελώς αμερόληπτοι, έχουμε επιτρέψει μόνο σε αυτούς τους ίδιους να μας μιλήσουν. Αιώνες συνύπαρξης με άλλους δεν μπόρεσαν να τους αλλάξουν στο ελάχιστο. Το εμπόριο και η τοκογλυφία παρέμειναν πάντα η μόνη τους ενασχόληση. Η πίστη τους όχι μόνο τους το επιτρέπει να το κάνουν αυτό, αλλά, όπως είδαμε, στην πραγματικότητα το απαιτεί από αυτούς. Οι εντολές της Βίβλου συμπληρώνονται από το Ταλμούδ, δηλαδή τα γραπτά των Ιουδαίων πνευματικών γιγάντων, των ραβίνων. Όλα όσα είναι ανθρώπινα δυνατά στην υπερηφάνεια και την αλαζονεία, τη σκληρότητα και τη λαγνεία, τον εγωισμό και την απληστία, συγχωνεύονται στο μέγιστο βαθμό στην αποκρουστική εικόνα του Ιουδαίου. Μας φαίνεται σαν να ήρθε από έναν άλλο κόσμο.

---

54. Και τα δύο αποσπάσματα που αναφέρονται εδώ φαίνεται να προέρχονται από το «Εγχειρίδιο για το Ιουδαϊκό Ζήτημα» του Τέοντορ Φριτς. Ο Ρουτίλιος Κλαύδιος Ναματιανός ήταν Ρωμαίος ποιητής που έζησε κατά τον 5ο αιώνα. Το ποίημά του «Σχετικά με την Επιστροφή Του» (De Reditu Suo), από το οποίο προέρχεται το αρχικό απόσπασμα του Τέοντορ Φριτς, περιγράφει το ταξίδι του Ναματιανού από τη Ρώμη στη Γαλατία το 417 μ.Χ. και προσφέρει διάφορες περιγραφές των εθνοτικών και θρησκευτικών ομάδων που συναντά στην πορεία. Μια συνάντηση με έναν Ιουδαίο πανδοχέα, ο οποίος απεικονίζεται σαν «ένας γκρινιάρης Ιουδαίος» που διαχειρίζεται ένα βρώμικο κατάστημα και εκφράζει πικρά παράπονα για το κόστος που συνεπάγεται η παροχή πόσιμου νερού στην ομάδα του συγγραφέα, οδηγεί τον συγγραφέα να κάνει αρκετές αρνητικές παρατηρήσεις για τους Ιουδαίους στο σύνολό τους. Εκτός από την κριτική της υποτιθέμενης δύναμης της ιουδαϊκής «πανούκλας», ο Ναματιανός χλευάζει επίσης την περιτομή και χλευάζει την ιουδαϊκή λατρεία του Σαββάτου: «Κάθε έβδομη μέρα είναι καταδικασμένη στην τεμπελιά, μια αδύναμη εικόνα του κουρασμένου θεού τους!»

Μερικά παραδείγματα μπορούν να αποτελέσουν απόδειξη για αυτόν τον ισχυρισμό. «Εσείς ονομάζεστε άνθρωποι, αλλά τα έθνη του κόσμου δεν είναι άνθρωποι, αλλά βοοειδή», αναφέρεται στο κείμενο «Μπάβα Μέτζια» (Bava Metzia, σελ. 144, 2). Στο κείμενο «Σάνχεντριν» (Sanhedrin), η απαγόρευση πρόκλησης βλάβης σε συμπατριώτες Ιουδαίους επιβεβαιώνεται ως εξής: «Δεν πρέπει να αδικείτε τον πλησίον σας, και δεν πρέπει να εννοούνται οι Γκογίμ». (Μετάφραση Sanhedrin, σελ. 57, 1). Αυτή η δήλωση, η οποία ρίχνει το κατάλληλο φως στην απάτη του ανθρωπισμού που προωθείται ειδικά από τους Ιουδαίους, συμπληρώνεται παρακάτω από την ακόλουθη φιλανθρωπική εντολή: «Οι Γκογίμ (Χριστιανοί) ή ειδωλολάτρες όπως και οι ληστές, που είναι ίσοι με τους ειδωλολάτρες, δεν πρέπει να ανασύρονται από το λάκκο εάν έχουν πέσει σε αυτόν, αλλά πρέπει να αφήνονται εκεί ώστε να πεθάνουν». (Avodah Zara, σελ. 13, 2).

Μας λένε τα πιο υπέροχα παραμύθια για το πόσο ιερός είναι ο γάμος για τους Ιουδαίους, για το πώς η μοιχεία αποδοκιμάζεται από αυτούς. Αλλά αυτό, όπως όλα τα άλλα που αφορούν τους Ιουδαίους, είναι μόνο εν μέρει σωστό, και μόνο στο βαθμό που αφορά τη μοιχεία μεταξύ Ιουδαίων. Ο παντρεμένος Ιουδαίος μπορεί ελεύθερα να επιθυμεί και να κακομεταχειρίζεται τη σύζυγο του Άρειου, την Άρεια κοπέλα, όπως αποδεικνύει το ακόλουθο απόσπασμα: «Ο Μωυσής λέει: Δεν θα επιθυμήσεις τη γυναίκα του πλησίον σου, και όποιος μοιχεύσει με τη γυναίκα του πλησίον του είναι άξιος θανάτου. Έτσι, για τον Ιουδαίο, μόνο η μοιχεία εναντίον ενός πλησίον, δηλαδή, εναντίον της συζύγου ενός Ιουδαίου, τιμωρείται. Η σύζυγος ενός μη Ιουδαίου επομένως εξαιρείται.» (Tractate Sanhedrin, σελ. 52, 2). Έτσι, ρίχνονται πάνω στις Άριες γυναίκες και τα κορίτσια με μια απερίγραπτη αδηφαγία· ειδικά οι ξανθές, δεν είναι ασφαλείς από την παρενόχληση τους. Όποιος περπατάει στους δρόμους των μεγάλων πόλεων με τα μάτια του ανοιχτά, πρέπει να συμφωνήσει απόλυτα με αυτό.

Τέλος, για να ολοκληρωθεί η εικόνα, πρέπει να πούμε κάτι για την ιερότητα των όρκων. Η λεγόμενη προσευχή «Κολ-Νιντρέ» (Kol-Nidre) μας ανοίγει τα μάτια σε αυτό το θέμα. Αναφέρει: «Όλα τα τάματα και οι δεσμεύσεις και οι βεβαιώσεις και οι όρκοι, τα οποία θα ορκιστούμε, θα ορκιστούμε και θα δεσμευτούμε, από αυτή την ημέρα της εξιλέωσης μέχρι την επόμενη, όλοι μας μετανιώνουμε και θα πρέπει να διαλυθούν, να διαγραφούν, να ακυρωθούν, να καταστραφούν, να μην ισχύουν και να είναι άκυροι· τα τάματά μας δεν θα είναι τάματα, και οι όρκοι μας δεν θα είναι όρκοι». (Shulchan Aruch I, §619).[55] Γι' αυτό, ο Λούθηρος είχε

---

55. Η «προσευχή Kol-Nidre» είναι μια δήλωση που οι Ιουδαίοι απαγγέλλουν στη συναγωγή σαν τρόπο έναρξης των βραδινών τελετών του Γιομ Κιπούρ. Το Kol-Nidre περιλαμβάνεται στο Schulchan Aruch, τον «Κώδικα του Ιουδαϊκού Νόμου». Το κείμενο του Kol-Nidre, όπως το περιγράφει εδώ ο Γιουνγκ, είναι απολύτως ακριβές. Η ιουδαϊκή υπεράσπιση του Kol-Nidre είναι ότι τα τάματα, οι υποχρεώσεις, οι όρκοι κ.λπ., κ.λπ. στους οποίους αναφέρεται είναι καθαρά προσωπικοί όρκοι μεταξύ ενός ανθρώπου και του Θεού, όχι μεταξύ ανθρώπου και κράτους ή μεταξύ ενός ανθρώπου και ενός άλλου. Αυτό έχει σαν στόχο να διασφαλίσει ότι οι Ιουδαίοι δεν αμαρτάνουν όταν δίνουν έναν όρκο στον Θεό που τελικά δεν μπορεί

δίκιο να προειδοποιήσει: «Μην εμπιστεύεστε καμία αλεπού στην απέραντη ερημιά, και κανέναν Ιουδαίο στον όρκο του».[56]

Τα αποσπάσματα που παρατίθενται από τη Βίβλο και το Ταλμούδ δείχνουν ξεκάθαρα ότι στους Εβραίους έχουμε ενώπιόν μας έναν λαό του οποίου η φύση είναι θεμελιωδώς διαφορετική από τη δική μας. Ο μεγάλος ιστορικός ερευνητής Τέοντορ Μόμσεν, ο οποίος δεν μπορεί να κατηγορηθεί για κανέναν αντισημιτισμό, αλλά μάλλον για το αντίθετο, το αποκαλεί «ζύμωση της αποσύνθεσης».[57] Έχουν τα δάχτυλά τους στην πίτα κάθε ανατροπής· η «Επανάσταση του Άστρου του Ιούδα» υπήρξε αιώνια, και αιώνια οι θολές λασπώδεις ροές της έβγαλαν στην επιφάνεια Ιουδαίους και ακόμα περισσότερους Ιουδαίους, ξανά και ξανά. Κατά μία έννοια, έχουμε πραγματικά να κάνουμε με έναν εκλεκτό λαό εδώ. Φαίνεται ότι έχουν επιλεγεί για να παρέχουν τη μαγιά στην ανάπτυξη των κοινωνιών που τους φιλοξενούν. Η υπερβολική μαγιά, φυσικά, ασκεί διαβρωτικό αποτέλεσμα, όπως και το ιουδαϊκό πνεύμα.[58] Η φύση

να εκπληρωθεί. Αυτή η εξήγηση δεν θεωρήθηκε πειστική για μεγάλο μέρος της ευρωπαϊκής ιστορίας, με την υποτιθέμενη διπροσωπία των Ιουδαίων να οδηγεί στην απόκτηση ενός ειδικού νομικού καθεστώτος (δηλαδή, δεν μπορούσαν να κληθούν σαν μάρτυρες εναντίον Χριστιανών) και στην επιβολή συγκεκριμένων όρκων που οι Ιουδαίοι ήταν υποχρεωμένοι να δώσουν σε περίπτωση που κληθούν στο δικαστήριο.

56. Αυτό είναι ένα τμήμα ενός ευρύτερου αφορισμού που ήταν αρκετά γνωστός στο εθνικσιστικό κίνημα, που προέρχεται από το 1543 φυλλάδιο του Λούθηρου «Περί των Ιουδαίων και των Ψεμάτων τους». Ολόκληρο, «Trau keinem Fuchs auf weiter Heid / Auch keinem Juden bei seinem Eid / Glaub keinem Papst auf sein Gewissen / Wirst sonst von allen Drein beschissen», – «Να μην εμπιστεύεσαι καμία αλεπού στο πλατύ ρείκι, και κανέναν Ιουδαίο με τον όρκο του να μην πιστεύεις!» Ο Λούθηρος είχε κάτι σαν χιούμορ. Υπάρχουν πολλές παραλλαγές στο ρητό· μερικές φορές είναι λύκος παρά αλεπού, μερικές φορές είναι «άγριο» ρείκι παρά «πλατύ» ρείκι, κ.λπ. Μία από αυτές τις παραλλαγές ("Trau keinem Fuchs auf grüner Heid und keinem Juden bei seinem Eid" – "Μην εμπιστεύεστε καμία αλεπού στο πράσινο ρείκι της και κανέναν Ιουδαίο στον όρκο του") παιδικό βιβλίο που δημιουργήθηκε κατά την εθνικοσοσιαλιστική εποχή. Το βιβλίο εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1936, γραμμένο και εικονογραφημένο από την 18χρονη νηπιαγωγό Ελβίρα Μπάουερ, μεγάλη θαυμάστρια του Γιούλιους Στράιχερ. Είναι παρόμοιο σε τόνο και ύφος με το παιδικό βιβλίο του Ερνστ Χίμερ, Der Giftpilz (Το Δηλητηριώδες Μανιτάρι), του 1938.

57. Ο Τέοντορ Μόμσεν (1817 – 1903) ήταν ένας διάσημος Γερμανός ιστορικός, συγγραφέας και φιλελεύθερος εθνικιστής πολιτικός, καθώς και αντίπαλος των αποκλειστικών αντιλήψεων της γερμανικής ταυτότητας: Ο Μόμσεν πίστευε ότι οι εθνικές μειονότητες (συμπεριλαμβανομένων των Ιουδαίων) μπορούσαν και έπρεπε να γίνουν Γερμανοί μέσω της αφομοίωσης. Το απόσπασμα στο οποίο αναφέρεται ο Γιουνγκ προέρχεται από τον πέμπτο τόμο του πιο αναγνωρισμένου έργου του Μόμσεν, Η Ιστορία της Ρώμης: «Ο Εβραίος είναι ουσιαστικά αδιάφορος απέναντι στο κράτος: είναι εξίσου απρόθυμος να εγκαταλείψει τα εθνικά του χαρακτηριστικά όσο σπεύδει να τα μεταμφιέσει κάτω από οποιαδήποτε εθνικότητα. Ακόμα και στον αρχαίο κόσμο, ο Ιουδαϊσμός ήταν μια αποτελεσματική ζύμωση κοσμοπολιτισμού και εθνικής αποσύνθεσης». Η φράση «ζύμωση της αποσύνθεσης» υιοθετήθηκε στη συνέχεια και διαδόθηκε από τους εθνικιστές σαν μέσο περιγραφής της φαινομενικής φύσης και του κοινωνικού αντίκτυπου των Ιουδαίων, κάτι που είναι κάπως ειρωνικό αν σκεφτεί κανείς πόσο αντίθετος ήταν ο Μόμσεν με την εθνική κοσμοθεωρία. Ο Μόμσεν ήταν ο ίδιος εθνικιστής, αλλά φιλελεύθερος. Συμφώνησε ότι οι Ιουδαίοι ήταν πολιτισμικά διαφορετικοί από τους Γερμανούς και αποδέχτηκε την ιδέα ότι η πίστη και οι παραδοσιακές τους συνήθειες είχαν μια φυσικά ανατρεπτική επίδραση στη γερμανική κοινωνία, αλλά υποστήριξε επίσης ότι αυτό κατά κάποιο τρόπο τους έκανε μια χρήσιμη δύναμη, καθώς υπονομεύοντας τη Γερμανία υπονόμευαν επίσης τις παλιές, παραδοσιακές αφοσιώσεις και δομές που εμπόδιζαν την πρόοδο της Γερμανίας (ισχυρίστηκε ότι οι Ιουδαίοι είχαν παίξει τον ίδιο ρόλο και στην αρχαία Ρώμη). Ο Μόμσεν εξακολουθούσε να πιστεύει, ωστόσο, ότι η ιδανική λύση στο «ιουδαϊκό ζήτημα» ήταν η ίδια όπως ήταν για όλες τις μειονοτικές εθνοτικές ομάδες, ότι η ιουδαϊκή τους ταυτότητα θα απορριπτόταν ή θα διαλυόταν φυσικά καθώς αφομοιώνονταν και ότι αναπόφευκτα θα γίνονταν «αληθινοί» Γερμανοί τόσο από άποψη πολιτισμού όσο και από άποψη ιθαγένειας.

58. Ένα παιχνίδι με την περιγραφή του Μόμσεν για τους Ιουδαίους σαν «ζύμωση της αποσύνθεσης» (βλ. σημείωση 60, παραπάνω). Τα διογκωτικά μέσα όπως το προζύμι, χρησιμοποιείται κατά το ψήσιμο ψωμιού για να «φουσκώσουν» το μείγμα του ψωμιού μέσω ζύμωσης, δημιουργώντας φυσαλίδες αερίου που κάνουν το ψωμί μαλακό, αφράτο και εύγευστο. Η χρήση υπερβολικής ποσότητας ζύμης ή η παρα-

τους, μας έχει γίνει σαφής στα προηγούμενα αποσπάσματα. Δεν είναι τίποτα άλλο από το πνεύμα του πιο κραυγαλέου εγωισμού και του πιο απεχθούς ιδιοτελούς συμφέροντος, της μισαλλοδοξίας και της αδίστακτης στάσης απέναντι σε οτιδήποτε ξένο, το πνεύμα του ψεύδους, της κακίας και της δολιότητας, το πνεύμα της καταστροφής!

Το ιουδαϊκό πνεύμα δεν περιορίζεται μόνο στους γεννημένους Ιουδαίους. Σίγουρα προέκυψε από τον ιουδαϊκό λαό και έκτοτε έχει μεταβιβαστεί στα παιδιά του σαν αναφαίρετη κληρονομιά. Αλλά αυτός ο λαός οφείλει την ύπαρξή του σε μια συσσώρευση αμαρτιών κατά της φύσης· αντιπροσωπεύει μια κατάσταση εκφυλισμού στην οποία μπορούν επίσης να βυθιστούν και άλλοι. Η διαδικασία του Ιουδαϊσμού, της οποίας το ουσιαστικό χαρακτηριστικό είναι το ιουδαϊκό πνεύμα που μας ξεχωρίζει τόσο καθαρά μέσα στις σελίδες της Βίβλου και του Ταλμούδ, μπορεί να επηρεάσει και ανθρώπους διαφορετικού αίματος, ακόμη και ολόκληρα έθνη.

Σύμφωνα με ένα ιουδαϊκό παραμύθι, για παράδειγμα, οι Άγγλοι είναι απόγονοι των δέκα χαμένων φυλών του Ισραήλ. Αυτό είναι, φυσικά, ένα κατασκεύασμα που κολακεύει τους Άγγλους, με σκοπό να τους παρουσιάσει, ας πούμε, σαν έναν δεύτερο εκλεκτό λαό. Σε κάθε περίπτωση, το παραμύθι είναι καλογραμμένο και περιέχει περισσότερες από ένα ψήγμα αλήθειας, καθώς είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχει μια πνευματική συγγένεια μεταξύ των δύο λαών. Στη μία έχουμε τον καθαρόαιμο πειρατή από παλιό αίμα των Βίκινγκ· στην άλλη έχουμε τον ληστή της ερήμου.

Όταν μιλάμε για τη μεταβιβασιμότητα του ιουδαϊκού πνεύματος σε άλλες φυλές, δεν πρέπει να ξεχνάμε και έναν πολύ σημαντικό παράγοντα, ότι δηλαδή υπάρχει μεγάλη ποσότητα ιουδαϊκότητας κρυμμένη μέσα στον Χριστιανισμό των εκκλησιών, η επιρροή του οποίου είναι τεράστια. Υποστηριζόμενοι από την έντονα ιουδαϊκή Παλαιά Διαθήκη, οι περισσότεροι Πατέρες της Εκκλησίας είχαν πολύ αμφίβολη φυλετική προέλευση, και πολλοί Ιησουίτες, για παράδειγμα, ακόμη και ένας Πάπας – ο διαβόητος Αλέξανδρος ΣΤ΄ της δυναστείας των Βοργίων – ήταν πραγματικοί Ιουδαίοι!

Έτσι, στο πλαίσιο των φιλοδοξιών του ιουδαϊσμού για παγκόσμια κυριαρχία, οι οποίες πηγάζουν από την ιουδαϊκή ελπίδα για έναν Μεσσία, όλοι μας απειλούμαστε όχι μόνο με οικονομική υποδούλωση μέσω του Μαμωνισμού, ο οποίος είναι εξ ολοκλήρου ιουδαϊκός στην ουσία του, αλλά και με πνευματική ιουδαϊκοποίηση!

τεταμένη παράταση της διαδικασίας ζύμωσης έχει σαν αποτέλεσμα το ψωμί να έχει μια δυσάρεστη, όξινη γεύση. Ο Γιουνγκ βγάζει το συμπέρασμα από την επιλογή περιγραφής του ίδιου του Μόμσεν ότι πάρα πολλοί Ιουδαίοι, όπως και η υπερβολική ποσότητα ζύμης, πρέπει να έχουν μια δυσάρεστη επίδραση «αποσύνθεσης» στις κοινωνίες τις οποίες η παρουσία τους υποτίθεται ότι την βελτιώνει. Η γερμανική λέξη που χρησιμοποιεί εδώ ο Γιουνγκ για την «αποσύνθεση», (zersetzen), θα μπορούσε και να μεταφραστεί σαν «υπονόμευση», «ανατρεπτική» ή «διαβρωτική». Ο Γιουνγκ μπορεί να κάνει και έμμεση αναφορά σε διάφορα αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη, όπως το Μάρκο 8:15 και το Ματθαίος 16:6, όπου ο Ιησούς χρησιμοποιεί μια παρόμοια αναλογία ζύμης/προζυμιού για να προειδοποιήσει τους οπαδούς του ενάντια στη «διαβρωτική» επιρροή των Φαρισαίων.

Το ότι ο Ιουδαϊσμός συνεχίζει να αγωνίζεται αδιάκοπα για την παγκόσμια κυριαρχία αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, από τους όρους ειρήνης που οι δυτικές δυνάμεις, σαν κύριοι εκπρόσωποι του Μαμωνισμού, μπόρεσαν να επιβάλουν στον γερμανικό λαό στις 28 Ιουνίου 1919, και τον πραγματικά σκληρό και δειλό ιουδαϊκό τρόπο διεξαγωγής πολέμου – έναν πόλεμο λιμού, αποθάρρυνσης της ενδοχώρας μέσω φυλλαδίων και μέσω εφημερίδων και κομμάτων που υπηρετούσαν τον Ιουδαϊσμό. Αυτή η επιχείρηση θυμίζει το βιβλικό απόσπασμα: «αποπλάνησαν τις κόρες των Αμορραίων».

Η προσπάθεια εδραίωσης όμως, της παγκόσμιας κυριαρχίας από τον Ιουδαϊσμό γίνεται και από μια δεύτερη πλευρά. Αν η μία προσπάθεια που μόλις αναφέραμε προέρχεται από τη Δύση και βασίζεται στον Μαμωνισμό, η δεύτερη, που προέρχεται από την Ανατολή, βασίζεται στον κομμουνιστικό Μπολσεβικισμό. Και οι δύο είναι μόνο φαινομενικά σε αντίθεση μεταξύ τους, επειδή οι προσπάθειες και των δύο αποσκοπούν αναμφισβήτητα στη μόλυνση των μη ιουδαϊκών λαών πνευματικά και σωματικά, και στην οικονομική τους εκμετάλλευση, προκειμένου στη συνέχεια να τις υποβιβάσουν σε σκλάβους και να τις κυβερνήσουν δικτατορικά. Ο Ιουδαίος γνωρίζει μόνο μία μορφή διακυβέρνησης: τη δικτατορία! Το αν αυτή είναι καπιταλιστική ή κομμουνιστική έχει σίγουρα μικρή πραγματική σημασία για τους καταπιεσμένους. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για καταπίεση, και στις δύο περιπτώσεις ο ηγεμόνας είναι ο Ιουδαίος. Επομένως, είναι αυτονόητο ότι όλες οι ηγετικές θέσεις στη Μπολσεβίκικη Ρωσία καταλαμβάνονται από Ιουδαίους. Έτσι ακριβώς ήταν τα πράγματα στην Ουγγαρία την εποχή του Μπέλα Κουν και στο Μόναχο κατά την περίοδο του σοβιετικού καθεστώτος. Αλλά είναι επίσης εξίσου αυτονόητο ότι, ακόμη και όταν κυβερνούν οι κομμουνιστές, κανένας Ιουδαίος που βρίσκεται εκτός των κομμουνιστικών κύκλων ηγεσίας – όσο πλούσιος κι αν είναι – δεν θα υποστεί κακομεταχείριση.

Πώς σκοπεύει ο Ιούδας να επιτύχει παγκόσμια κυριαρχία; Τα 24 «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», γνωστά σαν «Ιουδαϊκά Πρωτόκολλα», είναι κατατοπιστικά από αυτή την άποψη. Αυτά τα Πρωτόκολλα δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά το 1906. Σύμφωνα με αυτά, η πορεία προς την ιουδαϊκή παγκόσμια κυριαρχία περνάει μέσα από τη διαίρεση άλλων λαών, μέσα από την πνευματική τους σύγχυση και την οικονομική τους υποδούλωση. Θα αναφερθούν μόνο μερικά αποσπάσματα από αυτά τα πολύ διδακτικά πρωτόκολλα.

Όπως αναφέρει το πρώτο: «Οι πολύτιμες ιδιότητες ενός λαού – η ειλικρίνεια και η ανοιχτότητα – είναι πρακτικά ελαττώματα στην πολιτική, επειδή οδηγούν στην καταστροφή με μεγαλύτερη βεβαιότητα και πιο σίγουρα από ό,τι ο πιο ισχυρός εχθρός. Τέτοιες ιδιότητες είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πολιτικής των απίστων (δηλαδή, των μη Ιουδαίων)· δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να καθοδηγείται από αυτές».

Επιπλέον: «Στα ερείπια της κληρονομικής αριστοκρατίας των απί-

στων έχουμε χτίσει την αριστοκρατία των μορφωμένων τάξεών μας και, πάνω απ' όλα, την αριστοκρατία του χρήματος».

Επιπλέον: «Θα επιβάλουμε αυξήσεις μισθών, οι οποίες, όμως, δεν θα ωφελήσουν τους εργάτες, επειδή ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αύξηση των τιμών των πιο βασικών αγαθών, ενώ ταυτόχρονα θα ισχυριζόμαστε ότι αυτό είναι αποτέλεσμα της παρακμής της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. Ομοίως, σκοπεύουμε να υπονομεύσουμε τεχνητά και βαθιά τις πηγές της παραγωγής των αγαθών ενσταλάζοντας αναρχικές ιδέες στους εργάτες και ενθαρρύνοντάς τους να καταναλώνουν αλκοόλ... Για να αποτρέψουμε να γίνει αντιληπτή πρόωρα η πραγματική κατάσταση από τους άπιστους, θα την συγκαλύψουμε με προσποιητές προσπάθειες υποστήριξης των εργατικών τάξεων και θα διαδώσουμε μεγάλες οικονομικές αρχές, για τις οποίες θα διεξαχθεί έντονη προπαγάνδα μέσω των οικονομικών μας θεωριών».

«Ακόμα και στην αρχαιότητα», συνεχίζει το πρώτο πρωτόκολλο, «ήμασταν οι πρώτοι που ρίξαμε το σύνθημα: Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα στις μάζες. Από τότε, αυτά τα λόγια έχουν παπαγαλιστεί αμέτρητες φορές από παπαγάλους ψηφοφόρων, οι οποίοι έχουν συγκεντρωθεί γύρω από αυτό το δόλωμα από παντού και έχουν καταστρέψει έτσι την ευημερία της ανθρωπότητας και την αληθινή προσωπική ελευθερία».

Στο 5ο Πρωτόκολλο βρίσκουμε μια πολύ διδακτική εξήγηση για το ότι οι προσπάθειες που μόλις αναφέραμε στην πραγματικότητα δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από μαζική εξαπάτηση. Αναφέρει: «Σε όλες τις εποχές, όλα τα έθνη, όπως και τα άτομα, έχουν αποδεχτεί τα λόγια για πράξεις... Για αυτόν τον λόγο σκοπεύουμε να οργανώσουμε ψεύτικους θεσμούς που θα επιδεικνύουν εμφανώς την αφοσίωσή τους στην πρόοδο». Από αυτό μπορεί κανείς να εκτιμήσει πόσο λίγο σοβαρά πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, κάτι που υποστηρίζουν οι Ιουδαίοι.

Στο 11ο Πρωτόκολλο, εκφράζεται ανοιχτά η περιφρόνηση για τους μη Ιουδαίους με τα λόγια: «Οι άπιστοι είναι σαν ένα κοπάδι πρόβατα».

Και τα 24 Πρωτόκολλα μιλούν για τους μη Ιουδαίους με τη βαθύτατη περιφρόνηση και με μια άπειρη γνώση της φύσης τους. Αλλά δείχνουν επίσης ξεκάθαρα τη σαφήνεια και την αδίστακτη συμπεριφορά με την οποία η ανώτατη ηγεσία της εβραϊκής κοινότητας επιδιώκει τον στόχο της. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος και οι συνέπειές του έκαναν εύκολα εφικτό αυτόν τον στόχο: βρισκόμαστε στα πρόθυρα της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας. Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να σημειωθεί ότι ο Σιωνιστής ηγέτης δρ. Μαξ Νορντάου, φίλος του δρ. Τέοντορ Χερτσλ, είχε ήδη προβλέψει τον Παγκόσμιο Πόλεμο και την αναμενόμενη πορεία του από το 1903. Αυτό συνέβη σε μια συγκέντρωση στο Παρίσι, ένα μήνα μετά το 6ο Σιωνιστικό Συνέδριο στη Βασιλεία τον Αύγουστο του 1903. Το προσεκτικά φυλαγμένο μυστικό που κρυβόταν πίσω από αυτά τα γεγονότα αποκαλύφθηκε τελικά από ένα άρθρο στην εφημερίδα «Ame-

rican Jewish News» της 19ης Σεπτεμβρίου 1919, με τίτλο «Όταν μιλούν οι προφήτες».

Αυτό το γεγονός δείχνει ξεκάθαρα ότι ο παγκόσμιος Ιουδαϊσμός ήταν η κινητήρια δύναμη πίσω από τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο 2ο Πρωτόκολλο των Σοφών της Σιών, αναφέρεται ένα από τα όπλα του, η περίφημη συμφωνία ειρήνης. Αναφέρει: «Είναι απαραίτητο για τους σκοπούς μας οι πόλεμοι, εάν είναι δυνατόν, να μην οδηγούν σε εδαφικά κέρδη. Αυτό δίνει στον πόλεμο οικονομικό χαρακτήρα». Γνωρίζουμε τι δυστυχία έχει φέρει αυτή η φόρμουλα στον λαό μας.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι ολόκληρη **η διεθνής δημοκρατία, της οποίας τα λεγόμενα ιδανικά εκπροσωπούν ο μεγάλος Τύπος και τα μεγάλα κόμματα και στο λάβαρο της οποίας ορκίζονται πίστη, δεν είναι τίποτα άλλο από την πολιτική κρυστάλλωση του ιουδαϊκού πνεύματος και ότι τελικά δεν εξυπηρετεί κανέναν άλλο σκοπό παρά την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κυριαρχίας από τον Ιουδαϊσμό!**

Νεκροθάφτες της Γερμανίας

Η δημοκρατία και ο διεθνισμός ήταν οι μαγικές λέξεις που δελέαζαν τις μάζες για δεκαετίες. Η μια θα έφερνε την κυριαρχία του λαού, η άλλη θα έφερνε την παγκόσμια αδελφοσύνη και την αιώνια ειρήνη. Μαρξιστές, κληρικοί και Ιουδαίοι δημοκράτες, δηλαδή υποστηρικτές της κόκκινης, μαύρης και χρυσής Διεθνούς, ήταν οι δημιουργοί αυτών των εννοιών, πίσω από τις οποίες – είτε ο άμεσος στόχος είναι ο κομμουνισμός, η κυριαρχία του χρηματιστηρίου ή ο ουλτραμοντανισμός – τελικά δεν κρύβεται τίποτα άλλο παρά η παγκόσμια κυριαρχία από τον Ιουδαϊσμό. Γι' αυτό, δεν χρειάζεται να αναρωτηθούμε αν, μέσα στο μίσος τους για το δημιούργημα του Μπίσμαρκ, και οι τρεις Διεθνείς σύντομα ένωσαν τις δυνάμεις τους με αδελφικό τρόπο και ανταγωνίστηκαν μεταξύ τους στην υποτίμηση της πατρίδας τους. Η χειρότερη αναταραχή πιθανότατα στρεφόταν κατά του «γερμανικού μιλιταρισμού»,[59] ο οποίος υποτίθεται ότι αποτελούσε μια διαρκή απειλή πολέμου για τον υποτιθέμενα ειρηνικό κόσμο.

Αυτή η συστηματική δυσφήμιση οδήγησε φυσικά τους ξένους στο να την οικειοποιηθούν τελικά, κάνοντάς τους να θεωρούν την Πρωσία = Γερμανία σαν το φυτώριο της πιο μαύρης οπισθοδρόμησης. Τα λάθη των πολιτικών που ακολούθησαν τον Μπίσμαρκ συνέβαλαν σημαντικά στην ολοένα και πιο διαδεδομένη αντιπάθεια. Αυτή η συμπεριφορά ήταν η πιο χαρακτηριστική, όμως, του Ιουδαϊσμού. Ο Ιουδαϊσμός σε κανένα άλλο σύγχρονο κράτος δεν είχε καταλάβει τόσο ολοκληρωτικό έλεγχο στους τομείς της πολιτικής, της οικονομίας, της τέχνης και της επιστήμης όσο στο Γερμανικό Ράιχ.

Η απογραφή του 1905 κατέγραψε μόνο 607.862 άτομα της μωσαϊκής πίστης, δηλαδή μόλις το 1% του συνολικού πληθυσμού. Μέσω των βαπτίσεων των Ιουδαίων όμως και ιδιαίτερα μέσω των μικτών γάμων, οι οποίοι είχαν αυξηθεί δραματικά τα τελευταία χρόνια, η πραγματική αναλογία των Ιουδαίων στον πληθυσμό αυξήθηκε τουλάχιστον τρεις φορές, για να μην αναφέρουμε τη γενική μόλυνση του αίματός μας μέσω των εξωσυζυγικών επαφών.[60] Αν λάβουμε υπόψη τον τεράστιο αριθμό των βαπτίσεων των παιδιών των Ιουδαίων, που στο Γερμανικό

---

59. Μιλιταρισμός, 1913:

Κράτος	Αριθμός Εκπαιδευμ. Στρατευμ.	Ετήσια Αύξηση Στρατευμ.	Δύναμη στόλου σε εκατομ. τόνους	Αμυντικές δαπάνες σε δισεκατομμύρια μάρκα		Κόστος κατά κεφαλή σε μάρκα	Αμοιβή σε πφένινγκ
				1901/10	1881/1910		
Γερμανικό Ράιχ	4 εκατομ.	137.000	1,4	11,7	25,2	41	25
Αυστρο-Ουγγαρία							
Γαλλία	5 εκατομ.	196.000	3,4	10,1	26,9	67	4
Ρωσία							
Αγγλία				16,7	30,9	67	

Ράιχ μεταξύ 1870 και 1919 εκτιμάται ότι ξεπέρασαν τις 400.000, μπορούμε να σχηματίσουμε μια γενική εικόνα του ανησυχητικά εκτεταμένου εξιουδαϊσμού του λαού μας, ιδίως των ανώτερων τάξεων του λαού μας. Σύμφωνα με την απογραφή επαγγελμάτων του 1907, απασχολούνταν οι εξής:

Σε 1.000 Γερμανούς		**Σε 1.000 μωσαϊκούς Ιουδαίους**
	στη Γεωργία:	
41	σαν ιδιοκτήτες	5,8
10	Οικονομικοί Υπάλληλοι	0,1
111	Εργαζόμενοι	1,1
	Στην εμπορική διακίνηση, τη βιομηχανία, την εξόρυξη:	
32	Ιδιοκτήτης ή διαχειριστής	52
13	Υπάλληλος	25
138	Εργάτες και βοηθοί	34
	στο Εμπόριο:	
9,7	Ιδιοκτήτες ή διευθυντές	133
14	Υπάλληλοι μεσαίου επιπέδου	110
4,3	Εργαζόμενοι	2
	στις Μεταφορές::	
1,4	Ιδιοκτήτες ή διευθυντές	1,2
3	Υπάλληλοι μεσαίου επιπέδου	1
11,6	Υπάλληλοι και εργάτες χαμηλότερου επιπέδου	0,8
	στον κλάδο των εστιατορίων και των μπαρ:	
3,6	Ιδιοκτήτες ή διευθυντές	5,3
3,4	Υπάλληλοι μεσαίου επιπέδου	2,7
2,9	Υπάλληλοι χαμηλότερου επιπέδου	1
	στους ταχυδρομικούς και σιδηροδρομικούς τομείς:	
11	υπάλληλοι	0,6

Ίσως η πιο ανησυχητική είναι η εικόνα που δίνει αυτή των πνευματικών επαγγελμάτων. Το 1914, αντί να υπάρχουν 31 Ιουδαίοι μεταξύ των 3.140 πανεπιστημιακών καθηγητών συνολικά, κάτι που θα αντιστοιχούσε στο ποσοστό τους στον συνολικό πληθυσμό, υπήρχαν

60. Για κάθε 100 Ιουδαίους, που συνήψαν γάμους με άτομα γερμανικού αίματος: 1875 – 1884, 10· 1901 – 1904, 19· 1907, 26. Στις μεγάλες πόλεις προκύπτει η ακόλουθη εικόνα: Φρανκφούρτη 1907, 20, και 1908, 31· Βερολίνο 1901 – 1904, 35, και 1905, 44· Αμβούργο 1903 – 1905, 50. Ο Ιουδαίος καθηγητής Έντουαρντ Γκανς είπε για τα βαπτίσματα των Ιουδαίων και τους μικτούς γάμους: «Τα βαπτίσματα, ακόμη και οι διασταυρώσεις, δεν έχουν καμία χρησιμότητα. Ακόμα και στην εκατοστή γενιά παραμένουμε Ιουδαίοι, όπως ήμασταν πριν από 3.000 χρόνια. Δεν αποβάλλουμε τη μυρωδιά της φυλής μας, ούτε καν μετά από δέκα διασταυρώσεις, και σε κάθε συνουσία με οποιαδήποτε γυναίκα η φυλή μας είναι κυρίαρχη: οι νέοι Ιουδαίοι είναι το αποτέλεσμά της!»

αντίθετα 937. Το Πανεπιστήμιο της Βιέννης μετρούσε ανά 100 φοιτητές: το 1913/14 – 30 Ιουδαίους· το 1914/15 – 45 Ιουδαίους· και τέλος, το 1918, 92 Ιουδαίους (Οι Γερμανοί ήταν στο μέτωπο)· στο Γερμανικό Ράιχ, ανά 100.000 άνδρες το 1917, υπήρχαν 111 Γερμανοί και 662 Ιουδαίοι που φοιτούσαν στα πανεπιστήμιά του. Για κάθε 1.000 Γερμανούς υπάρχει 1 γιατρός, για κάθε 1.000 Ιουδαίους υπάρχουν 8. Μεταξύ των 1.098 γιατρών στο Μόναχο, οι 644 είναι Ιουδαίοι· μεταξύ των 734 στο Αμβούργο, οι 412 είναι Ιουδαίοι. Στο νομικό σύστημα, η επαγγελματική απογραφή του 1907 κατέγραψε:

Σε 100 Γερμανούς		**Σε 100 μωσαϊκούς Ιουδαίους**
13,5	Ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι και δικηγόροι	78,7
66,5	Δημόσιοι υπάλληλοι μεσαίας βαθμίδας	18,6
20	κατώτεροι αξιωματούχοι	2,7

Αντί για 1%, το 43% των δικηγόρων είναι Ιουδαίοι!

Έχουν τον απόλυτο έλεγχο του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Στις θέσεις των εποπτικών συμβουλίων των τραπεζών, η αναλογία τους με αυτή των μη Ιουδαίων είναι 44,5:1 αντί για 1:100 και μεταξύ των διευθυντών είναι 24:1 (σύμφωνα με τον Βέρνερ Ζόμπαρτ).75 Πριν από μια δεκαετία, στους διάφορους κλάδους της βιομηχανίας, κατά μέσο όρο 16,5 από τις 100 θέσεις διευθυντών καταλαμβάνονταν από Εβραίους, και από κάθε 100 θέσεις εποπτικών συμβουλίων οι 26 καλύπτονταν από αυτούς. Το 1917 οι Ιουδαίοι Λούι Χάγκεν (Λέβι), Βάλτερ Ράθεναου, δρ. Άρτουρ Ζάλομονζον, Άρτουρ φον Γκβίνερ, Κουρτ Σομπερνχάιμ και άλλα δεκαεπτά μέλη του σπέρματος του Αβραάμ μαζί 794 θέσεις εποπτικών συμβουλίων, κατά μέσο όρο 36 ο καθένας! Μόνο ο Λούι Χάγκεν κατείχε 57.

Ας ρίξουμε μια ματιά και στην πολιτική. Ο Χάινριχ Στρόμπελ,76 μέλος του επαναστατικού εκτελεστικού συμβουλίου του Βερολίνου το 1919, αγανάκτησε που το 83% των μελών του ήταν Ιουδαίοι· γρήγορα αποπέμφθηκε! Από τις ηγετικές θέσεις που κατείχαν οι Ιουδαίοι: 18% μεταξύ των Σοσιαλιστών της πλειοψηφίας, 65% μεταξύ των Ανεξάρτητων Σοσιαλιστών (πριν από την ενοποίηση) και για τους Κομμουνιστές ήταν στην πραγματικότητα 87%. Μπορεί κανείς να δει πώς αυξάνεται ο Ιουδαϊσμός στην Αριστερά.

Τέλος, 1 στους 1.000 Γερμανούς δραστηριοποιείται στον Τύπο και στη λογοτεχνία, σε σύγκριση με 10 στους 1.000 μωσαϊκούς Ιουδαίους. Αν συμπεριλάβουμε τόσο τους βαπτισμένους Ιουδαίους όσο και τους Ιουδαίους από καταγωγή μεταξύ εκείνων που ασκούν άμεσα την κακία τους σε αυτούς τους τομείς, τότε το ποσοστό αυξάνεται εύκολα τριπλάσια. Από ολόκληρο τον γερμανικό Τύπο του Ράιχ, μόνο το 5% βρίσκεται υπό άμεση γερμανική διαχείριση, ενώ το 35% βρίσκεται υπό άμεση ιουδαϊκή διαχείριση. Οι υπόλοιποι κυριαρχούνται από το ιουδαϊκό

μονοπώλιο διαφήμισης (Ρούντολφ Μόσε, κ.λπ.).[61] Από τους 806 μεγάλους εκδότες, οι 365 από αυτούς, δηλαδή το 45% (αντί για 1%), είναι Ιουδαίοι!

Όπως φαίνεται από αυτά τα στοιχεία, τα οποία δεν είναι πλήρη, το Γερμανικό Ράιχ των Γουλιέλμων ήταν ήδη ένα πλήρως ιουδαϊκό κράτος. Οι επιπτώσεις αυτών των συνθηκών εκφράστηκαν μέσα στην συντριπτική επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος στην οικονομική και πνευματική ζωή του κράτους. Επηρέασε την εσωτερική και εξωτερική πολιτική του κράτους προς μια μονόπλευρη, εμπορική κατεύθυνση. Οι Τέομπαλντ φον Μπέτμαν-Χόλβεγκ κ.λπ. ήταν απλώς οι μπράβοι του. Όλα όσα θα μπορούσαν να συμβάλουν στην αφύπνιση και την ενίσχυση της εθνκής μας συνείδησης καταστάλθηκαν σκόπιμα αντί να ενθαρρύνονται. Ο Γερμανός έπρεπε να παραμείνει πολίτης του κόσμου για να μην ενοχλήσει την ιουδαϊκή κοινότητα. Το αίνιγμα που τόσο συχνά έθετε στους Γερμανούς εθνικιστές του Όστμαρκ, η έλλειψη οποιασδήποτε εθνικής κατανόησης στους κύκλους του γερμανικού Ράιχ, βρίσκει εύκολα τη λύση του με αυτόν τον τρόπο.

Υπό την πνευματική ηγεσία του Ιούδα, το Γερμανικό Ράιχ παρερμήνευσε εντελώς λανθασμένα το κοσμοϊστορικό του έργο. Θα έπρεπε να είχε σαν κύριο στόχο την ενδυνάμωση και την ανάκτηση όλων των Γερμανών εκτός του Ράιχ, αντί να τους αφήνει να παίζουν τον ρόλο του πολιτιστικού λιπάσματος[62] στην Αυστρία, τη Ρωσία κ.λπ., και να επιτρέπει να χαθούν πολύτιμα τμήματα του λαού μας στον αμερικανισμό.[63] Το ιουδαϊκό πνεύμα θόλωνε τον Γερμανό, έτσι ώστε να βλέπει και να σκέφτεται μόνο με οικονομικούς όρους. Η αίσθηση του για αυτές τις αβεβαιότητες τους «αστάθμητους παράγοντες» του Μπίσμαρκ,[64] που παίζουν τεράστιο ρόλο στη ζωή των εθνών – σκεφτείτε τους Τσέχους, τους Πολωνούς, τους Γάλλους κ.κπ. – χάθηκε γι' αυτόν. «Συντάχθηκε» με τη Δύση με την προστιθέμενη επιρροή από την Ανατολή.

Με αυτόν τον τρόπο δεν επιτεύχθηκε τίποτα άλλο εκτός από απλή δυσπιστία και αντιπάθεια. Ο Γερμανός έμπορος, ειδικότερα, μας έχει βλάψει πάρα πολύ στο εξωτερικό. Αυτό είναι κατανοητό αν αναλογιστεί

---

61. Ρούντολφ Μόσε, ένας γερμανο-ιουδαίος μεγιστάνας εφημερίδων και διαφήμισης με δεσμούς με το αριστερό-φιλελεύθερο Γερμανικό Δημοκρατικό Κόμμα.

62. Το «πολιτιστικό λίπασμα» (στα γερμανικά, «Kulturdünger») ήταν ένας φυλετικά-εθνικιστικός όρος που χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει τους Γερμανούς που εγκαταστάθηκαν στο εξωτερικό σε μεγάλους αριθμούς. Η υπόνοια ήταν ότι οι εγγενώς ανώτερες ιδιότητες της γερμανικής φυλής και κουλτούρας θα λειτουργούσαν σαν ένα είδος «λιπάσματος» για ωφέλιμες, πολιτισμένες ιδιότητες εντός των κοινωνιών στις οποίες εγκαταστάθηκαν. Ο όρος χρησιμοποιούνταν συχνά με αρνητική έννοια, υπονοώντας ότι ήταν παρωδία το γεγονός ότι τόσα πολλά εκατομμύρια του λαού είχαν αναγκαστεί λόγω οικονομικής ανασφάλειας να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό, «λιπαίνοντας» έτσι τις χώρες των ξένων λαών, αντί της δικής τους πατρίδας, με τις θετικές ιδιότητες της γερμανικής φυλής.

63. Για παράδειγμα, εκατομμύρια από τους εθνοσυντρόφους μας ζουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, και όμως η πολιτική τους επιρροή εκεί είναι μηδενική.

64 Ο Μπίσμαρκ μιλούσε συχνά για τους «αστάθμητους παράγοντες» που στην εξωτερική πολιτική ήταν «μερικές φορές πιο σημαντικά από τον χρυσό ή τη στρατιωτική ισχύ». Οι «αστάθμητοι παράγοντες» ήταν εκείνοι οι παράγοντες της εξωτερικής πολιτικής που δεν ήταν δυνατόν να ποσοτικοποιηθούν ή να προβλεφθούν εύκολα – τα στοιχεία της κρίσης, της πρόθεσης, του συναισθήματος και της διαίσθησης που επηρέαζαν τις αποφάσεις των πολιτικών και των στρατιωτικών ηγετών.

κανείς ότι αυτός ο «Γερμανός» έμπορος ήταν, στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, Ιουδαίος.

Ο δυτικός-δημοκρατικός «προσανατολισμός» (χρησιμοποιούμε αυτή τη λέξη επειδή σχετίζεται με την «Ανατολή» και επομένως χαρακτηρίζει εύστοχα τις σχετικές κινητήριες δυνάμεις) προκάλεσε τρομερή καταστροφή ακόμη και κατά τη διάρκεια του Πολέμου. Ήταν ο αιτιώδης παράγοντας πίσω από κάθε δισταγμό στον πόλεμο· ήταν υπεύθυνος για τον σεβασμό της «ελληνικής ουδετερότητας», για την αναβολή του εντατικού υποβρυχιακού πολέμου λόγω της αιώνιας και τόσο μάταιης ελπίδας για ειρηνευτική διευθέτηση, για την πρόωρη επίλυση του πολωνικού ζητήματος και του συνταγματικού ζητήματος στην Πρωσία. Αυτές είναι οι βασικές πολιτικές αιτίες πίσω από την τελική κατάρρευση του κράτους. Όλα τα άλλα είναι επακόλουθα.

Έτσι, το νέο Γερμανικό Ράιχ κατέληξε τελικά σε ερείπια, αν και ήταν ένα κράτος με συντριπτικά γερμανικό πληθυσμό, η ηγεσία και η διοίκησή του αποδείχθηκαν πλήρως υποταγμένες σε μη γερμανικά συμφέροντα. Διέθετε το ισχυρότερο σοσιαλδημοκρατικό κίνημα, το οποίο συμπτωματικά ήταν το πιο αντιγερμανικό, και το ισχυρότερο και πιο συνεκτικό κληρικό κόμμα, το οποίο λάμβανε τις εντολές του από τη Ρώμη. Σαν τρίτο μέλος αυτής της συμμαχίας, ο ιουδαϊκός φιλελευθερισμός[65] έπαιξε τεράστιο ρόλο. Αλσατοί, Πολωνοί και Δανοί ενώθηκαν μαζί τους. Τα εθνικά συνειδητοποιημένα γερμανικά κόμματα δεν εκφράζονταν σχεδόν καθόλου στην πολιτική εκπροσώπηση του γερμανικού λαού. Οι ασυνείδητες φήμες για την υποτιθέμενη επιρροή των Πανγερμανών δεν είναι τίποτα άλλο παρά κενά ψέματα. Αυτό δείχνει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο την ολέθρια πορεία που ακολουθούσε το σκάφος του Γερμανικού Ράιχ!

Έτσι το Ράιχ του Μπίσμαρκ μπήκε στον αγώνα για ζωή και θάνατο! Το γεγονός ότι κατάφερε να αντέξει όσο άντεξε αποδεικνύει απλώς ότι οι μάζες του ήταν καλύτερες από τους ηγέτες τους, ότι το ιουδαϊκό δηλητήριο δεν το είχε καταβροχθίσει ακόμη αρκετά βαθιά. Ενθαρρυμένο όμως από τις ειδικές συνθήκες του πολέμου, αναπλήρωσε γρήγορα ό,τι είχε παραμελήσει μέχρι τότε.

«Το Γερμανικό Ράιχ δεν πρέπει να νικήσει!» Αυτό ήταν το σύνθημα όλων των διεθνιστών, είτε κόκκινων, μαύρων είτε χρυσών, είτε μαρξιστών είτε ειρηνιστών! Όλα τέθηκαν στην υπηρεσία της επίτευξης αυτού του ενός στόχου. Το «Northcliffe-Stern»[66] έδωσε τον τόνο στο Λονδίνο, όπως και ο εξ ολοκλήρου και ο μισο-ιουδαϊσμός στο Βερολίνο,στη Βιέννη και αλλού, συμπλήρωναν τη βραχνή κραυγάζουσα χορωδία.

---

65. Η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ στα γερμανικά είναι «Freisinn», η οποία μεταφράζεται κυριολεκτικά ως κάτι σαν «Ελεύθερη Σκέψη» ή «Ελεύθερη Αίσθηση». Αυτό ήταν το όνομα που χρησιμοποιήθηκε στα γερμανικά για αυτό που ήταν γνωστό στα αγγλόφωνα έθνη σαν «Ριζοσπαστισμός», ένα ρεύμα ιδιαίτερα ισότιμου, κοινωνικά προοδευτικού φιλελευθερισμού που ήταν πιο ενεργό τον 18ο και 19ο αιώνα.

66. Με τον όρο «Northcliffe-Stern» (ή «Λόρδος Northcliffe-Stern», όπως τον αναφέρει ο Γιουνγκ αργότερα στο βιβλίο του) ο Γιουνγκ εννοεί τον Βρετανό μεγιστάνα των εφημερίδων Άλφρεντ Χάρμσγουορθ, 1ο Υποκόμη του Νόρθκλιφ. Πριν και κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου, ο Λόρδος

Δεν επετράπη στη Γερμανία να κερδίσει επειδή τότε δεν θα ήταν πλέον τόσο πρόθυμη να υποκλιθεί στον Ιουδαϊσμό, ο οποίος διψούσε για παγκόσμια κυριαρχία, διότι η επίτευξη της παγκόσμιας κυριαρχίας, η πραγματοποίηση της ελπίδας για έναν Μεσσία με αυτή την έννοια, ήταν και παραμένει η βαθύτερη φιλοδοξία του Ιούδα! Παραμένει ακλόνητο στον στόχο του· οτιδήποτε αντιτίθεται σε αυτό καταστρέφεται. Όπως λέει η Βίβλος: «Θα καταβροχθίσεις όλα τα έθνη!»

Η ίδια κατευθυντήρια αρχή, που ίσχυε πριν από χιλιάδες χρόνια, εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα, όπως επιβεβαιώνουν τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών.

Οι Άριοι υποστηρικτές του μαρξισμού και της αστικής-καπιταλιστικής δημοκρατίας χρησιμεύουν σαν φίλοι που βοηθούν στην υλοποίηση αυτών των φιλοδοξιών, και όμως εξακολουθούν να είναι περήφανοι για τον άθλιο ρόλο που παίζουν, παρόλο που αυτός καταλήγει στην υποδούλωσή τους. Δεν ήταν ο Γουλιέλμος Β', αλλά το Γερμανικό Ράιχ τύπου Μπίσμαρκ, που αναμφισβήτητα αποτέλεσε το τελευταίο εμπόδιο στο δρόμο των παιδιών του Αβραάμ προς την παγκόσμια κυριαρχία, έναν στόχο στον οποίο η Αγγλία, η Γαλλία και η Βόρεια Αμερική είχαν ήδη συμβάλει και στον οποίο η Ρωσία του Τρότσκι-Μπρονστάιν είχε εν τω μεταξύ προσχωρήσει. Το Ράιχ, ως αποτέλεσμα, έπρεπε να εξαλειφθεί! Όποιος τολμούσε να διαφωνήσει συκοφαντούνταν και δυσφημούνταν. Όσον αφορά αυτό το θέμα, ο ιουδαϊκός Τύπος όλων των αποχρώσεων ήταν της ίδιας άποψης, παρόλο που κατά τα άλλα σκηνοθετούσε ψεύτικες μάχες.

Η Μαύρη Διεθνής, από την άλλη πλευρά, η οποία πάντα έβρισκε την πιο στοργική υποστήριξη στην αυλή της Βιέννης, ήταν ένας ασυμβίβαστος αντίπαλος της Λουθηρανικής Γερμανικής αυτοκρατορικής εξουσίας και παρέμεινε έτσι παρ' όλες τις παραχωρήσεις του Βερολίνου. Οι λεγόμενοι «ειρηνιστές», δηλαδή οι Φίλοι της Ειρήνης,[67] οι οποίοι συ-

---

Νόρθκλιφ χρησιμοποίησε τον τεράστιο έλεγχο που είχε στη βρετανική βιομηχανία εφημερίδων (ήταν ιδιοκτήτης των Times, της Daily Mail και μιας μεγάλης σειράς άλλων πρωινών, βραδινών και κυριακάτικων εφημερίδων) για να προωθήσει μια βίαια αντιγερμανική γραμμή και ήταν τόσο επιτυχημένος στην υποδαύλιση αντιγερμανικών συναισθημάτων που το 1918 διορίστηκε διευθυντής προπαγάνδας για τη βρετανική κυβέρνηση. Ο λόγος που ο Γιουνγκ και άλλοι εθνικιστές συγγραφείς τον αποκαλούν «Northcliffe-Stern» οφείλεται σε κάποια (προφανώς ανακριβή) μαύρη προπαγάνδα που διαδόθηκε για τον Λόρδο Νόρθκλιφ από αμερικανικά μέσα ενημέρωσης. Η ιστορία λέει ότι φιλογερμανοί Αμερικανοί δημοσιογράφοι εξέτασαν το γενεαλογικό δέντρο του Λόρδου Νόρθκλιφ και, μπερδεύοντάς τον με ένα άλλο μέλος της βρετανικής αριστοκρατίας ονόματι Γουόντσγουορθ (αντί για τον Χάρμσγουορθ), πίστεψαν λανθασμένα ότι καταγόταν από τη γερμανο-γαλλο-ιουδαϊκή οικογένεια Στερν, μια τραπεζική δυναστεία από τη Φρανκφούρτη. Εθνικιστές συγγραφείς στη Γερμανία και την Αυστρία άρπαξαν αυτόν τον ψευδή ισχυρισμό και άρχισαν να αναφέρονται στον Λόρδο Νόρθκλιφ ως «Νόρθκλιφ-Στερν» στα γραπτά τους, προκειμένου να τονίσουν τις υποτιθέμενες ιουδαϊκές του ρίζες. Ο Λόρδος Νόρθκλιφ ήταν μια κατανοητά αντιδημοφιλής προσωπικότητα στους κύκλους των παραδοσιακών λαών, καθώς οι επιθέσεις των δημοσιεύσεών του εναντίον του γερμανικού λαού ήταν ιδιαίτερα σφοδρές, και πολλοί στη Γερμανία και την Αυστρία τον κατηγόρησαν για την υποκίνηση του πολέμου.

67. Οι «Φίλοι της Ειρήνης» («Friedensfreunde» στα γερμανικά) ήταν ένας πρώιμος εναλλακτικός όρος για τη λέξη «ειρηνιστής», πριν η τελευταία γίνει το δημοφιλές όνομα για τα αντιπολεμικά και αντιβιακά ιδανικά. Την εποχή του Γιουνγκ υπήρχε μια αρκετά ενεργή ειρηνιστική οργάνωση γνωστή ως Αυστριακή Εταιρεία Φίλων της Ειρήνης (Österreichische Gesellschaft der Friedensfreunde), στην οποία ίσως αναφέρεται εμμέσως. Η Εταιρεία είχε ιδρυθεί από την Βοημία ευγενή Μπέρθα φον Ζούτνερ το 1891, αλλά έπεσε κάπως σε παρακμή μετά τον θάνατο της ιδρύτριάς της το 1914 και το ξέσπασμα του Μεγάλου Πολέμου.

νέβαλαν ανοιχτά στην αποθάρρυνση του γερμανικού λαού, ήταν εν μέρει Ιουδαίοι και εν μέρει Ρωμαιοκαθολικοί. Μεταξύ των νεκροθαφτών της γερμανικής εξουσίας, εκτός από τους Φίλιπ Σάιντεμαν, Κουρτ Άισνερ και Χιούγκο Χάασε θα πρέπει να αναφερθούν οι Ματίας Ερτσμπέργκερ, Χάινριχ Λάμας και ο καθηγητής Φρίντριχ Βίλχελμ Φέρστερ (πρώην Βιέννης, νυν Ζυρίχης). Ο Πάπας έδωσε τον τόνο με την πρότασή του για ειρήνη. Αυτό που απαιτούσε από εμάς εκείνη την εποχή ήταν μια αποκήρυξη ειρήνης πρώτης τάξεως. Παρ' όλα αυτά, βρήκε μια ψυχρή υποδοχή από τις δυνάμεις της Αντάντ, ενώ οι Μαρξιστές, οι δημοκράτες, οι ειρηνιστές και οι κληρικοί των Κεντρικών Δυνάμεων αγκάλιασαν με αγάπη τις προσπάθειές του. Από εκείνο το σημείο και μετά, η παλιά εχθρότητα της βιεννέζικης αυλής προς την Πρωσία-Γερμανία άρχισε να βάζει πολύ ισχυρότερες ρίζες. Βρήκε μια ζωντανή απήχηση στον ιουδαϊκό και κληρικό Τύπο. Η Αυστρία, μια από τις κύριες αιτίες του πολέμου, η οποία είχε ρίξει τη σπίθα στην πυριτιδαποθήκη, στιγματίστηκε ξαφνικά σαν ένα ειρηνικό αρνί. Ο πεινασμένος λύκος, που δεν επιθυμούσε ειρήνη, καθόταν στο Βερολίνο! Ο λαός μας έχει αδικαιολόγητα απογοητευτεί. Αρχικά, το φαγητό του διανεμήθηκε με δελτίο σύμφωνα με ένα μοντέλο εμπνευσμένο από αυτό του Ιωσήφ της Αιγύπτου, κάτι που γιορτάστηκε από τις πολεμικές εταιρείες (κεντρικές μονάδες) του Βάλτερ Ράθεναου σαν μια χαρούμενη ανάσταση, όχι χωρίς ταυτόχρονα να διαδώσει το ιουδαϊκό πνεύμα της τοκογλυφίας στους κύκλους του λαού μέσω σκανδαλωδών υψηλών τιμών που μέχρι τότε απουσίαζαν και οι οποίες άνοιξαν διάπλατα την πόρτα στη μαύρη αγορά και στους αλυσιδωτούς εμπόρους.[68] Και για να το ολοκληρώσει, του δόθηκε μια πνευματική τροφή της οποίας ο μυστικός μάγειρας ήταν ο κ. Νόρθκλιφ-Στερν από το Λονδίνο! Έτσι, το Ράιχ μας και ο λαός μας τελικά κατέρρευσαν! Τι μπορούμε να ελπίζουμε στο μέλλον;

68. Οι «αλυσιδωτοί έμποροι» («Kettenhändler») είναι χονδρέμποροι και λιανοπωλητές «αλυσίδων» καταστημάτων. Κατηγορήθηκαν έντονα από σοσιαλιστές και εθνικιστές ότι αύξησαν τις τιμές μέσω συμπαιγνίας και θεωρούνταν Ιουδαίοι.

Στις Πύλες του Μέλλοντος

Όλη η Γερμανία – όχι μόνο το μικροσκοπικό γερμανικό Ράιχ – σήμερα βρίσκεται σε δυστυχία, εξαιτίας των ανατρεπτικών δραστηριοτήτων της Κόκκινης Διεθνούς και των συνεργών της στο στρατόπεδο της ιουδαϊκής πλουτοκρατίας και χάρη στους ειρηνιστές της. Κάτω από τον Μπίσμαρκ, ένας αποφασιστικός παράγοντας στην παγκόσμια οικονομία, έγινε αντικείμενο της παγκόσμιας ιστορίας με τον αυτοαφοπλισμό του και τα επακόλουθα ειρηνευτικά διατάγματα των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού. Η πολιτική της ικανοποίησης, η οποία οδήγησε σε σημείο αυτοευνουχισμού και βασίστηκε στην θεμελιωδώς ψευδή προϋπόθεση να προκαλέσει οίκτο στους αδίστακτους εχθρούς, την έχει οδηγήσει ολοκληρωτικά στο βάλτο. Έτσι, σήμερα η Αυστρία, παρά την επίσημα πιστοποιημένη «ανεξαρτησία» της από τις δυτικές δυνάμεις, δεν αντιπροσωπεύει τίποτα περισσότερο από μια φυτεία σκλάβων του δυτικού καπιταλισμού, δηλαδή του ιουδαϊκού παγκόσμιου δανειακού κεφαλαίου. Τα τρεισήμισι εκατομμύρια Σουδήτες Γερμανοί είναι πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά εντελώς στερημένοι από κάθε κτήση και πολιτικά δικαιώματα, για να μην αναφέρουμε τα τμήματα του λαού μας που έχουν περιέλθει στη Γαλλία, το Βέλγιο, τη Δανία, την Πολωνία, τη Ρουμανία, τη Νότια Σλαβία και την Ιταλία. Τελικά, στο Γερμανικό Ράιχ τελικά – όπως προβλέψαμε – παρά τις πολιτικές συμμόρφωσης που ακολουθούσαν, συνέβη αυτό που ήλπιζαν να αποτρέψουν με την επιείκειά τους: την κατοχή της περιοχής του Ρουρ. Ενώ στο ευρύ μέτωπο, από τον Γκούσταβ Στρέζεμαν μέχρι τον Ρούντολφ Μπράιτσαϊντ, λέγονταν συνεχώς «εκπληρώστε», τα σκληρά λόγια του Ζωρζ Κλεμανσώ ότι είκοσι εκατομμύρια Γερμανοί είναι πάρα πολλοί, είναι αναμφισβήτητα ο βασικός στόχος της παγκόσμιας πολιτικής, η οποία προς το παρόν επηρεάζεται σημαντικά από τη Γαλλία.

Εμείς οι Γερμανοί έχουμε τώρα την ευκαιρία να αναγνωρίσουμε την πικρή αλήθεια ότι ένας λαός που δεν έχει το θάρρος ή τη δύναμη να είναι σφυρί, θα γίνει αναγκαστικά αμόνι, επειδή – παρ' όλες τις φαντασιώσεις – απλά δεν υπάρχει τρίτη επιλογή, αφού ο αγώνας είναι το παν και το τέλος κάθε ύπαρξης. Η δύναμη δεν μας έλειπε· θα πρέπει να καταργήσουμε τις υποτιθέμενες ρεαλιστικές πολιτικές σκέψεις αυτού του είδους. Αυτό που μας οδήγησε στην άβυσσο ήταν – ξεκινώντας από την περίφημη ειρηνευτική λύση του Ματία Ερτσμπέργκερ – η αξιοθρήνητη δειλία των μεγάλων κομμάτων που οικειοποιήθηκαν την ηγεσία και η προσπάθεια τους να διατηρήσουν την εξουσία – όπως την αντιλαμβάνονται.

Ήταν δειλία και τίποτα άλλο όταν οι Μαρξιστές ζήτησαν να παραδώσουμε τις σημαίες αντί να κηρύξουν πόλεμο στον δυτικό Μαμωνισμό το 1918. Διότι αν, όπως διακήρυτταν, είχε φτάσει η στιγμή της κοινωνικής επανάστασης, τότε έπρεπε να υψωθεί η κόκκινη σημαία στα χαρακώματα και να γίνει ο αγώνας ενάντια στις καπιταλιστικές δυτικές δυνάμεις, κάτι που ήταν, όμως, πιο δύσκολο από το να ξηλώσουν

τα διακριτικά από τους στρατιώτες του μετώπου που επέστρεφαν στα μετόπισθεν. Και όλη αυτή η πολιτική της συμμόρφωσης, η οποία τώρα έχει καταρρεύσει και με την οποία πίστευαν ότι θα αποφύγουν την καταστροφή κλείνοντας τα μάτια τους απέναντι στην προσέγγισή της, γεννήθηκε επίσης από έναν χλωμό φόβο. Το πνεύμα της φυλής των μιγάδων της μεγάλης πόλης είναι ο φορέας της· αυτή που βρίσκεται πολύ μακριά από το ηρωικό πνεύμα των προγόνων μας, όπως χαρακτηρίζεται από τα λόγια του Σίλερ «η ζωή δεν είναι το ύψιστο των αγαθών».

Ο διεθνισμός και ο υλισμός, ο μαρξισμός, ο μαμωνισμός και ο πασιφισμός ξεπήδησαν από το έδαφος της κοσμοπολίτικης πόλης, γονιμοποιημένα με το ιουδαϊκό πνεύμα. Μέσα τους εργάζονται οι σκοτεινές δυνάμεις του βυθού. Δείχνουν τον δρόμο προς την καταστροφή, το καταστροφικό μονοπάτι που οδήγησε κατευθείαν στη σημερινή δυστυχία. Σε σύγκριση με αυτά, ο γερμανικός ιδεαλισμός ωχριάζει. Κάποτε όμως, φάνηκε σαν να είχαμε θυμηθεί την καλύτερη φύση μας· αυτό έγινε στις αξέχαστες μέρες του Αυγούστου του 1914, όταν ένα κύμα θυελλώδους ενθουσιασμού σάρωσε τα γερμανικά εδάφη και όλοι εμείς, μέσα και έξω από τα μαύρα-άσπρα-κόκκινα συνοριακά φυλάκια, νιώσαμε με ιερό τρόμο ότι ένας λαός ήταν κάτι περισσότερο από μια καθαρά τυχαία γλωσσική κοινότητα. Εκείνη την εποχή, η Πανγερμανία είχε γίνει ένα ζωντανό γεγονός. Εν τω μεταξύ, λέγεται ότι έγινε και κάτι άλλο, πολύ πιο χαρούμενο γεγονός, μέσα από το οποίο ο λαός μας ενηλικιώθηκε τελικά και έγινε ίσος με τους άλλους. Οι αδικαιολόγητοι λάτρεις των ξένων καταστάσεων, οι δημοκράτες μας με κόκκινο και χρυσό χρώμα, που έχουν μολυνθεί από το ιουδαϊκό δηλητήριο, έχουν για πολύ καιρό την εντύπωση ότι η Γερμανία δεν είχε τη μεγάλη επανάστασή της όπως η Γαλλία. Η καρικατούρα του 1848 ήταν απλώς ένα κακό υποκατάστατο, θα έπρεπε να είναι κάτι εντελώς ισοδύναμο. Έτσι, στις 9 Νοεμβρίου 1918, έγινε η «Γερμανική Επανάσταση».

Αυτή όμως ήταν; Οι επαναστάσεις δεν απαιτούν μια βαθιά εσωτερική αλλαγή και όχι μια απλή αλλαγή σε καθαρά εξωτερικές συνθήκες; Μια επανάσταση χωρίς κάποιο μεγαλείο, χωρίς ηρωισμό, επικεντρωμένη αποκλειστικά στο υλικό κέρδος, παραμένει έγκλημα. Οι συνωμότες του πραξικοπήματος του 1918 το παρέβλεψαν εντελώς αυτό. Γι' αυτό και το εγχείρημά τους, με οποίο εμφανίζονταν ανόητοι και υποψήφιοι για φυλάκιση αντί για ήρωες, έληξε τόσο άσχημα.

Κι όμως, τα τελευταία χρόνια, έχει γίνει μια – όχι – γερμανική επανάσταση. Δεν ήταν αυτή στις 9 Νοεμβρίου 1918, αλλά στις 4 Αυγούστου 1914. Η ουσία της έγκειται στην απόρριψη του υλιστικού πνεύματος και στην επιστροφή στον ιδεαλισμό σαν πυρήνα της γερμανικής κοσμοθεωρίας.

Αυτό το πνεύμα του 1914, κατά τη γνώμη μας όμως, δεν είναι νεκρό, επειδή κανένα έθνος δεν διεξάγει έναν τόσο πρωτοφανή ηρωικό αγώνα μάταια όσο αναγκαστήκαμε να διεξάγουμε εμείς οι Γερμανοί. Γι' αυτό εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές συνεχίζουμε να πιστεύουμε στον λαό μας και

έχουμε την ακράδαντη πεποίθηση ότι θα βγει καθαρμένος από αυτή τη δύσκολη περίοδο των δεινών και των δοκιμασιών. Η αναζωπύρωση αυτού του πνεύματος του 1914 είναι η βασική προϋπόθεση για την αναγέννηση της Γερμανίας. Αυτό ακριβώς επιδιώκουμε. Αν θυμηθούμε τα παραδείγματα της εθνικής αφοσίωσης που μας προσέφεραν τα δημοψηφίσματα για την ένταξη στο Ράιχ της Ανατολικής και Δυτικής Πρωσίας, του Τυρόλου, του Σάλτσμπουργκ, της Καρινθίας και της Άνω Σιλεσίας, τον ηρωικό αγώνα που έκαναν οι κάτοικοι της Καρινθίας και της Άνω Σιλεσίας για την εθνική τους ταυτότητα, αν δούμε την ακλόνητη σταθερότητα με την οποία ο πληθυσμός των περιοχών της Ρηνανίας, του Σάαρ και του Ρουρ υπέμεινε όλα τα βάσανα και την καταπίεση που σχετίζονται με την ξένη κατοχή, τότε αναγνωρίζουμε ότι το έργο μας δεν είναι μάταιο. Η Γερμανία όμως παρ' όλα αυτά, δεν βρίσκεται ακόμη στο νεκροκρέβατό της· τα ρίγη από τον πυρετό που την κάνουν να τρέμει, τελικά θα εξαλείψουν όλες τις τοξίνες που έχουν εισέλθει στο σώμα της και θα το κάνουν υγιές. Τα έθνη μαθαίνουν μόνο μέσα από τις κακουχίες και τη μεγάλη δυστυχία που μας έχει πλήξει παντού εμάς τους Γερμανούς και δεν φέρνουν το τέλος μας, αλλά μάλλον αποτελούν την αρχή μιας νέας ανόδου. Οι Γάλλοι, που παραληρηρούν από την αυταπάτη της νίκης, θα μετανιώσουν πικρά για την εισβολή στο Ρουρ, γιατί αυτό θα επιταχύνει μόνο το τέλος της Γαλλίας, αυτής της Γαλλίας που αργοπεθαίνει και γι' αυτό έχει την κατανοητή επιθυμία να βυθιστεί η Γερμανία στον τάφο μαζί της ή πριν από αυτήν. Αλλά παρ' όλες τις επιρροές των κοσμοπολίτικων πόλεων, δεν έχουμε φτάσει ακόμα εκεί. Ακόμα κι αν η μία ή η άλλη γερμανική φυλή μπορεί να έχει επηρεαστεί από αυτές τις επιρροές, μία εξακολουθεί να είναι υγιής στην καρδιά και μια μέρα θα κατευθύνει το πεπρωμένο της Γερμανίας. Αυτή η φυλή είναι οι Βαυαροί. Μαζί με τα ακόμη ανεπηρέαστα απομεινάρια των άλλων γερμανικών φυλών, έχει τώρα το κοσμοϊστορικό καθήκον να παίξει τον ρόλο που έπαιξε η Πρωσία πριν από εκατό χρόνια.

Και περισσότερο από αυτό, επειδή το έργο που περιμένει λύση δεν είναι απλώς πολιτικό. Πίσω από τα λεγόμενα κράτη της Αντάντ υπάρχει μια πολύ μεγαλύτερη δύναμη. Κρατάει στα χέρια της, αόρατη, τα νήματα της παγκόσμιας πολιτικής· στόχος της είναι η παγκόσμια κυριαρχία. Αυτή η δύναμη είναι το υπερεθνικό δανειακό κεφάλαιο. Είναι ιουδαϊκής φύσης, και βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό σε ιουδαϊκά χέρια. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, η Γαλλία και η Αγγλία τώρα είναι μόνο υπηρέτες του. Αν τους δίνει περιθώριο για να καταπιέσουν τον γερμανικό λαό, το κάνει για να τον κάνουν πλήρως υποτελή. Αυτός που επιβάλλει την ειρήνη και που οι διάφορες λεηλατητικές συνδιασκέψεις δεν μπορούν να πετύχουν πλήρως, το φροντίζουν οι εγχώριοι σύμμαχοι του ιουδαϊκού παγκόσμιου δανειακού κεφαλαίου, όπως η κοινοβουλευτική δημοκρατία, ο Τύπος των μεγάλων πόλεων, η τέχνη των μεγάλων πόλεων κ.λπ., των οποίων ο κρυφός ή ανοιχτός υποστηρικτής και εγκέφαλος είναι ο Ιουδαϊσμός, του οποίου τη φύση γνωρίσαμε ήδη σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Η μεγάλη πόλη καταστρέφει φυλετικά τον λαό μας· αυτή είναι τελικά η τρίτη, η πολιτισμική, δηλαδή η πνευματική και διανοητική πλευρά του προβλήματος. Ο λαός μας θα γίνει πραγματικά ελεύθερος μόνο αφού απομακρυνθεί πλήρως από τον ρηχό υλισμό της εποχής μας, ο οποίος έχει κατακλύσει τα πάντα. Ούτε οι μεγάλες πόλεις ούτε οι ισχυρές βιομηχανίες θα εξασφαλίσουν το μέλλον μας, γιατί πίσω τους βρίσκεται ο πιο τρομερός θάνατος, ο φυλετικός θάνατος, η διάλυση των εθνών σε ένα φυλετικό μείγμα ανίκανο για οποιοδήποτε ευγενέστερο συναίσθημα. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι μια επιστροφή στην πηγή κάθε εθνικής δύναμης, στο έδαφος και επομένως σε νέα εδάφη. Αυτό είναι απείρως πιο σημαντικό από το παγκόσμιο εμπόριο κ.λπ. Οι υπερπόντιοι οικισμοί χάνονται. Αντί να τους θρηνήσουμε, θέλουμε να στρέψουμε την προσοχή μας στην Ανατολή, όπου η κατάρρευση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας έχει πλέον ανοίξει την πιθανότητα μιας νέας εγκατάστασης στην Ανατολή για πρώτη φορά μετά από αιώνες.

Τα ερωτήματα που έχουμε θέσει εδώ, φυσικά, δεν θα λυθούν από τους στενόμυαλους ανθρώπους που αυτή τη στιγμή κατευθύνουν το πεπρωμένο της Γερμανίας. Ούτε αυτοί ούτε ο ετοιμοθάνατος κοινοβουλευτισμός είναι ικανοί να το κάνουν αυτό. Μόνο ένα εθνικό κίνημα με στοιχειώδη δύναμη και κρούση μπορεί να τολμήσει να προσεγγίσει την επίλυσή του. Μόνο αυτό μπορεί να οδηγήσει τον λαό μας έξω από τη δυστυχία και τα βάσανα του παρόντος σε ένα καλύτερο μέλλον. Οι ακόλουθοί του πρέπει να αισθάνονται γεμάτοι με πίστη, θάρρος και αυτοπεποίθηση, ότι έχουν επιλεγεί από το πεπρωμένο και γι' αυτό πρέπει να είναι έτοιμοι να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να πραγματοποιήσουν τις φιλοδοξίες τους.

Ένα κίνημα που είναι ικανό να πυροδοτήσει τους οπαδούς του στον ψηλότερο βαθμό, να τους γεμίσει με ενθουσιασμό και ζήλο όπως αυτό που χαρακτήριζε τους πρώτους Χριστιανούς ή τους Μουσουλμάνους, δεν θα ασχοληθεί με μικρά και ασήμαντα μέσα, αλλά θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια, ανανεώνοντας τον λαό μας με γερμανικό πνεύμα από την αρχή· ανατροπή της κυριαρχίας του χρήματος· νέα εδάφη· όχι μια Γερμανική Αυτοκρατορία του Γουλιέλμου, αλλά μια πραγματικά γερμανική, ελεύθερη και κοινωνική

Παν-Γερμανία

αυτός θα πρέπει να είναι ο στόχος τους.

Ένα τέτοιο κίνημα υπάρχει και στις γερμανικές χώρες. Κόκκινα λάβαρα με μαύρους αγκυλωτούς σταυρούς είναι το έμβλημά τους. Μπορεί δικαίως να ισχυριστεί ότι η Μεγάλη Γερμανία είναι στο στρατόπεδό της· είναι το γερμανικό πνεύμα, ο γερμανικός χαρακτήρας, που έχει εξοριστεί εδώ και καιρό από τα γερμανικά εδάφη, που βρίσκει ξανά έκφραση σε αυτό με αρχέγονη δύναμη. Με μια δυνατή γροθιά χτυπά την πύλη του μέλλοντος και απαιτεί την επιβλητική είσοδο.

Το κίνημα για το οποίο μιλάμε είναι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Ενσαρκώνεται από το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του Γερμανικού Λαού. Η γερμανική ομάδα του Ράιχ, κάτω από την ηγεσία του Αδόλφου Χίτλερ, φέρει το όνομα

Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

Τα λάβαρα της καταιγίδας του, είναι ιερή μας πεποίθηση, ότι μια μέρα θα οδηγήσουν τον λαό μας στη νίκη!

Η ανάπτυξη και οι στόχοι του εθνικοσοσιαλιστικού ανανεωτικού κινήματος θα συζητηθούν στα επόμενα κεφάλαια.

Δεύτερο μέρος
Ανάπτυξη και Ντοκουμέντα του εθνικού Σοσιαλισμού

Εισαγωγή

Στο Μόναχο, τη Βιέννη και πολλά άλλα μέρη στην περιοχή των γερμανικών οικισμών κυματίζουν κόκκινα πανό με τον αγκυλωτό σταυρό. Γύρω από αυτά συγκεντρώνεται ένα αποφασισμένο πλήθος, έτοιμο να γράψει ιστορία, σε αντίθεση με την καρικατούρα που αυτοαποκαλείται σήμερα γερμανική ιστορία. Δεν ήταν άθελά του που επέλεξε τον αγκυλωτό σταυρό, αυτό το αρχαίο Άρειο σύμβολο σωτηρίας, σαν σύμβολό του. Με αυτόν τον τρόπο, θέλει να εκφράσει τη δέσμευσή του στην φυλετικά καθαρή εθνικότητα και την ακλόνητη πίστη του στην αναγέννηση της Γερμανίας. Θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε αυτό το κίνημα σαν ένα ακόμη πολιτικό κόμμα όπως οποιοδήποτε άλλο. Αυτοί που συγκεντρώνονται εκεί, για να πάνε μια μέρα στη δουλειά με την ορμητική δύναμη ενός χειμάρρου, είναι κάτι νέο, κάτι μεγαλύτερο. Και η δέσμευσή τους δεν είναι απλώς ένα από τα συνηθισμένα προγράμματα ενός κόμματος.

Αυτό που εμείς ονομάζουμε εθνικοσοσιαλισμό είναι κάτι πολύ περισσότερο. Είναι μια κοσμοθεωρία. Μπορεί να υπάρξει αρκετά καλά χωρίς το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, και πράγματι υπήρξε χωρίς αυτό, όπως έχουν δείξει οι παρατηρήσεις μας μέχρι στιγμής. Αν και εμφανίστηκε στην πιο αγνή του μορφή στον λαό μας, δεν παρέμεινε ποτέ περιορισμένο στα όριά του. Παρόμοια φαινόμενα και κινήματα έχουν προκύψει, και μάλιστα συνεχίζουν να εμφανίζονται και σε άλλους λαούς. Πράγματι, μπορούμε να πούμε ότι μόνο στο έθνος μας ο Μαρξισμός, που είναι ξένος ως προς αυτό στη φύση του – και ο οποίος, παρεμπιπτόντως, δεν είναι καθόλου σοσιαλισμός – μπόρεσε να κερδίσει τις μάζες, ενώ οι σοσιαλιστές άλλων εθνών ήταν και είναι λίγο-πολύ συνεπείς Εθνικοσοσιαλιστές (Μουσολίνι, Βάντερβελντε, κ.λπ.).

Μας κατηγορούν ότι δεν έχουμε ένα δογματικό σύστημα όπως αυτό που διέθετε ο Μαρξισμός. Αυτό όμως είναι απαραίτητο; Αυτό που σφυρηλάτησαν και δημιούργησαν οι πρόγονοί μας, αυτό που δίδαξαν οι Φίχτε, Φρίντριχ Λιστ και Άντολφ Βάγκνερ, δεν ήταν τίποτα άλλο από τον εθνικοσοσιαλισμό. Μπορούμε να το ονομάσουμε και γερμανικό σοσιαλισμό, επειδή οι ιδέες και τα συναισθήματα που ζουν μέσα του δεν συνδέονται με κανένα άλλο λαό τόσο στενά όσο με το δικό μας. Το σύνθημά μας δεν είναι λανθασμένο, γιατί αυτό που άλλοι λαοί αποκαλούν σοσιαλισμό δεν είναι το ίδιο με αυτό που εμείς εννοούμε με αυτόν· είναι περισσότερο μια μίμηση παρά η πραγματικότητα.

Κάθε κίνημα χρειάζεται τον χρόνο του, για το καθένα φτάνει η ιστορική του ώρα. Αν θέλει να είναι αποτελεσματικό, τότε χρειάζεται ένα εργαλείο που να του είναι διαθέσιμο, άνευ όρων, χωρίς επιφυλάξεις! Μια εμπνευσμένη ιδέα από μόνη της δεν είναι αρκετή. Αυτή η ιδέα είναι,

φυσικά, η ουσία, ο πυρήνας. Αλλά χρειάζεται ένα δοχείο. Έτσι, το Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα είναι το εργαλείο του και το δοχείο που γεμίζει.

Πώς προέκυψε ότι η έννοια του εθνικοσοσιαλισμού, πρώτα ασυνείδητα, και στη συνέχεια σαφώς και συνειδητά, βρήκε την ενσάρκωσή της σε αυτό το κίνημα, το οποίο θεωρείται φορέας της θέλησής του; Μια σύντομη ιστορική ανασκόπηση αυτού του θέματος θα πρέπει να μας φανεί διδακτική.

Ανάπτυξη του εθνικού Σοσιαλισμού

Το λίκνο του γερμανικού εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος βρισκόταν στη Σουδητία της πρώην Αυστρίας. Αν και ο Φρίντριχ Νάουμαν και ο Αδόλφος Νταμάσκ επιχείρησαν να ιδρύσουν ένα εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα στο γερμανικό Ράιχ τη δεκαετία του 1890,[69] αυτό συνέβη κυρίως αργότερα και η προσπάθεια δεν προχώρησε ποτέ επειδή έγινε με ακατάλληλα μέσα. Ο αγώνας ενάντια στον ξένο μαρξισμό δεν μπορεί

---

69. Ο Γιουνγκ αναφέρεται στην Εθνικο-σοσιαλιστική Ένωση (Nationalsozialer Verein, NSV), μια οργάνωση που ιδρύθηκε από τον Προτεστάντη πάστορα Φρίντριχ Νάουμαν (1860 – 1919) και δραστηριοποιήθηκε μεταξύ 1896 και 1903. Ο Νάουμαν, όπως πολλοί μέσα στο NSV του, είχε προηγουμένως συνδεθεί με το πρωτο-NS Χριστιανικό Κοινωνικό Κόμμα (Christlich-Sozialen Partei) του αντισημίτη ιεροκήρυκα Άλφρεντ Στέκερ, αλλά είχε εγκαταλείψει το κόμμα του Στέκερ λόγω ανησυχιών ότι το κόμμα ήταν πολύ αντιδραστικό και ο Στέκερ πολύ υπόχρεος στην τάξη των Γιούνκερ. Ένας από τους συνηγέτες του Νάουμαν στο NSV ήταν ο Άντολφ Νταμάσκ δάσκαλος και μαθητής του Χένρυ Τζώρτζ, ο οποίος έγινε γνωστός υποστηρικτής της αγροτικής μεταρρύθμισης. Ο Νταμάσκ ίδρυσε μια Γερμανική Ένωση για την Αγροτική Μεταρρύθμιση (Deutscher Bund für Bodenreform) το 1898, και οι προτάσεις του συζητούνται λεπτομερώς σε όλο το βιβλίο του Γιουνγκ. Οι Εθνικοσοσιαλιστές ήταν πιο κοσμικοί και προοδευτικοί από τους Χριστιανοκοινωνιστές, αναμειγνύοντας μια εθνικιστική αφοσίωση στον Κάιζερ και στον γερμανικό στρατιωτικό επεκτατισμό με μια κοινωνικοοικονομική γραμμή που ήταν δηλωμένα φιλοεργατική (το NSV συγκέντρωσε σημαντικά ποσά για την υποστήριξη των εργατικών απεργιών και υποστήριξε τις σοσιαλδημοκρατικές εκστρατείες κατά της «αντιδραστικής» νομοθεσίας). Έτσι, αντιπροσώπευαν μια πιο φιλελεύθερη, μη-εθνικιστική μορφή Εθνικοσοσιαλισμού από αυτήν που ενσαρκώνουν το DAPÖ, το DNSAP, το NSDAP κ.λπ. Οι Εθνικοσοσιαλιστές αναγνωρίστηκαν σαν ένα συγγενικό κίνημα από τους εθνικιστές Εθνικοσοσιαλιστές, αν και ατελείς, όπως δείχνουν οι παρατηρήσεις του Γιουνγκ. Ο Κόμης Ερνστ Ρέβεντλοου, ένα εξέχον «αριστερός-Ναζί» μέλος του NSDAP, προσφέρει μια πιο θετική αξιολόγηση γι' αυτούς από τον Γιουνγκ στο βιβλίο του Deutscher Sozialismus του 1930: «Περίπου την ίδια εποχή, ο πάστορας Φρίντριχ Νάουμαν ξεκίνησε τις πολιτικές του δραστηριότητες και, υποστηριζόμενος από ένα ασυνήθιστο ταλέντο στην ομιλία, στράφηκε ενάντια στην κυριαρχία του βιομηχανικού καπιταλισμού, ιδιαίτερα ενάντια στους μεγάλους εργοδότες. Με μεγάλη θέρμη και επιδεξιότητα υπερασπίστηκε τους εργάτες, τα συμφέροντά τους και τις επιθυμίες τους, και τη θέση αυτής της τέταρτης τάξης μέσα στο κράτος. Ο Νάουμαν και άλλοι ίδρυσαν στη συνέχεια το "Εθνικό Κοινωνικό Κόμμα". Αυτό το επίτευγμα ήταν αποκλειστικά στα χέρια ακαδημαϊκών, μερικοί από τους οποίους ήταν εξαιρετικής νοημοσύνης. Αυτοί οι ηγέτες αναγνώρισαν σωστά το βάρος και τη σοβαρότητα του κοινωνικού ζητήματος, συμπεριλαμβανομένης της ζωτικής ανάγκης να επιλυθεί σε εθνική βάση. Ο Νάουμαν και οι άνθρωποί του ήθελαν αυτή την επίλυση χωρίς επανάσταση και με τη μοναρχία. Διακήρυξαν την "κοινωνική αυτοκρατορία" σαν στόχο τους, μια συμμαχία που θα συναφθεί απευθείας μεταξύ της αυτοκρατορίας και των εργατών. Μια έννοια που ήταν ουσιαστικά σωστή, από μόνη της, αλλά που θα μπορούσε να διαμορφωθεί μόνο εάν η αυτοκρατορία, αν ο ίδιος ο Κάιζερ έβρισκε τον εαυτό του έτοιμο για αυτόν τον ρόλο και αυτό το έργο, ή θα μπορούσε να αναγκαστεί να το κάνει από κάτω. Ο Νάουμαν ήταν ένας έντιμος, χαρισματικός άνθρωπος, αλλά ο πολιτικός μέσα του ήταν βαριά επιβαρυμένος από τα άλλα μεγάλα ταλέντα του.»

ποτέ να διεξαχθεί από ένα ασαφές κοινωνικό κίνημα, και ίσως ακόμα και διαποτισμένο με ξένα στοιχεία, αλλά μόνο από ένα αυστηρά εθνικό και σοσιαλιστικό κίνημα. Πρέπει να είναι σε θέση να δει ολόκληρη την εικόνα, και κατά μία έννοια πρέπει να είναι επαναστατικό. Αν, από μια σαφή κατανόηση των κινητήριων δυνάμεων της οικονομικής ζωής, απορρίψει την οικονομική επανάσταση και ακολουθήσει το δρόμο της μεταρρύθμισης, δεν πρέπει ποτέ μα ποτέ να απορρίψει ένα πράγμα: την πνευματική – και, όπως έχουν τα πράγματα σήμερα, και την πολιτική επανάσταση. Και υπάρχει ένα πράγμα το οποίο δεν πρέπει να αποφεύγει: ο αγώνας! Αυτό που εννοείται εδώ δεν είναι ένας φτηνός αγώνας που διεξάγεται με τα λόγια, αλλά η αφοσίωση ολόκληρης της προσωπικότητάς κάποιου, δηλαδή της ζωής του, τη στιγμή που η ώρα καλεί.

Το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα αναδύθηκε στις σπαρασσόμενες από τις μάχες περιοχές της Σουδητίας. Γεννημένο από εθνικούς αγώνες, με την πάροδο του χρόνου οι στόχοι του έγιναν ο οικονομικός και σε συνδυασμό με αυτόν, ο πνευματικός αγώνας. Στα τέλη της δεκαετίας του 1880, εμφανίστηκαν πρώτα στη Γερμανική Βοημία και στη συνέχεια στη Μοραβία και τη Σιλεσία, τοπικοί Γερμανικοί εθνικιστικοί σύλλογοι εργατών και τεχνιτών. Αρχικά δεν ήταν ούτε συνδικαλιστικές ούτε πολιτικές στη φύση τους, αλλά ήταν ως επί το πλείστον προστατευτικές ενώσεις που στρεφόταν κατά της πλημμύρας των γερμανικών περιοχών οικισμών από Σλάβους – κυρίως Τσέχους – εργάτες, τους οποίους οι Γερμανοί επιχειρηματίες, διεφθαρμένοι από το μαμωνικό πνεύμα, τους έφερναν λόγω των φτηνών εργατικών χεριών, χωρίς οι Σοσιαλδημοκράτες, στη διεθνή τους εμμονή με την ισότητα και τη δικαιοσύνη, να αντισταθούν σε αυτό. Όπως ήταν αναμενόμενο, το κίνημα βρήκε τον δρόμο του στα χνάρια του Πανγερμανικού Κόμματος που δημιούργησε ο Γκέοργκ Ρίτερ φον Σένερερ και ηγήθηκε ο ίδιος. Οι δυσάρεστες συνθήκες στο πανγερμανικό κίνημα, το οποίο αρχικά προοριζόταν σαν εθνικό κίνημα, οδήγησαν αναπόφευκτα σε μια ιδιαίτερη πολιτική και συνδικαλιστική θέση. Αυτό επιτεύχθηκε το 1904 με την ίδρυση του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος». Στις αρχές του, το λεγόμενο «Πρόγραμμα Τράουτεναου» (Trautenauer Programm), το κόμμα απαιτούσε – όπως κάνει ακόμα και σήμερα το Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα – μερική κοινωνικοποίηση με τη μορφή εθνικοποίησης και κοινοτικοποίησης.[70] Επομένως, δικαίως μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε σοσιαλιστικό. Το κόμμα δεν μπόρεσε να σημειώσει καμία πρόοδο. Η αρχική βάση ενός τέτοιου κινήματος, δηλαδή οι χειρώνακτες εργάτες που ήταν ενωμένοι στην Ένωση Μοραβίας-Τρύμπαυερ, δια-

70. Η «κοινοτικοποίηση» (στα γερμανικά, «Verländerung») είναι μια γερμανοαυστριακή λέξη που χρησιμοποιείται για να περιγράψει τη διαδικασία αποκέντρωσης ορισμένων διοικητικών ή οικονομικών καθηκόντων, μετατοπίζοντάς τα από την ευθύνη της ομοσπονδιακής κυβέρνησης σε αυτήν του κράτους (επαρχίες, κρατίδια κ.λπ.). Το έγγραφο από το οποίο παραθέτει ο Γιουνγκ κάνει αυτή τη διάκριση επειδή οι Σουδήτες και οι Αυστριακοί Εθνικοσοσιαλιστές θεωρούσαν το μελλοντικό Ράιχ ουσιαστικά μια ομοσπονδιακή οντότητα, στην οποία η Αυστρία, η Σουδητία, η Βαυαρία κ.λπ. θα εξακολουθούσαν να έχουν ένα βαθμό αυτοδιοίκησης, τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά.

σκορπίστηκε σε μεγάλο βαθμό μετά την κατάρρευσή της. Οι μορφωμένοι εργάτες, όμως, ήταν ως επί το πλείστον στο πλευρό του Καρλ Χέρμανν Βολφ στο ελεύθερο-γερμανικό, αργότερα γερμανοριζοσπαστικό στρατόπεδο. Μόλις το 1909 τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν προς το καλύτερο.

Το 1912 άρχισε να εξετάζεται σοβαρά η ιδέα της αναθεώρησης και της συμπλήρωσης των αρχών του κόμματος. Στον Γιουνγκ ανατέθηκε το προπαρασκευαστικό έργο. Στη Συνδιάσκεψη του Κόμματος στο Ίγκλαου (σημ. Γίχλαβα) το 1913 οι αρχές επεκτάθηκαν και εμβανθήθηκαν, ακόμη και αν δεν προχώρησαν όσο ήθελε ο εισηγητής, ο οποίος ήδη εκείνη την εποχή υποστήριζε την ένταξη της αγροτικής μεταρρύθμισης και της νομισματικής μεταρρύθμισης (καταπολέμηση της γαιοπροσόδου και των τόκων) στις αρχές του κόμματος. Το 1918 – εν τω μεταξύ δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν Συνέδρια του Κόμματος – αυτό τελικά συνέβη. Ταυτόχρονα, ο πλέον σαφέστερα καθορισμένος σοσιαλιστικός χαρακτήρας του κόμματος αντικατοπτρίστηκε και στην υιοθέτηση του νέου του ονόματος.

Το ξέσπασμα του πολέμου έπληξε το κόμμα ακριβώς τη στιγμή που είχε ξεκινήσει μια ευρεία επέκταση των παραρτημάτων του σε όλη τη Μοραβία και τη Σιλεσία, μια προσπάθεια την οποία ο πόλεμος έθεσε σε στασιμότητα εδώ όπως και αλλού. Αν επέζησε από την κατάρρευση του παλιού αυστριακού κράτους σαν το μόνο γερμανικό εθνικιστικό κόμμα, αυτό δεν οφειλόταν μόνο στο ότι το πρόγραμμά του, με τις τροποποιήσεις που έγιναν τον Μάιο του 1918, το ανέβασε πάνω από το πλαίσιο ενός πολιτικού κόμματος με τη συνηθισμένη έννοια, αλλά και επειδή δεν είχε επιτρέψει ποτέ στον εαυτό του να είναι ο φορέας της εσωτερικής πολιτικής εξουσίας των Αψβούργων, αλλά πάντα επιδίωκε πανγερμανική εθνκή πολιτική. Σε αυτό το πλαίσιο, συνεδρίασε η Συντακτική Εθνοσυνέλευση της Γερμανικής Αυστρίας στις 21 Οκτωβρίου 1918. Μόνο το όνομα που δόθηκε σε αυτό το κράτος αποδεικνύει ότι η πλειοψηφία του γερμανικού πληθυσμού της πρώην Αυστρίας δεν μπορούσε να αποσυνδεθεί από την έννοια του κράτους των Αψβούργων, επειδή μια «Γερμανική Αυστρία» σήμαινε και την ύπαρξη μιας «Τσεχικής Αυστρίας» κ.λπ. Η ιδέα μιας μαυροκίτρινης συνομοσπονδίας κρατών, την οποία υποστήριζε ιδιαίτερα ο σοσιαλδημοκράτης Δρ. Καρλ Ρένερ (αργότερα ο πρώτος καγκελάριος της γερμανικής Αυστρίας) που είχε υποστηρίξει επί δύο δεκαετίες, εξακολουθούσε να στοιχειώνει το μυαλό των ανθρώπων. Αυτό αποδείχθηκε και από τις συνταγματικές δηλώσεις που έκαναν τα κόμματα στη Συντακτική Εθνοσυνέλευση. Οι Σοσιαλδημοκράτες, οι Χριστιανοκοινωνιστές (Κεντρώοι) και οι αστοί εθνικιστές δήλωσαν τη δέσμευσή τους σε μια στενότερη συνταγματική σχέση με τα άλλα έθνη-κράτη που αναδύονταν από την παλιά Αυστρία. Κανένα από αυτά τα «μεγάλα κόμματα», παρά τις μάζες στις οποίες απευθύνονταν, δεν βρήκε το θάρρος να αναλάβει δράση μέσα στη γενική σύγχυση και να επιφέρει στην πραγματικότητα το «Άνσλους» της Αυστρίας με το Γερμα-

νικό Ράιχ. Σε αυτή τη συνάθροιση των νηφάλιων επαγγελματιών πολιτικών οι οποίοι, από απλές σκέψεις και αμφιβολίες, διέπραξαν τη χειρότερη δυνατή πράξη στην πολιτική, ένα ημίμετρο, με μια αξιέπαινη εξαίρεση σχηματίστηκε ένα ενιαίο κόμμα. Ήταν το «μικρό» Εθνικοσοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Μέσω του προέδρου του, βουλευτή Χανς Κνιρς, εξέδωσε την ιστορικά αξιομνημόνευτη διακήρυξη που ζητούσε άμεση προσάρτηση στο Γερμανικό Ράιχ και τη δημιουργία μιας «ελεύθερης, κοινωνικής πανγερμανίας». Αυτή τη διακήρυξη την καταγράφουμε στα «ντοκουμέντα του εθνικοσοσιαλισμού».

Οι λεγόμενοι ρεαλιστές πολιτικοί απέρριψαν την διακήρυξή μας σαν συναισθηματική πολιτική. Αυτό όμως, δεν τους εμπόδισε να μιμηθούν αυτή την συναισθηματική πολιτική στις 15 Νοεμβρίου 1918, υιοθετώντας ομόφωνα το σχέδιο συντάγματος για τη γερμανική Αυστρία, στο οποίο αυτό το κρατίδιο ανακηρύχθηκε μέρος του Γερμανικού Ράιχ. Στο μεταξύ όμως, η κατάσταση είχε διαφοροποιηθεί σημαντικά. Είχαν περάσει πολύτιμες εβδομάδες ανεκμετάλλευτες, δίνοντας στον εχθρό χρόνο να συνέλθει. Έτσι, αυτή η εξήγηση παρέμεινε καθαρά πλατωνική. Στις 21 Οκτωβρίου, θα ακουγόταν σαν μια τυμπανοκρουσία· στις 15 Νοεμβρίου είχε μετατραπεί σε σαμάνι.[71] Είναι απαραίτητο όμως, να δηλώσουμε ότι οι Γερμανοί «ρεαλιστές πολιτικοί» του Ράιχ, όπως οι Σάιντεμαν, Στρέζεμαν, Έρτσμπεργκερ κ.λπ., φέρουν το μερίδιο ευθύνης που τους αναλογεί για αυτή την εξέλιξη των γεγονότων, μέσω της ψυχρής απόρριψης της ιδέας του «Άνσλους».

Με την κατάρρευση, ξεκινά μια νέα φάση στην ιστορία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος. Στο έδαφος της πρώην Αυστρίας, το κίνημα χωρίζεται σε δύο ομάδες, μια ομάδα του Δούναβη και των Άπλεων (Αυστριακή) με το προάστιο της Βιέννης και μια ομάδα των Σουδητών (Τσεχο-Σλοβακική) με τα προάστια του Άουσιγκ και του Τρόπαου. Από τη δεύτερη ομάδα, μετά την παραχώρηση ενός μέρους της Ανατολικής Σιλεσίας στην Πολωνία, δημιουργήθηκε και μια πολωνική στην Πολωνία, της οποίας το προάστιο είναι το Μπιέλσκο.

Το πιο σημαντικό γεγονός στην ιστορία του κινήματος, όμως, είναι η εξάπλωσή του στο Γερμανικό Ράιχ. Χωρίς αυτό, δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει τη σημασία που του δίνουν σήμερα, χωρίς αμφιβολία, κύκλοι φίλων και αντιπάλων. Απλώς σκεφτείτε την απαγόρευση στην Πρωσία, τη Σαξονία, τη Θουριγγία κ.λπ., και τις εκρήξεις θυμού και φόβου στον εβραϊκό Τύπο. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ιδρύθηκε στο Μόναχο ένας σύλλογος εργατών κατόπιν πρότασης του κατασκευαστή εργαλείων Άντον Ντρέξλερ, στόχος του οποίου ήταν η καταπολέμηση της εκμετάλλευσης του πληθυσμού από τις πολεμικές εταιρείες και άλλες μορφές τοκογλυφίας. Μετά την κατάρρευση, συμπεριέλαβε στο πρόγραμμά του και την καταπολέμηση της μαρξιστικής απάτης.

---

71. (Σ.τ.μ) Στον πόλεμο, το σαμάνι ήταν ένα συγκεκριμένο χτύπημα τυμπάνου ή ήχος τρομπέτας, που απευθυνόταν στον εχθρό σαν ένα είδος σινιάλου, για να τον ενημερώσει για κάποια πρόταση που έπρεπε να γίνει στον διοικητή, είτε να συνθηκολογήσουν, να έχουν άδεια να θάψουν τους νεκρούς τους, να κάνουν ανακωχή κ.λπ.

Σύντομα συνειδητοποίησε ότι θα μπορούσε να εκπληρώσει τα καθήκοντά του μόνο αν ήταν οργανωμένο σαν ένα δεμένο κόμμα και επεκτεινόταν πέρα από τα όρια του Μονάχου. Αυτό οδήγησε στην ίδρυση του

Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος.

Σε αυτό εντάχθηκε ο Αδόλφος Χίτλερ, ο φλογερός, σαγηνευτικός ομιλητής. Οι απαιτήσεις που πρόβαλε το κόμμα στις κατευθυντήριες αρχές του ήταν οι ίδιες με εκείνες που διακήρυττε το Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα της πρώην Αυστρίας. Πρέπει να εκπλαγούμε από το γεγονός ότι η η ομάδα του Μονάχου σχηματίστηκε εντελώς ανεπηρέαστη, λαμβάνοντας υπόψη ότι δεν υπήρξε καμία προηγούμενη επαφή. Από τέτοιες «συμπτώσεις» καταλαβαίνουμε ότι η ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού ήταν πρακτικά στον αέρα. Ένα τηλεφώνημα από τους κατοίκους του Μονάχου, το οποίο έγινε σε έναν από τους δικούς μας, μας έφερε σε επαφή μαζί τους.

Επίσης, ανεπηρέαστος από την αυστριακή ομάδα, ο αρχιμηχανικός Άλφρεντ Μπρούνερ είχε δημιουργήσει το «Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα» στο Γερμανικό Ράιχ. Ακόμα και αρχές του ήταν ουσιαστικά οι ίδιες με εκείνες των εθνικοσοσιαλιστών. Τον Αύγουστο του 1920, μια διακυβερνητική διάσκεψη αντιπροσώπων που συγκλήθηκε από τους Βιεννέζους στο Σάλτσμπουργκ είχε σαν αποτέλεσμα την ενοποίηση όλων των ομάδων στο «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του Γερμανικού Λαού». Οι κατευθυντήριες αρχές του, οι οποίες αντιστοιχούν στις κομματικές αρχές του παλιού αυστριακού κόμματος, καταγράφονται στα «Ντοκουμέντα του Εθνικοσοσιαλισμού».

Δεδομένου ότι το «Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα» διαλύθηκε το Νοέμβριο του 1921 και τα απομεινάρια του συγχωνεύθηκαν, εν μέρει άμεσα και εν μέρει μέσω της «Γερμανικής Εργατικής Κοινότητας», μιας από εκείνες τις μονοήμερες οντότητες που ξεφυτρώνουν από το έδαφος σαν τα μανιτάρια σε εποχές αναταραχής, με το «Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα», που είναι σήμερα ο μόνος εκπρόσωπος του εθνικοσοσιαλισμού στο Γερμανικό Ράιχ. Το προάστιο του είναι το Μόναχο, με τον περίφημο και ταυτόχρονα τρομερό Αρχηγό του, τον Αδόλφο Χίτλερ. Με αυτόν και μέσω αυτού, το κίνημα έγινε αυτό που είναι σήμερα, ο τρόμος των πολιτικών, των ωφελούμενων και των κερδοσκόπων από την κατάρρευση και ταυτόχρονα η ελπίδα όλων όσων έχουν τη εθνική συνείδηση.

Η σημερινή του σημασία προήλθε από μια σειρά συναθροίσεων που προσέλκυαν όλο και μεγαλύτερους κύκλους του πληθυσμού. Αρχικά το κίνημα γελοιοποιήθηκε και αγνοήθηκε, αλλά αργότερα αυτές οι συναντήσεις έγιναν αρκετά θυελλώδεις. Σήμερα, δέκα από τις μεγαλύτερες αίθουσες του Μονάχου δεν φτάνουν πλέον για να φιλοξενήσουν τα πλήθη που συρρέουν σε ένα βράδυ. Εν τω μεταξύ, έχει αναπτυχθεί ραγδαία πέρα από τα όρια του Μονάχου και πέρα από

τα σύνορα της Βαυαρίας. Η απαγόρευση των οργανώσεών του στη Θουρίγγια, την Πρωσία, τη Σαξονία κ.λπ., το έχει κάνει ακόμα πιο γνωστό και θα το οδηγήσει στην ανάπτυξή του ακόμη πιο γρήγορα από ό,τι μέχρι τώρα. Οι απαγορεύσεις δεν είναι σε θέση να περιορίσουν ένα λαϊκό κίνημα που έγραψε την αναγέννηση της Γερμανίας στις σημαίες του. Ο Χίτλερ και οι οπαδοί του κατέκτησαν ολόκληρο το Γερμανικό Ράιχ για την ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού και έτσι την έκαναν έτοιμη για την αναγέννηση.

Ντοκουμέντα του εθνικού Σοσιαλισμού

Κατευθυντήριες αρχές του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος του Γερμανικού Λαού

(Εγκρίθηκαν στις διακυβερνητικές συναντήσεις των εκπροσώπων του Σάλτσμπουργκ το 1920 και του Λιντς το 1921)

Το Γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα επιδιώκει την ανύψωση και την απελευθέρωση των εργαζόμενων γερμανικών λαϊκών στρωμάτων από την οικονομική, πολιτική και πνευματική καταπίεση και την πλήρη ισότητα των δικαιωμάτων τους σε όλους τους τομείς της εθνικής και κρατικής ζωής.

Δηλώνει ανεπιφύλακτα ότι ανήκει στην πολιτιστική κοινότητα και στην κοινότητα της μοίρας του γερμανικού λαού και είναι πεπεισμένο ότι μόνο μέσα στα φυσικά όρια της εθνικότητάς του μπορεί το δημιουργικό άτομο να πετύχει την πλήρη αξία της εργασίας και της νοημοσύνης του.

Συνεπώς, απορρίπτει τη συγχώνευση σε πολυεθνική (allvölkischer) βάση σαν αφύσικη. Αντίθετα η βελτίωση των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών είναι εφικτή μόνο μέσω της συνεργασίας όλων των εργαζομένων στο έδαφος της εθνικότητάς τους.

Ούτε η επανάσταση ούτε η ταξική πάλη,[72] αλλά μόνο η στοχευμένη, δημιουργική μεταρρυθμιστική εργασία μπορούν να ξεπεράσουν τις σημερινές αφόρητες συνθήκες στην κοινωνία. Η ιδιωτική ιδιοκτησία από μόνη της δεν είναι επιβλαβής, εφόσον προκύπτει από την έντιμη εργασία κάποιου, υπηρετεί την εργασία και βρίσκεται μέσα στα όρια που δεν βλάπτουν το κοινό καλό. Απορρίπτουμε όμως, όλες τις μορφές μη κερδισμένου εισοδήματος, όπως η γαιοπρόσοδος, οι τόκοι και τα τοκογλυφικά κέρδη που αποσπώνται από την ανάγκη του πλησίον μας. Ενάντια σε αυτά υποστηρίζουμε σθεναρά την αξία της παραγωγικής εργασίας!

---

72. Μετά τη λέξη «επανάσταση» διαγράφονται οι «και ταξική πάλη», (Ψήφισμα της διακυβερνητικής συνάντησης των εκπροσώπων στο Λιντς 1921.)

Η ιδιωτική οικονομία δεν μπορεί ποτέ να εξαλειφθεί εντελώς, ούτε καν με τη βία, αλλά όλες οι μορφές κοινωνικής ιδιοκτησίας θα πρέπει να συνυπάρχουν μαζί της και να επεκτείνονται ολοένα και περισσότερο.

Υποστηρίζουμε ανεπιφύλακτα τη μεταφορά όλων των μεγάλης κλίμακας καπιταλιστικών επιχειρήσεων που αποτελούν ιδιωτικά μονοπώλια στην ιδιοκτησία του κράτους, του κρατιδίου (εθνικά αυτοδιοικούμενα όργανα) ή του δήμου.

Βλέπουμε τις κατευθυντήριες αρχές για τη μελλοντική πρόοδο στη σκόπιμη μετατροπή όλων των άλλων σε συνεταιριστική ιδιοκτησία, αυξάνοντας σταθερά τη συμμετοχή στα κέρδη όλων όσων εργάζονται σε αυτές, είτε σωματικά είτε πνευματικά!

Το εθνικοσοσιαλιστικό εργατικό Κόμμα δεν είναι στενά ταξικό κόμμα, εκπροσωπεί τα συμφέροντα όλων των έντιμων, παραγωγικών εργαζομένων γενικά.[73] Είναι ένα φιλελεύθερο και αυστηρά εθνικό κόμμα και ως εκ τούτου καταπολεμά όλες τις αντιδραστικές τάσεις, όλα τα εκκλησιαστικά, αριστοκρατικά και καπιταλιστικά προνόμια, και κάθε εθνικά ξένη επιρροή, αλλά πάνω απ' όλα καταπολεμά την συντριπτική δύναμη του ιουδαϊκού εμπορικού πνεύματος σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής.

Η επιρροή της εργασίας και των γνώσεων στο κράτος και την κοινωνία είναι ο στόχος μας και η οικονομική και πολιτική ενοποίηση του εργαζόμενου γερμανικού λαού είναι το μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου.

Γι' αυτό απαιτούμε:

1. Ενοποίηση όλων των περιοχών της Ευρώπης που είναι εγκατεστημένοι Γερμανοί σε ένα δημοκρατικό, κοινωνικό Γερμανικό Ράιχ, με την πιο ενεργή προστασία όλων των περιοχών που κατοικούνται από τον λαό μας και κυβερνώνται από ξένους λαούς·

2. Ισότητα και καθολικότητα του δικαιώματος ψήφου σε επαρχίες και δήμους μετά από προηγούμενη εθνική κατοχύρωσή τους· δημιουργία δεύτερων κοινοβουλευτικών σωμάτων με βάση την επαγγελματική εκπροσώπηση·

3. Ηθική ανανέωση του λαού μας και ανάπτυξη της θρησκευτικής του ζωής στο γερμανικό πνεύμα·

4. Προστασία από κάθε παρέμβαση στην άσκηση των κρατικών δικαιωμάτων, ιδίως από την εκμετάλλευση των μισθών και των εργασιακών σχέσεων για τον περιορισμό του προσωπικού δικαιώματος στην αυτοδιάθεση·

---

73. Αντί για «το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα δεν είναι στενά ταξικό κόμμα εκπροσωπεί τα συμφέροντα όλων των έντιμων, παραγωγικών εργαζομένων», αντικαθίσταται με: «το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα είναι το ταξικό κόμμα της παραγωγικής εργασίας». (Ψήφισμα της διακυβερνητικής συνάντησης εκπροσώπων στο Λιντς 1921)

5. Καταπολέμηση κάθε κομματικής κυριαρχίας, ιδίως μέσω της εισαγωγής δημοψηφισμάτων για όλους τους εκτεταμένους νόμους στο Ράιχ, το κρατίδιο και την επαρχία· δημιουργία ενός εθνικού στρατού.

Ψηφίσματα της διακυβερνητικής συνάντησης των εκπροσώπων των Εθνικοσοσιαλιστών της Μεγάλης Γερμανίας στο Λιντς.

(13 και 14 Αυγούστου 1921)

Τα ψηφίσματα του συνεδρίου του Λιντς που αναφέρονται στις υποσημειώσεις στις σελίδες 76 και 77 βασίζονται σε αποφάσεις που ελήφθησαν στη συνδιάσκεψη του Κόμματος της Σουδητίας στο Τρόπαου, 25-27 Σεπτεμβρίου 1920, οι οποίες έχουν ως εξής:

Πρόταση του Μαξ Καργκ:

Η πρόταση «το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα δεν είναι στενά ταξικό κόμμα» να αντικατασταθεί από την πρόταση: «το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα δεσμεύεται στην ταξική άποψη της παραγωγικής εργασίας».

Πρόταση του Ρούντολφ Γιούνγκ: Οι λέξεις «και η ταξική πάλη» πρέπει να διαγραφούν. Ψήφισμα Γιούνγκ:

Στην οικονομική ζωή υπάρχουν μόνο δύο μεγάλες ομάδες, οι οποίες αντιτίθενται η μία στην άλλη – η μία, η οποία εκτελεί παραγωγική εργασία και η άλλη, η οποία λαμβάνει μη δεδουλευμένο εισόδημα. Το Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα δηλώνει «ότι δεσμεύεται από την ταξική άποψη της παραγωγικής εργασίας». Είναι επομένως ένα ταξικό κόμμα. Κατά την άποψή του, όμως, η έννοια της «τάξης» δεν περιλαμβάνει κάποια στενά καθορισμένη επαγγελματική κατηγορία, – όπως μόνο τους φυσικούς και πνευματικούς εργάτες, – αλλά, «εργάτες» είναι, σύμφωνα με την αντίληψή του, όλοι όσοι ζουν από τα κέρδη της δικής τους έντιμης – πνευματικής ή σωματικής – εργασίας, με άλλα λόγια, ολόκληρη η μάζα των οικονομικά ευάλωτων μεταξύ του λαού μας.

Το κόμμα δηλώνει περαιτέρω ότι τάσσεται υπέρ της ταξικής πάλης, στο βαθμό που αυτή νοείται σαν η αντιπαράθεση μεταξύ της παραγωγικής εργασίας και του μη κερδισμένου εισοδήματος. Αυτός ο αγώνας, όμως, δεν πρέπει να αποφασιστεί μέσω κοινωνικής επανάστασης, αλλά μέσω μεταρρυθμίσεων προς όφελος της παραγωγικής εργασίας.

Με βάση αυτές τις σκέψεις, η συνδιάσκεψη του Κόμματος διατάσσει όλη την ηγεσία του Κόμματος να λάβει μέτρα για να διασφαλίσει ότι όλες οι εθνικοσοσιαλιστικές ομάδες θα συμφωνήσουν με αυτή τη θέση και ότι αυτή θα εκφράζεται σαφώς και σταθερά στις «κατευθυντήριες αρχές του εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος του Γερμανικού Λαού».

Συνταγματική Διακήρυξη

του γερμανικού εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, που εκφωνήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1918 στη Συντακτική Εθνοσυνέλευση της Γερμανίας-Αυστρίας στο Λάντχαους της Βιέννης από τον βουλευτή Χανς Κνιρς.

«Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές απορρίπτουμε εξαρχής την ιδέα της ένωσης της Γερμανοαυστρίας με μια συνομοσπονδία των σλαβικών κρατών που προέκυψαν από την παλιά Αυστριακή Αυτοκρατορία. Αντ' αυτού, για το εθνικό, κοινωνικό και πολιτιστικό συμφέρον, απαιτούμε τη συνταγματική ένταξη της Γερμανοαυστρίας στο Γερμανικό Ράιχ σαν ομοσπονδιακό κράτος.

Η ρύθμιση της εξωτερικής πολιτικής και των εμπορικών σχέσεων με τα νεοσύστατα γειτονικά κράτη μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο λαμβάνοντας υπόψη τα συλλογικά συμφέροντα ολόκληρης της Γερμανίας και επομένως, πρέπει να αποτελεί μέλημα όλων των ομοσπονδιακών κρατιδίων που έχουν ενωθεί στο Γερμανικό Ράιχ.

Μόνο σε ένα ενωμένο γερμανικό κράτος μπορούμε εμείς οι Γερμανοί της Όστμαρκ (Αυστρία) να ελπίζουμε στην υλοποίηση εκείνων των αρχών του κρατικού σοσιαλισμού που θα επουλώσουν τις πληγές που προκλήθηκαν από αυτόν τον πόλεμο και οι οποίες θα οδηγήσουν τα 80 εκατομμύρια του λαού μας σε ένα ευτυχισμένο μέλλον εργασίας και δραστηριότητας.

Ζήτω η ελεύθερη, κοινωνική Πανγερμανία!»

Τρίτο μέρος
Στόχοι του εθνικοσοσιαλισμού

Εισαγωγή

Έχουμε προλογίσει τους συλλογισμούς μας με τα πιο σημαντικά ντοκουμέντα του εθνικοσοσιαλισμού. Ο πολιτικός στόχος του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος είναι – όπως ήδη αναφέρθηκε – το εθνικό, ενιαίο γερμανικό κράτος, δηλαδή η Πανγερμανία. Φυσικά, αυτή η Πανγερμανία θα πρέπει να είναι ένα κράτος των Γερμανών, θα πρέπει να είναι ένα ελεύθερο και κοινωνικό κράτος. Θα πρέπει να είναι απαλλαγμένο από όλες τις ξένες επιρροές, είτε προέρχονται από το εσωτερικό είτε εκτός των συνόρων του, και θα πρέπει να είναι κοινωνικό, δηλαδή, διαποτισμένο με ίση αγάπη και ίση δικαιοσύνη για όλα τα παιδιά του. Με αυτούς τους δύο στόχους, ξεπερνάμε τα στενά πλαίσια ενός πολιτικού κόμματος. Ο εθνικοσοσιαλισμός, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, δεν είναι απλώς το πρόγραμμα ενός πολιτικού κόμματος. Αγωνίζεται, καθαρά και απλά, για την αναμόρφωση της ίδιας της ζωής. Οι στόχοι του, επομένως, βρίσκονται στον πολιτικό, πολιτιστικό και οικονομικό τομέα, αλλά όλα αυτά μόνο μέσα στα όρια ορίων του δικού του λαού. Το πώς άλλοι λαοί θέλουν να χτίσουν και να επιπλώσουν τα σπίτια τους δεν μας αφορά, αρκεί να μην μας ενοχλούν στα δικά μας. Δεν έχουμε καμία πρόθεση να τους κυβερνήσουμε ή να τους εκπαιδεύσουμε, αλλά ούτε θέλουμε να τους επιτρέψουμε να μας κάνουν κηρύγματα ή να μας κακολογούν.

Αυτό το οποίο επιδιώκουμε, συνολικά, δεν είναι τίποτα άλλο από αυτό που έθεσαν σαν στόχο ένας Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε, ένας βαρόνος Χάινριχ Φρίντριχ Καρλ φομ Στάιν και ένας Φρίντριχ Λιστ. Μπορεί να συνοψιστεί σε λίγες μόνο λέξεις: είναι η εργατική κοινότητα όλων όσων παράγουν ή – αν προτιμούμε να χρησιμοποιήσουμε τον ομολογουμένως ατελή όρο «εθνική κοινότητα», ο οποίος παρόλα αυτά εξακολουθεί να χρησιμοποιείται ευρέως σήμερα – η συμφιλιωμένη εθνική κοινότητα.

Οι περαιτέρω αναφορές μας στα επόμενα κεφάλαια, στα οποία θα αναλύσουμε τις κατευθυντήριες αρχές μας, θα επιβεβαιώσουν αυτόν τον ισχυρισμό. Τα λόγια μας απευθύνονται σε όλο το λαό, είτε σήμερα είναι φίλοι είτε εχθροί. Αλλά απευθύνονται κυρίως σε εκείνους των οποίων η σκέψη και τα συναισθήματα ευθυγραμμίζονται με τα δικά μας, ή τουλάχιστον είναι ανάλογα με αυτά, δηλαδή σε όλους τους νεοφερμένους στις προσπάθειες ανανέωσης και εδραίωσης, στους συλλόγους νέων, στους γυμναστές,[74] στη φοιτητική νεολαία. Είστε παθιασμένοι, όπως πρέπει

---

74. «Οι γυμναστές» – στα γερμανικά, «die Turner». Όπως και με τις φοιτητικές αδελφότητες, η γυμναστική είχε από καιρό μια ισχυρή πολιτική χροιά στη Γερμανία. Οι ασκήσεις γυμναστικής Turner, οι οποίες είχαν διαδοθεί στις γερμανικές χώρες από τον δημιουργό Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν (1778 – 1852), δεν προορίζονταν μόνο για σκοπούς άσκησης, αλλά και για να εκπαιδεύσουν τους νέους άνδρες στη σωματική δύναμη που θα χρειάζονταν σαν στρατιώτες – και να βοηθήσουν στην ενίσχυση ενός αισθήματος φιλελεύθερης-εθνικής, πανγερμανικής αντίστασης κατά της ναπολεόντειας κατάκτησης. Το

να είναι όλοι όσοι θέλουν να ανέβουν το πετρώδες μονοπάτι μαζί μας, μακριά από τον πεπατημένο δρόμο της συνήθειας και της άνεσης! Στην πρώτη γραμμή των προβληματισμών μας βρίσκεται η δέσμευσή μας στην εθνικότητά μας, γιατί με τη δική μας έννοια της λέξης ο όρος «εθνικός» (national) σημαίνει «εθνικός» (völkisch).

Η Δέσμευσή μας στην Εθνικότητά μας

Αυτό (το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα) δηλώνει ανεπιφύλακτα την υποστήριξή του στην πολιτιστική κοινότητα και στο κοινό πεπρωμένο ολόκληρου του γερμανικού λαού και είναι πεπεισμένο ότι μόνο μέσα στα φυσικά όρια της εθνικότητάς του μπορεί να πετύχει ο δημιουργικός άνθρωπος την πλήρη αξία του έργου του και της πνευματικής του δύναμης.

Επομένως, απορρίπτει τη συγχώνευση σε πολυεθνική βάση σαν αφύσικη...

Αυτές οι λέξεις βρίσκονται στις κατευθυντήριες αρχές μας. Τι σημαίνουν για εμάς; Οι εκπρόσωποι της λεγόμενης αστικής-εθνικιστικής τάσης ισχυρίζονται ότι βασίζονται σε αυτό που αποκαλούν «καθαρό εθνικισμό». Στόχος τους είναι να εκφράσουν την ιδέα ότι, για να μην αμαυρωθεί η εθνικότητά μας, τα επαγγελματικά ή ταξικά ζητήματα δεν πρέπει να συνδέονται με τη δέσμευσή κάποιου σε αυτήν. Ως εκ τούτου, προτιμούν να αποκαλούν τα πολιτικά τους κόμματα «λαϊκά κόμματα» και τονίζουν ότι κάθε εθνοσύντροφος μπορεί να βρει αποδοχή και εκπροσώπηση σε αυτά. Ταυτόχρονα, όμως, τα αναφέρουν και σαν «αστικά», και εδώ βρίσκεται η αντίφαση. Στις μέρες μας, η αστική τάξη σαν έννοια της τάξης είναι εξίσου παράλογη με την εργατική τάξη των Μαρξιστών, ένας όρος που, ουσιαστικά, κατανοούν μόνο ότι περιλαμβάνει τους χειρώνακτες εργάτες, επειδή, όπως θα δούμε, η ταξική διάκριση πρέπει να αξιολογείται διαφορετικά σήμερα από ό,τι πριν από τέσσερις ή πέντε δεκαετίες. Η λέξη όμως «αστική τάξη», παρά την έλλειψη πραγματικής ουσίας, εξακολουθεί να χρησιμοποιείται σήμερα.

κίνημα γυμναστικής (Turnerbewegung) του Γιαν διατήρησε αυτόν τον φιλελεύθερο-εθνικιστικό δεσμό για δεκαετίες. Οι γυμναστικοί σύλλογοι συμμετείχαν στους πολέμους του 1813 – 1815 και στην επανάσταση του 1848, και η γυμναστική απαγορεύτηκε ακόμη και εν μέρει σε ορισμένες περιοχές της Γερμανικής Συνομοσπονδίας από το 1820 – 1842 μετά τη δολοφονία του συγγραφέα Άουγκουστ φον Κότσεμπου από έναν ριζοσπαστικό φοιτητή γυμναστή. Ο εθνικιστικός ιδεαλισμός ορισμένων παρακλαδιών του κινήματος γυμναστικής απέκτησε σταδιακά πιο λαϊκό προσανατολισμό τις επόμενες δεκαετίες, καθώς ο σωματικός ιδεαλισμός της γυμναστικής ταίριαζε απόλυτα με τις λαϊκές αντιλήψεις για την Άρια ομορφιά και τη σωματική αυτοβελτίωση. Οι γυμναστικές και αθλητικές ομάδες μπορούσαν επίσης να χρησιμοποιηθούν από ριζοσπάστες για να καμουφλάρουν τις επαναστατικές τους δραστηριότητες. Η παραστρατιωτική πτέρυγα του DNSAP, για παράδειγμα, ονομαζόταν Volkssport – «Λαϊκό Άθλημα». Το «Volkssport» είχε από την ίδρυσή του παρουσιαστεί σαν ένας γυμναστικός και αθλητικός σύλλογος για τη νεολαία των Σουδητών-Γερμανών, μέρος μιας ανεπιτυχούς προσπάθειας να εκτρέψει τις υποψίες του τσεχοσλοβακικού κράτους. Μετά την απαγόρευση του DNSAP το 1933, η οργάνωση που ανέλαβε τη θέση της σαν ο κύριος πολιτικός εκπρόσωπος των εθνικιστικών φιλοδοξιών των Σουδητών-Γερμανών (το Sudetendeutsche Heimatfront, από το 1935 το Sudetendeutsche Partei) διευθύνθηκε από τον Κόνραντ Χέυδεν, τον ηγέτη του Σουδητικού κινήματος γυμναστικής.

Διότι πίσω της εξακολουθεί να κρύβεται ένα νόημα. Το να είσαι αστός στις μέρες μας σημαίνει να εμμένεις στην επικρατούσα αντίληψη και κατανομή της ιδιοκτησίας. Σημαίνει επίσης, πιο συγκεκριμένα, αυστηρή προσήλωση στο ρωμαϊκό δίκαιο (πάνω απ' όλα στο δίκαιο της γης), στο ιδιωτικό μονοπώλιο επί των φυσικών πόρων και στη δουλεία του τόκου. Από πνευματικής άποψης, σημαίνει προσήλωση στον υλισμό και άρα στο ιουδαϊκό πνεύμα. Γι' αυτό οι οπαδοί αυτής της τάσης αντιπροσωπεύουν όχι μόνο την πλήρη αποκατάσταση της προηγούμενης οικονομικής τάξης, αλλά και, ως επί το πλείστον, την αποκατάσταση της προηγούμενης κρατικής τάξης μαζί με τον ρωμαιο-ιουδαϊκό συγκεντρωτισμό της. Ο καθαρός εθνικισμός αυτού του είδους ενσωματώνει έτσι διάφορες προσμίξεις που θολώνουν σοβαρά την καθαρότητά του.

Ένας δεύτερος τύπος αστών, οι αστοί δημοκράτες, αντιπροσωπεύουν τη δημοκρατία σε μια σαφώς δυτική μορφή, δηλαδή σαν την κυριαρχία των πορτοφολιών. Συνεπώς, υπήρξαν πάντα οι πιο πιστοί υπηρέτες του Ιουδαϊσμού, ο οποίος διψά για παγκόσμια κυριαρχία και είναι πολύ δειλός για να υπερασπιστεί ανοιχτά τις αξιώσεις του και γι' αυτό κρύβεται πίσω από κάθε είδους προστατευτικά τείχη. Στην περίπτωσή μας, η «ελευθερία» είναι αυτή που υψώνεται σαν ασπίδα. Η ουσία όμως αυτής της «ελευθερίας», συνίσταται μόνο στην ελευθερία του Ιουδαϊσμού να μην προσβάλλεται, ενώ κάτω από την προστασία των ασπίδων του διατηρεί για τον εαυτό του την πλήρη ελευθερία ανά πάσα στιγμή να δυσφημεί και να υποτιμά κατά την κρίση του οτιδήποτε δεν του ταιριάζει, καθώς και την ελευθερία να φθείρει και να μολύνει τους λαούς που τον φιλοξενούν τόσο πνευματικά όσο και σωματικά. Οι αστοί δημοκράτες είναι οικονομικοί εκπρόσωποι της Χρυσής Διεθνούς, ηθικά είναι υπέρμαχοι του ιουδαϊκού πνεύματος και πολιτικά είναι οι σημαιοφόροι της αγγλικότητας σε γερμανικό έδαφος.

Οι Σοσιαλδημοκράτες – ή, για να συμπεριλάβουμε όλες τις ομάδες οι Μαρξιστές – αν και αυτοαποκαλούνται πανεθνικοί (διεθνιστές), ταυτόχρονα θέλουν να τονίσουν ότι είναι οι καλύτεροι και, συνολικά, ότι είναι η μόνη ομάδα που είναι πραγματικά λαϊκή. Για να δικαιολογήσουν αυτόν τον ισχυρισμό, λένε ότι όλες οι σκέψεις και οι ενέργειές τους κατευθύνονται προς την οικονομική ευημερία των πλατιών μαζών του πληθυσμού και προς την εξάλειψη αυτού που είναι εχθρικό απέναντί τους, του καπιταλισμού. Αυτός ο ισχυρισμός θα είχε κάποια βάση αν εννοούσαν πραγματικά σοβαρά την ανατροπή του καπιταλισμού. Αλλά δεν μπορεί να τεθεί θέμα γι' αυτό, γιατί ο Μαρξιστής ποτέ, μα ποτέ, δεν μάχεται ενάντια στο δανειακό κεφάλαιο, το οποίο είναι πραγματικά επιβλαβές και βρίσκεται κυρίως σε ιουδαϊκά χέρια. Αντίθετα, οι Μαρξιστές στις διάφορες εκδηλώσεις τους – από τη Δεύτερη Διεθνή (δεξιά), μέχρι τη 2½ Διεθνή (αριστερά) και την Τρίτη Διεθνή της Μόσχας (κομμουνιστική) – αντιπροσωπεύουν τα πιο πιστά στρατεύματα κρούσης και τις ομάδες προστασίας του Ιουδαϊσμού. Οι αστοί δημοκράτες είναι οι αξιωματικοί του, οι Μαρξιστές οι απλοί στρατιώτες.

Ο προαναφερθείς ισχυρισμός δεν είναι πειστικός και από την άποψη

ότι όσοι υποστηρίζουν ακράδαντα ότι προωθούν το ταξικό μίσος σε ολόκληρο το λαό, ενώ εξωτερικά κηρύττουν τον «ειρηνισμό», δηλαδή, μια αγάπη για την ειρήνη που φτάνει σε τέτοιο σημείο που κάποιος είναι πραγματικά πρόθυμος να απαρνηθεί την ελευθερία του γι' αυτήν, δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλούν για εθνικισμό, γιατί εθνικισμός σημαίνει αγάπη για το λαό του. Όποιος όμως αγαπά το λαό του σίγουρα δεν πρέπει να υπερβάλλει συνεχώς για τις αδυναμίες που έχει, ενώ σκόπιμα υποβαθμίζει ή ακόμα και αρνείται τα ελαττώματα όλων των άλλων, όπως έκαναν οι Μαρξιστές από την αρχή. Αλλά ούτε θα πρέπει – και αυτό είναι το κύριο αμάρτημά τους – να θέτουν την απληστία για χρήματα στην πρώτη γραμμή όλων των σκέψεών τους και να αποθαρρύνουν συστηματικά τα καλά ένστικτα των μαζών του λαού. Δεν κατηγορούμε καθόλου τις πλατιές μάζες του λαού μας για αυτό. Είναι καλύτεροι από ό,τι συνήθως υποθέτουν οι Μαρξιστές και οι δεξιοί αντίπαλοί τους. Πάνω απ' όλα, είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες και είναι και ενθουσιώδεις, πράγμα που σημαίνει ότι εξακολουθούν να είναι υγιείς στον πυρήνα τους. Αρκεί πρέπει να ξέρει κανείς πώς να ξυπνήσει αυτά τα καλά ένστικτα. Στις 4 Αυγούστου 1914, και μετά την κατάρρευση της Σουδητίας, κατά τη διάρκεια των δημοψηφισμάτων στην Πρωσία, το Σλέσβιχ, την Καρινθία, την Άνω Σιλεσία, το Τιρόλο και το Σάλτσμπουργκ, φάνηκε ότι το μαρξιστικό-ιουδαϊκό πνεύμα δεν είχε προκαλέσει ακόμη τέτοια καταστροφή στις μάζες όσο θα μπορούσε να φοβάται κανείς, αλλά ότι ήταν μάλλον απλώς ένα ξεκαθάρισμα κάτω από το οποίο ζει το καλό πνεύμα του λαού μας. (Εξαιρώντας, φυσικά, τους μαρξιστές διανοούμενους). Ο μαρξισμός, ωστόσο, είναι κάτι ξένο, κάτι εντελώς ασυμβίβαστο με τον γερμανικό χαρακτήρα. Δεν μπορεί να μας προσφέρει το εύφορο έδαφος που απαιτείται για μια ολόψυχη δέσμευση στην εθνική μας υπόσταση.

Το ίδιο ισχύει και για τον κληρικαλισμό ή τον ουλτραμοντανισμό, που τα τελευταία χρόνια εμφανίζονται συνήθως με το πρόσχημα του Χριστιανικού Σοσιαλισμού. Ο Χριστιανικός Σοσιαλισμός προσποιείται ότι δεν επιθυμεί τίποτα περισσότερο από το να αναδιαρθρώσει τη ζωή σύμφωνα με τις χριστιανικές αρχές. Οι μάζες που αποτελούν τους οπαδούς του σίγουρα το πιστεύουν αυτό, καθώς καταβάλλουν μια ειλικρινή προσπάθεια για να υπηρετήσουν το λαό όσο καλύτερα μπορούν. Αλλά τα πράγματα εδώ είναι ακριβώς τα ίδια όπως και με τον Μαρξισμό: αυτό που λέγεται δεν είναι αυτό που πραγματικά επιδιώκεται στην πραγματικότητα, και αυτό που πραγματικά επιδιώκεται αποκρύπτεται με σύνεση. Ο κληρικαλισμός έχει θέσει σαν στόχο την αποκατάσταση της κυριαρχίας της Ισπανο-Ρωμαϊκής Παπικής Εκκλησίας. Λαμβάνει τις μυστικές εντολές του από μια δύναμη που βρίσκεται έξω από το λαό μας και μάλιστα, μια δύναμη που – όπως μας διδάσκει η ιστορία μας – ήταν συχνά εχθρική προς αυτό. Ακόμα κι αν, όπως ο Μαρξισμός, δεν είναι πάντα σε θέση να παρασύρει τις μάζες σε ανοιχτή προδοσία εναντίον του δικού τους λαού, εξακολουθεί να τις δεσμεύει και να τις αποδυναμώνει αρκετά συχνά.

Εκτός από αυτά τα καθαρά πολιτικά κινήματα, υπάρχουν και άλλα που δεν είναι λιγότερο επικίνδυνα, όπως, για παράδειγμα, οι Ελευθεροτέκτονες. Πίσω από το πρόσχημα της εξυπηρέτησης καθαρά ανθρωπιστικών ιδανικών, κρύβουν την επιδίωξη της παγκόσμιας κυριαρχίας από τον Ιουδαϊσμό.[75]

Συνοψίζοντας εν συντομία όσα έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα, θα διαπιστώσουμε τα εξής:

Όλες οι προσπάθειες πολιτικής, πολιτιστικής ή οικονομικής φύσης που βασίζονται σε υποτιθέμενα ιδανικά της ανθρωπότητας ή που εξαρτούν τη θέση τους σχετικά με την εθνική ταυτότητα από οποιουσδήποτε όρους και προϋποθέσεις, δεν μπορούν να θεωρηθούν από εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές σαν σαφής δέσμευση στην εθνική ταυτότητα. Δηλώνουμε την αφοσίωσή μας «ανεπιφύλακτα», δηλαδή, χωρίς περιορισμούς ή επιφυλάξεις, στον λαό μας, ο οποίος αποτελεί για εμάς μια κοινότητα πολιτισμού και πεπρωμένου. Το αν θα επιλέξει αυτή ή εκείνη τη μορφή διακυβέρνησης, αυτό ή εκείνο το οικονομικό σύνταγμα, δεν έχει καμία σημασία για εμάς. Στα μάτια μας, είναι πραγματικά ο καλύτερος, επειδή είναι ένας λαός δημιουργών, δηλαδή, ένας λαός που έχει δημιουργικό ταλέντο και που ως εκ τούτου είναι πολύπλευρος σε όλες τις δραστηριότητές του. Παρόλο που το άτομο μπορεί να δημιουργήσει μόνο σε συνεργασία με άλλους, παρόλο που είμαστε – για να χρησιμοποιήσουμε μια κοινοτοπία – μέλη της λέσχης, εξακολουθεί να είναι δύσκολο να μας φέρει όλους μαζί κάτω από μια στέγη. Η ενότητα είναι δύσκολη για εμάς, δηλαδή δεν είμαστε λαός αγέλης. Αυτό μπορεί να είναι λυπηρό κατά καιρούς, αλλά εξακολουθεί να είναι η πιο αγνή, δημιουργική γερμανική κληρονομιά που δεν πρέπει να καταστραφεί, επειδή μας επιτρέπει να παράγουμε τα υψηλότερα επιτεύγματα.

Αυτό το χαρακτηριστικό μας διαφοροποιεί από τα άλλα έθνη και δεν πρέπει να προσπαθούμε να τα μιμηθούμε και να τα κατανοήσουμε. Δεν θα διεισδύσουμε ποτέ στον πνευματικό και διανοητικό τους κόσμο, ούτε και αυτά ποτέ δεν θα διεισδύσουν στον δικό μας. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι η εθνικότητα είναι αυτή που ορίζει τα φυσικά όρια των ικανοτήτων μας και γι' αυτόν τον λόγο απορρίπτουμε τον διεθνισμό (κοσμοπολιτισμό, παγκόσμιο εθνικισμό), ανεξάρτητα από τα κίνητρά του ή τη μορφή που μπορεί να λάβει. Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να συζητηθεί και το ιουδαϊκό ζήτημα. Όλες οι φιλοδοξίες των παγκόσμιων πολιτών βρίσκουν έναν ένθερμο υποστηρικτή στον Ιουδαίο. Σαν μέλος ενός νομαδικού λαού, είναι γεννημένος διεθνιστής, νιώθει άνετα σε όλες τις σέλες, αν και ποτέ δεν μπόρεσε πραγματικά να ιππεύσει. Οι χαρές και οι λύπες μας, οι πόθοι μας, οι ελπίδες και οι παροτρύνσεις μας θα παραμείνουν για πάντα ένα μυστήριο γι' αυτόν, αναγκάζοντάς τον να χαμογελάει ήσυχα, αν όχι να χλευάζει ανοιχτά. Κάθε προσπάθεια που κάνει να διεισδύσει

---

75. «Οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν πρέπει να είναι Ελευθεροτέκτονες». (Ψήφισμα του Συνεδρίου του Κόμματος του Γκάμπλονζ, 1922).

στις σκέψεις και τα συναισθήματά μας είναι ανεπιτυχής. Η χώρα των θαυμάτων μας παραμένει κλειστή γι' αυτόν· το αίμα είναι ένα ιδιαίτερο υγρό! Γι' αυτό, όλες οι προσπάθειες των Γερμανών να γερμανοποιήσουν τους Ιουδαίους είναι καταδικασμένες σε αποτυχία εξαρχής. Είναι όνειρα και ούτε καν όμορφα, γιατί πίσω τους κρύβεται η φρικτή πραγματικότητα ότι όλοι οι Γερμανοί θα γίνουν Ιουδαίοι πριν έστω και ένας Ιουδαίος γίνει Γερμανός. Γι' αυτό στο κατώφλι της γερμανικής εθνικής συνείδησης, βρίσκεται ένας σαφής διαχωρισμός από το ιουδαϊκό αίμα και το ιουδαϊκό πνεύμα.

Η Έννοια της Ελευθερίας και της Αμυντικής Ετοιμότητας

«Αυτό (το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα) είναι ένα φιλελεύθερο και αυστηρά εθνικό κόμμα και ως εκ τούτου καταπολεμά όλες τις αντιδραστικές τάσεις, όλα τα εκκλησιαστικά, αριστοκρατικά και καπιταλιστικά προνόμια, και κάθε φυλετικά ξένη επιρροή, αλλά πάνω απ' όλα καταπολεμά την συντριπτική δύναμη του ιουδαϊκού εμπορικού πνεύματος σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής».

Επιπλέον: «4. Προστασία από οποιαδήποτε παρέμβαση στην άσκηση των κρατικών δικαιωμάτων, ιδίως από την εκμετάλλευση των μισθών και των εργασιακών σχέσεων για τον περιορισμό του προσωπικού δικαιώματος στην αυτοδιάθεση·

5. Καταπολέμηση κάθε κομματικής κυριαρχίας, ιδίως μέσω της εισαγωγής δημοψηφισμάτων για όλους τους εκτεταμένους νόμους στο Ράιχ, το κρατίδιο και την επαρχία· δημιουργία ενός εθνικού στρατού.»

«Η ελευθερία, είναι αυτό που αγαπώ, αυτό που γεμίζει την καρδιά μου», τραγουδούσε ο ποιητής.[76] Με αυτά τα λόγια, δεν είχε καμία πρόθεση να επαινέσει τους «νόμους για την προστασία της Δημοκρατίας», τη φίμωση του Τύπου, την καταστολή κάθε ανεξάρτητης γνώμης και άλλα επιτεύγματα της σύγχρονης δημοκρατίας. Δεν μπορούσε να καταλάβει ότι υποτιθέμενοι επαναστάτες Σοσιαλδημοκράτες ή ακόμη και οι κομμουνιστές θα κατήγγειλαν τους δικούς τους εθνοσυντρόφους σε εκπροσώπους εχθρικών κρατών. Ο δειλός φόβος και ο σκυλίσιος ραγιαδισμός τόσων πολλών Γερμανών σήμερα θα παρέμεναν για πάντα ακατανόητες γι' αυτόν, και τελικά οι χιλιάδες φωνές που φωνάζουν «Ποτέ ξανά πόλεμος» θα παρέμεναν ακατανόητες, που δεδομένης της κατάστασης, δεν εκφράζει τίποτα άλλο από την επιθυμία για διαρκή σκλαβιά, γιατί η ελευθερία και η ικανότητα υπεράσπισης είναι το ίδιο πράγμα για τον ποιητή.

---

76. Από το ποίημα του 1814 «Η ελευθερία που θέλω» (Freiheit die Ich Meine), του Μαξ φον Σένκεντορφ. Ο φον Σένκεντορφ ήταν ένας πατριωτικός ποιητής του οποίου τα έργα ήταν εμπνευσμένα από τους Πολέμους της Απελευθέρωσης του 1813 – 1815, στους οποίους είχε συμμετάσχει. Αυτό το ποίημα έγινε μια δημοφιλής λαϊκή μελωδία και η επίκληση της ελευθερίας και του γερμανικού πατριωτισμού το είδε να υιοθετείται από διάφορα κινήματα σε όλο το πολιτικό φάσμα. Για παράδειγμα, τόσο οι Σοσιαλδημοκράτες όσο και οι Εθνικοσοσιαλιστές το συμπεριέλαβαν στα τραγούδια του κόμματός τους.

Φυσικά, οι σημερινοί Γερμανοί δημοκράτες δεν θέλουν να μάθουν τίποτα για αυτή τη σύνδεση. Ο «ειρηνισμός» είναι είδωλο γι' αυτούς και ζητιανεύουν σε κάθε πόρτα στην Ευρώπη, έτοιμοι να θυσιάσουν την τιμή και την αξιοπρέπεια του λαού τους για την επίφαση εξουσίας που τους έχει απομείνει. Και επειδή δεν ένιωσαν ποτέ ούτε μια ανάσα πραγματικής ελευθερίας, τη δανείζονται από το εξωτερικό· άλλοι από την Αγγλία, άλλοι από τη Γαλλία. Ας ρίξουμε μια ματιά σε αυτή την δανεική ελευθερία.

Η ελευθερία του Άγγλου πολίτη σε θέματα δημόσιας ζωής είναι φυσικό συμπλήρωμα του πνεύματος των Βίκινγκ που ζει και εργάζεται μέσα του. Το σήμα κατατεθέν του είναι η ελεύθερη πάλη ενός ανθρώπου εναντίον ενός άλλου, που καταλήγει στη νίκη του ισχυρότερου. Αυτό ονομάζουμε φιλελευθερισμό και οδηγεί σταθερά στη διάλυση του κράτους. Στη θέση του αναδύεται η κοινωνία των ιδιωτών. Πολλοί Γερμανοί απορρίπτουν πλέον τον οικονομικό φιλελευθερισμό· παραδόξως, οι ίδιοι άνθρωποι είναι ενθουσιώδεις με τον πολιτικό φιλελευθερισμό, παρόλο που τα δύο λογικά ταιριάζουν.

Αλλά ακόμη και αυτή η πολυδιαφημισμένη αγγλική ελευθερία δεν είναι σε καμία περίπτωση τόσο ανέγγιχτη όσο θέλουν να μας κάνουν να πιστεύουμε κάποιοι. Αν και επεκτείνεται σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής, συνοδεύεται ένα είδος εσωτερικής νωθρότητας, μια εσωτερική δουλεία που για εμάς τους Γερμανούς θα ήταν απλώς αφόρητη. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, την μάλλον γελοία διαστρεβλωμένη τήρηση της Κυριακής, η οποία δεν προκύπτει από κανένα εσωτερικό συναίσθημα. Στα γραπτά του Όσβαλντ Σπένγκλερ (από το έργο του «Πρωσσισμός και Σοσιαλισμός») βρίσκουμε το ακόλουθο αξιοσημείωτο απόσπασμα για την αγγλική ελευθερία, αυτή την εμμονή του Γερμανού δημοκράτη: «Ο Άγγλος πληρώνει για την πρακτική του ελευθερία με την απώλεια του άλλου είδους ελευθερίας: είναι εσωτερικά σκλάβος, είτε σαν πουριτανός, είτε σαν εθνικιστής και αισθησιακός, είτε σαν υλιστής. Εδώ και δύο αιώνες είναι ο εφευρέτης όλων των φιλοσοφιών που καταργούν την εσωτερική ανεξαρτησία, με πιο πρόσφατο τον Δαρβινισμό, ο οποίος εξαρτά ολόκληρη την ψυχική κατάσταση του ανθρώπου αιτιωδώς από τις υλικές δυνάμεις και ο οποίος, μέσω της ιδιαίτερα επιδέξιας μορφής που διαδίδουν ο Μπύχνερ και ο Χέκελ,[77] έχει γίνει η κοσμοθεωρία του Γερμανού μικροαστού». Συνεχίζει λέγοντας: «Για αυτόν (τον Άγγλο) υπάρχει ιδιωτική δράση, αλλά όχι ιδιωτική σκέψη. Η ζωή του διέπεται από μια ομοιόμορφη, θεολογικά προσανατολισμένη φιλοσοφία με μικρό πραγματικό περιεχόμενο, τόσο μοντέρνα όσο μια ρεντικαντίλα και γάντια. Αν υπάρχει πουθενά ο όρος «ένστικτο αγέλης» είναι κατάλληλος εδώ.»

---

77. Ο Ερνστ Χέκελ (1834 – 1919) και ο Λούντβιχ Μπύχνερ (1824 – 1899) ήταν επιστήμονες και φιλόσοφοι που έκαναν πολλά για να υποστηρίξουν και να διαδώσουν τις θεωρίες του Δαρβίνου στη Γερμανία. Ο Χέκελ, του οποίου η εξειδίκευση ήταν στη ζωολογία, προώθησε μια μορφή Λαμαρκιανού Δαρβινισμού και το έργο του συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη της θεωρίας της εξέλιξης. Ο Μπύχνερ υποστήριξε τη δαρβινιστική θεωρία σαν μέρος της ευρύτερης πεποίθησής του σε μια υλιστική άποψη για τον κόσμο και τη φύση.

Η εξωτερική ελευθερία, η εσωτερική δουλεία είναι – σε αυτό συμφωνούμε απόλυτα με τον Σπένγκλερ – το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό του Άγγλου.

Τι εννοεί ο Γάλλος με τον όρο ελευθερία; Το ιδανικό του για την ελευθερία είναι η αναρχία. Απόδειξη γι' αυτό μπορεί να φανεί στην απροθυμία του απέναντι σε οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης. Στη Γαλλία, για παράδειγμα, η ιδέα των συνδικάτων δεν απέκτησε ποτέ ιδιαίτερη εδραίωση. Ο Γάλλος μισεί την επίπονη εργασία, προτιμώντας αντ' αυτού τις μεγάλες χειρονομίες. Ταλαντεύεται πέρα-δώθε μεταξύ των πόλων της αναρχίας και του δεσποτισμού – δηλαδή, μεταξύ της πλήρους αταξίας και της απόλυτης καταπίεσης. Μπορούμε να βρούμε το ακόλουθο σχετικό απόσπασμα σχετικά με αυτό στον Σπένγκλερ: «Το γαλλικό ένστικτο είναι ότι η εξουσία δεν πρέπει να ανήκει σε κανέναν. Δεν πρέπει να υπάρχει υποταγή και επομένως καμία τάξη. Επίσης, κανένα κράτος, στην πραγματικότητα, τίποτα απολύτως. Αντίθετα, πρέπει να υπάρχει ισότητα για όλους, ο ιδανικός αναρχισμός, η πρακτική του οποίου επιβεβαιώνεται περιοδικά (το 1799, το 1851, το 1871 και το 1918) μέσω του δεσποτισμού των στρατηγών και των προέδρων». Εξετάζοντας τις βαθύτερες αιτίες αυτής της κατάστασης, κατά την άποψή μας, αυτές έγκεινται στο γεγονός ότι οι Γάλλοι είναι ένας νόθος λαός που έχασε τα καλύτερα γερμανικά φυλετικά στοιχεία του κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Επανάστασης.[78] Επομένως είναι καταδικασμένος να πεθάνει, παρά όλα τα σημερινά φαινόμενα που θα μπορούσαν να υποδηλώνουν το αντίθετο. Το τσεχικό νεο-χουσιτικό κίνημα είναι, παρεμπιπτόντως, στενά συνδεδεμένο στην ουσία του με αυτό των Γάλλων.

Ποια είναι λοιπόν η ουσία της γερμανικής έννοιας της ελευθερίας; Το γεγονός ότι κάτι τέτοιο υπάρχει δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αν και οι φυλετικές διαφορές και οι διαφορετικές ιστορικές εξελίξεις δεν καθιστούν την εικόνα εντελώς ομοιόμορφη. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός είναι ότι η αστική τάξη των μεσαιωνικών πόλεων ήξερε πώς να διατηρήσει την ελευθερία της ακόμη και χωρίς τη σύγχρονη δημοκρατία. Δεν γνώριζε ούτε τον Βυζαντινισμό ούτε την ακολασία του σήμερα. Και οι Φριζιακοί, οι Ελβετοί και οι Ολλανδοί, οι Τυρολέζοι και οι Πρώσοι πριν από εκατό χρόνια δεν χρειάζονταν τους δημοκράτες του Βερολίνου, χάρη στον Ιούδα και την Αντάντ, για να νιώσουν τι σημαίνει ελευθερία. Οι γενναίοι Καρινθιανοί και Σιλεσιανοί πολέμησαν γι' αυτήν μόλις πρόσφατα. Και οι δύο τους, ατιμάστηκαν· οι πρώτοι από τους Βιεννέζους και οι άλλοι από τους Βερολινέζους κατόχους διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της δημοκρατίας, οι οποίοι φαντάζονται ότι στο εσωτερικό υπάρχει ένα ιδιαίτερο είδος ελευθερίας, ενώ ταυτόχρονα στο εξωτερικό κουνούν την ουρά τους. Ο Γερμανός πολίτης του Μεσαίωνα μας διδάσκει διαφορετικά: εσωτερική ολοκλήρωση, διατήρηση όλων των

78. Ο όρος «Η Μεγάλη Επανάσταση» («der Großen Revolution») χρησιμοποιείται στα γερμανικά για να αναφερθεί στη Γαλλική Επανάσταση.

δικαιωμάτων με κάθε κόστος, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας της ζωής προς το εξωτερικό. Αυτή είναι η αληθινή γερμανική ελευθερία. Έζησε και στην Πρωσία, η οποία, υπό τους Στάιν, Γιορκ, Μπλύχερ, Σάρνχορστ και Γκνάιζεναου, ξεκίνησε τον Πόλεμο της Απελευθέρωσης εναντίον του Ναπολέοντα. Μπορούμε για άλλη μια φορά να επικαλεστούμε τον Σπένγκλερ και να πούμε μαζί του: «Το γερμανικό, ή ακριβέστερα, το πρωσικό, ένστικτο ήταν: η εξουσία ανήκει στο σύνολο. Το άτομο το υπηρετεί. Το σύνολο είναι κυρίαρχο. Ο βασιλιάς είναι μόνο ο πρώτος υπηρέτης του κράτους του (για να παραθέσω τον Φρειδερίκο τον Μέγα). Σε όλους έχει ανατεθεί η θέση του. Δέχεται τις εντολές του και αυτές υπακούονται».

Αυτό το πρωσικό ένστικτο είναι, όπως εξηγεί στη συνέχεια ο Σπένγκλερ, αντιεπαναστατικό. Εκεί έγκειται η δύναμή του, όταν στην κεφαλή του κράτους υπάρχουν προσωπικότητες του ίδιου βαθμού με τον Φρειδερίκο τον Μέγα ή τον Γουλιέλμο Α', με έναν Μπίσμαρκ ή έναν Μόλτκε να κάνει τις εντολές τους – αλλά αυτό μπορεί να είναι και μια αδυναμία όταν – όπως συνέβη στον Μεγάλο Πόλεμο – ο πρώτος υπηρέτης του κράτους, ο Βασιλιάς, είναι ένας μπερδεμένος ρομαντικός στον οποίο ο Χίντενμπουργκ και ο Λούντεντορφ πρέπει να υπακούσουν σύμφωνα με το πρωσικό τους αίσθημα. Στη Γαλλία, ο επιτυχημένος στρατηγός θα είχε εκθρονίσει τον ανίκανο Βασιλιά. Στην Πρωσική Γερμανία, αυτός και το σύνολο έπρεπε να χαθούν μαζί.

Είναι αναμφισβήτητο ότι κάτι σπουδαίο βρίσκεται στον Πρωσισμό, αλλά και στην αντίληψή του για την ελευθερία. Οι αυστηροί εξωτερικοί περιορισμοί κατευθύνουν τους ανθρώπους αποκλειστικά προς την επίτευξη της εσωτερικής ελευθερίας. Έτσι, παράγει ένα άτομο που αποφεύγει όλα τα εξωτερικά χαρακτηριστικά, ένα άτομο με βαθιά ριζωμένη πίστη και ένα ιδιαίτερα ανεπτυγμένο αίσθημα καθήκοντος. Το Τευτονικό Τάγμα βρήκε τη συνέχισή του στον Πρώσο πολιτικό, στρατηγό, αξιωματικό και δημόσιο υπάλληλο, αλλά και στον εργάτη και τον αγρότη. Αν θέλουμε να κάνουμε μια ιστορική σύγκριση, τότε βρίσκουμε στην Πρωσία του Χοεντσόλερν χαρακτηριστικά παρόμοια με εκείνα της αρχαίας Ρώμης όταν ήταν ακόμα δημοκρατία. Όπως ακριβώς συνέβη εκεί, έτσι και εδώ έπρεπε να συμβεί η υπέρβαση και τελικά η εξάντληση. Η αυστηρή αίσθηση του καθήκοντος που βασίζεται στην υποταγή διατρέχει τον κίνδυνο να οδηγήσει τελικά σε έναν καθαρά εξωτερικό συγκεντρωτισμό και φορμαλισμό. Αυτό συνέβη στην Πρωσία τις τελευταίες δεκαετίες. Δυστυχώς, πριν προλάβει να προσαρμοστεί στην αλλαγή στον τρόπο ζωής της που απαιτούσε η ένωσή της με τον γερμανικό Νότο, έπρεπε να διακινδυνεύσει την ένοπλη σύγκρουση στην οποία ηττήθηκε. Και με αυτό η παλιά Πρωσία πέθανε. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό. Έτσι, βρισκόμαστε τώρα σε ένα νέο σημείο καμπής και πρέπει να διαμορφώσουμε εκ νέου τη γερμανική αντίληψη για την ελευθερία.

Πώς θα το πετύχουμε αυτό; Λοιπόν, επιδιώκουμε να κρατηθούμε γερά στο πρωσικό πνεύμα, σε ό,τι είναι σπουδαίο και ευγενές σε αυτό:

ένα αίσθημα καθήκοντος που ανυψώνεται στο σημείο της ύψιστης ανιδιοτέλειας, ακόμη και σε επίπεδο αυτοθυσίας, και μια ανάμνηση ότι το παλιό πρωσικό απόφθεγμα ήταν: «Καλύτερα να είσαι νεκρός παρά σκλάβος!» Αλλά θέλουμε να αφήσουμε στην άκρη τον φορμαλισμό και τον συγκεντρωτισμό. Χάθηκαν μαζί με την παλιά Πρωσία των Χοεντσόλερν. Στη θέση τους έρχεται αυτό που είναι καλό στον γερμανικό νότο, η πιο απεριόριστη δημιουργική του ποικιλομορφία.

Στην πολιτική ζωή, αυτή η ποιότητα πρέπει να εκδηλώνεται σε μια εκτεταμένη μορφή αυτοδιοίκησης, όπως υποστήριζε ο μη Πρώσος Βαρώνος Φράιχερ φομ Στάιν κατά τη διάρκεια των Ναπολεόντειων Πολέμων. Πολιτικά, όμως, οι προσπάθειές μας πρέπει να στρέφονται όχι μόνο ενάντια στον κρατικό συγκεντρωτισμό, αλλά και ενάντια στον συγκεντρωτικό καταναγκασμό που είναι εμφανής στα μεγάλα κόμματα, τα οποία όλα επιδιώκουν την κομματική κυριαρχία. Αλλά είμαστε και αντίθετοι στην άσκηση πίεσης μέσα στην οικονομική ζωή, είτε αυτός ο καταναγκασμός της συνείδησης διαπράττεται από έναν εργοδότη είτε από μια ομάδα εργαζομένων. Θα επιστρέψουμε σε αυτά τα θέματα λίγο αργότερα. Προς το παρόν, επιτρέψτε μου να πω απλώς ότι θεωρούμε την εσωτερική μας ελευθερία, την ελευθερία της συνείδησής μας, σαν το πιο πολύτιμο πράγμα από όλα. Το επόμενο κεφάλαιο θα αφιερωθεί επομένως σε αυτήν. Αποτελεί το θεμέλιο της διακυβέρνησης.

Μόλις αποκτήσουμε ελευθερία στην πολιτική ζωή και θέσουμε το γερμανικό κράτος πάνω στα θεμέλια που ταιριάζουν καλύτερα στο λαό μας, επειδή είναι σύμφωνα με τις εσώτερες πεποιθήσεις του λαού, τότε δεν είναι μακριά η ώρα που η ξένη κυριαρχία κάθε είδους θα αποβληθεί. Εάν ο σχηματισμός ενός ακόμη εθνικού στρατού αποδειχθεί στη συνέχεια αδύνατος για εμάς, τότε το έργο θα ανατεθεί στους γυμναστικούς συλλόγους σύμφωνα με το πνεύμα του Γιαν,[79] ενός ανθρώπου που αγωνίστηκε ενάντια σε κάθε φυλετικά ξένη επιρροή και για τον οποίο το να είναι Γερμανός σήμαινε επίσης ότι είναι ελεύθερος και, ως εκ τούτου, ικανός και για αυτοάμυνα. Η προϋπόθεση, φυσικά, είναι και θα είναι πάντα ότι ο πυρήνας του μελλοντικού γερμανικού κράτους, του Γερμανικού Ράιχ, είναι πρωτίστως τέτοιος ώστε να ασκεί μια ακαταμάχητη έλξη ακόμη και προς εκείνα τα τμήματα του λαού μας που μαραζώνουν κάτω από ξένη κυριαρχία. Ένα κράτος στο οποίο ο Καρλ Σέβερινγκ, ο Έριχ Ζέιγκνερ και οι σύντροφοί τους μπορούν να συνεχίζουν την κακομεταχείριση ανενόχλητοι δεν ασκεί, φυσικά, τέτοια έλξη.

---

79. Ο Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν ήταν ο ιδρυτής του κινήματος γυμναστικής (Turnerbewegung), του πιο δημοφιλούς γερμανικού κινήματος γυμναστικής. Ο Γιούνγκ εδώ αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Γιαν, του οποίου οι γυμναστικοί σύλλογοι λειτουργούσαν και σαν φιλελεύθεροι-εθνικιστικοί πολιτικοί σύλλογοι, ήταν υπέρμαχος της δημιουργίας ενός εθνικού στρατού, ενός στρατού με πιο «δημοκρατική» βάση και ένα θεμέλιο βασισμένο στη μαζική στρατολόγηση και όχι σε έναν πυρήνα μόνιμου στρατού. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης του 1848, πολλοί από τους οπαδούς του Γιαν στστο κίνημα γυμναστικής ήταν ενθουσιώδεις επαναστάτες και μετέτρεψαν τους γυμναστικούς συλλόγους τους σε ένοπλες, λαϊκές ομάδες πολιτοφυλακής για τους σκοπούς της τοπικής άμυνας και της διατήρησης του νόμου και της τάξης. Ακόμα και μετά την αποτυχία της επανάστασης του 1848, πολλοί στους συλλόγους γυμναστικής πίστευαν ότι οι στρατιωτικοποιημένοι αθλητικοί και γυμναστικοί σύλλογοι θα έπρεπε να αποτελέσουν τη βάση για έναν πιο αποκεντρωμένο, δημοκρατικό εθνικό γερμανικό στρατό.

Το κράτος των Γερμανών δεν πρέπει να είναι ιουδαϊκό κράτος, αλλά ούτε και υπό ρωμαϊκή επιρροή. Αυτό που δικαιούμαστε να απαιτήσουμε από αυτό είναι ο Γερμανός, και μόνο ο Γερμανός, να αισθάνεται άνετα και ασφαλής μέσα σε αυτό, και μόνο αυτός να μπορεί να ευδοκιμήσει μέσα σε αυτό σύμφωνα με την ιδιαίτερη φύση του. Πρέπει να είναι ένα πραγματικό, αληθινό λαϊκό κράτος, στο οποίο δεν ισχύουν ούτε τα προνόμια της γέννησης ούτε της περιουσίας, αλλά μόνο η ικανότητα δηλαδή, η χαρά της δημιουργίας και η δημιουργική ικανότητα. Όλα αυτά χωρίς καμία πίεση ή καταναγκασμό. Όχι, η ρωμαιο-ιουδαϊκή έννοια της διακυβέρνησης, αλλά η γερμανική έννοια της ηγεσίας θα πρέπει να είναι καθοριστική στο γερμανικό κράτος. Τότε θα επικρατήσει σε αυτό η αληθινή δημοκρατική ελευθερία, και όχι η σημερινή ψεύτικη δημοκρατία.

Μέχρι στιγμής έχουμε αναφερθεί τόσο στο λαό όσο και στο κράτος. Δεδομένου ότι επιδιώκουμε ένα εθνικό ενιαίο κράτος, αυτό σημαίνει ότι τα εθνικά σύνορα και τα κρατικά σύνορα είναι ουσιαστικά πανομοιότυπα, επομένως η διάκριση μεταξύ των δύο δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.

Πώς θα είχε συμπεριφερθεί ο λαός μας το 1918 αν ήταν διαποτισμένος με ένα αληθινό αίσθημα ελευθερίας; Αντί να φωνάζει «Ποτέ πια πόλεμος!», αντί να αφοπλίζεται οικειοθελώς, θα είχε θέσει σε κίνηση έναν γενικό λαϊκό πόλεμο. Η σημαία κάτω από την οποία θα είχε συμβεί αυτό δεν θα είχε σημασία, ακόμα κι αν τύχαινε να είναι η κόκκινη. Αν ο μαρξισμός εννοούσε σοβαρά τον αγώνα του ενάντια στην πλουτοκρατία, αν η επαναστατική του στάση δεν ήταν απλή αλαζονεία, τότε οι μαρξιστές θα έπρεπε να είχαν υψώσει την κόκκινη σημαία στα χαρακώματα και να είχαν κηρύξει τον πόλεμο στον καπιταλισμό αντί να συνεχίσουν να μαλώνουν το φλαμανδικό μέτωπο. Αυτή θα ήταν μια πράξη που θα είχε πυροδοτήσει ολόκληρο τον λαό. Αντίθετα, ο αιώνιος καυστικός αέρας για την παγκόσμια επανάσταση δεν το κάνει, επειδή η εμπειρία δείχνει ότι οι εξαγγελθείσες επαναστάσεις δεν πραγματοποιούνται ποτέ. Στην ιστορική του ώρα ο Μαρξισμός απέτυχε, και απέτυχε επειδή αγνόησε εντελώς το γεγονός ότι η ελευθερία ενός λαού βασίζεται στην ετοιμότητά του για αυτοάμυνα. Μολυσμένος από το εντελώς αντισοσιαλιστικό πνεύμα του υλισμού, αντ' αυτού έπεσε στην αγκαλιά του πασιφισμού, αυτού του συμπτώματος ασθένειας και εκφυλισμού. Έτσι βύθισε τον λαό μας στην δουλεία.

Αν θέλουμε να γίνουμε ξανά ελεύθεροι, αυτό δεν μπορεί να συμβεί αποκλειστικά με εξωτερικά μέσα. Τι μας ωφελούν τα όπλα αν – όπως έχουν τα πράγματα σήμερα – η συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας ντρέπεται να τα οπλίσει; Η στρατιωτική μηχανή που κατάφερε να ξεπεράσει τέτοια εμπόδια έχει καταρρεύσει. Επομένως, το πνεύμα των μαζών πρέπει πρώτα να γίνει κάτι εντελώς διαφορετικό. Οι κακουχίες και η καταπίεση σίγουρα θα συμβάλουν στη μεταμόρφωσή τους. Θέλουμε να κάνουμε το καθήκον μας εμποτίζοντας το πνεύμα της αναγέννησης στις καρδιές τους.

ιουδαϊκό αίμα και το ιουδαϊκό πνεύμα.

Η Έννοια της Αναγέννησης στον εθνικό Σοσιαλισμό

«Ηθική αναγέννηση του λαού μας, ανάπτυξη της θρησκευτικής του ζωής στο γερμανικό πνεύμα».

Αυτό είναι ένα από τα πιο σημαντικά αιτήματα των κατευθυντήριων αρχών του εθνικοσοσιαλισμού. Βρίσκεται σε αιτιώδη σχέση με την απαίτηση του προηγούμενου κεφαλαίου για την καταπολέμηση κάθε φυλετικά ξένης επιρροής, πάνω απ' όλα για την καταπολέμηση της συντριπτικής δύναμης του ιουδαϊκού εμπορικού πνεύματος.

Όσοι βλέπουν τον εθνικοσοσιαλισμό απλώς σαν το πρόγραμμα ενός πολιτικού κόμματος αναρωτιούνται τι σχέση έχουν αυτά τα πράγματα με αυτόν. Άλλοι μας θεωρούν λάτρεις του Βόνταν[80] και των παρόμοιων. Έχουμε ήδη τονίσει αρκετές φορές ότι ο εθνικοσοσιαλισμός αντιπροσωπεύει μια κοσμοθεωρία, δηλαδή τη γερμανική κοσμοθεωρία.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η έννοια της αναγέννησης ζει μέσα στο λαό μας. Τη βλέπουμε να αγωνίζεται για έκφραση, λίγο πολύ καθαρά, με τις πιο ποικίλες μορφές και συνειρμούς. Οι γυμναστές και οι πεζοπόροι, για παράδειγμα, αγωνίζονται για σωματική άσκηση και, σε συνδυασμό με αυτήν, για ψυχική και πνευματική ανανέωση. Σε αυτό το πλαίσιο θα πρέπει να αναφερθούν και οι πολιτιστικές ενώσεις, οι οργανώσεις για τη διατήρηση της αποχής και οι διάφοροι σύλλογοι νέων. Σε κάθε περίπτωση, όλοι όσοι αγωνίζονται για μια αναγέννηση της θρησκευτικής ζωής, όπως αυτή που άνθισε στο λαό μας κατά την εποχή των μυστικιστών, είναι αυτοί που ανεβαίνουν στο υψηλότερο επίπεδο. Τώρα αντιμετωπίζουμε τον κίνδυνο όλα αυτά τα πολύτιμα μικρά υποκινήματα τελικά να βρεθούν σε σύγκρουση μεταξύ τους, μπορεί ακόμη και να σταθούν το ένα εναντίον του άλλου, αν δεν οδηγηθούν σε ένα κοινό κανάλι εγκαίρως. Θα πρέπει επομένως να γίνει γνωστό σε όλους τους ότι οι προσπάθειές τους θα μπορέσουν να βρουν κατεύθυνση και σκοπό μέσα στο κίνημά μας. Αυτό που όλα αυτά τα υποκινήματα συνειδητά ή ασυνείδητα καταπολεμούν – τον εγωισμό και το εγώ, την απληστία και την φιλαργυρία, τον υλισμό – το κίνημά μας το έχει αναγνωρίσει ξεκάθαρα προ πολλού σαν εχθρό και έχει ήδη σφυρηλατήσει τα όπλα για την κατάκτησή του! Η έννοια της αναγέννησης στρέφεται σταθερά ενάντια στον υλισμό, τον μεγαλύτερο εχθρό του λαού μας.

Στόχος του, επομένως, είναι ο αγώνας κατά του εγωισμού, που πρέπει να αντικατασταθεί από την ανιδιοτέλεια. Δύο στοιχεία αποτελούν, λοιπόν, τον πυρήνα του: η απελευθέρωση από το ιουδαϊκό πνεύμα και η αναζήτηση της έκφρασης του πνευματικού συναισθήματος

---

80. Το Βόνταν είναι ένα άλλο όνομα για τον θεό Όντιν στη σκανδιναβική μυθολογία και αναφέρεται και στην αγγλοσαξονική και γερμανική θεότητα με το ίδιο όνομα.

που αρμόζει στον λαό μας.

Το ιουδαϊκό πνεύμα αποτελεί το πιο αποτελεσματικό όπλο του Ιουδαϊσμού στον αγώνα του για παγκόσμια κυριαρχία. Εμποτίζοντας τους λαούς που το φιλοξενούν με αυτό το πνεύμα, στρατολογεί από τις τάξεις του τα στρατεύματα που θα το βοηθήσουν να πετύχει τα μακροπρόθεσμα σχέδιά του, σχέδια που κορυφώνονται με τα λόγια: «Θα καταβροχθίσεις όλα τα έθνη». Ένα πράγμα είναι αναμφισβήτητο: ότι η Χριστιανική Εκκλησία αποτελεί έναν ανεκτίμητο σύμμαχο για τους Ιουδαίους. Έχει προσθέσει διάφορα συστατικά στις διδασκαλίες του Ιησού από τη Γαλιλαία, το περιεχόμενο των οποίων είναι η υπέρτατη ανιδιοτέλεια και η πίστη σε έναν φιλάνθρωπο Πατέρα στον ουρανό, τον Πατέρα των Πάντων, προερχόμενο από το φυλετικό μείγμα που ζει στη Μέση Ανατολή και στις ακτές της Μεσογείου. Έχει επίσης συνδέσει αυτές τις διδασκαλίες, οι οποίες αποτελούν μια εξέγερση ενάντια στον Ιουδαϊσμό και το πνεύμα του, με την Παλαιά Διαθήκη, την ίδια Παλαιά Διαθήκη στην οποία το ιουδαϊκό πνεύμα βρίσκει την πιο αγνή του έκφραση. Επιπλέον, έχει εξισώσει τον Παντοδύναμο Πατέρα του Σωτήρα με τον ιουδαϊκό θεό Γιαχβέ, παρόλο που ο Ιησούς περιέγραψε τον Γιαχβέ ως εξής: «Ο πατέρας σας (δηλαδή, ο ιουδαϊκός θεός) είναι ο διάβολος... Ήταν εγκληματίας από την αρχή, στον οποίο δεν υπάρχει αλήθεια. Όταν λέει ψέματα, αποκαλύπτει έτσι τη δική του φύση, γιατί είναι ο πατέρας του ψεύδους». Αλλά μεταδίδοντας την απάτη που είναι η πίστη σε έναν μόνο θεό (μονοθεϊσμός), καθώς και την απατηλή πίστη στους Ιουδαίους σαν παιδιά του Θεού, η Χριστιανική Εκκλησία έχει βοηθήσει μόνο τους Ιουδαίους, έχει συμβάλει μόνο στο να τους βλέπουν τόσα πολλά έθνη σαν «εκλεκτή φυλή του Θεού» και να τους ανοίγουν πρόθυμα τις πόρτες τους. Τελικά και σε πιο προφανή αντίθεση με τον Ναζωραίο, αυτό διαμόρφωσε την εκκλησία σε όργανο κυριαρχίας πάνω στα έθνη. Ο Ιησούς δεν ίδρυσε εκκλησία ούτε ιερατείο. Αντίθετα, ήταν ο πιο άσπονδος εχθρός των ιερέων του Γιαχβέ. Ο άκαμπτος συγκεντρωτισμός και ο διεθνής χαρακτήρας όλων των χριστιανικών εκκλησιών, αλλά πάνω απ' όλα της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, καθώς και η αδιαμφισβήτητη πίστη της Λουθηρανικής Εκκλησίας στη Βίβλο, είναι τα πιο έντονα ιουδαϊκά χαρακτηριστικά της εκκλησιαστικής Χριστιανοσύνης. Η πράξη του Λούθηρου, η οποία υποτίθεται ότι θα αποτελούσε μια αρχή, δυστυχώς έφτασε στο τέλος της. Ο διακεκριμένος ιστορικός Χάρνακ έχει να πει τα εξής για την Παλαιά Διαθήκη: «Η απόρριψη της Παλαιάς Διαθήκης τον δεύτερο αιώνα ήταν ένα λάθος που η μεγάλη εκκλησία δικαίως αποκήρυξε. Η διατήρησή της τον 16ο αιώνα ήταν μια μοίρα που η Μεταρρύθμιση δεν μπορούσε ακόμη να αποφύγει. Αλλά η συνέχιση της διατήρησής της στον Προτεσταντισμό ως κανονικού εγγράφου μετά τον 19ο αιώνα είναι συνέπεια της θρησκευτικής και εκκλησιαστικής παράλυσης».[81]

---

81. Ο Αντόλφ φον Χάρνακ (1851 – 1930) ήταν Λουθηρανός θεολόγος. Το απόσπασμα προέρχεται από το βιβλίο του Μαρκίωνα: Το Ευαγγέλιο ενός εξωγήινου Θεού, (Das Evangelium vom fremden Gott) του

Αν σε ορισμένους κύκλους σήμερα κάποιοι απορρίπτουν τον Χριστιανισμό σαν κάτι ξένο, σαν κάτι που απλώς δεν συμφωνεί με τη φύση μας, και αν αντίθετα επιλέξουν να σχηματίσουν «κοινότητες που πίστευαν στη Γερμανία»,[82] τότε κατά τη γνώμη μας ενδίδουν σε μια σοβαρή απάτη. Αυτές οι προσπάθειες δεν θα ξεπεράσουν ποτέ τον σχηματισμό αιρέσεων και, ως εκ τούτου, δεν θα πετύχουν ποτέ τον σκοπό τους να κατακλύσουν ολόκληρο το λαό μας και όχι μόνο μεμονωμένους κύκλους του, σε ένα νέο θρησκευτικό κύμα που θα τους απελευθερώσει από τον υλισμό. Αντίθετα, και ανεξάρτητα από όλες τις καλές και ειλικρινείς προθέσεις που αναμφίβολα κρύβονται πίσω τους, αυτές οι προσπάθειες θα πετύχουν μόνο ένα πράγμα: ότι η ήδη υπάρχουσα εκκλησιαστική αναταραχή, η οποία είναι η δυστυχία μας, θα πολλαπλασιαστεί.

Εκτός από αυτούς τους καινοτόμους, εμφανίζονται τώρα και άλλοι που πιστεύουν ότι η θρησκεία δεν ταιριάζει πλέον καθόλου στην προηγμένη εποχή μας, ότι είναι κάτι ξεπερασμένο. Αυτοί οι σοφοί θα πρέπει να λάβουν σοβαρά υπόψη το γεγονός ότι τα μεγαλύτερα μυαλά του λαού μας σίγουρα δεν ήταν Χριστιανοί στα λόγια, αλλά ήταν διαποτισμένοι με μια βαθιά, εσωτερική ευσέβεια, και ότι ο μυστικιστής Μάιστερ Έκχαρτ δεν ήταν απλώς σύμπτωση ότι ήταν Γερμανός. Αν άνοιγαν τα μάτια τους περισσότερο, θα έβλεπαν τη θρησκευτική παρόρμηση που ζει μέσα στον λαό μας. Μήπως η αγάπη μας για τη φύση, που οδηγεί τον πεζοπόρο στα δάση και τα λιβάδια, που κάνει τον συνηθισμένο κάτοικο της μεγαλούπολης, τον εργάτη που είναι αλυσοδεμένος στη μηχανή του, να αγαπά τον κήπο του, δεν πηγάζει από την βαθύτερη εσωτερική θρησκευτικότητα; Οι λειτουργικές τελετές σίγουρα δεν αποτελούν ολόκληρη την ουσία του!

Αν λοιπόν μιλάμε για «ηθική ανανέωση του λαού μας και την ανάπτυξη της θρησκευτικής τους ζωής στο γερμανικό πνεύμα», αυτό το αίτημα ευθυγραμμίζεται στενά με το αίτημά μας για απελευθέρωση από την «συντριπτική δύναμη του ιουδαϊκο-εμπορικού πνεύματος», ένα πνεύμα που εκδηλώνεται σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής, δη-

---

1921. Ο Χάρνακ είχε αστικοφιλελεύθερες ευαισθησίες και πίστευε στην εφαρμογή των χριστιανικών αρχών για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων της Γερμανίας. Στο βιβλίο του Μαρκίωνα, ο Χάρνακ διερευνά τις ιδέες του Μαρκίωνα της Σινώπης, ενός πρώιμου Χριστιανού με γνωστικές απόψεις. Ο Μαρκίωνας πίστευε ότι ο Γιαχβέ ήταν ένας δημιουργός, διαφορετικός και κατώτερος σε σύγκριση με την ανώτερη δύναμη που είχε στείλει τον Ιησού στην ανθρωπότητα, και απέρριψε την Παλαιά Διαθήκη και τον Γιαχβέ (και επομένως τον Ιουδαϊσμό) σαν εντελώς ασύμβατους με τη χριστιανική θεολογία. Ο Χάρνακ φαίνεται να συμμεριζόταν ορισμένα από αυτά τα συναισθήματα, αν και εξακολουθούσε να θεωρεί τον εαυτό του Λουθηρανό Προτεστάντη.

82. «Κοινότητες που πίστευαν στη Γερμανία» – στα γερμανικά, «deutschgläubige Gemeinden». Οι deutschgläubige ήταν μια πολύ χαλαρά καθορισμένη συλλογή κινημάτων που είχαν αναδυθεί γύρω στις αρχές του αιώνα. Οι οπαδοί της «γερμανικής πίστης» συνδύαζαν μια γενική απόρριψη των χριστιανικών αξιών με μια πνευματική ευλάβεια για την προχριστιανική γερμανική κουλτούρα, τις παραδοσιακές γερμανικές συνήθειες και την ίδια τη γερμανική φυλή. Ενώ ορισμένες ομάδες deutschgläubige ήταν πρόθυμες να δεχτούν τον Ιησού σαν «Άριο» και ανάμεικτα στοιχεία του Χριστιανισμού με σκανδιναβικές θρησκευτικές πεποιθήσεις, άλλες ήταν αυστηρά παγανιστικές ή ακόμα και πανθεϊστικές και ήλπιζαν να αντικαταστήσουν τον Χριστιανισμό εντελώς με μια νέα, καθαρά γερμανική πίστη. Οι ομάδες deutschgläubige αποτελούσαν ένα μικρό, αλλά αρκετά θορυβώδες και επιδραστικό, τμήμα του εθνικού κινήματος.

λαδή όχι μόνο στον οικονομικό και πολιτικό τομέα, αλλά και στον πνευματικό και, κυρίως, στον ψυχολογικό τομέα. Θέλουμε το γερμανικό και όχι το ιουδαϊκό πνεύμα να καθοδηγεί το πεπρωμένο μας, θεωρώντας την ουσία του σαν ανιδιοτέλεια, σαν υποταγή της προσωπικής ευημερίας σε αυτήν του συνόλου, ενώ το σήμα κατατεθέν του άλλου, του ιουδαϊκού πνεύματος είναι ο κραυγαλέος εγωισμός και η πιο αδίστακτη επιδίωξη του προσωπικού κέρδους.

Αυτή η προσπάθειά μας συνοψίζεται τώρα με το όνομα «Λαϊκή Εκκλησία». Σε καμία περίπτωση όμως δεν σκεφτόμαστε την ίδρυση μιας νέας εκκλησίας, πόσο μάλλον την αντικατάσταση του Χριστιανισμού με μια ανανεωμένη πίστη στο Βόνταν. Όσο μεγάλο και ισυχρό κι αν ήταν αυτό, και όσο κι αν θέλουμε να το αναπολούμε, παρόλα αυτά είχε ολοκληρώσει την πορεία του σχεδόν μια χιλιετία πριν στο βορρά – το τελευταίο του καταφύγιο – και εκεί είχε βυθιστεί στην ειδωλολατρία. Οι πιο προικισμένοι γερμανικοί λαοί – όπως για παράδειγμα, οι Γότθοι και οι Βάνδαλοι – ήταν ήδη Άριοι, δηλαδή Χριστιανοί, τη στιγμή που γέμισαν τον κόσμο με τη δόξα τους. Η λατρεία του Βόνταν ήταν μια πίστη για ήρωες, για πρίγκιπες, και τελικά θα οδηγούσε στην αυτοκαταστροφή των καλύτερων στοιχείων της φυλής, που εξαντλούνταν σε αδιάκοπο αγώνα. Η συμφιλιωτική τάση που είναι εγγενής στη χριστιανική πίστη μας έσωσε από την πλήρη εξάλειψη του καλού γερμανικού αίματος, καθώς και από τον πλήρη κατακλυσμό από κατώτερα φυλετικά στοιχεία. Άλλωστε, ο Χριστιανισμός δεν στέρησε από τους γερμανικούς λαούς τα ηρωικά, πολεμοχαρή χαρακτηριστικά τους, αλλά μόνο τα άμβλυνε. Οι μοναχοί που εκχέρσωσαν τα δάση της Γερμανίας, οι επίσκοποι της σαξονικής περιόδου και της περιόδου των Χόενσταουφεν, οι κοσμικοί ιππότες και το Τευτονικό Τάγμα, ήταν όλοι πολεμοχαρείς παρά τον Χριστιανισμό τους, επειδή ένιωθαν αυτόν τον Χριστιανισμό γερμανικό. Γιατί αυτό είναι που έχει σημασία, όλα ενσαρκώνονται ακριβώς από αυτό που βάζεις εσύ ο ίδιος σε αυτά. Κάθε άνθρωπος και κάθε λαός τελικά αντιλαμβάνεται τη θεότητα με τρόπο που αντιστοιχεί στη φύση του. Είναι επομένως απολύτως εύστοχο όταν μιλάμε για έναν γερμανικό θεό. Ας αφήσουμε ήσυχα τον θεό της ερήμου Γιαχβέ, αυτό το πνεύμα της καταστροφής, στους Ιουδαίους· ο δικός μας ονομάζεται Πατέρας των Πάντων!

Το έργο του Λούθηρου για την ανανέωση της εκκλησίας τελικά σταμάτησε στα μισά του δρόμου, επειδή, από φόβο μήπως αναστατωθεί, έπεσε στην αγκαλιά των ευγενών και, ως εκ τούτου, στην αγκαλιά του συγκεντρωτισμού. Σαν αποτέλεσμα, όμως, η ζωντανή γερμανική Λαϊκή Εκκλησία, την οποία είχε δημιουργήσει σε αντίθεση με την Παπική Ρώμη, έγινε εθνική εκκλησία, δηλαδή όργανο εξουσίας. Η αναπόφευκτη συνέπεια αυτού έπρεπε να είναι ο συγκεντρωτισμός, η οστεοποίηση και ο θρησκευτικός δογματισμός. Ενώ η Ρωμαϊκή Εκκλησία, αφυπνισμένη από την αποστασία τόσων πολλών Γερμανών, άρχισε να καθαρίζεται, οι Προτεστάντες παρέμειναν στάσιμοι.

Όταν μιλάμε λοιπόν για μια γερμανική Λαϊκή Εκκλησία, έχουμε κατά

νου μια συγχώνευση των δύο εκκλησιών που είναι διασκορπισμένες σε γερμανικά εδάφη. Αυτό θα έπρεπε να συνεπάγεται την αποκήρυξη του ρωμαϊκού συγκεντρωτισμού, του διεθνιστικού πνεύματος και της Παλαιάς Διαθήκης, αυτών των θεμελιωδώς ιουδαϊκών οντοτήτων, και θα έπρεπε να είναι και έργο Γερμανών ιερέων, ιερέων που αγαπούν το λαό τους και είναι διαποτισμένοι από το πνεύμα του. Όσοι πιστεύουν ότι δεν μπορούν να απελευθερωθούν από την επιρροή της Ρώμης θα πρέπει να έχουν κατά νου ότι ο παπισμός κάποτε διασώθηκε από τη βρωμιά και την εξαθλίωση στους πρώτους αιώνες της ιστορίας του από τους Γερμανούς βασιλιάδες. Αν αυτό δεν είχε συμβεί, δεν θα υπήρχε πια καθόλου. Θα πρέπει επίσης να θυμούνται ότι, χωρίς τους Αψβούργους, ολόκληρος ο λαός μας θα ήταν Λουθηρανικός σήμερα. Αλλά τι σχέση έχει η ψυχρή, νηφάλια σκέψη με το ζωντανό συναίσθημα; Πρώτα παρακολουθήστε μια θρησκευτική λειτουργία στην γαλλόφωνη Ελβετία και στη συνέχεια παρακολουθήστε μία, για παράδειγμα, στις δικές μας αλπικές χώρες· καθολικοί εκεί καθολικοί και εδώ, και όμως τι τρομερή διαφορά! Εκεί, ειδωλολατρία και φετιχισμός, εδώ, η βαθύτερη, πιο παιδική πίστη στον Θεό!

Παρά τα όσα μπορεί να ειπωθούν εναντίον της, είμαστε παρόλα αυτά πεπεισμένοι ότι η γερμανική Λαϊκή Εκκλησία βρίσκεται στο σωστό δρόμο. Στη Σουδητία, τουλάχιστον, το τσεχικό θρησκευτικό κίνημα σύντομα θα μας αναγκάσει εμάς τους Γερμανούς σε παρόμοια μονοπάτια.

Προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας γερμανικής Λαϊκής Εκκλησίας είναι ο διαχωρισμός εκκλησίας και κράτους. Επειδή αυτή η απαίτηση είναι κάτι αυτονόητο σε σχέση με τους πολύ ευρύτερους στόχους μας, δεν χρειαζόταν να την ορίσουμε ρητά στις κατευθυντήριες αρχές μας. Μια Λαϊκή Εκκλησία – όπως εξηγήσαμε – αντιπροσωπεύει την απόρριψη κάθε είδους συγκεντρωτισμού και είναι δύσκολα νοητή σε σχέση με το κράτος. Αλλά η λιγότερο νοητή από όλες είναι η ιδέα μιας γερμανικής Λαϊκής Εκκλησίας στη Σουδητία που εξαρτάται από το τσεχικό εθνικό κράτος. Εδώ στην πραγματικότητα, ο διαχωρισμός εκκλησίας και κράτους θα πρέπει να αποτελεί το πρώτο αίτημα ακόμη και εκείνων των κύκλων που είναι οι πιο αφοσιωμένοι υποστηρικτές της Ρώμης, επειδή μόνο αυτός μπορεί να αποτρέψει την πιθανή κατάκλιση της γερμανικής επικράτειας από τσέχικο κλήρο. Για κατανοητούς λόγους, απορρίπτουμε επομένως οποιαδήποτε κατάσχεση εκκλησιαστικής περιουσίας που ενδεχομένως σχετίζεται με αυτόν τον διαχωρισμό και ωφελεί το κράτος. Αντίθετα, αυτή η περιουσία θα πρέπει να διαιρεθεί κατά μήκος εθνοτικών γραμμών και να περιέλθει στις αντίστοιχες ενορίες.

Συνοψίζοντας: Το ιουδαϊκό πνεύμα γεννά τον υλισμό. Αυτός αποτελεί το θεμέλιο του Μαμωνισμού. Κάθε ένας από αυτούς κάνει τον λαό μας ανελεύθερο, τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Η έννοια της αναγέννησης, η οποία επιδιώκει την πνευματική και ψυχική απελευθέρωση από οτιδήποτε ξένο, στρέφεται εναντίον του ενός. Τον

άλλο, τον Μαμωνισμό, τον αντιμετωπίζουμε με διαφορετικά όπλα. Ο κεντρικός του πυλώνας είναι το μη κερδισμένο εισόδημα. Αυτό, επομένως, πρέπει να καταπολεμηθεί. Το πώς θα γίνει αυτό θα καταδειχθεί στο επόμενο κεφάλαιο.

Εργασία και Μη Κερδισμένο Εισόδημα

«Η ιδιωτική ιδιοκτησία από μόνη της δεν είναι επιβλαβής, εφόσον προκύπτει από την έντιμη εργασία κάποιου, υπηρετεί την εργασία και βρίσκεται μέσα στα όρια που δεν βλάπτουν το κοινό καλό. Απορρίπτουμε όμως, όλες τις μορφές μη κερδισμένου εισοδήματος, όπως η γαιοπρόσοδος, οι τόκοι και τα τοκογλυφικά κέρδη που αποσπώνται από την ανάγκη του πλησίον μας. Ενάντια σε αυτά υποστηρίζουμε σθεναρά την αξία της παραγωγικής εργασίας!»

Αυτά τα λόγια από τις κατευθυντήριες αρχές αποτελούν την εισαγωγή μας στα οικονομικά καθήκοντα του εθνικοσοσιαλισμού. Περιγράφουν με σαφήνεια και ακρίβεια τη θέση του όχι μόνο όσον αφορά την ιδιωτική ιδιοκτησία και την εργασία, αλλά και το μη κερδισμένο εισόδημα. Δεν καταπολεμάται η ιδιωτική ιδιοκτησία αυτή καθαυτή, αλλά μόνο μια συγκεκριμένη κατηγορία της, δηλαδή αυτή που δεν προέρχεται από την έντιμη εργασία κάποιου.

Δημιουργικότητα! Με τη χρήση αυτής της λέξης, αποδεικνύουμε εδώ ότι ο στόχος μας κατευθύνεται προς την αφύπνιση των παραγωγικών παρορμήσεων στο γερμανικό λαό. Η παραγωγική εργασία πρέπει να προστατεύεται από τον ανταγωνισμό των άπληστων ατόμων,[83] των οποίων η προσοχή επικεντρώνεται στην απόκτηση μη κερδισμένου και χωρίς προσπάθεια εισοδήματος. «Παραγωγοί εδώ, κλέφτες εκεί», αυτή είναι η κραυγή συσπείρωσης, και στη μάχη που πρέπει να δοθεί μεταξύ των δύο, αν ο Γερμανός θέλει να ξαναβρεί τη χαρά στη δημιουργία, στεκόμαστε στο πλευρό του παραγωγού, δηλαδή, στο πλευρό του γερμανικού λαού. Γιατί ο Γερμανός ήταν πάντα ένας δημιουργικός άνθρωπος!

Ποιος λοιπόν θεωρείται παραγωγός υπό τις σημερινές συνθήκες; Είναι μόνο ο καλλιτέχνης στην ψυχή του οποίου αστράφτει η θεϊκή σπίθα, ο εφευρέτης, ο διορατικός επιχειρηματίας, ο τολμηρός έμπορος; Όχι! Είναι και ο αγρότης, που με τον ιδρώτα του προσώπου του αποσπά τροφή από τη Μητέρα Γη, ο δασοφύλακας, που φροντίζει τα δέντρα και τα ζώα του δάσους, ο δάσκαλο, που φυτεύει τους σπόρους κάθε καλού και όμορφου στην ψυχή του παιδιού, ο δημόσιος λειτουργός, που εργάζεται για το κοινό καλό, ο τεχνίτης ή ο εργάτης στον αργαλειό, τον τόρνο, τον πάγκο εργασίας ή στη μέγγενη, που συνεχώς σκέφτεται πώς θα μπορούσε να βελτιωθεί αυτή ή εκείνη η τεχνική, η ανήσυχη νοικοκυρά, όλοι είναι παραγωγοί! Αν αυτό σας φαίνεται δύσκολο να το πιστέψετε, τότε δώστε στον έναν ή στον άλλον ένα κομμάτι γης να το αποκτήσει. Θα χτίσουν μόνοι τους ένα κλουβί για

---

83. Η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ είναι «Raffer», η οποία σχετίζεται (μέσω κοινής προέλευσης στα Παλαιά Γερμανικά) με την αγγλική λέξη «riff-raff». Ένας Abraffer στις γερμανικές χώρες ήταν ένας γεωργικός εργάτης που ακολουθούσε στενά έναν θεριστή, μαζεύοντας τις θερισμένες σοδειές. Ο όρος Raffer εξελίχθηκε από τον Abraffer, παίρνοντας διάφορες σημασίες όπως «μαζεύω», «ψαρεύω», «τουφεκίζω» και «αρπάζω». Γενικά, ο όρος «Raffer» υποδηλώνει κάποιον που παίρνει από τους άλλους για δικό του όφελος, χωρίς να συνεισφέρει τίποτα στην εργασία ή την ευημερία τους σε αντάλλαγμα.

κουνέλια, παρόλο που δεν έχουν μάθει ποτέ πώς, θα φυτέψουν ένα δενδρύλλιο χωρίς να αναρωτιούνται αν θα απολαύσουν ποτέ τον καρπό του. Το παραγωγικό ένστικτο έχει ήδη αναζωπυρωθεί στο ένστικτο του παιδιού για παιχνίδι· ένα κομμάτι ξύλο, ένα χρωματιστό πανί γύρω του, και η κούκλα είναι έτοιμη. Κάθε Γερμανός, μικρός ή μεγάλος, σκαλίζει, πειραματίζεται και σκέφτεται. Είμαστε ένας λαός παραγωγών!

Ποιοι, λοιπόν, είναι οι κλέφτες; Είναι οι γιοι της ερήμου, μεταφυτευμένοι στη θάλασσα των σπιτιών που είναι η μητρόπολη, αυτή η έρημος της σύγχρονης εποχής. Συλλογίζονται κι αυτοί, αλλά ο στοχασμός και οι προσπάθειές τους στρέφονται μόνο προς το πώς μπορούν να επωφεληθούν καλύτερα από την εργασία των άλλων. Η αβίαστη απόκτηση είναι η ψυχή τους, η επίπονη παραγωγή τους φαίνεται τιμωρία από τον Θεό.

Έχει γίνει πολλή συζήτηση πέρα-δώθε σχετικά με τις κοινωνικές τάξεις, τα στρώματα και τις τάξεις. Από τη μία πλευρά είναι εκείνοι που λένε ότι οι εργάτες αποτελούν μια τάξη, εννοώντας ουσιαστικά μόνο τους χειρώνακτες εργάτες, καθώς δεν εκτιμούν ιδιαίτερα την πνευματική εργασία. Από την άλλη πλευρά είναι εκείνοι που επιβεβαιώνουν ότι οι τρεις τάξεις είναι αυτές που μας δίνονται από τη φύση: αστοί, αγρότες και εργάτες. Μια τρίτη ομάδα με τη σειρά της μιλάει για μια αρμονία συμφερόντων. Σε απάντηση στη διαπεραστική διχόνοια που αντηχεί γύρω τους, κλείνουν τα αυτιά τους νομίζοντας ότι την έχουν εξαλείψει.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, όμως, λέμε ότι (από το ψήφισμα του Συνεδρίου του Κόμματος στο Τροπάου, 1920): «Στην οικονομική ζωή υπάρχουν μόνο δύο μεγάλες ομάδες, οι οποίες αντιτίθενται η μία στην άλλη – η μία, η οποία εκτελεί παραγωγική εργασία και η άλλη, η οποία λαμβάνει μη δεδουλευμένο εισόδημα. Το Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα δηλώνει ότι δεσμεύεται από την ταξική άποψη της παραγωγικής εργασίας». Είναι, επομένως, ένα ταξικό κόμμα. Κατά την άποψή του, όμως, η έννοια της «τάξης» δεν περιλαμβάνει κάποια στενά καθορισμένη επαγγελματική κατηγορία, – όπως μόνο τους φυσικούς και πνευματικούς εργάτες – αλλά, «εργάτες» είναι, σύμφωνα με την αντίληψή του, όλοι όσοι ζουν από τα κέρδη της δικής τους έντιμης – πνευματικής ή σωματικής – εργασίας, με άλλα λόγια, ολόκληρη η μάζα των οικονομικά ευάλωτων μεταξύ του λαού μας».

Και επειδή οι Γερμανοί ήταν πάντα παραγωγοί και θα παραμείνουν πάντα έτσι, και επειδή θέλουμε να είμαστε αληθινοί και σωστοί Γερμανοί, κατά συνέπεια δεσμευόμαστε στην

ταξική άποψη της παραγωγικής εργασίας!

Η πρώτη προτεραιότητα λοιπόν, είναι να προστατεύονται τα έσοδα της εργασίας από τα χέρια των κλεφτών, προκειμένου να αποτρέπεται η μείωσή τους. Θα πρέπει να είναι πλήρη και χωρίς περιορισμούς, όπως αρμόζει.

Το Πλήρες Κέρδος της Εργασίας

«Όποιος δεν εργάζεται, δεν πρέπει ούτε να τρώει. Μόνο η εργασία, η έντιμη εργασία, δίνει αξία και αξιοπρέπεια στους ανθρώπους. Μόνο με αυτό το μέτρο πρέπει να κρίνουμε τον συνάνθρωπό μας.

Τι είναι η δίκαιη αμοιβή; Είναι αυτό που δίνουμε σε όλους τα ίδια, είτε αυτό σημαίνει πολλά είτε λίγα; Όχι, αυτή δεν είναι μια δίκαιη μορφή αμοιβής! Η δίκαιη αμοιβή είναι αυτή που καταρχάς παρέχει στον έντιμο εργαζόμενο αρκετά ώστε να μπορεί να ζήσει χωρίς να ανησυχεί για φαγητό και στέγαση, χωρίς να χρειάζεται να ανησυχεί για το μέγεθος της οικογένειάς του, χωρίς φόβο ασθένειας και θανάτου. Δίκαιη αμοιβή είναι αυτή που δεν δημιουργεί δυστυχία λόγω ανεργίας, λόγω μείωσης ή απώλειας της ικανότητας κάποιου για εργασία. Η δίκαιη αμοιβή δεν αφορά μόνο τα χρήματα. Λαμβάνει υπόψη και την αγοραστική αξία, προβλέποντας τα έξοδα που πρέπει να καλύψει ο εργαζόμενος από τον μισθό του. Η δίκαιη αμοιβή δεν συνεπάγεται την ισότιμη αμοιβή όλων. Όσο ψηλότερη είναι η αξία της εργασίας για την κοινότητα, όσο πιο δύσκολη και απαιτητική είναι, όσο περισσότερες δεξιότητες και προσόντα απαιτεί, τόσο ψηλότερη πρέπει να είναι η δίκαιη ανταμοιβή.

Η δίκαιη αμοιβή διασφαλίζει ότι ο εργάτης με τεχνική εκπαίδευση παίρνει περισσότερα από τον απλό εργαζόμενο, ο δημόσιος υπάλληλος με τριτοβάθμια εκπαίδευση παίρνει περισσότερα από τον άνθρωπο που δεν έχει σπουδάσει ποτέ, και ο ερευνητής και ο εφευρέτης παίρνει περισσότερα από τον κοινό υπάλληλο.

Η δίκαιη αμοιβή αναγνωρίζει όσους είναι ικανοί· μόνο που δίνει ελευθερία κινήσεων στους εργατικούς.[84] *Μια δίκαιη αμοιβή είναι όταν αυτοί που εκτελούν την εργασία είναι αυτοί που λαμβάνουν το μεγαλύτερο μερίδιο των εσόδων από την εργασία που προκύπτουν, όχι εκείνοι που απλώς παραδίδουν εργαλεία και χρήματα για την εργασία χωρίς οι ίδιοι να συμβάλλουν σε αυτήν ούτε σωματικά ούτε ψυχικά.*

Το να κερδίζει ο εργάτης 10 κορώνες ημερησίως και ο εργοστασιάρχης να παίρνει απόδοση τόκων 10%, αυτό δεν είναι δίκαιη αμοιβή.

Για τον εργάτη, μια μεγάλη εργάσιμη ημέρα και η σύντομη περίοδος ανάπαυσης – για τον τραπεζίτη χωρίς εργασία, μόνο ανάπαυση και αναψυχή, για τον εργάτη, φτωχό φαγητό και ένα υγρό διαμέρισμα – για τον κερδοσκόπο του χρηματιστηρίου, το πλούσια στρωμένο τραπέζι και ένα πολυτελές διαμέρισμα: αυτή δεν είναι δίκαιη αμοιβή.

Το ίδιο μεροκάματο για τον επιμελή όπως και για αυτόν, που του αρέσει να αποφεύγει τη δουλειά· να παίρνει ο ικανός, έμπειρος εργάτης τον ίδιο μισθό με τον άχρηστο: ούτε και αυτή είναι δίκαιη αμοιβή. Απαι-

---

84. «ελευθερία κινήσεων στους εργατικούς» είναι ένας όρος που αποδίδεται γενικά στον πρώην Γερμανό Καγκελάριο Τέομπαλντ φον Μπέτμαν-Χόλβεγκ, ο οποίος προφανώς επινόησε το σύνθημα σε μια ομιλία του στο Ράιχσταγκ στις 28 Αυγούστου 1916. Η βασική έννοια πίσω από αυτό είναι ότι ένα άτομο που έχει αποδείξει ότι είναι ικανό αξίζει να του παρέχονται οι απαραίτητες συνθήκες για να αναπτύξει ελεύθερα και πλήρως τις ικανότητές του όσο το δυνατόν περισσότερο – σε αυτό το συγκεκριμένο πλαίσιο, μέσω ενός δίκαιου μισθού.

τούμε μια εναλλακτική μορφή διανομής. Αν ο εργάτης πάρει τη δίκαιη αμοιβή, τότε ο αποκλεισμός του από οτιδήποτε καλό και όμορφο, από οτιδήποτε ευχάριστο και συναρπαστικό έχουν να προσφέρουν η τέχνη και η λογοτεχνία, θα τερματιστεί.

Όσοι εργάζονται θα πρέπει να μπορούν και να χαλαρώνουν και να βρίσκουν χαρά. Να τερματιστεί η υπάρχουσα κατάσταση.»

Με αυτά τα λόγια, ο σύντροφος του κόμματος Φέρντιναντ Ερτλ[85] περιέγραψε κάποτε την προσπάθειά μας για δίκαιους μισθούς. Η υλοποίησή της απέτυχε λόγω του γεγονότος ότι η ρήση «Όποιος δεν εργάζεται, δεν πρέπει ούτε να τρώει» δυστυχώς δεν έχει πλέον καμία ισχύ. Πολλοί, πάρα πολλοί, ζουν χωρίς να εργάζονται, με τα έσοδα από την εργασία των άλλων. Γι' αυτό ο εργάτης, ο παραγωγός, δεν απολαμβάνει ποτέ τους πλήρεις καρπούς της εργασίας του. Πρέπει πάντα να εργάζεται με το μυαλό του ή με τα χέρια του για να ταΐζει όσους δεν εργάζονται και όμως θέλουν να φάνε, και μάλιστα θέλουν να φάνε πολύ καλύτερα από ό,τι ο ίδιος ο εργάτης. Και εκεί – όσον αφορά το μη κερδισμένο εισόδημα – βρίσκεται η κατάφωρη αδικία του σημερινού (καπιταλιστικού, μαμωνιστικού) οικονομικού συστήματος.

Αλλά αυτή η αδικία μπορεί να εξαφανιστεί μόνο μαζί με το ίδιο το μη δεδουλευμένο εισόδημα.

Αυτό το μη δεδουλευμένο εισόδημα, το οποίο έρχεται σε συνειδητή αντίθεση με την εργασία και μειώνει την απόδοσή της, ονομάζεται πρόσοδος. Καθιστά αδύνατο για τον παραγωγό – ανεξάρτητα από το αν είναι αυτοαπασχολούμενος ή μισθωτός, ανεξαρτήτως του αν είναι διανοούμενος ή χειρώνακτας εργάτης, αν είναι δημόσιος υπάλληλος ή μέλος ελεύθερων επαγγελμάτων, αν είναι καλλιτέχνης ή τεχνίτης, αν ζει στην πόλη ή στην επαρχία – να αποκτήσει το πλήρες εισόδημα της εργασίας του.

Πώς προέκυψε η πρόσοδος και ποιες μορφές παίρνει; Εμφανίζεται με δύο μορφές: γαιοπρόσοδο και τόκο.

85. Ο Φέρντιναντ Ερτλ (1877 – 1952) ήταν αυστριακός σιδηροδρομικός υπάλληλος και συνδικαλιστής. Ο Ερτλ ήταν εθνικοσοσιαλιστής από τις πρώτες μέρες του κινήματος.

Ενοίκιο Γης και Προστιθέμενη Αξία

Στο κεφάλαιο «Αλλαγές στο Δίκαιο της Γης» περιγράψαμε πώς η γη και το έδαφος πέρασαν από την κοινή ιδιοκτησία στην ατομική ιδιοκτησία και πώς αυτό εξελίχθηκε, μέσω των μεγάλων γαιών και των λατιφούντιων, σε μονοπώλιο γης. Για παράδειγμα, μετρήσαμε στην πρώην Αυστρία 721 ακίνητα (=0,0252%) με έκταση άνω των 2.000 εκταρίων, συνολικά 3.734.000 εκτάρια (=13,2%). Αυτοί οι 721 μεγάλοι γαιοκτήμονες κατείχαν έτσι σχεδόν 530 φορές περισσότερα από όσα θα είχαν λάβει αν η γη είχε κατανεμηθεί ισότιμα.

Για να καλλιεργήσουν αυτές τις τεράστιες εκτάσεις, απασχολούσαν κυρίως κακοπληρωμένους αξιωματούχους και εργάτες. Είναι αλήθεια ότι και άλλοι αυτοαπασχολούμενοι στο εμπόριο ή στη γεωργία έχουν επίσης υπαλλήλους, κι όμως δεν τους θεωρούμε εξαρχής σαν απλούς αποδέκτες μη δεδουλευμένου εισοδήματος. Μπορεί να λαμβάνουν περισσότερα από όσα δικαιούνται, αλλά εξακολουθούν να εργάζονται για το εισόδημά τους – υποθέτοντας, φυσικά, ότι διευθύνουν οι ίδιοι την επιχείρησή τους. Αλλά οι 721 μεγάλοι γαιοκτήμονες, ή ακόμα και οι ιδιοκτήτες των 64 μεγαλύτερων κτημάτων, διηύθυναν ποτέ οι ίδιοι τις δραστηριότητές τους; Όχι, ζούσαν στα κάστρα και στα παλάτια τους αποκλειστικά από την εργασία των άλλων· γιατί αν κάποιος από αυτούς κατείχε υψηλό κρατικό αξίωμα, λάμβανε τη δική του αποζημίωση για αυτήν την εργασία. Έτσι, η περιουσία τους κυριολεκτικά τους παρείχε μη δεδουλευμένο εισόδημα με τη μορφή ενοικίου γης!

Αλλά αυτό δεν είναι το μόνο επιβλαβές στοιχείο σχετικά με το μονοπώλιο γης της μεγάλης τάξης των γαιοκτημόνων. Έχει πάντα και ένα πολύ αρνητικό αντίκτυπο στην αγροτική πολιτική και, ως εκ τούτου, συνέβαλε σημαντικά στην αύξηση των τιμών των γεωργικών προϊόντων. Το πιο σοβαρό, όμως, είναι η ζημιά που έχει προκαλέσει από μια δημοκρατική οπτική γωνία, στο βαθμό που έχει αποκλείσει τις πλατιές μάζες του λαού μας από την πρόσβαση στο έδαφος. Σαν αποτέλεσμα, οποιαδήποτε πολιτική εθνοτικής εγκατάστασης έχει καταστεί πρακτικά αδύνατη, προκαλώντας άμεση ζημιά σε εμάς τους Γερμανούς. Όμως, έχει προκύψει και έμμεση ζημιά, καθώς για όσους αποκλείονταν από την πρόσβαση στο έδαφος δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να μετακομίσουν στην πόλη. Εκεί έγιναν βιομηχανικοί προλετάριοι και συνέβαλαν στην αύξηση του ενοικίου γης, στην αύξηση της αξίας των δημοτικών ακινήτων και, σε συνδυασμό με αυτό, στην στεγαστική δυστυχία[86] με όλες τις συνέπειές της – ενδημικές ασθένειες, βρεφική και παιδική θνησιμότητα, κ.λπ.

---

86. «Στεγαστική δυστυχία» – στα γερμανικά, «Wohnungselend». Ένας όρος που χρησιμοποιούνταν συνήθως στη γερμανική και αυστριακή γραφή εκείνη την εποχή για να αναφερθεί στα κοινωνικά προβλήματα που προκλήθηκαν από την έλλειψη στέγης και τον σοβαρό υπερπληθυσμό σε πολλές γερμανικές και αυστριακές πόλεις. Η στεγαστική δυστυχία θεωρήθηκε σαν ένας σημαντικός παράγοντας που συνέβαλε σε προβλήματα όπως η εξάπλωση επιδημικών ασθενειών, η βρεφική και παιδική θνησιμότητα, η φτώχεια, η εγκληματικότητα, η βία του όχλου και ένα αίσθημα αποξένωσης από τους κοινοτικούς δεσμούς του Έθνους και του λαού.

Πώς είναι τα πράγματα στην πόλη τώρα; Το αμμώδες έδαφος του Βρανδεμβούργου[87] πάνω στο οποίο βρίσκεται το Βερολίνο (χωρίς τα προάστια), είχε ήδη εκτιμηθεί σε 8 δισεκατομμύρια μάρκα πριν από τον πόλεμο, η συνολική αξία της αστικής γης του Γερμανικού Ράιχ το 1909 ήταν 40 – 42 δισεκατομμύρια μάρκα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ένα βασικό ενοίκιο γης 1,64 δισεκατομμυρίων μάρκων. Πριν από τον πόλεμο, η γη της Βιέννης αποτιμήθηκε σε 6 δισεκατομμύρια κορώνες. Με επιτόκιο μόνο 4%, αυτό σημαίνει ότι ο πληθυσμός του Βερολίνου έπρεπε να συγκεντρώνει 320 εκατομμύρια μάρκα σε ετήσιο ενοίκιο γης, ενώ ο πληθυσμός της Βιέννης 240 εκατομμύρια κορώνες. Αυτό το ποσό περιλαμβάνει το ενοίκιο στέγασης. Ο πληθυσμός τελικά πληρώνει αυτόν τον φόρο απλώς για το δικαίωμα να του επιτρέπεται να αναπνέει τον ίδιο τον αέρα της πόλης με την οποία είναι δεσμευμένος λόγω του επαγγέλματός του.

Ας διευκρινίσουμε πρώτα αυτό το φαινόμενο με μερικά απλά παραδείγματα. Στο εμπόριο μιλάμε για προσφορά και ζήτηση. Αυτά ρυθμίζουν τις τιμές. Πότε ανεβαίνουν οι τιμές; Στην αγορά αγαθών, οι τιμές αυξάνονται όταν η ζήτηση από την πλευρά των αγοραστών αυξάνεται ταχύτερα από την προσφορά από την πλευρά των πωλητών.

Στην αγορά εργασίας, οι μισθοί αυξάνονται επίσης όταν η ζήτηση για εργαζόμενους αυξάνεται ταχύτερα από την διαθέσιμη προσφορά ατόμων που είναι πρόθυμα να εργαστούν.

Τέλος, στην αγορά ομολόγων, το επιτόκιο αυξάνεται όταν η ζήτηση για δανειακά χρήματα από την πλευρά των οφειλετών (επιχειρηματιών) αυξάνεται ταχύτερα από την προσφορά από την πλευρά των πιστωτών (καπιταλιστών).

Τώρα, χάρη στο ρωμαϊκό δίκαιο, το οποίο αντικατέστησε το παλιό μας γερμανικό δίκαιο, η γη έχει πλέον γίνει και αυτή εμπόρευμα. Άρα, ό,τι ισχύει για άλλα αγαθά ισχύει και για αυτήν. Η τιμή της καθορίζεται επίσης από την προσφορά και τη ζήτηση.

Στην αγορά ακινήτων, οι τιμές της γης, τα μισθώματα και τα ενοίκια αυξάνονται όταν η ζήτηση για γη και κατοικίες αυξάνεται ταχύτερα από την προσφορά εκ μέρους των γαιοκτημόνων και των ιδιοκτητών σπιτιών. Όσο περισσότερο αναπτύσσεται μια πόλη, τόσο περισσότεροι άνθρωποι συνωστίζονται σε αυτήν, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η πυκνότητα του πληθυσμού, τόσο πιο έντονη γίνεται η ζήτηση γης και τόσο αυξάνονται οι τιμές της γης.

Όσο πιο βολικά τοποθετημένο είναι ένα εμπορικό κτίριο στην πόλη, τόσο μεγαλύτερη είναι η ζήτηση από την πλευρά των επιχειρηματιών

---

87. Η λέξη που χρησιμοποιεί στην πραγματικότητα ο Γιουνγκ εδώ είναι «Märkischen». Märkische σημαίνει «Μαργκραβιάτο». Το Μαργκραβιάτο του Βρανδεμβούργου ήταν μια περιοχή στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που το 1618 συνήψε ένωση με την Πρωσία για να γίνει το Βρανδεμβούργο-Πρωσία. Αργότερα, καθώς η δύναμη της Πρωσίας επισκίασε αυτή του Βρανδεμβούργου, το τελευταίο έγινε επαρχία της Πρωσίας, με το Βερολίνο να αποτελεί μία από τις κύριες πόλεις της και ενίοτε την πρωτεύουσα της επαρχίας. Οι Γερμανοί συνέχισαν να χρησιμοποιούν τον όρο Märkische για να αναφερθούν σε αυτήν την περιοχή πολύ μετά το τέλος της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και την αρχή του Δεύτερου Ράιχ, εξ ου και η χρήση του όρου από τον Γιουνγκ στο βιβλίο του.

και τόσο ψηλότερο είναι το ενοίκιο του καταστήματος.

Εάν ένα χωριό ή μια μικρή πόλη συνδεθεί με το σιδηροδρομικό σύστημα μεταφορών, τότε πολλοί από αυτούς που ζουν εκεί μπορούν πλέον να το κάνουν με ένα πλεονέκτημα που προηγουμένως δεν είχαν. Η ζήτηση για γη και κατοικίες αυξάνεται στη συνέχεια, και τα ενοίκια και η τιμή της γης αυξάνονται, ειδικά κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Εάν εισαχθεί φόρος στα σιτηρά ή στο κρασί, δηλαδή όταν η προσφορά σιτηρών και κρασιού από το εξωτερικό διακόπτεται ή μειώνεται, τότε η καλλιέργεια σιτηρών και αμπελιών γίνεται πιο κερδοφόρα, η ζήτηση για σιτηρά και αμπελώνες αυξάνεται αναλογικά και η τιμή ενοικίασης και αγοράς αυτών των κτημάτων αυξάνεται.

Αυτή η αύξηση της βασικής τιμής της γης προκύπτει, όπως έχει ήδη αναφερθεί, από το γεγονός ότι και το έδαφος έχει γίνει εμπόρευμα. Σε αντίθεση όμως με άλλα αγαθά, η προσφορά γης είναι περιορισμένη, ενώ η ζήτηση αυξάνεται συνεχώς (λόγω της επέκτασης των πόλεων, της αύξησης του πληθυσμού, της δημιουργίας νέων βιομηχανικών εγκαταστάσεων κ.λπ.). Αυτή η αυξανόμενη ζήτηση όχι μόνο οδηγεί σε αύξηση της βασικής τιμής της γης, αλλά έχει και σαν αποτέλεσμα την ύπαρξη γαιοπροσόδου.

Το ενοίκιο γης (γαιοπρόσοδο) δεν είναι τίποτα περισσότερο από τον ετήσιο τόκο που προκύπτει από την ιδιοκτησία ακατέργαστης γης (χωρίς κτίρια). Εάν κάποιος μισθώσει ένα οικόπεδο χωρίς κτίρια, το ετήσιο ενοίκιο ισούται με το ενοίκιο εδάφους. Ωστόσο, εάν μισθώσει ένα ολόκληρο ακίνητο (γη συν κτίρια), το ενοίκιο χωρίζεται σε δύο μέρη, δηλαδή το ενοίκιο εδάφους για την ακατέργαστη γη και τους τόκους επί του κεφαλαίου για τα κτίρια και τα διάφορα περιουσιακά στοιχεία.

Το ίδιο ισχύει και στην πόλη, όπου, για παράδειγμα, οι ασφαλιστικές εταιρείες αξιολογούν ξεχωριστά τη γη και τα κτίρια. Το ενοίκιο διαιρείται επίσης στο ενοίκιο γης και στους τόκους επί του ποσού που δαπανήθηκε για την κατασκευή (κεφάλαιο κατασκευής). Αυτό (το κεφαλαιακό επιτόκιο) παραμένει το ίδιο για τα κτίρια ακόμη και όταν είναι χωρικά διαχωρισμένα μεταξύ τους, υπό την προϋπόθεση ότι κατασκευάστηκαν την ίδια περίοδο. Το ενοίκιο γης, από την άλλη πλευρά, ποικίλλει ανάλογα με την τοποθεσία του ακινήτου.

Ας χρησιμοποιήσουμε γι' αυτό ένα παράδειγμα: Ο ίδιος αρχιτέκτονας χτίζει δύο σπίτια στην ίδια πόλη, ίσου μεγέθους και με το ίδιο σχέδιο. Το ένα βρίσκεται στην καρδιά της εμπορικής περιοχής, το άλλο έξω, στο τέλος της πόλης. Δεδομένου ότι και τα δύο είναι πανομοιότυπα και κατασκευάστηκαν ταυτόχρονα, το κόστος παραγωγής τους είναι προφανώς το ίδιο. Ο τόκος για το κεφάλαιο κατασκευής που δαπανήθηκε είναι επίσης ο ίδιος. Παρ' όλα αυτά, και τα δύο σπίτια δεν θα αξίζουν το ίδιο ποσό και το ενοίκιο θα είναι διαφορετικό· ψηλότερο στο κέντρο της πόλης, χαμηλότερο εκτός αυτής. Για το πρώτο, για παράδειγμα: 100.000 μάρκα, ενώ για το δεύτερο, μόνο 50.000 μάρκα. Γιατί; Επειδή το ενοίκιο γης είναι διαφορετικό.

Τα ποσά κατανέμονται περίπου ως εξής:

	Στην εμπορική περιοχή
Κόστος του εργοταξίου	1.500.000 Μάρκα
Κόστος κατασκευής	1.000.000 Μάρκα
Επομένως η αξία του ακινήτου είναι	2.500.000 Μάρκα

Υποθέτοντας επιτόκιο 4%, το αποτέλεσμα είναι

Ενοίκιο γης	60.000 Μάρκα
Τόκος κεφαλαίου	40.000 Μάρκα
Επομένως το ενοίκιο είναι	100.000 Μάρκα

	Στην εξωτερική περιοχή
Κόστος του εργοταξίου	250.000 Μάρκα
Κόστος κατασκευής	1.000.000 Μάρκα
επομένως η αξία του ακινήτου είναι	1.250.000 Μάρκα
Ενοίκιο γης	10.000 Μάρκα
Τόκος κεφαλαίου	40.000 Μάρκα
Επομένως το ενοίκιο είναι	50.000 Μάρκα

Η επέκταση των πόλεων, και όλες οι άλλες αιτίες που οδηγούν σε αύξηση των τιμών των ακινήτων αυξάνουν μόνο ένα μέρος του ενοικίου, δηλαδή το ενοίκιο γης. Από την άλλη πλευρά, οι τόκοι επί του κεφαλαίου κατασκευής καθορίζονται μόνο από το ύψος του αντίστοιχου επιτοκίου.

Το ενοίκιο γης πρέπει τώρα να είναι ακόμη ψηλότερο:

1. όσο λιγότερη γη υπάρχει διαθέσιμη, τόσο χαμηλότερη είναι η προσφορά,
2. όσο περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν και να εργαστούν σε αυτήν, τόσο μεγαλύτερη είναι η ζήτηση.

Το έδαφος είναι ανεκτίμητο, αλλά είναι και ένας περιορισμένος πόρος. Σε αυτά τα δύο χαρακτηριστικά βρίσκονται οι λόγοι της γαιοπροσόδου!

Το ενοίκιο γης, όπως είδαμε, δεν είναι τίποτα άλλο παρά τόκος. Αν αυξηθεί, τότε φυσικά και το κεφάλαιο, στην περίπτωσή μας η αξία της γης, πρέπει επίσης να αυξηθεί, και αντίστροφα. Η διαφορά μεταξύ της προηγούμενης (χαμηλότερης) και της μεταγενέστερης (ψηλότερης) αξίας της γης ονομάζεται προστιθέμενη αξία. Θα το διευκρινίσουμε αυτό με μερικά παραδείγματα.

Το 1740, ο βασιλιάς Φρειδερίκος Γουλιέλμος δώρισε στον κόμη Σούλενμπεργκ ένα κομμάτι γης στο Βερολίνο· το 1875, καταβλήθηκαν 6.000.000 μάρκα για το γυμνό έδαφος που απαιτούνταν για την κατασκευή της Καγκελαρίας του Ράιχ. Στη Βιέννη, οι τιμές της γης αυξήθηκαν σε μια περίοδο 52 ετών ως εξής:

			1880	**1912**	**αύξηση σε %**
1η	Περιφέρεια	Στέφανπλατς	660 K	2.800 K	324
3η	Περιφέρεια	Κεντρική Οδός	60 K	440 K	633
6η	Περιφέρεια	Μαρίαχιλφερ-στράσε	110 K	1.000 K	800
10η	Περιφέρεια	Φαβορίτεν-στρασε	14 K	200 K	1.330
13η	Περιφέρεια	Χίτελντορφ	16 K	400 K	2.400
21η	Περιφέρεια	Κεντρική Οδός	6 K	100 K	1.570

Αυτά τα παραδείγματα μπορούν να πολλαπλασιαστούν επ’ αόριστο. Αν τώρα λάβουμε υπόψη ότι τα 28 εκατομμύρια εκτάρια (δηλαδή, 280 δισεκατομμύρια τ.μ.) αγροτικής γης (στην παλιά Αυστρία) άξιζαν 21 δισεκατομμύρια κορώνες σύμφωνα με μια παλαιότερη εκτίμηση (1896), που σημαίνει ότι 1 τετραγωνικό μέτρο άξιζε 7,5 Χέλερ, συνειδητοποιεί ακόμη περισσότερο την εξωφρενική τιμή της αστικής γης και καταλαβαίνει γιατί η οικοδόμηση και, επομένως, και η διαβίωση εκεί είναι τόσο ακριβή.

Τα ενοίκια γης και η προστιθέμενη αξία δεν προκύπτουν από την ίδια την εργασία του γαιοκτήμονα, αλλά είναι αποτέλεσμα της συμβίωσης πολλών ανθρώπων, της συλλογικής τους εργασίας, των πληρωμών των φόρων τους. Η απόκτησή τους από ιδιώτες είναι επομένως αδικαιολόγητη, ανήκουν στην κοινότητα που τα δημιουργεί! Αυτός είναι ο στόχος της αγροτικής μεταρρύθμισης.

Τόκος

Ο τόκος είναι το μη δεδουλευμένο εισόδημα που σχετίζεται με την κατοχή χρήματος. Είναι εντελώς παρόμοιος με την γαιοπρόσοδο και μπορεί να εντοπιστεί στις ίδιες ακριβώς βασικές αιτίες: την αναγκαιότητα του χρήματος σε ένα οικονομικό σύστημα που βασίζεται στο χρήμα, σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη (ή τουλάχιστον κατά προσέγγιση) μη ανανεώσιμη νομισματική ύλη, η οποία από αμνημονεύτων χρόνων αποτελούνταν από πολύτιμα μέταλλα. Αρχικά το υλικό που αποτελούσε το χρήμα ήταν το ασήμι, τώρα είναι ο χρυσός. Δεδομένου ότι η ζήτηση για χρήματα αυξάνεται μόνο με την ανάκαμψη της εθνικής οικονομίας, η απόδοση όμως των πολύτιμων μετάλλων – ιδιαίτερα του χρυσού – ήταν περιορισμένη και επομένως η απαραίτητη ποσότητα δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, ζητήθηκε βοήθεια μέσω της έκδοσης χαρτονομισμάτων.

Σύμφωνα με τις επιθυμίες των εκδοτών του, όμως, το χαρτονόμισμα δεν υποτίθεται ότι είναι πραγματικό χρήμα, αλλά απλώς ένα υποκατάστατο νόμισμα, επειδή δεν έχει «πλήρη αξία», επειδή δεν έχει την λεγόμενη «εγγενή αξία», δηλαδή την αξία αυτή καθαυτή. Γι’ αυτό το λόγο το χαρτονόμισμα, δηλαδή τα τραπεζογραμμάτια ή τα κρατικά χαρτονομίσματα, φέρουν πάντα μια υπόσχεση πληρωμής, δηλαδή τη διασφάλιση ότι μπορούν να ανταλλαχθούν με μεταλλικό νόμισμα. Επιπλέον, πρέπει να υπάρχει μια ορισμένη κάλυψη από το νομικά αναγνωρισμένο μεταλλικό νόμισμα, δηλαδή χρυσό ή ασήμι ή και τα δύο, ανάλογα με το αν το εν λόγω κράτος χρησιμοποιεί χρυσό, ασήμι ή διπλό νόμισμα.

Τώρα, ποια είναι η λεγόμενη εγγενής αξία, για παράδειγμα, του χρυσού; Είναι χρώμα ή κάποιο άλλο διακριτικό χαρακτηριστικό, κάποια αμετάβλητη ποιότητα; Όχι, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αγοραία τιμή του, η οποία καθορίζεται από συμφωνία μεταξύ όλων εκείνων των κρατών που έχουν υιοθετήσει τον κανόνα του χρυσού! Για παράδειγμα, κάποτε 1 λίβρα χρυσού κόστιζε 1.395 μάρκα. Από αυτό συνήχθη το συμπέρασμα ότι 1 μάρκο = 1/1,395ο της λίβρας χρυσού. Τώρα, ο χρυσός υπάρχει φυσικά μόνο σε πολύ λίγα εθνικά κράτη· όλα τα άλλα πρέπει να τον αγοράσουν. Όπως κάθε άλλο εμπόρευμα, η τιμή του θα πρέπει να καθορίζεται από τη ζήτηση. Το γεγονός ότι έγινε η βάση για τα εθνικά νομίσματα, και επομένως ορίστηκε μια πολύ συγκεκριμένη τιμή γι’ αυτό, δεν προσδίδει στην πραγματικότητα στον χρυσό μια σταθερή ή εγγενή αξία, αλλά παραμένει ένα εμπόρευμα όπως κάθε άλλο. Αν σήμερα κάποιος στρεφόταν σε ένα διαφορετικό νομισματικό μέσο, όπως η πλατίνα, για παράδειγμα, τότε η τιμή του χρυσού θα έπεφτε αμέσως, όπως ακριβώς συνέβη και με το ασήμι στην εποχή του, αφού είχε τελειώσει να παίζει τον ρόλο του. Η εγγενής αξία είναι, επομένως, μια αυταπάτη! Όλα αυτά χρησιμεύουν για να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε καλύτερα τα ακόλουθα. Για να επιστρέ-ψουμε ξανά στον τόκο που μας ενδιαφέρει, θα πρέπει τώρα να μας γίνει σαφές ότι οφείλει την ύπαρξή του στο γεγονός ότι το χρήμα συνδέεται με σπάνια μέταλλα από την αρχαιότητα. Όσοι τα κατείχαν μπορούσαν

να αποσπάσουν έναν φόρο από όσους δεν ήταν τόσο τυχεροί, έναν φόρο που αυξανόταν καθώς το νόμισμα γινόταν όλο και πιο σπάνιο. Αυτή η κατάσταση εξηγεί τα εξαιρετικά υψηλά επιτόκια στον Μεσαίωνα, όταν η μετάβαση από την οικονομία ανταλλαγής στην νομισματική οικονομία δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί πλήρως. Έχουμε δει παραδείγματα σαν κι αυτό. Μόλις το χρήμα γίνει το αποκλειστικό μέσο ανταλλαγής εμπορευμάτων και παράγεται σε όλο και μεγαλύτερες ποσότητες, το επιτόκιο μειώνεται με τη σειρά του.

Παρ' όλα αυτά, ο τόκος δεν εξαφανίζεται απλώς και μόνο επειδή το νόμισμα είναι απαραίτητο, αλλά το υλικό που αποτελεί το χρήμα δεν μπορεί να αναπαραχθεί σε ατελείωτη ποσότητα εφόσον αποτελείται από πολύτιμα μέταλλα.

Και ένας δεύτερος παράγοντας εμποδίζει την εξαφάνιση του τόκου: η χρήση του χρήματος σαν μέσο αποταμίευσης. Ο σκοπός της αποταμίευσης είναι η συσσώρευση μεγάλων χρηματικών ποσών σε ένα μέρος, για οποιαδήποτε χρήση. Αυτός ο σκοπός είναι καλός, αλλά έχει και τα μειονεκτήματά του. Οι μικροαποταμιευτές δελεάζονται από μια προσφορά τόκου και φυσικά πηγαίνουν όπου τους προσφέρεται το μεγαλύτερο μέρος του τόκου, χωρίς να σκέφτονται αν με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαν να βλάψουν τους εαυτούς τους. Ένα ξεκάθαρο παράδειγμα είναι τα πολεμικά ομόλογα. Αλλά ακόμη και χωρίς να τα αναφέρουμε, η ζημιά είναι κατανοητή. Οι τόκοι που εισπράττουν οι αποταμιευτές πιέζουν την εθνική οικονομία και τελικά καταλήγουν να αποπληρώνουν μέσω της τιμής των αγαθών αρκετές φορές αυτό που κέρδισαν από τόκους. Φυσικά, οι πλούσιοι σίγουρα ωφελούνται από αυτό. Η σχέση μεταξύ του μεγάλου κεφαλαιοκράτη και του μικρού αποταμιευτή είναι περίπου η ίδια με αυτή μεταξύ του μεγάλου γαιοκτήμονα και του νάνου αγρότη.[88] Αυτό που ωφελεί τον έναν βλάπτει τον άλλον. Ο μεγάλος γαιοκτήμονας, για παράδειγμα, παίρνει ένα σημαντικό ενοίκιο γης και, επιπλέον, απολαμβάνει όλα τα οφέλη της πολιτικής γεωργικής προστασίας· για τον νάνο αγρότη, το ενοίκιο γης είναι κάτι εντελώς εκτός συζήτησης, και επιπλέον δεν παράγει αρκετά για να μπορεί να ζήσει· έτσι αναγκάζεται να αγοράσει, και – χάρη στην πολιτική αγροτικής προστασίας – να αγοράσει ακριβά. Έτσι, στην καλύτερη περίπτωση καταλήγει να χρησιμεύει σαν κάλυψη για τον μεγάλο γαιοκτήμονα, επειδή, όταν πρόκειται να δικαιολογήσουν την πολιτική προστασίας, οι άνθρωποι πάντα επισημαίνουν τον αριθμό των αγροτών που χρειάζονται προστασία! Αυτό ακριβώς συμβαίνει και όταν κάποιος συγκρίνει την κυρία Χούμπερ[89] με τον κύριο Ρότσιλντ. Μπορεί

---

88. Ένας «νάνος αγρότης» (Zwergbauer) είναι ένας αγρότης με μόνο ένα ή δύο εκτάρια γης. Το μέγεθος της ιδιοκτησίας ενός νάνου αγρότη συνήθως δεν ήταν σε θέση να παράγει από μόνο του αρκετά τρόφιμα για να θρέψει την οικογένειά του, πράγμα που σημαίνει ότι οι νάνοι αγρότες έπρεπε συχνά να νοικιάζουν την εργασία τους σε μεγαλύτερα γεωργικά κτήματα κατά την περίοδο της συγκομιδής.

89. Η «κυρία Χούμπερ» δεν είναι πραγματικό πρόσωπο. Το «Huber» και οι διάφορες περιφερειακές παραλλαγές του ήταν (και εξακολουθούν να είναι) ένα από τα πιο συνηθισμένα επώνυμα στην Αυστρία. Το όνομα προέρχεται από τη λέξη Hufe και συνήθως υποδηλώνει ένα άτομο του οποίου η οικογενειακή

να έχει μερικές χιλιάδες κορώνες ή μάρκα στο ταμιευτήριο. Έτσι αποκτά το τόκο της. Φυσικά, αυτή η κατάσταση δεν σημαίνει ότι έχει γίνει «εισοδηματίας», αλλά ωφελεί τους Ρότσιλντ και τους συνεργάτες τους και βλάπτει την ίδια πάρα πολύ. Παίρνει αρκετές δεκάδες μάρκα ή κορώνες σε τόκους κάθε χρόνο. Αλλά πόσες εκατοντάδες ή και χιλιάδες ακόμη πρέπει να ξοδέψει για στέγαση, φαγητό, ένδυση, φόρους, σιδηροδρομικά ταξίδια και τα συναφή, και όλα αυτά επειδή οι Ρότσιλντ και οι συνεργάτες τους θέλουν να επιβιώσουν; Μόνο ο Οίκος των Ρότσιλντ κατείχε ήδη περίπου 40 δισεκατομμύρια πριν από τον πόλεμο. Αυτό σημαίνει: ακόμη και αν περιοριζόταν μόνο στους τόκους του, με 50% ετησίως θα είχε συσσωρεύσει 2 δισεκατομμύρια σε μη δεδουλευμένο εισόδημα από αυτό. Πριν από χρόνια, όλοι όσοι παρήγαγαν και εργάζονταν έτσι έπρεπε να καταβάλλουν ετήσιο φόρο 2 δισεκατομμυρίων στον έναν μη εστεμμένο βασιλιά της Ιουδαίας, και η Ιουδαία έχει πολλούς άλλους βασιλιάδες! Σε 15 χρόνια, με το τρέχον επιτόκιο, οποιοδήποτε περιουσιακό στοιχείο θα έχει διπλασιαστεί· μέχρι τότε οι Ρότσιλντ θα έχουν τουλάχιστον 80 δισεκατομμύρια να αποκαλούν δικά τους, και το ετήσιο κόστος της εργασίας μας σε αυτούς θα ανέλθει σε 4 δισεκατομμύρια! Σε τριάντα χρόνια θα είναι 8 δισεκατομμύρια, και ούτω καθεξής.

Αλλά οι Ρότσιλντ δεν είναι οι μόνοι στις απαιτήσεις τους. Το δανειακό κεφάλαιο της Γερμανίας του Ράιχ πριν από τον πόλεμο ανερχόταν σε 250 δισεκατομμύρια και καταβρόχθιζε 12,5 δισεκατομμύρια σε τόκους ετησίως. Πόσο πενιχρό φαίνεται το βιομηχανικό κεφάλαιο σε σύγκριση με αυτό· ανήλθε σε μόλις 12 δισεκατομμύρια και κατά τη διάρκεια της οικονομικής άνθησης του πολέμου απέφερε 1 δισεκατομμύριο σε εμπορικά κέρδη (αλλιώς, 600 εκατομμύρια). Προσθέστε σε αυτό τους 16.000 εμπορικούς συνεταιρισμούς περιορισμένης ευθύνης και καταλήγετε σε μια συνολική αξία 15,5 δισεκατομμυρίων, δηλαδή ένα ολόκληρο 6% του δανειακού κεφαλαίου, και αυτό στο πρώτο βιομηχανοποιημένο κράτος της Ευρώπης!

Ας ρίξουμε μια ματιά στα τερατώδη εθνικά και δημοτικά χρέη και ας αναρωτηθούμε ποιος τα πληρώνει πραγματικά και ποιος ωφελείται από αυτά. Δεν μειώνονται, αλλά αντίθετα συνεχίζουν να αυξάνονται, και αυτό παρά το γεγονός ότι χρόνο με το χρόνο χιλιάδες εκατομμύρια σε τόκους αποσπώνται από τους παραγωγικούς ανθρώπους. Και ποιο είναι το αποτέλεσμα; Μετά από δεκαπέντε χρόνια, αυτά τα χρέη θα έχουν διπλασιαστεί, παρά όλους τους φόρους και τις χρεώσεις που βαρύνουν την εργασία.

Και τώρα ας ρίξουμε μια ματιά σε ένα σχήμα που μας δείχνει ταυτόχρονα την τερατώδη φύση και τον παραλογισμό ολόκληρου του σημερινού οικονομικού συστήματος, το οποίο βασίζεται στη δουλεία του τόκου. Θα μας δείξει προς όφελος τίνος διεξήγαγε τον πόλεμο η Αντάντ

καταγωγή βρίσκεται στην αγροτιά. Το «Frau Huber» προορίζεται επομένως να αποτελέσει συμβολικό υποκατάστατο μιας συνηθισμένης Αυστριακής γυναίκας της μεσαίας ή της κατώτερης μεσαίας τάξης, που ζει σε μια πόλη ή χωριό ή σε ένα αρκετά επιτυχημένο μικρό αγρόκτημα.

και υπέρ ποίου υπαγόρευσε την επαίσχυντη Ειρήνη των Βερσαλλιών.

10.847.548.000.000. Στα τέλη Σεπτεμβρίου 1921, με συναλλαγματική ισοτιμία 1 γερμανικό μάρκο Ράιχ = 0,053 ελβετικά φράγκα, αυτός ήταν ο αριθμός που χαρακτήριζε τις υποχρεώσεις του τελεσιγράφου του Λονδίνου. Στα τέλη Δεκεμβρίου 1921, το μάρκο στη Ζυρίχη είχε πέσει στο 0,00072, ή περίπου στο 1/70 της προαναφερθείσας τιμής. Με αυτό αυξήθηκε ο αριθμός που αναφέρθηκε στην αρχή σε **759.328.360.000.000**!

Με λίγα λόγια, αυτό αντιστοιχεί σε **759,328 δισεκατομμύρια ή περίπου 760 τρισεκατομμύρια μάρκα**. Αυτό ισοδυναμεί με 465,5 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα, τα οποία θα συσσωρευτούν μέσω τόκων από το ποσό των 132 δισεκατομμυρίων χρυσών μάρκων, που προκύπτει από το τελεσίγραφο του Λονδίνου, μέχρι την ολοκλήρωση της αποπληρωμής.

759.328.360.000.000 μάρκα. Αν τα μοιράσουμε αυτά στα 60 εκατομμύρια πολίτες του Γερμανικού Ράιχ, αυτό σημαίνει ότι ο καθένας – είτε άνδρας είτε γυναίκα, ηλικιωμένος είτε παιδί – οφείλει στο ιουδαϊκό παγκόσμιο δανειακό κεφάλαιο περίπου 18 εκατομμύρια μάρκα ο καθένας.[90]

Υπάρχει πιο τρανταχτό παράδειγμα υποδούλωσης ενός ολόκληρου λαού στον τόκο; Αυτή, λοιπόν, είναι η ελευθερία στην οποία μας έχουν οδηγήσει οι ήρωες της επανάστασης. Πράγματι, οι ληστές θα μπορούσαν να είναι αρκετά ικανοποιημένοι με τον γερμανικό λαό, αρκεί τα νήματα που έχουν υφάνει να μην σπάσουν κάποια μέρα. Αλλά τα σχέδιά τους πηγαίνουν πολύ παραπέρα. Σε αυτά τα σχέδια συμπεριλαμβάνονται με αγάπη όχι μόνο ο γερμανικός λαός, αλλά και άλλοι, ακόμη και τα νικηφόρα έθνη. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, για παράδειγμα, έχουν χρέος 24,3 δισεκατομμυρίων δολαρίων στις τράπεζες της Γουόλ Στριτ, δηλαδή στο ιουδαϊκό χρηματιστικό κεφάλαιο. Δεδομένου ότι 1 δολάριο στα τέλη Δεκεμβρίου 1921 ισοδυναμούσε με 200 μάρκα, αυτό αντιστοιχεί στο αρκετά σημαντικό ποσό των 4.860 δισεκατομμυρίων μάρκων, ή 4,86 τρισεκατομμυρίων. Το εθνικό χρέος της Αγγλίας (εκτός των αποικιών) ανέρχεται σε 7,5 δισεκατομμύρια λίρες (1 λίρα = 800 μάρκα), της Γαλλίας σε 286 δισεκατομμύρια φράγκα (1 φράγκο = 1.800 μάρκα) και της Ιταλίας σε 72 δισεκατομμύρια λίρες (1 λίρα = 850 μάρκα). Ο Καναδάς, με πληθυσμό περίπου 7 εκατομμυρίων ψυχών, έχει χρέος περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια, ενώ η Αυστραλία, με 5 εκατομμύρια κατοίκους, σε 381 δισεκατομμύρια λίρες. Από αυτό φαίνεται λοιπόν ότι τα παιδιά του Γιαχβέ διασκορπίζουν φως και σκιά μεταξύ των νικητών και των ηττημένων.

Συνεπώς, το δανειακό κεφάλαιο αποτελεί έναν απεριόριστο κίνδυνο. Μέσα από τους τόκους και τους ανατοκισμούς, διογκώνεται σε έναν ορμητικό χείμαρρο. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά από το ακόλουθο παρά-

---

90. Μέχρι τα τέλη Ιουνίου του 1923, είχαν ήδη φτάσει τα 200 εκατομμύρια μάρκα

δειγμα: 1 Χέλερ ή Πφένινγκ, που επενδύθηκε κατά τη στιγμή της γέννησης του Χριστού:

μετά από 15 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 2 Χέλερ (Πφένινγκ),
μετά από 30 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 4 Χέλερ,
μετά από 45 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 8 Χέλερ,
μετά από 60 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 16 Χέλερ,
μετά από 75 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 32 Χέλερ,
μετά από 90 χρόνια θα έχει αυξηθεί σε 64 Χέλερ.

Μετά από 135 χρόνια, δηλαδή, το έτος 136 μ.Χ., ένα μόνο Χέλερ ή Πφένινγκ θα είχε γίνει πλέον 512.

Μέχρι το έτος 211 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 16.384,
μέχρι το έτος 286 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 524.288,
μέχρι το έτος 346 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 16.777.216,
μέχρι το έτος 421 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 496.870.912,
μέχρι το έτος 496 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 15.899.869.184,
μέχρι το έτος 571 μ.Χ. θα θα είχε γίνει 508.795.813.888

Χέλερ ή Πφένινγκ, δηλαδή, περισσότερα από 5 δισεκατομμύρια κορώνες ή μάρκα. Μέχρι το 646 μ.Χ., το ένα Χέλερ θα είχε φτάσει στο φανταστικό ποσό των 16 τρισεκατομμυρίων, και σήμερα θα αντιστοιχούσε σε ένα ποσό μεγαλύτερο από την αξία του ήλιου και των πλανητών του αν ήταν όλοι φτιαγμένοι από καθαρό χρυσό· η αριθμητική τιμή θα κατέληγε σε έναν 39ψήφιο αριθμό! Η παραλογικότητα αυτού δύσκολα μπορεί να εκφραστεί πιο καθαρά, ειδικά αν σκεφτούμε ότι όλα αυτά συμβαίνουν χωρίς ο πραγματικός ιδιοκτήτης να κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι του.

Πόσο μικρό φαίνεται το βιομηχανικό κεφάλαιο σε σύγκριση, πόσο πιο αργά αναπτύσσεται, και αυτό παρά το γεγονός ότι υποστηρίζεται από ατελείωτη εργασία και ακούραστη παραγωγικότητα. Ο Άμσελ Μάγιερ Ρότσιλντ ξεκίνησε την καρποφόρα δραστηριότητά του γύρω στο 1800, χωρίς καμία σημαντική δική του περιουσία, κερδοσκοπώντας με τα εκατομμύρια που του είχε παραχωρήσει για φύλαξη ο Λαντγκράβος Γουλιέλμος της Έσσης. Μέχρι το 1913 – όπως ήδη αναφέρθηκε – οι Ρότσιλντ κατείχαν 40 δισεκατομμύρια. Το αντίστοιχο σε αυτό είναι ο Οίκος Κρουπ. Το 1826 ο ιδρυτής του απεβίωσε χωρίς περιουσία στο όνομά του παρά τη σκληρή δουλειά του. Το 1855 ο Άλφρεντ Κρουπ έλαβε την πρώτη του παραγγελία 36 κανονιών· το 1873 το εργοστάσιο απασχολούσε 12.000 εργάτες. το 1903 ανταλλάχθηκε στην μετοχική εταιρεία Κρουπ για 160 εκατομμύρια μάρκα και μέχρι το 1913 άξιζε το επιβλητικό ποσό των 250 εκατομμυρίων μάρκων!

Πόση όμως ατέλειωτη εργασία, πόση προσπάθεια, πόσες απογοητεύσεις υπάρχουν στο έργο ζωής της Κρουπ και των υπαλλήλων της, σε σύγκριση με αυτό των Ρότσιλντ; Πόσους ευεργετικούς θεσμούς έχουν ιδρύσει οι Κρουπ για τους αξιωματούχους και τους εργάτες τους, ενώ οι Ρότσιλντ δεν νοιάζονταν καθόλου για τα θύματά τους! Η αιώνια

αντίθεση μεταξύ της γερμανικής παραγωγικής παρόρμησης και του ιουδαϊκο-εμπορικού πνεύματος της τοκογλυφίας είναι σαφώς εμφανής και εδώ, σε όλους όσους δεν θέλουν να είναι τυφλοί!

Αν η γαιοπρόσοδος είναι αδικαιολόγητη, τότε είναι ακόμη πιο επιτακτικό να διαχωρίσουμε αυστηρά τον τόκο από το κέρδος. Το κέρδος είναι θεμελιωδώς δικαιολογημένο επειδή αντιπροσωπεύει την αμοιβή για την εργασία που εκτελείται. Το να προσπαθήσουμε να το εξαλείψουμε θα ήταν παράλογο. Ο καθορισμός ορίων σε αυτό είναι περιττός από τη στιγμή που τα ιδιωτικά μονοπώλια εξαφανίζονται, επειδή ο ανταγωνισμός το περιορίζει εξαρχής. Αλλά οι τόκοι είναι μη κερδισμένο εισόδημα και πρέπει να εξαφανιστεί εντελώς από την εθνική οικονομία.

Αυτό επιδιώκει το «σπάσιμο των δεσμών των τόκων»!

Ακούμε συνεχώς από τη μαρξιστική πλευρά «μείνετε μακριά μας με τις μεταρρυθμίσεις σας», «εμείς οι διεθνείς σοσιαλδημοκράτες, κομμουνιστές κ.λπ. είμαστε επαναστάτες». «Μόνο η κοινωνική επανάσταση μπορεί να αλλάξει τη μοίρα των εκμεταλλευόμενων.» Θα δούμε αν αυτό ισχύει ή όχι.

Οικονομική Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση;

«Όχι η επανάσταση, αλλά μόνο η στοχευμένη, δημιουργική μεταρρυθμιστική εργασία μπορεί να ξεπεράσει τις σημερινές αφόρητες κοινωνικές συνθήκες.» (Κατευθυντήριες Αρχές του εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος)

Η ιδιωτικο-καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, με τον προσανατολισμό της προς το καθαρό κέρδος, με την απόρριψη κάθε ιδεαλιστικής επιδίωξης, έχει αναδείξει τον δικό της εχθρό μέσα στον άψυχο υλισμό στον οποίο βασίζεται. Ο υλισμός, με τον έντονο εγωισμό και την ιδιοτέλειά του, είναι όμως εξίσου ακατάλληλος για να παρέχει την πνευματική βάση για αυτό που υποτίθεται ότι θα αντικαταστήσει αυτήν την τάξη πραγμάτων: τον σοσιαλισμό, δηλαδή την κοινωνική οικονομία, το κοινωνικό πνεύμα.

Η ουσία του σοσιαλισμού έγκειται στην εργασία σαν σύνολο, για το σύνολο. Βρίσκει την έκφρασή της στην αρχή: «Όλοι για όλους!». Αυτή η αρχή λοιπόν, απαιτεί μεγάλη αυτοαπάρνηση. Η αυτοαπάρνηση, όμως, δεν είναι μια υλιστική παρόρμηση, αλλά μια ιδεαλιστική. Γι' αυτό μας φαίνεται ότι, ενώ κάποιος μπορεί αναμφισβήτητα να γεμίσει ένα σωφρονιστήριο[91] με ανθρώπους που μεγάλωσαν στην εποχή του υλισμού, ο σοσιαλισμός δεν μπορεί ποτέ να υλοποιηθεί με αυτόν τον τρόπο, και ότι ένας σοσιαλισμός που επιχειρείται σε μια τέτοια βάση και με τέτοιους ανθρώπους θα καταλήξει απελπιστικά ναυαγός! Θα δώσουμε στοιχεία που να υποστηρίζουν αυτόν τον ισχυρισμό.

Αυτό που μας παρουσιάζεται γενικά σαν σοσιαλισμός στην πραγματικότητα είναι κομμουνισμός με μαρξιστική σφραγίδα. Όπως και στο παρελθόν στους αγώνες μεταξύ των Αϊζεναχιστών και των Λασαλικών,[92] η διαμάχη για το ποιο από τα δύο κινήματα διαθέτει το μόνο κατάλληλο

---

91. Στα γερμανικά, «Zwangsarbeitshaus». Το Zwangsarbeitshaus ήταν ένα σωφρονιστήριο για μικροεγκληματίες, αργόσχολους, αλήτες, πόρνες και άλλους «αντικοινωνικούς» τύπους. Πιστεύονταν ότι η καταναγκαστική εργασία θα θεράπευε αυτούς τους ανθρώπους από τις τάσεις τους προς την εγκληματικότητα και την αδράνεια.

92. Ο Γιουνγκ εδώ αναφέρεται σε μια ιδεολογική σύγκρουση μέσα στο πρώιμο σοσιαλδημοκρατικό κίνημα. Το πρώτο εργατικό κόμμα στη Γερμανία, η Γενική Ένωση Γερμανών Εργατών (Allgemeiner Deutscher Arbeiter-Verein, ADAV), ιδρύθηκε από τον Φερδινάνδο Λασάλ το 1863. Αν και επηρεάστηκε από τον Μαρξ, οι ιδέες του Λασάλ αποκλίνουν από τις δικές του. Ο Λασάλ ήταν περισσότερο εθνικά προσανατολισμένος παρά διεθνικά, και πίστευε ότι ήταν πρωτίστως το κράτος (και όχι τα συνδικάτα) που θα έφερνε μια σοσιαλιστική κοινωνία. Ο Λασάλ ήταν επίσης σθεναρά αντίθετος σε οποιαδήποτε συνεργασία μεταξύ των εργατών και της φιλελεύθερης αστικής τάξης, γεγονός που τον οδήγησε σε προσωπική φιλία με τον Μπίσμαρκ και στην κίνησή του προς μια κάπως συμπαθητική σχέση με την «αντιδραστική» κυβέρνηση της Πρωσίας. Μετά τον θάνατο του Λασάλ, οι διάδοχοί του στην ADAV συνέχισαν αυτή την ιδεολογική τάση, αναγκάζοντας δυσαρεστημένους οπαδούς του Λασάλ να ενωθούν με μέλη της Ομοσπονδίας Γερμανικών Εργατικών Συλλόγων (Verband Deutscher Arbeitervereine, VDAV) στην ίδρυση του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος της Γερμανίας (Sozialdemokratische Arbeiterpartei Deutschlands, SDAP). Τα μέλη του SDAP ήταν γνωστά ως «Αϊζεναχιστές» λόγω του ιδρυτικού συνεδρίου του κόμματος που πραγματοποιήθηκε στην πόλη Άιζεναχ. Αντιπροσώπευαν μια θέση πολύ πιο κοντά στη θέση του Μαρξ και ήταν βαθιά επικριτικοί απέναντι στο VDAV του Λασάλ για τον υποτιθέμενο εθνικισμό του, την υπερβολικά «αυταρχική» λατρεία του κράτους, την ανεπαρκή προσέγγισή του στον συνδικαλισμό και την υποτιθέμενη «νομιμοποίηση» του συστήματος του Μπίσμαρκ μέσω της συμπεριφοράς του στο Ράιχσταγκ της Βόρειας Γερμανικής Συνομοσπονδίας. Παρά τις διαφορές αυτές, οι οπαδοί του Λασάλ και οι Αϊζεναχιστές κατέληξαν να συγχωνεύσουν τις οργανώσεις τους σε ένα συνέδριο στη Γκότα τον Μάιο του 1875, δημιουργώντας τον πρόδρομο του σύγχρονου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας.

φάρμακο για να κάνει τους ανθρώπους ευτυχισμένους επαναλαμβάνεται και πάλι σήμερα μεταξύ των σοσιαλδημοκρατών και των κομμουνιστών. Και οι δύο είναι μαρξιστές, και οι δύο ισχυρίζονται ότι είναι κομμουνιστές, επομένως και οι δύο ασπάζονται την έννοια της συλλογικής ιδιοκτησίας.

Ποτέ δεν έλειψαν οι κομμουνιστικές προσπάθειες στην ιστορία. Αν επιτύγχαναν, αυτό συνέβαινε πάντα μόνο για μικρό χρονικό διάστημα και μόνο όταν άτομα που βρίσκονταν στην κορυφή του πολιτικού σώματος είχαν αναλάβει την απόλυτη εξουσία. Ένα από τα πιο γνωστά παραδείγματα είναι το ιησουιτικό κράτος της Παραγουάης. Αλλά τη στιγμή που αυτός ο όρος της απόλυτης εξουσίας δεν ίσχυε πλέον, απέτυχαν!

Πρόσφατα, δηλαδή από την κατάρρευση που οι Μαρξιστές λαχταρούσαν και προσπάθησαν να επιφέρουν με όλες τους τις δυνάμεις, έχουμε δει παραδείγματα αυτού του είδους στη Βαυαρία και την Ουγγαρία. Κανείς εκτός από τους άμεσους ωφελούμενους τους, δηλαδή τους Πολωνοεβραίους της πιο άθλιας φυλής όπως ο Κουν, ο Τόλλερ, ο Λεβίν, κ.λπ., δεν θα ισχυριζόταν ότι αυτά τα παραδείγματα προκαλούν μίμηση. Σε κάπως μεγαλύτερη απόσταση, στη Ρωσία, το δράμα εξακολουθεί να παίζεται σήμερα. Δολοφονία, εμπρησμός και καταστροφή, φίμωση διαφορετικών απόψεων, όλα σηματοδοτούν το πέρασμά τους εκεί.[93] Αυτό δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια νέα προσπάθεια εγκαθίδρυσης της ιουδαϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας, που εξυπηρετεί έτσι τους ίδιους σκοπούς με τον καπιταλισμό και επιχειρείται με τη χρήση ακριβώς των ίδιων μεθόδων με αυτές που έχουμε δει κοντά. Δικτατορία τόσο εδώ όσο και εκεί, άρα και δουλεία εδώ όσο και εκεί. Ο Ιουδαϊσμός δεν γνωρίζει καμία άλλη μορφή διακυβέρνησης. Είναι επομένως απολύτως στη φύση των πραγμάτων όταν ο Λένιν και ο Τρότσκι διεκδικούν και επιβάλλουν τη δικτατορική τους εξουσία. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, άλλωστε, το μπολσεβικικό σύστημα θα είχε καταρρεύσει προ πολλού. Αν κάποιος είναι συνειδητά κομμουνιστής – και όλοι οι Μαρξιστές σίγουρα θα έπρεπε να είναι – τότε πρέπει να αποδεχτεί αυτό το γεγονός. Είναι επομένως γελοίο όταν οι σοσιαλδημοκράτες ισχυρίζονται μονομιάς ότι είναι κομμουνιστές, ενώ ταυτόχρονα είναι γεμάτοι αγανάκτηση για τους όρους εισδοχής στην 3η Διεθνή.[94] Αυτή η στάση είναι, επιπλέον, και ανέντιμη, επειδή στην πραγματικότητα όλοι οι Μαρξιστές επιδιώκουν την πραγματοποίηση του κομμουνισμού μέσω της κοινωνικής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Για την υποστήριξη αυτού του ισχυρισμού θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε ένα σημαντικό αριθμό αποδεικτικών

---

93. Σύμφωνα με τον ανταποκριτή της εφημερίδας «Daily Mail» του Λονδίνου στη Μόσχα, συνολικά 1.766.168 άνθρωποι εκτελέστηκαν από τα τέλη του 1917.

94. Στο 2ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς το 1920, το Συνέδριο επικύρωσε τους 21 όρους ένταξης. Για να ενταχθούν στην Τρίτη Διεθνή, τα σοσιαλιστικά κόμματα έπρεπε να αποβάλουν όλα τα ρεφορμιστικά και «κεντρώα» στοιχεία από τις τάξεις τους και ήταν υποχρεωμένα να αφοσιωθούν πλήρως στην επαναστατική δράση και στην προώθηση της προλεταριακής δικτατορίας.

στοιχείων. Εδώ θέλουμε μόνο να καταγράψουμε τις δηλώσεις των κυριότερων ηγετών. Ιδιαίτερα αξιοσημείωτες είναι οι απόψεις του αδιαμφισβήτητου πιο ταλαντούχου ηγέτη της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, του αείμνηστου Άουγκουστ Μπέμπελ. Στο πολυδιαβασμένο βιβλίο του «Γυναίκα και Σοσιαλισμός», το οποίο έχει περάσει από αμέτρητες εκδόσεις, η πορεία που οδηγεί στον στόχο του Μαρξισμού, μια σοσιαλιστική κοινωνία, παρουσιάζεται ως εξής:

1. Υπάρχει μια όξυνση των ταξικών συγκρούσεων, η οποία υποκινείται από:

2. Συγκέντρωση στην καπιταλιστική βιομηχανία.

Αυτό έχει άμεση συνέπεια:

α) την αντικατάσταση της γεωργίας από τη βιομηχανία·

β) την προοδευτική προλεταριοποίηση·

γ) τη συγκέντρωση του πλούτου.

3. Το αποτέλεσμα είναι ολοένα και πιο έντονες κρίσεις.

4. Αυτές ακολουθούνται από την κοινωνική επανάσταση. Αυτή βασίζεται στην απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών, δηλαδή στην αποστέρηση των αποστερητών ή, με άλλα λόγια: στην κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, στη ανάδυση της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Στη μια σοσιαλιστική κοινωνία:

1. Όλοι όσοι είναι ικανοί για εργασία θα πρέπει να καλούνται να εργαστούν.

2. Θα επικρατήσει αρμονία συμφερόντων.

3. Η εργασία θα οργανωθεί.

4. Η παραγωγικότητα θα αυξηθεί.

5. Η καταναλωτική δύναμη θα αυξηθεί.

6. Η αντίθεση μεταξύ πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας θα εξαφανιστεί.

7. Θα υπάρχει ίσο καθήκον εργασίας για όλους.

Και τότε, κατά τη γνώμη του συνεργάτη του Καρλ Μαρξ, Φρίντριχ Ένγκελς, μόλις οι άνθρωποι γίνουν τέλειοι άγγελοι, το κράτος τελικά θα καταργηθεί. Στη θέση του αναδύεται η κοινωνία χωρίς κράτος, μια έννοια που ο Μαρξ δανείστηκε από τον αγγλικό πνευματικό κόσμο και με την οποία είμαστε ήδη εξοικειωμένοι μέσω προηγούμενων παρατηρήσεών μας σχετικά με την αγγλική αντίληψη του κράτους σαν «κοινωνία ιδιωτών». Παρεμπιπτόντως, η αγγλική (νορμανδική) και η ιουδαϊκή σκέψη τέμνονται για άλλη μια φορά σε αυτό το σημείο, καθώς η έννοια του κράτους είναι φυσικά ξένη στον ιουδαϊκό λαό χωρίς κράτος. Η λαχτάρα για το δικό τους παλαιστινιακό κράτος περιορίζεται μόνο σε τόσο στενούς κύκλους που δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο από βιτρίνα. Η αγάπη για την πατρίδα κάποιου είναι απολύτως απαραίτητη για την έννοια του κράτους. Αλλά ποιος θα μπορούσε να το ενσταλάξει αυτό σε έναν νομαδικό λαό όπως ήταν πάντα και εξακολουθούν να είναι οι Ιουδαίοι;

Η κατάργηση του κράτους δεν πρέπει να γίνει ξαφνικά, αλλά έμμεσα μέσω του προλεταριακού ταξικού κράτους, δηλαδή της «δικτατορίας του

προλεταριάτου». Ο Ένγκελς σχολιάζει σχετικά στο βιβλίο του που επικρίνει τον Όιγκεν Ντούρινγκ: «Το αστικό κράτος δεν καταργείται, αντίθετα, το αστικό κράτος ακολουθείται αρχικά από το προλεταριακό κράτος, και αφού κάθε κράτος είναι κράτος ταξικής κυριαρχίας, τότε το ίδιο ισχύει και για το κράτος του προλεταριάτου και αφού κάθε κράτος είναι ένας μηχανισμός καταστολής, τότε και το προλεταριακό κράτος είναι ένας μηχανισμός καταστολής των καταπιεστών και των εκμεταλλευτών».

Σύμφωνα με αυτό, το κράτος, σαν όργανο διακυβέρνησης για μια τάξη, θα πρέπει να μετατραπεί σε όργανο διακυβέρνησης μιας άλλης. Με ποια μέσα υποτίθεται ότι θα επιτευχθεί αυτό; Απλώς μέσω των ίδιων ακριβώς μεθόδων που άλλοι έχουν χρησιμοποιήσει για να διατηρήσουν τη δική τους κυριαρχία: μιλιταρισμό και τα συναφή. Επομένως, δεν προκαλεί καθόλου έκπληξη το γεγονός ότι ολόκληρο το μαρξιστικό εκπαιδευτικό σύστημα προήλθε σχεδόν εξ ολοκλήρου από αυτόν τον κατά τα άλλα τόσο δυσφημισμένο μιλιταρισμό. Από τότε που εξαλείφθηκε, η πειθαρχία και η άσκηση μεταξύ των σοσιαλδημοκρατικών μαζών έχουν υποστεί αναμφισβήτητες απώλειες. Μόνο από τότε και μετά ο εθισμός στη διαίρεση και τον κατακερματισμό έχει γίνει ανίατος.

Πολλές εικόνες και συγκρίσεις δανείστηκαν από αυτόν τον κατά τα άλλα τόσο δυσφημισμένο μιλιταρισμό, όπως και το τρύπημα. Αρκεί κανείς να θυμηθεί τα «βροντερά βήματα των εργατικών ταγμάτων» καθώς περνούσαν μπροστά από τους ηγέτες με τα κυρίως καμπυλωτά πόδια σε μαζικές πομπές που έμοιαζαν με στρατιωτικές παρελάσεις.

Στο τέλος, τα θέματα με τα οποία θα ασχοληθούμε στη συνέχεια είναι επίσης δανεισμένα από τη μιλιταριστική γραμμή σκέψη: η ταξική συνείδηση και η ταξική πάλη. Ουσιαστικά, είναι αντίγραφα. Για να τα εξηγήσουμε, επιτρέψτε μου να κάνω μια σύντομη ιστορική παρέκβαση:

Η μεσαιωνική αριστοκρατία ήταν μια αυστηρά διαχωρισμένη κάστα με τα δικά της έθιμα και παραδόσεις και τη δική της ξεχωριστή τιμητική θέση. Μετά τη διάλυσή της, αυτά τα πράγματα πέρασαν σαν κληρονομιά στους μισθοφόρους και στη συνέχεια στους μόνιμους στρατούς, μόνο και μόνο για να καταλήξουν τελικά σαν αποκλειστική αρμοδιότητα του σώματος αξιωματικών κατά την εποχή της καθολικής στρατολόγησης. Σκοπός τους ήταν η καλλιέργεια μιας κάστας με συγκεκριμένο καθήκον υπηρεσίας. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία έχει έναν παρόμοιο θεσμό στην απαγόρευση γάμου για τους ιερείς της. Καθεμία από τις τρεις μεσαιωνικές τάξεις: η αριστοκρατία, η Εκκλησία και η αστική τάξη, είχε τα δικά της ξεχωριστά έθιμα και θεσμούς. Στη συνέχεια, εμφανίστηκε μια τέταρτη τάξη: το προλεταριάτο. Εκείνη την εποχή ήταν λογικό να αποκοπούν από το σώμα του λαού, όπως η αριστοκρατία και ο κλήρος, και να γίνουν μια ξεχωριστή κάστα με τη δική τους συνείδηση κοινωνικής θέσης: την ταξική συνείδηση. Ο άμεσος στόχος τους υποτίθεται ότι είναι η ταξική πάλη, η οποία φυσικά διεξάγεται όχι μόνο για τον εαυτό της, αλλά και για να εξυπηρετήσει έναν συγκεκριμένο σκοπό, την πραγματοποίηση του σοσιαλισμού ή, πιο

σωστά, του κομμουνισμού.

Πώς μοιάζει σήμερα αυτή η ταξική πάλη; Εναντίον ποιου στρέφεται; Ποιος την καθοδηγεί και ποια είναι τα όπλα της;

Το Αυστριακό Σοσιαλδημοκρατικό Πρόγραμμα (Πρόγραμμα της Βιέννης του 1901) αναφέρει τα εξής:

«Το Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα αγωνίζεται για την απελευθέρωση ολόκληρου του λαού, ανεξαρτήτως έθνους, φυλής ή φύλου, από τα δεσμά της οικονομικής εξάρτησης... η αιτία αυτών των άθλιων συνθηκών δεν βρίσκεται στους μεμονωμένους πολιτικούς θεσμούς, αλλά στο... γεγονός ότι τα μέσα παραγωγής μονοπωλούνται στα χέρια μεμονωμένων ιδιοκτητών. Ο κάτοχος της εργατικής δύναμης, η εργατική τάξη, πέφτει έτσι στην πιο ασφυκτική εξάρτηση από τους ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής (που περιλαμβάνει και τη γη), την τάξη των μεγάλων γαιοκτημόνων και την τάξη των καπιταλιστών...»

«Η τεχνική πρόοδος, η αυξανόμενη συγκέντρωση της παραγωγής και της ιδιοκτησίας... έχουν σαν αποτέλεσμα την αποστέρηση ολοένα και ευρύτερων κύκλων προηγουμένως ανεξάρτητων μικρών επιχειρηματιών και μικρών αγροτών από τα μέσα παραγωγής τους και τη μετατροπή τους σε μισθωτούς εργάτες, υπαλλήλους ή σκλάβους χρέους, άμεσα ή έμμεσα εξαρτώμενους από τους καπιταλιστές. Οι προλεταριακές μάζες αυξάνονται, αλλά αυξάνεται και ο βαθμός εκμετάλλευσής τους...»

«Όσο όμως η ανάπτυξη του καπιταλισμού διογκώνει τις τάξεις του προλεταριάτου, τόσο πιο υποχρεωμένο και ενδυναμωμένο είναι το προλεταριάτο να αναλάβει τον αγώνα εναντίον του.»

«Η αντικατάσταση της ατομικής παραγωγής καθιστά ολοένα και περισσότερο την ατομική ιδιοκτησία περιττή και επιβλαβή... Ταυτόχρονα, το προλεταριάτο συνειδητοποιεί ότι πρέπει να προωθήσει και να επιταχύνει αυτήν την ανάπτυξη... Μόνο το προλεταριάτο που έχει αφυπνιστεί στην ταξική συνείδηση και είναι οργανωμένο για την ταξική πάλη μπορεί να είναι ο φορέας αυτής της απαραίτητης ανάπτυξης.»

Τι μαθαίνουμε από αυτές τις προτάσεις;

1. Ο σκοπός του μαρξιστικού σοσιαλισμού είναι η εξάλειψη του μονοπωλίου στα μέσα εργασίας.

2. Τα μέσα εργασίας δεν περιλαμβάνουν μόνο τη γη, αλλά και όλα τα κεφαλαιουχικά περιουσιακά στοιχεία, συμπεριλαμβανομένων όλων των εργοστασίων, των εγκαταστάσεών τους κ.λπ.

3. Οι προλετάριοι είναι μισθωτοί εργάτες, υπάλληλοι και σκλάβοι του χρέους του κεφαλαίου.

4. Η ατομική ιδιοκτησία – χωρίς περιορισμούς – είναι επιβλαβής και πρέπει να εξαλειφθεί. Ο λίγο-πολύ κρυφός απώτερος στόχος συνίσταται επομένως όχι μόνο στην εξάλειψη της μεγάλης κλίμακας ιδιοκτησίας γης και κεφαλαίου, αλλά στην και εξάλειψη κάθε ατομικής ιδιοκτησίας γενικά, δηλαδή, σε έναν τελικό στόχο της συλλογικής ιδιοκτησίας, του κομμουνισμού.

5. Ο αγώνας ενάντια στους πλούσιους είναι η ταξική πάλη. Κορυφώνεται με την προώθηση και την επιτάχυνση της προαναφερθείσας πορείας προς τον κομμουνισμό.

6. Ηγείται από το προλεταριάτο, αφυπνισμένο στην ταξική συνείδηση.

Έχουμε ήδη επισημάνει νωρίτερα (στο «Στις πύλες του μέλλοντος») πώς ο μαρξισμός έχει χάσει την ιστορική του ώρα. Δεδομένου ότι οι κύριοι εκπρόσωποι του καπιταλισμού – Αγγλία, Αμερική, Γαλλία – ήταν ενωμένοι σαν σύμμαχοι στο πεδίο της μάχης, η ταξική πάλη το 1918 θα έπρεπε να είχε διεξαχθεί στα χαρακώματα, αντί να πετιούνται άδοξα τα όπλα και να ενθαρρύνονται οι άνθρωποι να λιποτακτούν. Εκείνη την εποχή, όταν είχε έρθει η ώρα του, ο μαρξισμός – εν μέσω της υποτιθέμενης νίκης του – υπέστη τη μεγαλύτερη ήττα του εξαιτίας του δικού του λάθους. Οι Γερμανοί εργάτες πληρώνουν για αυτό το λάθος και την αποτυχία των ηγετών τους με ίσως μόνιμη καταναγκαστική εργασία στην υπηρεσία του καπιταλισμού της Αντάντ, δηλαδή του ιουδαϊκού χρηματιστικού κεφαλαίου. Τίποτα άλλο εκτός από αυτό το φρικτό γεγονός δεν εκφράζεται στα 760 τρισεκατομμύρια, δηλαδή 760.000 δισεκατομμύρια μάρκα, τα οποία το Γερμανικό Ράιχ έχει διαταχθεί να πληρώσει.

Η κλίκα της εβραϊκής ηγεσίας ένιωσε αυτή την ήττα, ακόμα κι αν δεν πρόκειται ποτέ να την παραδεχτεί. Όταν οι ίδιοι άνθρωποι που πάντα φλυαρούσαν για κοινωνική επανάσταση, των οποίων κάθε άλλη λέξη εκτός από την «επανάσταση» και την «απαλλοτρίωση» (αφαίρεση περιουσίας) ήταν «κοινωνικοποίηση» (κοινωνική ιδιοκτησία), και που έχουν στιγματίσει σαν «κίτρινους»[95] και σαν «λακέδες των εργοδοτών» όποιον δεν τραγουδάει από το ίδιο υμνολόγιο, τώρα ξαφνικά διαπιστώνουν ότι οι στόχοι που έχουν τεθεί στο δικό τους πρόγραμμα είναι πολύ εκτεταμένοι, τρέφουν αμφιβολίες για την πλήρη εφαρμογή του κομμουνισμού και που τώρα θέλουν μόνο «να κοινωνικοποιήσουν επιχειρήσεις που είναι ώριμες για κοινωνικοποίηση» – τότε τι άλλο υποτίθεται ότι σημαίνει όλα αυτά, εκτός από μια πλήρη κατάθεση των όπλων ενώπιον του καπιταλισμού με την πιο αγνή έννοια της λέξης; Αλλά εκεί έγκειται η διαφορά μεταξύ δεξιάς και αριστεράς, μεταξύ σοσιαλδημοκρατών και κομμουνιστών, μεταξύ 2ης, 2½ και 3ης Διεθνούς, μεταξύ σοσιαλπροδοτών[96] και Μπολσεβίκων.

Ταυτόχρονα, οι λεγόμενοι δεξιοί τονίζουν ξανά και ξανά, σε κάθε ευκαιρία, ότι κι αυτοί είναι κομμουνιστές. Θα έπρεπε να είναι κι αυτοί,

---

95. Ο όρος «κίτρινος σοσιαλισμός» είναι ένας υποτιμητικός όρος μεταξύ των μαρξιστών για έναν ψεύτικο σοσιαλισμό που θεωρείται ωφέλιμος για τον καπιταλισμό και την αστική τάξη. Ο όρος δεν ήταν υποτιμητικός όταν επινοήθηκε για πρώτη φορά. Ο εμπνευστής του ήταν ο Γάλλος συνδικαλιστής Πιερ Μπιετρύ, ο οποίος πρότεινε τη δημιουργία ενός «κίτρινου» γαλλικού σοσιαλισμού (σε αντίθεση με τον μαρξιστικό «κόκκινο» σοσιαλισμό) που θα ανέβαζε το βιοτικό επίπεδο του γαλλικού προλεταριάτου δημιουργώντας «εθνική ενότητα» μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών. Το κίνημα Jaune (κίτρινο) του Μπιετρύ υποστήριζε τη συλλογική ιδιοκτησία, την κατανομή της περιουσίας και τη συνεργασία των τάξεων, και οι Jaunes διέκριναν μεταξύ δύο μορφών κεφαλαίου – «κερδοσκοπικό (δανειακό) κεφάλαιο» και «εργατικό (παραγωγικό) κεφάλαιο». Ο κίτρινος σοσιαλισμός του Μπιετρύ θα μπορούσε επομένως να θεωρηθεί ως ένα είδος πρωτο-εθνικοσοσιαλισμού. Για μια σύντομη περίοδο ο Μπιετρύ ηγήθηκε ακόμη και ενός πολιτικού κόμματος που ονομάζεται Parti socialiste national.

96. Ο όρος «σοσιαλπροδότης» («Sozialverräter») εμφανίζεται αρκετά συχνά στα κομμουνιστικά γραπτά των αρχών της δεκαετίας του 1920, και χρησιμοποιήθηκε από τους Μπολσεβίκους εναντίον των Σοσιαλδημοκρατών και των μελών της Δεύτερης Διεθνούς. Σκοπός του ήταν να δηλώσει τους σοσιαλιστές που, μέσω της προτίμησής τους για τον ρεφορμισμό, φέρονταν να ενισχύουν τις δυνάμεις του καπιταλισμού και να προδίδουν την υπόθεση του διεθνούς προλεταριάτου.

γιατί ο μαρξισμός και ο κομμουνισμός είναι στην πραγματικότητα ένα και το αυτό!

Για παράδειγμα, ο πρώτος επιστημονικός λαμπρός της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας στην πρώην Αυστρία, ο Δρ. Καρλ Ρένερ, πριν από περίπου 2,5 χρόνια στο Ίνσμπρουκ, είπε: «Ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός επιδιώκουν τους ίδιους στόχους, μόνο που οι μέθοδοι είναι διαφορετικές· οι κομμουνιστές προτιμούν να επιτυγχάνουν τους στόχους τους με τη βία, ενώ η σοσιαλδημοκρατία, μέσω μιας ειρηνικής διασποράς απόψεων, επιδιώκει με την πάροδο του χρόνου να φέρει τους εργάτες σε τόσο ψηλό επίπεδο ώστε να μπορούν να αναλάβουν οι ίδιοι την κοινωνική διοίκηση των επιχειρήσεων». Αυτό ακόμη και από έναν Δρ. Ρένερ, είναι ένα αρκετά δυνατό άρθρο, από τον οποίο έχει κανείς συνηθίσει σε διάφορες εννοιολογικές διαστρεβλώσεις.

Ο δεύτερος επιστημονικός λαμπρός της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας της πρώην Αυστρίας, – ο τότε «υπουργός κοινωνικοποίησης» της γερμανικής Αυστρίας, – ο Δρ. Όττο Μπάουερ, στο βιβλίο του «Μπολσεβικισμός ή Σοσιαλδημοκρατία;» εξέδωσε μια καταστροφική κρίση εναντίον των ίδιων των Μπολσεβίκων, τους οποίους για πολύ καιρό συνήθιζε να επαινεί στις σελίδες της «Arbeiterzeitung».134 Σύμφωνα με τον Δρ. Μπάουερ, οι αγροτικές κομμούνες, η κορωνίδα της μπολσεβίκικης τέχνης, δεν έχουν αποδειχθεί επιτυχημένες. «Είναι αναμφισβήτητο», λέει ο Δρ. Μπάουερ, «ότι πολλές κοινότητες παρέκκλιναν σε μεγάλο βαθμό από την ιδανική εικόνα που σκιαγραφούνταν στην οδηγία· ότι μερικές από αυτές κατέρρευσαν πολύ γρήγορα· ότι άλλες εκφυλίστηκαν καπιταλιστικά, ασχολούμενες με παράνομο εμπόριο σε μεγάλη κλίμακα, και εκμεταλλεύτηκαν τους γειτονικούς μικρούς αγρότες σαν μισθωτούς εργάτες τους».

Αλλά ο Δρ. Όττο Μπάουερ δεν απορρίπτει μόνο την κομμουνιστικοποίηση του εδάφους, απορρίπτει γενικά ολόκληρη την μπολσεβικιστική προσέγγιση, δηλώνοντας τελικά στη σελίδα 87 του βιβλίου του σαν τελευταία λέξη επί του θέματος: «Η ταξική δομή της δυτικοευρωπαϊκής και κεντροευρωπαϊκής κοινωνίας, ο ευαίσθητος οικονομικός της μηχανισμός και η εξάρτησή της από τις διεθνείς εμπορικές σχέσεις, απαιτούν η οικονομική επανάσταση να πραγματοποιηθεί με τη μορφή μιας σταδιακής, σχεδιασμένης αναδιοργάνωσης».

Αυτό που κηρύττει εδώ ο Δρ. Μπάουερ δεν είναι τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από την χρεοκοπία του Μαρξισμού! Πού είναι η κοινωνική επανάσταση, που διακηρύχθηκε προς το τέλος του Μεγάλου Πολέμου σαν ο στόχος του οποίου η πραγματοποίηση σύντομα θα υλοποιούνταν; Αυτό που λέει εδώ ο μετανοημένος αμαρτωλός Δρ. Μπάουερ δεν είναι πλέον επαναστατικό, αλλά ρεφορμιστικό, όχι πλέον κόκκινο, αλλά – για να χρησιμοποιήσουμε τη γλώσσα των συνειδητοποιημένων μαρξιστών, ορκισμένων στην ταξική πάλη – εντελώς κίτρινο! Αυτές είναι οι απόψεις του ρεφορμιστικού σοσιαλισμού που εκπροσωπούμε, τις οποίες ο Δρ. Ρένερ και ο Δρ. Μπάουερ εκφράζουν, σοφοί μέσα από τη δική τους εμπειρία. Μας θυμίζουν έντονα τα λόγια

των αρχών του κόμματός μας: «Όχι η επανάσταση, αλλά μόνο η στοχευμένη, δημιουργική μεταρρυθμιστική δουλειά μπορεί να ξεπεράσει τις σημερινές αφόρητες συνθήκες στην κοινωνία».

Δεδομένου ότι ο μαρξισμός είναι κοινωνικά ανατρεπτικός (κοινωνικά επαναστατικός), οποιαδήποτε παρέκκλιση από τις αρχές του σημαίνει την πνευματική του κατάρρευση. Από την αρχή ήταν σαφές σε εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές ότι αυτό θα έπρεπε να συμβεί αργά ή γρήγορα. Γι' αυτό πάντα υποστηρίζαμε την θέση της οικονομικής μεταρρύθμισης. Σε εθνικό επίπεδο είμαστε και θα παραμείνουμε επαναστατικοί. Με οικονομικούς όρους ήμασταν πάντα μεταρρυθμιστές και δεν βλέπουμε κανένα λόγο να αναθεωρήσουμε αυτή τη θέση.

Κατάργηση του μη δεδουλευμένου εισοδήματος.
Αγροτική μεταρρύθμιση, κατάργηση της δουλείας των τόκων
και κοινωνικοποίηση των ιδιωτικών μονοπωλίων.

Με αυτά τα λόγια από τις εθνικοσοσιαλιστικές αρχές μας, τα οποία έχουμε θέσει στην αρχή των προηγούμενων κεφαλαίων, θέτουμε τους εαυτούς μας όχι μόνο σε συνειδητή αντίθεση με τον μαρξιστικό κομμουνισμό – την επιστημονική βάση της σοσιαλδημοκρατίας και τις τάσεις που σχετίζονται με αυτήν, όπως ο κομμουνισμός, ο σπαρτακισμός και ο μπολσεβικισμός – αλλά και με όλες τις λεγόμενες αστικές τάσεις, δηλαδή με εκείνα τα κόμματα που προσκολλώνται στη σημερινή οικονομική και κοινωνική τάξη πραγμάτων και ουσιαστικά είναι μαμωνιστικά.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν είμαστε κομμουνιστές, γιατί δεν θέλουμε να εξαλείψουμε εντελώς τον ιδιωτικό τομέα και θεωρούμε όλες τις προσπάθειες που αποσκοπούν σε αυτό επικίνδυνα παιδαριώδεις ανοησίες, που αναπόφευκτα θα αποδειχθούν καταστροφικές. Πιστεύουμε όμως ότι το άρρωστο καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα δεν μπορεί να θεραπευτεί με καλές συμβουλές, χριστιανικές νουθεσίες και κοινωνικά επιθέματα, όπως πιστεύουν τα αστικά κόμματα. Το θηρίο του Μαμωνισμού, με το ιουδαϊκό πνεύμα στην καρδιά και το μυαλό, δεν μπορεί να νικηθεί με καλές νουθεσίες. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις μαστίγιο εναντίον του!

Στη συνέχεια θα ασχοληθούμε με τις δύο κύριες μεταρρυθμίσεις που πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητες – την αγροτική μεταρρύθμιση και την κατάργηση της δουλείας με βάση το επιτόκιο, καθώς και τα μέτρα κοινωνικοποίησης που θεωρούμε απαραίτητα.

Α. Αγροτική μεταρρύθμιση και κατάργηση της δουλείας του τόκου

«Το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα θεωρεί τον σημερινό δίκαιο της γης και τη δουλεία των τόκων σαν την πηγή των κοινωνικών δεινών της εποχής μας, δεινών για την εξάλειψη των οποίων αγωνίζεται με κάθε δυνατό μέσο. Είναι, και πάντα ήταν, της άποψης ότι πρέπει να επιστρέψουμε στην παλιά γερμανική αντίληψη, σύμφωνα με την οποία η γη και το έδαφος μπορούν ιδανικά να είναι ιδιοκτησία μόνο του λαού, ενώ το άτομο κατέχει αποκλειστικά μόνο αυτό που έχει χτίσει και κερδίσει ο ίδιος. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο εργαζόμενος αγρότης χάνει τη γη του, αλλά βάζει τέλος στην τοκογλυφική κερδοσκοπία με τη γη.»

«Το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα απορρίπτει κατηγορηματικά τον διεθνή προσανατολισμό του Κινήματος για την Ελεύθερη Γη στο πνεύμα του Σίλβιο Γκέσελ,[97] καθώς αυτό θα σήμαινε τον θάνατο της εθνικότητάς

---

97. Ο Σίλβιο Γκέσελ (1862 – 1930) ήταν Γερμανός θεωρητικός των οικονομικών που είχε εργαστεί σαν υπουργός οικονομικών στη Σοβιετική Δημοκρατία του Μονάχου. Είναι κυρίως γνωστός για τις θεωρίες του για το «Freiland» (ελεύθερη γη) και το «Freigeld» (ελεύθερο χρήμα), τις οποίες ο Γιούνγκ συζητά

μας. Το πουγκί με τα χρήματα δεν μπορεί να είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για την απόκτηση γης, αλλά μόνο η δυνατότητα να καλλιεργηθεί καλύτερα η γη προς το συμφέρον της κοινότητας. Για το λαό, η ανάπτυξη της ερημιάς και της άγριας φύσης, μια εκατονταετηρίδα εργασίας σε ένα μικρό κομμάτι γης, δημιουργούν μια πατρίδα και, επομένως, έναν νόμιμο τίτλο που δεν μπορεί να παραγραφεί.»

«Όσον αφορά την κατάργηση της δουλείας του τόκου, το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, σε αντίθεση με τον μαρξιστικό σοσιαλισμό, θεωρεί το υπερεθνικά οργανωμένο δανειακό και χρηματοοικονομικό κεφάλαιο που εκμεταλλεύεται όλους τους λαούς σαν τον μεγαλύτερο εχθρό της ανθρωπότητας γενικότερα, και του γερμανικού λαού ειδικότερα μετά την οικονομική του υποδούλωση από τις Βερσαλλίες και τον Άγιο Γερμανό, και υποστηρίζει την πλήρη κατάργηση του τόκου τόσο στη δημόσια όσο και στην ιδιωτική πίστη. Συμφωνεί όμως με τον Γκότφριντ Φέντερ και την «Ένωση για την Κατάργηση της Δουλείας των Τοκογλύφων»[98] ότι, προς το παρόν, το ατελείωτο βάρος του χρέους του γερμανικού κράτους είναι ύψιστης εθνικής – πολιτικής σημασίας και θεωρεί τη μετατροπή των πιστοποιητικών χρέους σε άτοκα χρεόγραφα σαν μια πορεία δράσης που πρέπει να αναληφθεί άμεσα. Το κράτος πρέπει να καταβάλλει στους μικροσυνταξιούχους και στους δικαιούχους τόκων που αδυνατούν να βιοποριστούν λόγω ασθένειας, γήρατος κ.λπ. τις προηγούμενες, και σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμη και ψηλότερες, αποδόσεις από τις κατοχές τους σε τίτλους εφ' όρου ζωής. Το κράτος πρέπει να καλύπτει τις χρηματικές απαιτήσεις των υποχρεώσεών του για δημόσια πρόνοια (επιδόματα μητρότητας, κ.λπ.) από τα πλεονάσματα των κερδοφόρων κρατικών επιχειρήσεων, καθώς και από τους φόρους περιουσίας και εισοδήματος.»

«Τα έξοδα για την αναζήτηση βελτιώσεων, τα οποία, λόγω άμεσων δημοσιονομικών επιβαρύνσεων, δεν μπορούν να καλυφθούν από τις υ-φιστάμενες κοινοτικές υπηρεσίες, θα καλυφθούν με την έκδοση άτοκων

λεπτομερώς και οι οποίες προσέλκυσαν ένα μικρό αλλά αφοσιωμένο κοινό στη Γερμανία του Μεσοπολέμου. Παρά τους δεσμούς του με το Σοβιέτ του Μονάχου, το κύριο κίνητρο του Γκέσελ ήταν η αντίθεση στο κυρίαρχο χρηματοπιστωτικό σύστημα, που σημαίνει ότι ήταν πρόθυμος να διαδώσει τις ιδέες του σε οποιονδήποτε κύκλο θα τον άκουγε. Για το σκοπό αυτό, αυτός και οι οπαδοί του ήταν κάπως ενεργοί στους εθνικοσοσιαλιστικούς κύκλους το 1920 – 21, μιλώντας σε εκδηλώσεις που διοργάνωσε το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και το DNSAP. Μια επακόλουθη συζήτηση έλαβε χώρα εντός του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος σχετικά με τα πλεονεκτήματα της υιοθέτησης της ιδεολογίας Freiland-Freigeld-Festwährung (Ελεύθερη γη/Ελεύθερο χρήμα/Σταθερό νόμισμα) του Γκέσελ έναντι των ιδεών «Κατάργηση της Δουλείας των Τόκων» που διέδωσε ο Γκότφριντ Φέντερ. Ο Φέντερ θεωρούσε τον Γκέσελ ως έναν σκληρό αντίπαλο και άσκησε έντονη εκστρατεία εναντίον του Γκέσελ υπέρ της ενσωμάτωσης των δικών του ιδεών στην εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Ο Φέντερ σημείωσε επιτυχία σε αυτό το θέμα – στο Τρίτο Διακρατικό Συνέδριο Αντιπροσώπων των Εθνικοσοσιαλιστών της Μεγάλης Γερμανίας (που πραγματοποιήθηκε στις 13 – 14 Αυγούστου 1921 στο Λιντς της Αυστρίας) οι αντιπρόσωποι ψήφισαν να απορρίψουν τις θεωρίες του Γκέσελ και να υιοθετήσουν τις αρχές του Φέντερ στην εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Στο πλαίσιο αυτών των γεγονότων, ο Γιούνγκ συγκρίνει και αντιπαραβάλλει τις θεωρίες του Γκέσελ και του Φέντερ σε αυτό το κεφάλαιο.

98. Τον Ιανουάριο του 1920, ο μηχανικός και αυτοδίδακτος οικονομολόγος Γκότφριντ Φέντερ (1883 – 1941) ίδρυσε τη «Γερμανική Ένωση Μάχης για την Καταπολέμηση της Δουλείας του Τόκου» (Deutscher Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft), η οποία προοριζόταν σαν μια πολιτικά ουδέτερη οργάνωση για τη διάδοση και εκλαΐκευση των δικών του οικονομικών θεωριών εκτός του λαϊκού κινήματος, όπου ήταν πιο δημοφιλείς.

γραμματίων του δημοσίου, μετά από έγκριση των εκπροσώπων του λαού. Αυτά τα άτοκα γραμμάτια του δημοσίου θα αποπληρωθούν από τα έσοδα.»

«Το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα βλέπει στο χάος της χρηματιστηριακής αγοράς και την είσπραξη του μη δεδουλευμένου εισοδήματος και εμμένει στην παλιά του απαίτηση για κοινωνικοποίηση (εθνικοποίηση ή, για την ακρίβεια, επαρχιοποίηση) των τραπεζών και την κατάργηση των σημερινών χρηματιστηριακών εργασιών· με αυτόν τον τρόπο θα παρέχονταν επίσης ευκαιρίες για τη μείωση του κόστους των ιδιωτικών δανείων.» (Ψήφισμα της Διακυβερνητικής Συνάντησης Αντιπροσώπων των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών στο Λιντς, 13 και 14 Αυγούστου 1921).

Σε προηγούμενο κεφάλαιο (Εργασία και Μη Δεδουλευμένο Εισόδημα) εξετάσαμε τους δύο κύριους τύπους μη δεδουλευμένου εισοδήματος – το ενοίκιο γης και τους τόκους – καθώς και τις αιτίες τους, καθώς και τις επιπτώσεις τους. Διαπιστώσαμε ότι η αιτία και των δύο είναι αφενός μια συνεχή ζήτηση για γη και αφετέρου μια συνεχή ζήτηση για χρήματα, ενώ η προσφορά και των δύο παραμένει περιορισμένη είτε – όπως στην περίπτωση της γης – η αύξηση της γης είναι γενικά αδύνατη, είτε – όπως συμβαίνει με το μεταλλικό νόμισμα – η αύξηση των πολύτιμων μετάλλων είναι δυνατή μόνο σε περιορισμένο βαθμό. Διαπιστώσαμε επίσης ότι ο παραγωγός δεν μπορεί ποτέ να αποκτήσει το πλήρες εισόδημα της εργασίας του. Ένα μέρος του διαθέσιμου εισοδήματος που του ανήκει εξ ορισμού περιέρχεται εξαρχής σε όσους κατέχουν γη ή χρήματα. Αυτοί είναι οι αποδέκτες του μη δεδουλευμένου εισοδήματος, οι άρπαγες, γνωστοί και σαν εισοδηματίες ή καπιταλιστές.

Αν ο παραγωγός – είτε αυτοαπασχολούμενος είτε μισθωτός – πρόκειται να λάβει το πλήρες εισόδημα της εργασίας του, τότε το μη δεδουλευμένο εισόδημα πρέπει να καταργηθεί εντελώς. Αυτό σημαίνει, ότι τόκοι πρέπει να εξαφανιστούν και το ενοίκιο γης, το οποίο δεν μπορεί να καταργηθεί όσο οι άνθρωποι ζουν μαζί δίπλα-δίπλα, πρέπει να περιέλθει στην κοινότητα, δηλαδή στο κράτος ή τον δήμο. Αυτό είναι το μεγάλο ζήτημα που περιμένει να επιλυθεί.

Τη βλαπτικότητα του ενοικίου της γης την αναγνώρισε και ο Μαρξ. Ήθελε να εξαλείψει το ενοίκιο της γης φέρνοντας τη γη σε δημόσια ιδιοκτησία. Δεδομένου ότι, όπως έχουμε ήδη τονίσει, η έννοια του κράτους, σύμφωνα τη δική μας έννοια του ήταν ξένη, θεωρούσε την «κοινωνία» σαν τον εκπρόσωπο της ολότητας. Γι' αυτό οι Μαρξιστές μιλούν για «κοινωνική ιδιοκτησία» ή «κοινωνικοποίηση» και αυτοαποκαλούνται «σοσιαλιστές» ή, όπως έχουμε ήδη εξηγήσει, με μια παράξενη σύγχυση όρων, «σοσιαλδημοκράτες».

Ο Μαρξ, από την άλλη πλευρά, δεν αναγνώριζε τη βλαπτικότητα των τόκων στα δάνεια, και σαν Ιουδαίος δεν μπορούσε να την αναγνωρίσει, γιατί για την ιουδαϊκή ψυχή, ο τόκος δεν είναι παρά ένα τρυφερό μικρό λουλούδι. Αντίθετα, για τον Μαρξ, η δεύτερη αιτία για την οποία οι παραγωγοί στερούνται μέρους του εισοδήματός τους έγκειται στην λεγόμε-

νη «υπεραξία», ο αποδέκτης της οποίας είναι ο καπιταλιστής. Αυτή η «υπεραξία» υποτίθεται ότι είναι η πηγή των τόκων επί του κεφαλαίου και όλων των άλλων εισοδημάτων στην εθνική οικονομία. Σύμφωνα με τον Μαρξ, η εξάλειψη αυτών των συνθηκών μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο σε μια σοσιαλιστική κοινωνία, κάτι που μπορεί να επιτευχθεί μέσω της απαλλοτρίωσης των απαλλοτριωτών ή, με άλλα λόγια, μέσω κοινωνικής αναταραχής (κοινωνική επανάσταση). Αυτό θα πρέπει, και αυτό είναι απαραίτητο, να προκύψει από μόνο του, μόλις οι παρούσες οικονομικές συνθήκες, με τη συσσώρευση περιουσίας στα χέρια λίγων και την αντίστοιχη εξαθλίωση των πολλών, έχουν φτάσει στο αποκορύφωμά τους. Συνεπώς, δεν μπορεί να είναι καθήκον των μαζών να εμποδίσουν την τάση της συσσώρευσης κεφαλαίου, αλλά θα πρέπει να την επιταχύνουν. Επομένως, ο μαρξιστικός σοσιαλισμός δεν καταπολεμά την αύξηση του κεφαλαίου, αλλά απλώς παρηγορεί τις μάζες με υποσχέσεις για την ημέρα της μεγάλης επανάστασης! Αυτή η ουσιαστικά ανατολίτικη-μοιρολατρική άποψη κρύβει μέσα της μια εντυπωσιακή αντίθεση μεταξύ της συνδικαλιστικής και της μαρξιστικής σκέψης, μια αντίφαση που, παραδόξως, δεν γίνεται αντιληπτή από τους σοσιαλδημοκράτες ηγέτες των συνδικάτων και από τις μάζες των μελών των συνδικάτων. Τα συνδικάτα, ανεξάρτητα από τον προσανατολισμό τους, είναι η οργανωμένη θέληση για δράση, ενώ ο μαρξισμός συμβολίζει το γνήσιο ανατολίτικο κισμέτ, δηλαδή μια απαθή υποταγή στη μοίρα.

Έχουμε ήδη δει στο προηγούμενο κεφάλαιο ότι οι ίδιοι οι εξέχοντες εκπρόσωποι των Σοσιαλδημοκρατών αμφισβητούν την εγκυρότητα αυτών των απόψεων και πώς, αντί να ελπίζουν σε μια επανάσταση που θα συμβεί κάποια μέρα, τείνουν προς τη μεταρρύθμιση. Αν και προς το παρόν αμφισβητούν μόνο την ορθότητα της πορείας, όχι του ίδιου του στόχου, ο οποίος παραμένει συλλογική ιδιοκτησία, δηλαδή του κομμουνισμού. Εμείς, ωστόσο, είχαμε πάντα αμφιβολίες και για τα δύο, και ως εκ τούτου θέλουμε να εξαλείψουμε τις αιτίες των σημερινών οικονομικών συνθηκών, οι οποίες κατά την άποψή μας, προέρχονται από το μη δεδουλευμένο εισόδημα, το οποίο προκύπτει από τα ενοίκια γης και τους τόκους των δανείων. Αναζητούμε τα μέσα για αυτό στην αγροτική μεταρρύθμιση ή, πιο συγκεκριμένα, στην μεταρρύθμιση του δικαίου της γης και στην κατάργηση της δουλείας των τόκων.

Η γη μπορεί είτε να είναι ιδιοκτησία ατόμων, δηλαδή ιδιωτική περιουσία, είτε μπορεί να ανήκει στην κοινότητα με τη μορφή κρατικής ή δημοτικής περιουσίας.

Η πρώτη από αυτές τις μορφές επικρατεί – σαν συνέπεια του ρωμαϊκού δικαίου – σε κάθε πολιτισμένη χώρα σήμερα. Επιτρέπει την εκμετάλλευση του καλλιεργητή από αυτούς που εισπράτουν το ενοίκιο γης, οι οποίοι, χρόνο με το χρόνο, χωρίς καμία δική τους εργασία, αφαιρούν ένα μεγάλο μέρος των εσόδων από την εργασία των εργατών με τη μορφή ενοικίου γης.

Η δεύτερη μορφή, η κοινή ιδιοκτησία, μπορεί να είναι ωφέλιμη σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ανάλογα με τον τρόπο που διοικείται.

Μεταρρύθμιση του δικαίου της γης (αγροτική μεταρρύθμιση)

Ο σκοπός της αγροτικής μεταρρύθμισης είναι να διασφαλίσει ότι το ενοίκιο γης δεν θα ρέει πλέον στα άτομα, αλλά στην κοινότητα. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί είτε από το κράτος, σαν εκπρόσωπο της κοινότητας, απαλλοτριώνοντας όλη τη γη και το έδαφος με κάποιο τρόπο και στη συνέχεια εκμισθώνοντάς τα σε ιδιώτες, κάτι που μπορεί να συμβεί και σε μακροπρόθεσμη βάση – κληρονομική μίσθωση (Erbpacht) – είτε αφήνοντας τη γη στους τρέχοντες ιδιοκτήτες της και φορολογώντας το ενοίκιο της γης. Ας εξετάσουμε αυτές τις δύο επιλογές με περισσότερες λεπτομέρειες.

Στην πρώτη περίπτωση, η δυσκολία έγκειται στην απαλλοτρίωση. Πρέπει να γίνει απαλλοτρίωση με ή χωρίς αποζημίωση; Και τα δύο αντιπροσωπεύουν μια αδικία· η απαλλοτρίωση με αντάλλαγμα την αποζημίωση, επειδή ακριβώς οι μεγαλύτεροι γαιοκτήμονες λάμβαναν τη γη σαν δώρο εκείνη την εποχή (κληρονομιά φέουδων, συμμετοχή σε στρατιωτικές υπηρεσίες κ.λπ.), και η απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση, επειδή θα έκανε ζημιά στους μικρότερους γαιοκτήμονες, που χρησιμοποίησαν τα αποταμιευμένα τους χρήματα για να την αγοράσουν. Οι εξαιρέσεις, όμως, θα έφερναν σε αταξία κάθε έννοια του νόμου και, ως εκ τούτου, θα κλόνιζαν τα ίδια τα θεμέλια του κράτους. Φυσικά, όλα αυτά ισχύουν πάντα μόνο για το γυμνό έδαφος, επειδή οτιδήποτε δημιουργείται μέσω της ανθρώπινης δραστηριότητας πρέπει φυσικά να απαλλάσσεται με αντάλλαγμα την πληρωμή.

Οι θιασώτες του κινήματος Ελεύθερη Γη/Ελεύθερο Χρήμα που ίδρυσε ο Σίλβιο Γκέσελ υποστηρίζουν την άποψη ότι, σε συνδυασμό με τη νομισματική μεταρρύθμιση (ελεύθερο χρήμα), όλη η γη θα πρέπει να αγοραστεί από το κράτος και να εκμισθωθεί στους πλειοδότες. Η πληρωμή γίνεται με τη μορφή κρατικών χρεογράφων, δηλαδή τα πιστοποιητικά εξαγοράς ακινήτων.

Η τιμή αυτών των κρατικών χρεογράφων θα πρέπει πάντα να διατηρείται στο ίδιο επίπεδο (στην ονομαστική αξία) μέσω της προσαρμογής στο τρέχον επιτόκιο. Αυτό σημαίνει ότι εάν η αγοραία τιμή κάποιου τείνει να μειωθεί, το επιτόκιο αυξάνεται, διαφορετικά υποβαθμίζεται. Αρχικά, το κράτος δεν αποκομίζει κανένα κέρδος από αυτά τα μέτρα, καθώς οι ενοικιαστές του καταβάλλουν μόνο τους τόκους επί του κατανεμημένου ποσού εξαγοράς. Μόνο όταν το επιτόκιο μειωθεί σαν αποτέλεσμα της ταυτόχρονης εφαρμογής της νομισματικής μεταρρύθμισης, το ενοίκιο γης περιέρχεται στην κοινότητα και στη συνέχεια, θα διανεμηθεί με κάποια μορφή σαν τιμητικό κληροδότημα για τις μητέρες, οι οποίες είναι οι πραγματικοί δημιουργοί της αύξησης του πληθυσμού και επομένως και του ενοικίου γης.

Ο Αμερικανός Χένρι Τζορτζ, ο πραγματικός ιδρυτής της αγροτικής μεταρρύθμισης, εξηγεί στο έργο του «Πρόοδος και Φτώχεια» ότι η ιδιωτική ιδιοκτησία της γης είναι η πραγματική αιτία πίσω από τις κοινωνικές ελλείψεις της σημερινής εποχής. Καταλήγει έτσι στο συμπέρασμα: «Πρέπει να κάνουμε τη γη κοινή ιδιοκτησία». «Το ίσο δικαίωμα όλων

των ανθρώπων να χρησιμοποιούν τη γη» είναι γι' αυτόν «τόσο σαφές όσο το ίσο δικαίωμά τους στον αέρα» που αναπνέουν – «είναι ένα δικαίωμα που εγγυάται το ίδιο το γεγονός της ύπαρξής τους». «Αφήστε τους γαιοκτήμονες να έχουν, αν θέλετε, όλα όσα θα τους έδινε η γη – ελλείψει της υπόλοιπης κοινωνίας. Αλλά η πρόσοδος είναι δημιούργημα ολόκληρης της κοινότητας, επομένως ανήκει αναγκαστικά σε ολόκληρη την κοινότητα».

Όπως λοιπόν δείχνει η τελευταία πρόταση, το θέμα του δεν είναι η μετατροπή της γης αυτής καθαυτής, αλλά να μετατραπεί το ενοίκιο σε κοινή ιδιοκτησία. Στον όγδοο τόμο του προαναφερθέντος έργου του, «Εφαρμογή της Θεραπείας», εκφράζεται επί του θέματος με σαφήνεια και άψογα μέσω των ακόλουθων λέξεων: «Δεν προτείνω την αγορά ή την κατάσχεση ιδιωτικής γης.»

«Δεν είναι απαραίτητο να κατασχέσουμε τη γη, χρειάζεται μόνο να κατασχέσουμε το ενοίκιο!»

«Ήδη παίρνουμε κάποια ενοίκια μέσω της φορολογίας.[99] Χρειάζεται μόνο να αλλάξουμε λίγο τη διαδικασία της φορολογίας για να πάρουμε όλο το ενοίκιο στο σύνολό του. Προτείνω, επομένως, σαν απλή αλλά αποτελεσματική λύση: «Την ιδιοποίηση του ενοικίου μέσω της φορολογίας!»

«Με αυτά τα μέσα, το κράτος γίνεται ο καθολικός ιδιοκτήτης γης, χωρίς να χρειάζεται να αυτοαποκαλείται έτσι και χωρίς να χρειάζεται να αναλάβει καμία νέα λειτουργία. Από άποψη μορφής, το δικαίωμα της ιδιοκτησίας γης θα παρέμενε όπως είναι τώρα. Κανένας γαιοκτήμονας δεν θα χρειαζόταν να στερηθεί τη γη του, ούτε θα υπήρχε ανάγκη να τεθούν περιορισμοί στην ποσότητα γης που θα μπορούσε να κληρονομήσει ο καθένας. Διότι αν το ενοίκιο εισπράττονταν από το κράτος σαν φόροι, τότε η γη, ανεξάρτητα από το όνομα ποιου είναι καταχωρημένη ή σε τι μέγεθος οικοπέδων είναι διασκορπισμένη, θα γινόταν πραγματικά κοινή ιδιοκτησία και κάθε μέλος της κοινότητας θα απολάμβανε τα οφέλη της ιδιοκτησίας της.»

«Δεδομένου ότι η φορολόγηση του ενοικίου γης ή της αξίας της γης θα αυξανόταν φυσικά στο βαθμό που καταργούνται άλλοι φόροι, μπορούμε να θέσουμε αυτή την πρόταση σε πρακτική μορφή διατυπώνοντάς την ως εξής:...»

«Όλοι οι άλλοι φόροι πρέπει να καταργηθούν, με εξαίρεση εκείνους που επιβάλλονται στην αξία της γης.»

Αυτή η πρόταση του Χένρι Τζορτζ, όπως μας έχουν δείξει προηγούμενες εξηγήσεις (όπως στο κεφάλαιο «Αλλαγές στο Δίκαιο της Γης»), δεν θα ήταν κάτι καινούργιο, αλλά απλώς μια επιστροφή σε καλούς, παλιούς θεσμούς. Όπως είδαμε, οι μεσαιωνικοί στρατοί έπρεπε να εφοδιάζονται και να εξοπλίζονται από γαιοκτήμονες. Ακόμη και οι πολιτικοί, οι κληρικοί κ.λπ. στο παρελθόν δεν λάμβαναν μισθό. Στις

---

99. Αν διαβάσει κανείς το «Πρόοδος και Φτώχεια» του Χένρι Τζορτζ, είναι πιο προφανές ότι το «εμείς» που εννοείται εδώ είναι, στην πραγματικότητα, το κράτος.

γερμανικές πόλεις του Μεσαίωνα, ο φόρος γης ήταν ο μόνος φόρος του πολίτη. Αλλά μόνο ο ελεύθερος Γερμανός που κατείχε γη και σπίτι γίνονταν πολίτης.

Οι Γερμανοί μεταρρυθμιστές της γης (Άντολφ Νταμάσκ)[100] υπέβαλαν τα ακόλουθα αιτήματα (από το φυλλάδιό τους για τις εκλογές της Γερμανικής Εθνοσυνέλευσης):

«1. Ένας νόμος περί αγροκτημάτων που δίνει σε κάθε γερμανική οικογένεια την ευκαιρία να αποκτήσει και να διατηρήσει μια οικιστική αγροικία (ιδιωτική κατοικία με λαχανόκηπο) ή, σε κατάλληλες περιπτώσεις, μια εμπορική αγροικία (κηπευτική ή μικρής εκμετάλλευσης ιδιοκτησία)·

«2. σαν βάση για μια πιο δίκαιη φορολογία, η αξία της γερμανικής γης μετά την αφαίρεση του κόστους των κτιρίων, όλων των βελτιώσεων κ.λπ., πρέπει να καθορίζεται μέσω κτηματολογικής αυτοαξιολόγησης από την πλευρά των ιδιοκτητών. Ταυτόχρονα, αυτό πρέπει να αποτελεί τη βάση για την αποζημίωση σε περίπτωση απαλλοτρίωσης, εάν η εν λόγω απαλλοτρίωση αποδειχθεί απαραίτητη για το δημόσιο συμφέρον, π.χ. για τη δημιουργία αγροκτημάτων·

«3. η φορολόγηση της ενοικίου γης, δηλαδή των εσόδων από τη γη που παράγονται χωρίς καμία δαπάνη εργασίας ή κεφαλαίου. Αυτό θα πρέπει να γίνεται κλιμακωτά, ενώ σε μεγάλο βαθμό θα διαφυλάσσονται οι οικιστικές κατοικίες και οι κηπευτικές και μικροϊδιοκτησιακές ιδιοκτησίες. Από την άλλη πλευρά, η μη δεδουλευμένη αύξηση της αξίας, ειδικά στην αξία των αστικών οικοδομήσιμων εκτάσεων, των νέων μεταφορικών εγκαταστάσεων, των καναλιών κ.λπ., πρέπει να αξιοποιείται όσο το δυνατόν πληρέστερα από την κοινότητα·

«4. Το δικαίωμα πρώτης άρνησης για το κράτος και τον δήμο σε κάθε υποχρεωτική πώληση γης και στην περίπτωση των “κυλιόμενων” ιδιοκτησιών·[101]

---

100. Ο Άντολφ Νταμάσκ (1865 – 1935) ίδρυσε τη Γερμανική Ένωση για την Αγροτική Μεταρρύθμιση (Deutscher Bund für Bodenreform, DBB) το 1898 και ήταν ηγετικό μέλος της φιλελεύθερης, πρωτο-NS Εθνικοκοινωνικής Ένωσης. Αν και ο Νταμάσκ ήταν αναμφίβολα φιλελεύθερος, η αντίθεσή του στον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό και στον «Μαμωνισμό», και η λατρεία του για τη γερμανική γη μέσω των προτάσεών του για αγροτική μεταρρύθμιση, τον έκαναν αγαπητό στα μέλη του εθνικιστικού κινήματος, πολλά από τα οποία τον έβλεπαν με συμπάθεια. Ένα παράδειγμα αυτού μπορεί να φανεί στις προεδρικές εκλογές του 1922 στη Γερμανία, οι οποίες τελικά ακυρώθηκαν λόγω της αναταραχής που δημιουργήθηκε από τη δολοφονία του υπουργού εξωτερικών Βάλτερ Ράθεναου (το Ράιχσταγκ τροποποίησε το σύνταγμα για να παρατείνει τη θητεία του Προέδρου Φρίντριχ Έμπερτ μέχρι τον Ιούνιο του 1925). Πριν από την ακύρωση των εκλογών, ο Νταμάσκ σκόπευε να είναι υποψήφιος για την προεδρία. Οι εθνικοσοσιαλιστικές εκδόσεις, ιδιαίτερα αυτές του DNSAP στην Αυστρία και την Τσεχοσλοβακία, είχαν προαναγγείλει την προεδρική υποψηφιότητα του Νταμάσκ με ενθουσιασμό και είχαν συζητήσει τις δυνατότητές της σαν να ήταν ένας από αυτούς.

101. Οι «κυλιόμενες ιδιοκτησίες» (walzenden Gütern) αποτελούσαν μικρά αγροτεμάχια, ιδιωτικής ιδιοκτησίας αγροτών, τα οποία αποτελούσαν μέρος μιας μεγαλύτερης κληρονομικής μίσθωσης (Erbpacht) – ενός οικοπέδου φεουδαρχικής γης που διαιρούνταν από έναν φεουδάρχη και μισθωνόταν σε μια αγροτική οικογένεια σε κληρονομική βάση. Οι αγρότες είχαν δικαίωμα χρήσης της κληρονομικής μίσθωσής τους σε αντάλλαγμα για έναν φόρο υποτέλειας που παρείχαν στον φεουδάρχη, και τους επιτρεπόταν να κληρονομήσουν το Erbpacht, δηλαδή να το μεταβιβάσουν επ’ αόριστον στα παιδιά τους, αλλά δεν μπορούσαν να το πουλήσουν, να το ανταλλάξουν ή να το δωρίσουν σε κανέναν εκτός της άμεσης οικογένειάς τους. Εξαίρεση σε αυτό ήταν οι «κυλιόμενες ιδιοκτησίες», συνήθως ένα χωράφι ή άλλο μικρό κομμάτι του Erbpacht που δεν ήταν απαραίτητο να παραμείνει με τη μεγαλύτερη ιδιοκτησία και να κληρονομηθεί, αλλά μπορούσε να πωληθεί ή να ανταλλαχθεί μόνο του, χωρίς την άδεια του φεουδάρχη.

«5. μεταρρύθμιση του συστήματος στεγαστικών δανείων για τη συστηματική ελάφρυνση του χρέους των ιδιοκτητών ακινήτων σε πόλεις και αγροτικές περιοχές – για τη διευκόλυνση της εισροής κεφαλαίων για κάθε βελτίωση οικονομικής και πολιτιστικής φύσης – για την αποτροπή της κατάχρησης της εισροής κεφαλαίων μαζί με τη γη·

«6. δημόσια εκμετάλλευση των φυσικών πόρων, όπως μαύρος άνθρακας, ο λιγνίτης, το κάλιο, τα μεταλλεύματα, το πετρέλαιο και η υδροηλεκτρική ενέργεια, σαν πηγές ηλεκτρικής ενέργειας·

«7. εποπτεία από τον δημόσιο τομέα των βιομηχανιών μεταφορών και ασφαλίσεων, καθώς και της διανομής φωτισμού και ενέργειας».

Τώρα μπορούμε να προχωρήσουμε στη συζήτηση συγκεκριμένων προτάσεων. Θα ξεκινήσουμε αυτήν τη συζήτηση παραθέτοντας το τμήμα του ψηφίσματος της Διακρατικής Συνάντησης Αντιπροσώπων του Λιντς που αφορά το ζήτημα της γης. Το ψήφισμα αυτό αναφέρει:

«Το γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα θεωρεί τον σημερινό νόμο περί γης και τη δουλεία των τόκων σαν την πηγή των κοινωνικών δεινών της εποχής μας, την εξάλειψη των οποίων προσπαθεί να επιτύχει με όλα τα κατάλληλα μέσα. Είναι, και πάντα ήταν, της άποψης ότι πρέπει να επιστρέψουμε στην παλιά γερμανική αντίληψη, σύμφωνα με την οποία η γη και το έδαφος μπορούν ιδανικά να είναι ιδιοκτησία μόνο του λαού, ενώ το άτομο κατέχει μόνο ό,τι κατασκευάζεται και παράγεται σε αυτήν. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο εργαζόμενος αγρότης χάνει τη γη του, αλλά βάζει τέλος στην τοκογλυφική κερδοσκοπία με τη γη.»

«Το εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα απορρίπτει κατηγορηματικά τον διεθνή προσανατολισμό του κινήματος για την Ελεύθερη Γη του Σίλβιο Γκέσελ, καθώς αυτό θα σήμαινε τον θάνατο της εθνικότητάς μας. Το πουγκί με τα χρήματα δεν μπορεί να είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για την απόκτηση γης, αλλά μόνο η δυνατότητα να καλλιεργηθεί καλύτερα η γη προς το συμφέρον της κοινότητας. Για τον Λαό, η ανάπτυξη της ερημιάς και της άγριας φύσης, μια εκατονταετηρίδα εργασίας σε μια μικρή έκταση γης, δημιουργούν μια πατρίδα και, ως εκ τούτου, έναν νόμιμο τίτλο που δεν μπορεί να παραγραφεί.»

Αν διαβάσουμε αυτά τα λόγια πολύ προσεκτικά και τα καταλάβουμε όλα, τότε είναι προφανές ότι έχουμε μπροστά μας ένα πλήρες πρόγραμμα αγροτικής μεταρρύθμισης. Θα ασχοληθούμε πρώτα με την απόρριψη του κινήματος για την Ελεύθερη Γη του Σίλβιο Γκέσελ. Το ψήφισμά μας το απορρίπτει σαν διεθνιστικό και κάνει αναφορά στο πουγκί με τα χρήματα και στον θάνατο της εθνικότητάς μας. Ο προσανατολισμός του είναι διεθνιστικός επειδή επιθυμεί ρητά να εκμισθώσει τη γη που αποκτήθηκε από το κράτος στον πλειοδότη, χωρίς κανέναν περιορισμό όσον αφορά την εθνική του καταγωγή. Το αν είναι Ιουδαίος ή Ζουλού-Καφίρ είναι το ίδιο για τον Σίλβιο Γκέσελ και τον λαό του, αλλά όχι για εμάς. Το πού αποσκοπεί τελικά αυτό γίνεται σαφές με την απαιτούμενη σαφήνεια στις δηλώσεις του ίδιου του Γκέσελ στο κύριο έργο των οικονομολόγων της ελεύθερης αγοράς, «Η Φυσική Οικονομική Τάξη». Σε αυτό το έργο, ο Σίλβιο Γκέσελ συνοψίζει τα αιτήματα του κινή-

ματος για την Ελεύθερη Γη σε δύο προτάσεις. Λέει (4η Έκδοση, σελίδα 68):

«1η Πρόταση. Σε όλα τα κράτη που θα ενταχθούν στη Μεγάλη Ένωση Ειρήνης, η ιδιωτική ιδιοκτησία γης (ιδιωτική γη) θα καταργηθεί πλήρως. Η γη θα αποτελέσει τότε ιδιοκτησία του λαού και θα μεταβιβαστεί σε ιδιωτική διαχείριση μέσω δημόσιας μίσθωσης στην υψηλότερη τιμή προσφοράς.»

«2η Πρόταση. Κάθε άτομο μπορεί να συμμετάσχει σε αυτές τις δημόσιες μισθώσεις, ανεξάρτητα από το πού γεννήθηκε, πώς και τι λέει, σε ποιές παρανομίες επιδίδεται, ποια εγκλήματα διαπράττει, ποιες ασθένειες τον μαστίζουν, εν ολίγοις, όλοι όσοι έχουν ανθρώπινο πρόσωπο.»

«Τα χρήματα του ενοικίου κατανέμονται ισότιμα και πλήρως σε όλες τις γυναίκες και τα παιδιά, χωρίς να γίνεται διάκριση ως προς την προέλευση των γυναικών και των παιδιών.»

Με αυτό το είδος της αγροτικής μεταρρύθμισης, η οποία θα άνοιγε τα σύνορα της Γερμανίας στα φυλετικά αποβράσματα ολόκληρου του κόσμου, ο «αγροτικός μεταρρυθμιστής» Σίλβιο Γκέσελ αυτοκτονεί. Αυτό που κηρύσσει με μεγάλη ανθρωπιστική παραφροσύνη, ξεπερνά κατά πολύ την αυταπάρνηση των «πολιτικών της εκπλήρωσης». Οποιοσδήποτε Γερμανός που σέβεται τον εαυτό του θα απορρίψει κατηγορηματικά τέτοιες αυταπάτες. Οι πρόγονοί μας δεν καλλιέργησαν την πατρίδα μας με σπαθί και αλέτρι, το αίμα τους και αυτό των εγγονών τους δεν χύθηκε για να την υπερασπιστούν, και ο ιδρώτας αμέτρητων γενεών δεν χύθηκε έτσι ώστε κάποιος τυχαίος άνθρωπος, απλώς και μόνο επειδή «φέρει ανθρώπινο πρόσωπο», να μπορέσει τώρα να εγκατασταθεί στην πατρίδα μας και να διαφθείρει τη φυλή και τον χαρακτήρα της.

Απορρίπτουμε κατηγορηματικά αυτό το είδος της υποτιθέμενης αγροτικής μεταρρύθμισης, επειδή είναι θεμελιωδώς διεθνές και, εκ φύσεως, καθοδηγείται από ένα καθαρά υλιστικό και εμπορικό πνεύμα. Αλλά ακόμα κι αν ο Σίλβιο Γκέσελ ήθελε να μετανοήσει και να περιοριστεί μόνο στους Γερμανούς, θα έμενε αρκετό για να τους απορρίψει. Αν εφαρμόζαμε αυτή τη μεταρρύθμιση σύμφωνα με τις επιθυμίες του, οι τωρινοί ιδιοκτήτες θα αντικαθίσταντο από τους ενοικιαστές. Τι θα κερδηθεί από αυτό; Το έδαφος δεν υπάρχει μόνο για να παράγει τροφή, έχει και έναν ανώτερο, ηθικό σκοπό: το έδαφος πρέπει να είναι πατρίδα, δηλαδή οι άνθρωποι πρέπει να είναι ριζωμένοι σε αυτό! Αλλά ο ενοικιαστής δεν θα το κάνει ποτέ αυτό.

Μπορούμε να φορολογήσουμε τη γη, να εξάγουμε ό,τι είναι δυνατόν από αυτήν, αλλά πρέπει να είναι και πάλι πατρίδα. Αυτό σημαίνει ότι

πρέπει να δώσουμε τη δυνατότητα σε κάθε Γερμανό – αλλά μόνο σε αυτόν, δηλαδή σε αυτόν που έχει γερμανικό αίμα – να γίνει ιδιοκτήτης. Δεν πρέπει να γίνει απαραίτητα ο ιδιοκτήτης, επειδή ο καταναγκασμός είναι ακόμη λιγότερο κατάλληλος εδώ από ό,τι αλλού, αλλά μπορεί. Το ιδανικό θα ήταν, η κοινότητα – είτε πρόκειται για το κράτος είτε για τον δήμο – να έπρεπε πράγματι να είναι ο ιδιοκτήτης όλης της γης και του εδάφους, αλλά στην πραγματικότητα είναι το άτομο που θα έπρεπε λίγο-πολύ να το αποκαλεί δικό του. Όταν ένα πράγμα αγαπιέται μόνο από τον ιδιοκτήτη του, τότε γίνεται γι' αυτόν μια αιώνια ρέουσα πηγή της πιο αγνής χαράς, μια πηγή της πιο βαθιάς εμπειρίας. Μόνο μέσα από την ιδιοκτησία της γης, ο άψυχος Γερμανός του σήμερα θα ξαναγίνει ο Γερμανός του παρελθόντος!

Από αυτή την άποψη όμως, η υπερβολικά νηφάλια, θεωρητική άποψη του κινήματος για την Ελεύθερη Γη μας αφήνει εντελώς ανικανοποίητους. Δεν αναγνωρίζει την τεράστια διαφορά μεταξύ συναισθήματος και λογικής. Η ποίηση του χωριού στο δάσος και η νηφάλια φασαρία του πολυκαταστήματος είναι ένα και το αυτό! Γι' αυτό θα πρέπει να απορριφθεί κατηγορηματικά από όλους τους ανθρώπους με ψυχή.

Ας προχωρήσουμε τώρα στον Χένρι Τζορτζ. «Ο ενιαίος φόρος είναι αυτός που επιβάλλεται στην αξία της γης». Μπορεί αυτή η αρχή να εφαρμοστεί πλήρως, στις σημερινές μας συνθήκες; Λάβετε υπόψη ότι οι κρατικές και δημοτικές δαπάνες ανέρχονται σε χιλιάδες δισεκατομμύρια. Αυτά τα τεράστια ποσά θα έπρεπε να εισπραχθούν μόνο από το γυμνό έδαφος, δηλαδή από τη γη που χρησιμοποιείται για γεωργία, την δομημένη γη και την αγρανάπαυση. Σύμφωνα με τον Χένρι Τζορτζ, αυτός ο φόρος θα ήταν «μη μεταβιβάσιμος»· ο γαιοκτήμονας θα έπρεπε να τον επωμιστεί ο ίδιος. Αυτό είναι προφανές για τον ιδιοκτήτη γης σε αγρανάπαυση, δηλαδή μη αξιοποιημένης ή ακαλλιέργητης γης. Εκεί ο φόρος θα ήταν πράγματι μη μεταβιβάσιμος. Ωστόσο, η κατάσταση δεν είναι ακριβώς η ίδια για τον ιδιοκτήτη γεωργικής γης ή μιας εμπορικής επιχείρησης. Εδώ, αυτός ο φόρος είναι μη μεταβιβάσιμος μόνο όταν δεν υπάρχουν προστατευτικοί δασμοί, όταν τα σχετικά προϊόντα υπόκεινται στην πλήρη πίεση του παγκόσμιου ανταγωνισμού, δηλαδή, υπό συνθήκες έντονου ελεύθερου εμπορίου. Ωστόσο, υπάρχουν πολλά επιχειρήματα που μπορούν να προβληθούν εναντίον αυτού, επειδή θα μπορούσε επίσης να καταστρέψει τη γεωργία και τη βιομηχανία. Ο ιδιοκτήτης της οικοδομημένης γης – ουσιαστικά ο ιδιοκτήτης κατοικίας – σίγουρα δεν θα εμποδιστεί από τον «ενιαίο φόρο» του Τζορτζ. Δεδομένου ότι δεν έχει να φοβάται κανέναν διεθνή ανταγωνισμό, θα μετακυλίσει ήρεμα τον φόρο στον ενοικιαστή, ειδικά εάν η παρουσία μιας τοπικής ένωσης ιδιοκτητών σπιτιών τον προστατεύει από την υποτίμηση. Υπό ορισμένες συνθήκες, επομένως, θα υπήρχε ένα αδικαιολόγητο πλεονέκτημα για τον ιδιοκτήτη κατοικίας. Ωστόσο, εάν ο φόρος δεν μπορούσε να μετακυλιστεί ούτε σε αυτή την περίπτωση, τότε τι θα συνέβαινε; Τότε η γη δεν θα οικοδομούνταν, με αποτέλεσμα να μην κερδίζεται τίποτα.

Ένα άλλο επιχείρημα κατά του «ενιαίου φόρου» του Τζορτζ είναι το γεγονός ότι ορισμένοι φόροι έχουν εκπαιδευτικό αποτέλεσμα και θα πρέπει να διατηρηθούν μόνο για αυτόν τον λόγο. Τέτοιοι φόροι περιλαμβάνουν, για παράδειγμα, εκείνους που επιβάλλονται σε είδη πολυτελείας.[102]

Όσον αφορά την υπολογισμό του ενοικίου γης, δεν πρέπει να αγνοείται ένας πολύ σημαντικός παράγοντας: το χρέος της γης.

Τέλος, είναι σημαντικό να εξεταστεί εάν η ιδιοποίηση του συνόλου του ενοικίου της γης θα ήταν δικαιολογημένη εφόσον συνεχίζουν να υπάρχουν τόκοι. Σίγουρα δεν θα ήταν. Διότι δεν θα ήταν σωστό να εξαλειφθεί μια μορφή μη δεδουλευμένου εισοδήματος ενώ θα επιτρεπόταν να παραμείνει σε ισχύ μια άλλη. Δεν θα ήταν ούτε συνετό, επειδή το χρήμα θα γινόταν κατά συνέπεια ακόμη πιο τύραννος από ό,τι είναι ήδη σήμερα!

Η πρόταση του Χένρι Τζορτζ δεν μπορεί όμως να απορριφθεί στο σύνολό της. Πρέπει να λάβουμε υπόψη μόνο ότι από τις ευρωπαϊκές συνθήκες γνώριζε μόνο εκείνες της Αγγλίας, όπου όλη η αγροτική και αστική γη ανήκει σε λίγους ευγενείς. Θα μπορέσουμε να αξιοποιήσουμε αρκετά λογικά τις προτάσεις του, αν και σε κάπως ηπιότερη μορφή, για να ικανοποιήσουμε έτσι τις ακόλουθες απαιτήσεις:

1. Προκειμένου να εισπραχθεί όσο το δυνατόν περισσότερο ενοίκιο γης, το σύνολο της γης και του εδάφους, δηλαδή όλες οι γεωργικά χρησιμοποιούμενες εκτάσεις, οι αγραναπαυόμενες εκτάσεις και τα οικοδομήσιμα οικόπεδα – με άλλα λόγια, οι γυμνές εκτάσεις χωρίς κτίρια – δεν φορολογούνται πλέον με βάση το εισόδημα, αλλά με βάση την τιμή πώλησής τους (τιμή αγοράς), την λεγόμενη «εύλογη αγοραία αξία». Αυτός ο φόρος κλιμακώνεται ανάλογα με το μέγεθος και την προβλεπόμενη χρήση·

2. η οικοδόμηση στον αέρα δεν επιτρέπεται, δηλαδή ο αριθμός των επιτρεπόμενων ορόφων είναι περιορισμένος·

3. Το κράτος ή ο δήμος απολαμβάνουν το δικαίωμα πρώτης άρνησης σε κάθε πώληση γης και απαιτείται η υποβολή υποχρεωτικής προσφοράς από αυτούς έναντι του καθενός·

4. Εθνικοποίηση των πωλήσεων γης·

5. Το κράτος ή ο δήμος μπορούν ανά πάσα στιγμή να αγοράσουν γη στην αξία των φόρων που καταβάλλει ο ιδιοκτήτης·

6. Εθνικοποίηση των δανείων για ακίνητα·

---

102. «Είδη πολυτελείας» – η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ στο πρωτότυπο κείμενο είναι «Genußmittel». Η λέξη Genußmittel έχει ευρεία χρήση στα γερμανικά, αναφερόμενη σε τρόφιμα και φάρμακα που καταναλώνονται αποκλειστικά για γεύση (δηλαδή, δεν είναι θρεπτικά) ή λόγω των διεγερτικών ή ψυχοδραστικών ιδιοτήτων τους. Ο όρος Genußmittel περιλαμβάνει τα πάντα, από τη σοκολάτα και ορισμένες λιχουδιές όπως το χαβιάρι, μέχρι το τσάι, τον καφέ, το κακάο, τα λικέρ, τη σαμπάνια, ακόμη και τα παράνομα ναρκωτικά όπως η χασίς, η κόκα και το όπιο. Μερικές φορές η λέξη χρησιμοποιείται επίσης για να αναφερθεί σε είδη όπως τα αρώματα και τα καλλυντικά. Ο ισχυρισμός του Γιούνγκ εδώ είναι ότι οι φόροι σε τέτοια αγαθά θα πρέπει να διατηρηθούν επειδή έχουν «εκπαιδευτικό αποτέλεσμα», δηλαδή, το υψηλό κόστος αποθαρρύνει την υπερβολική χρήση τους και έτσι λειτουργεί σαν αποτρεπτικός παράγοντας για την απόλαυση και τον εθισμό στον πληθυσμό.

7. Ο καθορισμός ανώτατου ορίου χρέους·

8. στο γερμανικό εθνικό κράτος, μόνο Γερμανοί μπορούν να κατέχουν γη (βλ. επίσης το κεφάλαιο «Γερμανικό Δίκαιο»).

Υπό το πρίσμα όλων αυτών, ας ρίξουμε μια ματιά στο μικρό κράτος της Σερβίας, το οποίο έχει αποδειχθεί περίφημα ικανό να διεξάγει πόλεμο εναντίον του μεγαλύτερου γείτονά του, της Αυστροουγγαρίας. Οι ακόλουθες πληροφορίες σχετικά με αυτό έχουν ληφθεί από το «Επετηρίδα Μεταρρύθμισης της Γης», 2ο τεύχος, έτος 1915:

«Ο Νόμος περί Αγροκτημάτων που ισχύει ακόμη και σήμερα χρονολογείται αρχικά από το έτος 1873. Οι κατοικίες με αυλή 1 στρέμματος, και οι οποίες περιλαμβάνουν επιπλέον γη έως 5 στρέμματα, εξαιρούνται από οποιαδήποτε κατάσχεση, εκτός από αυτήν που προκύπτει σαν αποτέλεσμα οφειλών φόρων. Το χρέος είναι δυνατό μόνο έως το 50% της εύλογης αγοραίας αξίας, και μόνο μέσω κρατικής τράπεζας στεγαστικών δανείων.»

Αν συγκρίνουμε τώρα τις προτάσεις που μόλις περιγράψαμε με τα αιτήματα 2 έως 5 της «Ένωσης Γερμανών Μεταρρυθμιστών Γης» (για την άποψή μας στα σημεία 6 και 7, βλ. την επόμενη ενότητα «Κοινωνικοποίηση των Ιδιωτικών Μονοπωλίων»· για την άποψή μας στο πρώτο τους αίτημα, βλ. το επόμενο κεφάλαιο «Γερμανικό Δίκαιο»), διαπιστώνουμε ότι σε γενικές γραμμές και τα δύο είναι ουσιαστικά ισοδύναμα. Μόνο που τα αιτήματα που έχουμε θέσει είναι αυστηρότερα, από ορισμένες απόψεις. Πάνω απ' όλα, πιστεύουμε ότι η εκτίμηση της αξίας της γης από το κράτος είναι μια προτιμότερη ρύθμιση από την εκτίμηση του ίδιου του ιδιοκτήτη και ότι το δικαίωμα πρώτης άρνησης του κράτους ή του δήμου πρέπει να προβλέπεται σε κάθε πώληση γης, όχι μόνο στις υποχρεωτικές πωλήσεις. Κατά τη γνώμη μας, η υποχρεωτική υποβολή προσφορών, η εθνικοποίηση των δανείων για ακίνητα και η καθιέρωση ενός ανώτατου ορίου χρέους είναι απολύτως απαραίτητα. Από την άλλη πλευρά, δεν θεωρούμε απαραίτητο να φορολογήσουμε την αύξηση της αξίας, στην οποία οι γνήσιοι μεταρρυθμιστές της γης αποδίδουν τόσο μεγάλη σημασία. Οι λόγοι είναι αρκετά σαφείς. Αν φορολογήσουμε τη γη σύμφωνα με την «εύλογη αγοραία αξία» της, τότε όποιος έχει πληρώσει υπερβολικά ψηλή τιμή θα έχει αρνητική φορολογική επιβάρυνση. Σαν αποτέλεσμα, θα προσέχει να μην πληρώνει για τη γη περισσότερα από όσα είναι απολύτως απαραίτητα. Και το ευρύ κοινό προστατεύεται επαρκώς από την εξαπάτηση μέσω του δικαιώματος πρώτης άρνησης, των υποχρεωτικών προσφορών, αλλά και μέσω του δικαιώματος απαλλοτρίωσης που ορίζεται στο σημείο 5.

Ας εξετάσουμε τώρα τον αντίκτυπο των αιτημάτων μας. Το πρώτο μας αίτημα απαιτεί τη φορολόγηση όλης της γης σύμφωνα με την «δίκαιη αγοραία αξία» της, δηλαδή σύμφωνα με τη σχετική τιμή πώλησης. Αυτό σημαίνει ότι η αγροτική γη που βρίσκεται μακριά από οδούς κυκλοφορίας φορολογείται χαμηλότερα από τη γη που βρίσκεται κοντά σε χωριό, πόλη, σιδηροδρομικό σταθμό, δρόμο ή πλωτή οδό. Σημαίνει

επίσης ότι η αστική γη σε εμπορικές περιοχές φορολογείται ψηλότερα από αυτήν σε εξωτερικές κατοικημένες περιοχές. Τέλος, σημαίνει επίσης ότι η αγρανάπαυση – είτε πρόκειται για οικόπεδα είτε για καλλιεργήσιμη γεωργική γη – φορολογείται με τον ίδιο συντελεστή όπως η γη που έχει καλλιεργηθεί ή οικοδομηθεί. Επιπλέον, ο φόρος πρέπει να είναι κλιμακωτός. Υποθέτοντας ένα μέσο επίπεδο ενοικίου γης, δηλαδή περίπου το 4% της «εύλογης αγοραίας αξίας», τότε οι μικρές ιδιοκτησίες – αγροτόσπιτα, νάνοι αγρότες, οι κηπουροί με γαίες, οι συνεταιρισμοί οικοδομικών εταιρειών και οι παρόμοιοι – θα πρέπει να πληρώσουν περίπου 1 έως 2%, οι μεσαίες ιδιοκτησίες περίπου 2 έως 3%, οι μεγάλες ιδιοκτησίες 4% και οι μεγαλύτερες ιδιοκτησίες 4 έως 6% και άνω. Τι σημαίνει αυτό; Ότι οι μεγάλες και μεγαλύτερες ιδιοκτησίες θα πρέπει να πουλήσουν μέρος της γης τους επειδή δεν μπορούν πλέον να επιβιώσουν ανταγωνιστικά. Συνεπώς, προβλέπονται τα θεμέλια για έναν προγραμματισμένο εσωτερικό διακανονισμό, έναν Νόμο περί Αγροκτημάτων και την απόκτηση δημόσιας γης, καθώς τα σημεία 3, 4 και 5 των αιτημάτων μας, μας προστατεύουν από την ιδιοποίηση τέτοιων ακινήτων για ιδιωτική κερδοσκοπία γης.

Φορολογούμε, σημειώστε, μόνο το ενοίκιο γης, δηλαδή μόνο το γυμνό έδαφος. Ό,τι κι αν αποκομίζει ο γαιοκτήμονας – είτε κηπουρός οικοπέδου είτε μεγαλογαιοκτήμονας – μέσω της εργασίας παραμένει αφορολόγητο.

Ο ίδιος κανόνας που ισχύει για την αγροτική γη ισχύει και για την οικοδομήσιμη γη. Όσο υψηλότερη είναι η αξία τους, τόσο ψηλότερο είναι το ενοίκιο γης και, κατά συνέπεια, τόσο υψηλότερο είναι το επίπεδο φορολογίας. Δεδομένου ότι δεν κάνουμε διάκριση μεταξύ χρησιμοποιούμενης και αγρανάπαυσης γης, σύντομα δεν θα υπάρχει πλέον αγρανάπαυση. Είτε θα κατασκευαστούν κατοικίες, είτε θα προκύψουν χωράφια και κήποι σε εγκαταλελειμμένες περιοχές.

Ποιος είναι ο σκοπός του δεύτερου αιτήματός μας; Τίποτα περισσότερο από το να διασφαλίσουμε ότι η τιμή της αστικής γης δεν θα εκτοξευθεί, έτσι ώστε η αύξηση της αξίας να παραμείνει εντός λογικών ορίων. Η τιμή των οικοδομήσιμων οικοπέδων εξαρτάται από την πιθανή χρήση τους. Όσο περισσότεροι όροφοι επιτρέπονται, τόσο περισσότερα διαμερίσματα μπορούν να φιλοξενηθούν, πράγμα που με τη σειρά του σημαίνει πολύ ψηλότερη βασική τιμή. Αν περιορίσουμε λοιπόν αυτό το δυναμικό, τότε μπορούμε γενικά να μειώσουμε τις βασικές τιμές. Οι τιμές της αστικής γης θα εξακολουθούν να είναι ψηλότερες, ειδικά στο κέντρο της πόλης, από τις τιμές της γης στα περίχωρα των αστικών περιοχών. Αλλά, καθώς θα έχουμε αρκετές κατοικίες έξω από αυτές, κανείς δεν θα αναγκάζεται να ζει στα ανθυγιεινά κέντρα των πόλεων. Αντ' αυτού, οι επιχειρήσεις και τα γραφεία θα γίνονται ολοένα και πιο διαδεδομένα στο κέντρο της πόλης μέχρι τελικά να εκτοπίσουν πλήρως τα διαμερίσματα, και οι άνθρωποι θα στήσουν τα σπίτια τους εκεί που ανήκουν: στην ελεύθερη φύση του Θεού, όπου υπάρχουν δάση και λιβάδια, ανθισμένοι κήποι, γαλάζιος ουρανός και ηλιοφάνεια! Έτσι, έχου-

με να κάνουμε με ένα προληπτικό μέτρο. Θέλουμε να διασπάσουμε τη μεγάλη πόλη σε μικρούς οικισμούς!

Έχουμε ήδη αναφερθεί στο 3ο, 4ο και 5ο αίτημά μας στο πλαίσιο της εξέτασής μας του 1ου. Μια πιο λεπτομερής συζήτηση φαίνεται επομένως κάπως περιττή. Στόχος αυτών των αιτημάτων είναι η πλήρης εξάλειψη της ιδιωτικής κερδοσκοπίας με γη, δηλαδή η παράλυση της τοκογλυφίας. Το ίδιο ισχύει και για τα σημεία 6 και 7. Οι τράπεζες θα πρέπει να γίνουν ξανά γραφεία συναλλάγματος και να κρατούν τα ακάθαρτα χέρια τους μακριά από την ιερή Μητέρα Γη.

Με την όγδοη και τελευταία απαίτηση θα ασχοληθούμε στο κεφάλαιο «Γερμανικό Δίκαιο». Προς το παρόν, ας πούμε απλώς ότι με τον όρο Γερμανοί εννοούμε μόνο άτομα γερμανικού αίματος. Σε ένα πραγματικό Γερμανικό Εθνικό Κράτος, όλοι οι άλλοι άνθρωποι υπάγονται στη δικαιοδοσία του νόμου περί αλλοδαπών!

Οι αμιγώς μεταρρυθμιστές γης εμμένουν στην άποψη ότι η γαιοπρόσοδος είναι η πηγή όλων των κοινωνικών δεινών της σημερινής εποχής. Η ολική ή μερική δήμευσή της προς όφελος του κοινού είναι, για αυτούς, επαρκής για να αποκαταστήσει κάθε ζημιά. Εμείς, από την άλλη πλευρά, συμμεριζόμαστε την άποψη – όπως ήδη αναφέρθηκε – ότι οι τόκοι αποτελούν και μια μορφή μη δεδουλευμένου εισοδήματος και συμπεραίνουμε από αυτό ότι εξακολουθεί να απαιτείται μια δεύτερη πορεία δράσης: η κατάργηση της δουλείας των τόκων.

Κατάργηση της δουλείας των τόκων

Σαν εισαγωγή, παραπέμπουμε τους αναγνώστες στο δεύτερο μέρος της απόφασης του Διακρατικού Συνεδρίου Αντιπροσώπων των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών στο Λιντς (13 και 14 Αυγούστου 1921).

Αρχικά, θέτουμε στον εαυτό μας το ερώτημα: Είναι απαραίτητα τα χρήματα, τι είναι και ποιος είναι ο σκοπός τους; Το χρήμα είναι μέσο ανταλλαγής και μεσολαβεί στην εμπορία αγαθών. Είναι απολύτως απαραίτητο σε μια εθνική οικονομία που βασίζεται στον καταμερισμό της εργασίας. Στο παρελθόν, όμως, υπήρχαν περίοδοι κατά τις οποίες τα αγαθά ανταλλάσσονταν απευθείας με άλλα αγαθά (ανταλλαγή-οικονομία) χωρίς τη μεσολάβηση του χρήματος. Τότε όμως οι ανάγκες της ζωής ήταν απλούστερες και υπήρχαν λιγότεροι άνθρωποι που παρήγαγαν όσο το δυνατόν περισσότερα για τον εαυτό τους.

Όλα τα σημερινά νομίσματα βασίζονται σε μεταλλικό χρήμα, το οποίο αποτελεί «νόμιμο μέσο πληρωμής» ακόμη και αν κυκλοφορεί μόνο χαρτονόμισμα. Ανάλογα με το αν το «νόμιμο μεταλλικό χρήμα» αποτελείται από χρυσό ή ασήμι ή και τα δύο, αναφέρεται είτε σαν χρυσός, ασήμι ή διμεταλλικό πρότυπο.

Υπήρχε κάποτε μια εποχή που ήταν κατανοητό ότι το χρήμα πρέπει να παράγεται από πολύτιμα μέταλλα. Πάνω απ' όλα, δεν χρειάζονταν πολλά χρήματα τότε, επειδή η ανταλλαγή εξακολουθούσε να εφαρμόζεται, το χρήμα ήταν εύκολο στην κατασκευή και απλό στη χρήση και, το πιο σημαντικό – αν λάβουμε υπόψη τις συνθήκες στη μεσαιωνική Ευρώπη, για παράδειγμα – τα κράτη ήταν μικρά. Κάθε μεγάλη πόλη ήταν ένα κράτος από μόνο του. Έτσι, χρειάζονταν χρήματα που – αν κόβονταν στη Νυρεμβέργη, για παράδειγμα – ίσχυαν και στο Άουγκσμπουργκ, επειδή η πόλη αυτή θεωρούνταν ξένη χώρα. Επιπλέον, η τυπογραφία δεν εφευρέθηκε παρά αργότερα. Η καλλιτεχνική εκτύπωση ήταν πραγματικά στη μόδα μόνο για έναν αιώνα. Για όλους αυτούς τους λόγους, λοιπόν, στο παρελθόν μπορούσε να υπάρχει μόνο μεταλλικό νόμισμα. Μέχρι την ανακάλυψη της Αμερικής, το μέταλλο που χρησιμοποιούνταν στο χρήμα ήταν το ασήμι. Με την ανακάλυψη της Αμερικής και των κοιτασμάτων χρυσού της, ο χρυσός μπήκε στο παιχνίδι και τελικά αντικατέστησε πλήρως το ασήμι. Τα κοιτάσματα αργύρου ήταν σπάνια. Αυτό μας εξηγεί την έλλειψη χρήματος στον Μεσαίωνα, και μαζί με αυτήν την ψηλή αγοραστική αξία του χρήματος ή τη χαμηλή τιμή των αγαθών.

Η σημερινή οικονομία απαιτεί την κυκλοφορία μεγάλων όγκων χρήματος. Αυτό το γεγονός οδήγησε στην έκδοση χαρτονομισμάτων. Το κυρίαρχο ερώτημα που προέκυψε στη συνέχεια ήταν: είναι το χαρτονόμισμα πραγματικό χρήμα ή πρέπει να υποστηρίζεται από πολύτιμα μέταλλα; Αναμφίβολα, υπήρχε κάποια βάση σε αυτό το ερώτημα. Το χρήμα που κατασκευάζεται από πολύτιμα μέταλλα, είτε πρόκειται για χρυσό είτε για ασήμι, σίγουρα λειτουργούσε αρκετά καλά κάποτε, επειδή τα υλικά που αποτελούσαν το χρήμα ήταν σπάνια και επομένως δεν μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν κατά βούληση. Αν και

αυτό δεν του έδινε την «εγγενή αξία» που κάποιοι ισχυρίζονται ότι ανακάλυψαν στο ασήμι ή ακόμα και στον χρυσό, το αδιαμφισβήτητο αποτέλεσμα ήταν μια ορισμένη σταθερότητα αξίας. Αυτή η αξία ήταν το κρίσιμο σημείο όλου του πράγματος. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να την προσδώσουν στο χαρτονόμισμα μέσω κάλυψης, δηλαδή, αποθηκεύοντας μια δεδομένη ποσότητα πολύτιμου μετάλλου σαν υπόστρωμα. Η ιδέα από μόνη της δεν ήταν λανθασμένη. Το μόνο ερώτημα που παραμένει είναι η έκταση της κάλυψης και το ζήτημα του κατά πόσον τα πολύτιμα μέταλλα εξακολουθούν να είναι απαραίτητα για τον σκοπό αυτό.

Τελικά, ο στόχος της «κάλυψης» ήταν να διασφαλιστεί ότι η ποσότητα χαρτονομίσματος σε κυκλοφορία παρέμενε σε ορισμένα όρια, εμποδίζοντας έτσι την ανεξέλεγκτη εξάπλωσή του. Αυτή η αντίληψη αγνοήθηκε εντελώς κατά τη διάρκεια του πολέμου και ακόμη περισσότερο στην μεταπολεμική περίοδο. Χωρίς να υπάρχει καμία αύξηση στην ποσότητα των αγαθών, αντιθέτως, ενόψει της ραγδαίας αύξησης της μείωσης των αγαθών, τυπώνονται και συνεχίζουν να τυπώνονται ολοένα και μεγαλύτερες ποσότητες χαρτονομισμάτων. Αυτό το σύστημα, το οποίο βασίζεται στην θεμελιωδώς εσφαλμένη υπόθεση ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει κάτι μέσω μιας αποφασιστικής λέξης, μεταξύ άλλων, κατά τη διάρκεια του πολέμου, έχει οδηγήσει στην έκδοση συνεχώς νέων πολεμικών ομολόγων. Η μάλλον αμφίβολη επιτυχία της, η οποία δεν ρίχνει ακριβώς το πιο ευνοϊκό φως στις οικονομικές απόψεις του Χέλφεριχ και των συντρόφων, του, συνίστατο αποκλειστικά σε έναν σταθερά αυξανόμενο πολλαπλασιασμό του χαρτονομίσματος. Δεδομένου ότι αυτό δεν οφειλόταν σε μεγαλύτερη ποσότητα αγαθών, αλλά μάλλον σε μειωμένη ποσότητα αγαθών σαν αποτέλεσμα της αποκοπής από τις πρώτες ύλες και της μείωσης της παραγωγής εργασίας με την υποχρεωτική θητεία, τη χειρότερη διατροφή κ.λπ., το φυσικό αποτέλεσμα αυτού του τύπου νομισματικής πολιτικής έπρεπε να κορυφωθεί με τη μείωση της αξίας του χρήματος και την αύξηση των τιμών των αγαθών. Έτσι, το τελικό αποτέλεσμα ήταν η αύξηση του πληθωρισμού.

Οι αντίπαλοι του «παλαιού συστήματος», οι οποίοι μετά την κατάρρευση ανέλαβαν την πολυπόθητη διακυβέρνηση και από αυτή την άποψη δεν τα πήγαν καλύτερα. Αντίθετα, η κύρια δραστηριότητά τους συνίστατο στο να θέσουν το τυπογραφείο σε ακόμη πιο εντατική λειτουργία. Φυσικά, όπως θα μπορούσε κανείς ορθώς να επισημάνει, σε αυτό συνέβαλαν και οι λεγόμενες επανορθώσεις ή αποζημιώσεις – και σε πολύ σημαντικό βαθμό. Πολύ σωστό, αλλά ποιος φταίει γι' αυτό; Ποιος άλλος εκτός από τους εκπροσώπους του «νέου συστήματος» που αφόπλισαν τη Γερμανία και στη συνέχεια σύναψαν τις ένδοξες συνθήκες ειρήνης των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού; Από όλες αυτές τις θλιβερές αναδρομές και σκέψεις, καταλήγουμε στο ακόλουθο συμπέρασμα: η ποσότητα του χρήματος σε κυκλοφορία και η ποσότητα των διαθέσιμων αγαθών βρίσκονται σε μια σταθερή σχέση μεταξύ τους ή – εφόσον τα αγαθά είναι το αποτέλεσμα μιας εργασίας – η ποσότητα

του χρήματος εξαρτάται επίσης από αυτό. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τον ακόλουθο ορισμό του όρου, τον οποίο δίνει ο ομοϊδεάτης σύντροφός μας Γκότφριντ Φέντερ: «Το χρήμα είναι μια οδηγία “για” την εκτέλεση εργασίας».

Με αυτή την επεξήγηση εξηγείται ταυτόχρονα η έννοια της λεγόμενης κάλυψης. Αν κάποιος καταθέσει σαν «κάλυψη» για μια ορισμένη ποσότητα κυκλοφορούντων χαρτονομισμάτων μια ορισμένη ποσότητα χρυσού (ή αργύρου ανάλογα με το νόμιμο νόμισμα) – συνήθως μόνο ένα κλάσμα – εδώ υπάρχει ουσιαστικά και μια σχέση με την εργασία που έχει γίνει, διότι και ο χρυσός έπρεπε να αποκτηθεί με εργασία. Και έτσι η εργασία και μόνο η εργασία είναι η πραγματική στήριξη κάθε νομίσματος, ακριβώς όπως ο χρυσός, του οποίου η υποτιθέμενη σταθερότητα της αξίας αποτελεί τη βάση των περισσότερων νομισμάτων, είναι απλώς ένα εμπόρευμα όπως και τα άλλα και συνεπώς η τιμή του ποικίλλει ανάλογα με την ποσότητα που εξάγεται και την επικρατούσα ζήτηση. Σαν απόδειξη αυτού του ισχυρισμού μπορούν να χρησιμεύσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Βορείου Αμερικής. Παρέμειναν σταθερά πιστοί στον κανόνα του χρυσού, αλλά παρ’ όλα αυτά οι τιμές των βασικών προϊόντων τριπλασιάστηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου, μόνο και μόνο για να μειωθούν στη συνέχεια σε 1-3 φορές. Σύμφωνα με τη θεωρία, αυτό δεν θα έπρεπε να είχε συμβεί. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και σε άλλες χώρες που εφαρμόζουν το χρυσό πρότυπο. Ο λόγος είναι ότι ο χρυσός έχει γίνει «φθηνότερος» επειδή η ζήτηση για αυτόν είχε μειωθεί σαν αποτέλεσμα της μετάβασης πολλών χωρών σε καθαρό χαρτονόμισμα. Όπως σε πολλές άλλες περιοχές, ο πόλεμος αποδείχθηκε δάσκαλος και εδώ και κατέστησε παρωχημένη την υπόθεση ότι ο χρυσός είναι κάτι ξεχωριστό. Από αυτό το γεγονός μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η ύλη του χρήματος είναι αρκετά αδιάφορη. Δεν είναι το σύμβολο του κράτους που μετατρέπει το χρήμα σε χρήμα. Αν το χρυσό χρήμα προτιμάται στο διεθνές εμπόριο, αυτό συμβαίνει επειδή στην πραγματικότητα πρόκειται για εμπόριο αγαθών και ο χρυσός είναι εμπόρευμα.

Εξηγήσαμε νωρίτερα γιατί τα χρήματα σε παλαιότερες εποχές κατασκευάζονταν από πολύτιμα μέταλλα. Το γεγονός ότι αργότερα, όταν εισήχθη το χαρτονόμισμα, το μεταλλικό νόμισμα παρ’ όλα αυτά ουσιαστικά διατηρήθηκε ως η νόμιμη βάση νομίσματος δεν είναι τόσο θέμα παράδοσης, αλλά μάλλον ένα πολύ πιο νηφάλιο γεγονός. Τα πολύτιμα μέταλλα αποσπούσαν το ενδιαφέρον των χρηστών τους. Διότι, αν και είναι εμπορεύματα, σε αντίθεση με τα περισσότερα άλλα εμπορεύματα, είναι άφθαρτα και ήταν ανέκαθεν το μόνο άφθαρτο εμπόρευμα που έχει δανειστεί. Πατάτες, δημητριακά κ.λπ. πιθανότατα δανείζονταν συχνά και εξακολουθούν να δανείζονται σήμερα. Αλλά κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να απαιτήσει επιβάρυνση, δηλαδή τόκους, σε αυτή την περίπτωση, και κανείς δεν σκέφτεται σήμερα να το κάνει.

Όπως κάθε πράγμα έχει δύο όψεις, έτσι έχει και ο τόκος. Προοριζό-

ταν να χρησιμεύσει σαν δόλωμα για την επίτευξη της συνεχούς κυκλοφορίας του χρήματος, κάτι που σίγουρα δεν είναι ασήμαντο, καθώς η ιδανικότερη οικονομική κατάσταση είναι πιθανώς αυτή στην οποία τα παραγόμενα αγαθά πωλούνται στον καταναλωτή το συντομότερο δυνατό. Αλλά παράλληλα με αυτή την ιδιότητα, η οποία, παρεμπιπτόντως, δεν ανταποκρίθηκε πλήρως στο μεταλλικό χρήμα, σύντομα εμφανίστηκε η αντίστροφη πλευρά του, διότι ο τόκος του έδωσε τη δυνατότητα να γίνει ένα σαφές μέσο αποταμίευσης αντί για πιο πολιτιστικά χρήσιμα αγαθά (όπως ένα δικό του σπίτι, πίνακες ζωγραφικής κ.λπ.) και έτσι μεγάλωσε το ιδανικό των συνταξιούχων, που οδηγεί κατευθείαν σε αυτό που σημαδεύει τη σημερινή εποχή, την κυριαρχία του χρήματος και μαζί της την δουλεία του τόκου όλων όσων εργάζονται.

Το ποσό του χρήματος σε κυκλοφορία, όσο μεγάλο κι αν είναι, αποτελεί μόνο ένα μέτριο κλάσμα των τοκογλυφικών απαιτήσεων που αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της δουλείας των τόκων. Για παράδειγμα, στα τέλη Απριλίου του περασμένου έτους, η κυκλοφορία χαρτονομισμάτων του Γερμανικού Ράιχ ήταν 130 δισεκατομμύρια. Ωστόσο, αυτό αντισταθμίστηκε από τις «τοκογλυφικές» απαιτήσεις ύψους 565 δισεκατομμυρίων σε χρέη του Ράιχ και των κρατών και 132, ή μέσω τόκων και ανατοκισμών στο τελικό ποσό των 465 δισεκατομμυρίων χρυσών μάρκων, ή εκείνη την εποχή 28.800 δισεκατομμυρίων. Συνολικά ήταν 29.365 δισεκατομμύρια μάρκα. Τι σημαίνουν για αυτούς τα 130 δισεκατομμύρια χαρτονομίσματα που κυκλοφορούν;

Δεν είναι το ζήτημα της απλής βελτίωσης του νομίσματος, αλλά μάλλον το ζήτημα της πλήρους κατάργησης της κυριαρχίας του χρήματος, δηλαδή της κατάργησης της δουλείας του τόκου, που τίθεται σήμερα προς συζήτηση και απαιτεί δράση.

Παρ’ όλα αυτά, θέλουμε να θυμόμαστε τον άνθρωπο του οποίου την αγροτική μεταρρύθμιση απορρίψαμε, τον Σίλβιο Γκέσελ. Έχει, άλλωστε, το πλεονέκτημα ότι επεσήμανε πράγματα που δεν ήταν άνευ σημασίας πριν από τον πόλεμο, δηλαδή πριν από την ολοκλήρωση της κυριαρχίας του χρήματος. Πιθανότατα όμως υποτίμησε το πρόβλημα των τόκων· από την άλλη πλευρά, αφιέρωσε όλη του την προσοχή στο ζήτημα της συνεχούς κυκλοφορίας του χρήματος και της σταθερότητας του νομίσματος. Προκειμένου να θέσει το χρήμα σε συνεχή κυκλοφορία, ο Σίλβιο Γκέσελ επινόησε μια μέθοδο που ήταν θεωρητικά αρκετά απλή, αλλά πρακτικά πιθανώς ανέφικτη. Είναι η απώλεια αξίας, δηλαδή ουσιαστικά ένας αρνητικός τόκος. Αντί να φέρουν τόκο, τα χρήματά του, που ονομάζονταν «ελεύθερο χρήμα», υποτίθεται ότι θα μειώνονταν σε αξία κατά περίπου ένα χιλιοστό εβδομάδα με την εβδομάδα. Η συνολική ζημία στο τέλος του έτους, δηλαδή η συνολική απώλεια της αξίας, θα ήταν τότε περίπου 5%. Εκτός από το γεγονός ότι έπρεπε να υπόκειται σε απόσβεση όχι μόνο το χρήμα που επενδύεται αλλά και το χρήμα σε κυκλοφορία, υπήρχε ένα άλλο πρόβλημα και αυτό ήταν η τεχνική εφι-

κτότητα. Η απώλεια της αξίας θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είτε με την τοποθέτηση σημάτων είτε με την προσθήκη των επιβαρύνσεων που αναγράφονται στο πλευρό των χαρτονομισμάτων. Και τα δύο είναι ανέφικτα· το ένα λόγω του συνεχούς κολλήματος των σημα΄των που πέφτουν εύκολα και το δεύτερο λόγω των δυσκολιών αντιστάθμισης κάθε αγοράς. Επιπλέον, δεδομένου ότι τα χαρτονομίσματα θα πρέπει να επανεκδίδονται κάθε χρόνο και η ανταλλαγή τους θα πρέπει να πραγματοποιείται τις τελευταίες ημέρες πριν από το τέλος του έτους, αυτή η ιδέα, η οποία από μόνη της είναι πολύ ενδιαφέρουσα, απλώς δεν είναι εφικτή. Θα είχε και ένα σοβαρό μειονέκτημα, καθώς ακριβώς οι μισθωτοί, καθώς και άλλες παραγωγικές ομάδες, θα έπρεπε να επωμιστούν το κόστος της απώλειας της αξίας, ενώ οι καπιταλιστές θα ήταν οι ωφελούμενοι.

Η δεύτερη πρόταση του Γκέσελ αφορά την εισαγωγή ενός σταθερού νομίσματος. Δεν είναι το ίδιο το επίπεδο των τιμών που έχει καταστροφική επίδραση στην εθνική οικονομία, αλλά μάλλον η διακύμανση των τιμών, όπου η απότομη πτώση τους έχει συχνά πολύ πιο καταστροφικές συνέπειες από την απότομη αύξησή τους. Σε κάθε περίπτωση, η αξία των περίπου σταθερών τιμών των εμπορευμάτων, που προκύπτει από τη ρύθμιση της προσφοράς του χρήματος σε κυκλοφορία, δεν πρέπει να υποτιμάται. Ωστόσο, αυτό το ερώτημα τίθεται σε δεύτερη μοίρα λόγω της δουλείας των τόκων που κυριαρχεί αυτή τη στιγμή στα πάντα.

Πολύ μεγαλύτερης σημασίας από οποιαδήποτε νομισματική μεταρρύθμιση σήμερα είναι το ζήτημα της εξάλειψης αυτού που έχει αφήσει το στίγμα του στο παρόν, δηλαδή της κυριαρχίας του χρήματος, ή αλλιώς της κατάργησης της δουλείας του τόκου. Είναι το πραγματικό αίτημα των εθνικοσοσιαλιστών. Όπου κι αν κοιτάξουμε, βλέπουμε σε δράση την παράξενη δύναμη της σαφώς ιουδαϊκής μορφής του καπιταλισμού, του δανειακού κεφαλαίου που απλώς παρασιτεί και εκμεταλλεύεται. Κράτη, χώρες, κοινότητες, βιομηχανίες, εν ολίγοις, όλα του οφείλουν και δημιουργούν και προβάλλουν την ανώτερη δόξα του. Οι πόλεμοι γίνονται για χάρη του, τα πάντα θυσιάζονται για αυτόν. Η εποχή της νομισματικής κυριαρχίας προμήνυε ακόμη την επικείμενη πτώση των εθνών και των κρατών. Έτσι ήταν στη Ρώμη, έτσι ήταν στη Βαβυλώνα, έτσι ήταν παντού. Αυτό θα γίνει στα σημερινά κράτη αν τα έθνη δεν αναγνωρίσουν τον επικείμενο κίνδυνο την τελευταία στιγμή και δεν καταργήσουν τη δουλείας του τόκου. Υπάρχει νόμιμος τρόπος για να γίνει αυτό. Αν δεν ακολουθηθεί αυτός ο δρόμος, στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον θα απομείνει μόνο ο δρόμος της βίας. Τότε η απόφαση θα είναι μεταξύ αίματος και χρήματος!

Ο ομοϊδεάτης μας σύντροφος, μηχανικός Γκότφριντ Φέντερ έχει ασχοληθεί εκτενώς με αυτό το φλέγον ζήτημα σε αρκετά γραπτά του. Η πρώτη δημοσίευση, το «Μανιφέστο για την Κατάργηση της Δουλείας των Τόκων», επισημαίνει ξεκάθαρα την τεράστια δύναμη του δανειακού κεφαλαίου και δείχνει τον δρόμο για την εξάλειψή του· στη δεύτερη, με

τίτλο «Η Πτώχευση του Κράτους, η Διάσωση», δείχνει την μεγάλη σημασία του προβλήματος των τόκων στην οικονομία του κράτους. Στην τρίτη, τέλος, με τίτλο «Η επερχόμενη φορολογική απεργία», περιγράφει τις τρομερές συνέπειες της υπόσχεσης της κυβέρνησης για επιτόκια, οι οποίες εκδηλώνονται με παράλογους φόρους, απερίγραπτο πληθωρισμό και υποτίμηση του νομίσματος. Αυτό το κείμενο δείχνει την έξοδο από αυτές τις συνθήκες. Μετά από ενδελεχείς έρευνες, ο Φέντερ κατέληξε σε δέκα αιτήματα, τα οποία είναι τα εξής:

«1. Με την κατάργηση της υποχρέωσης καταβολής τόκων ή την μετατροπή της σε τραπεζικές καταθέσεις, τα πιστοποιητικά πολεμικών ομολόγων και όλα τα άλλα χρεόγραφα του γερμανικού Ράιχ και των γερμανικών ομοσπονδιακών κρατιδίων, όλα τα σιδηροδρομικά ομόλογα και τα ομόλογα όλων των αυτοδιοικητικών φορέων θα κηρυχθούν νόμιμο χρήμα στην ονομαστική τους αξία.»

«2. Για όλα τα άλλα χρεόγραφα σταθερού επιτοκίου, τα ενυπόθηκα ομόλογα, τα εμπορικά ομόλογα, τα στεγαστικά δάνεια, τα έγγεια βάρη κ.λπ., η υποχρέωση καταβολής τόκων αντικαθίσταται από την υποχρέωση αποπληρωμής. Μετά από 20 ή 25 χρόνια, ανάλογα με το επιτόκιο που ισχύει μέχρι σήμερα, τα δανεισμένα χρήματα αποπληρώνονται και το χρέος εξοφλείται.»

«3. Ολόκληρο το νομισματικό σύστημα συγκεντρώνεται στα χέρια του κράτους, το οποίο ασκεί όλα τα δικαιώματα και τις λειτουργίες της κρατικής νομισματικής και οικονομικής κυριαρχίας στην Κρατική Τράπεζα και στο Κρατικό Ταμείο. Όλες οι τραπεζικές εργασίες, καθώς και οι τράπεζες ταχυδρομικών επιταγών, τα ταμιευτήρια και οι πιστωτικοί συνεταιρισμοί, λειτουργούν σαν υποκαταστήματα της Κρατικής Τράπεζας και ως εκ τούτου υπόκεινται στην αποτελεσματική εποπτεία της πιο υπεύθυνης κοινότητας, ενώ παράλληλα απολαμβάνουν πλήρη ελευθερία σε ατομικά ζητήματα.»

«4. Τα στεγαστικά δάνεια για κατοικίες και γη χορηγούνται μόνο μέσω της Κρατικής Τράπεζας. Η χορήγηση δανείων για αγαθά ή εργασία επαφίεται στον κλάδο της μεσιτείας του ελεύθερου χρήματος, ο οποίος πρέπει να αναπτυχθεί σε αυστηρή συμφωνία με την επαγγελματική πειθαρχία. Μπορεί να λειτουργεί μόνο υπό κρατική εποπτεία και με κρατική άδεια, η οποία χορηγείται ανά περιφέρεια ανάλογα με τις υπάρχουσες ανάγκες και με απαγόρευση ίδρυσης υποκαταστημάτων. Τα τέλη καθορίζονται από το Κρατικό Ταμείο.»

«5. Οι τίτλοι συμμετοχής στα κέρδη αποπληρώνονται σε ετήσιες δόσεις, όπως και οι προηγούμενοι τίτλοι σταθερού επιτοκίου. Κατά την περίοδο εξαγοράς, σε αντίθεση με τους τίτλους με επιχρυσωμένη ακμή που είναι μόνο εξαγοράσιμοι, κατανέμεται στους μετόχους ένα κατάλληλο κέρδος αναλογικά με τον κίνδυνο ζημίας. Το υπόλοιπο πλεόνασμα χρησιμοποιείται για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, την επέκταση της εταιρείας, την αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, την αύξηση της παραγωγής ή τη μείωση των τιμών.»

«6. Η αναδιανομή και η συσσώρευση πλούτου μέσω των πολεμικών κερδών, της αισχροκέρδειας και της τοκογλυφίας πρέπει να αντιμετωπιστεί και να μειωθεί με νομικά μέτρα. Από την άλλη πλευρά, το όριο για το αφορολόγητο εισόδημα και τις αποταμιεύσεις πρέπει να καθοριστεί σύμφωνα με τη μειωμένη αγοραστική δύναμη του χρήματος.»

«7. Οι δικαιούχοι τόκων που αδυνατούν να βιοποριστούν λόγω γήρατος, ασθένειας κ.λπ. θα συνεχίσουν να λαμβάνουν τις προηγούμενες, μερικές φορές ακόμη και ψηλότερες, αποδόσεις από τις κατοχές τους σε τίτλους εφ' όρου ζωής (ισόβια σύνταξη, όχι μικρότερη από τις πραγματικές ελάχιστες ανάγκες) από το κράτος. Οι τίτλοι πρέπει να παραδοθούν για τον σκοπό αυτό. Για τους νέους χωρίς πάροχο, η συντήρηση και η εκπαίδευση πρέπει να εξασφαλίζονται με παρόμοιο τρόπο. Πρέπει επίσης να προβλεφθεί επαρκής πρόβλεψη για όσους έχουν στερηθεί τα προς το ζην λόγω της υφιστάμενης συγκαλυμμένης κρατικής χρεοκοπίας.»

«8. Τα ταμεία υποστήριξης και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα των οποίων τα εισοδήματα χρησιμοποιούνται για εκπαιδευτικούς σκοπούς ή για την ανακούφιση από δυσκολίες χωρίς από δική τους υπαιτιότητα και τα οποία εξαρτώνται από τους τόκους τους, θα αναλαμβάνονται από το κοινό.»

«9. Το κράτος καλύπτει τις οικονομικές του ανάγκες για δραστηριότητες κοινής ωφέλειας (διοίκηση, δικαιοσύνη, πρόνοια, τέχνη και επιστήμη) από τα πλεονάσματα των κερδοφόρων κρατικών επιχειρήσεων, καθώς και από τους φόρους ακίνητης περιουσίας και εισοδήματος. Το κόστος των νέων δημιουργιών καλύπτεται με την έκδοση άτοκων γραμματίων του κρατικού ταμείου μετά από έγκριση των αντιπροσώπων του λαού.»

«10. Από τα πλεονάσματα που εξασφαλίζονται από μια οικονομία χωρίς τόκους, κάθε χειρώνακτας και πνευματικός εργάτης θα λαμβάνει επαρκή σύνταξη που την χρειάζεται από τα δημόσια ταμεία από το όριο ηλικίας των 50 – 60 ετών (ανάλογα με το επάγγελμα), απαλλάσσοντάς τον έτσι από τις ανησυχίες για τα γεράματά του.»

Αυτά τα δέκα αιτήματα αντιπροσωπεύουν ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα που μπορεί να εφαρμοστεί βήμα προς βήμα χωρίς να διαταραχθεί η οικονομική ζωή.

Η πρώτη αντίρρηση που περιμένουμε στις προτάσεις του Φέντερ είναι μια αναφορά στις άκαρπες απαγορεύσεις των τόκων σε παλαιότερες εποχές. Αυτή η σύγκριση όμως είναι εσφαλμένη, καθώς αυτές οι απαγορεύσεις τόκων δεν ήταν γενικές. Όπως είναι γνωστό, δεν προέρχονταν από το κράτος αλλά από την εκκλησία και εφαρμόζονταν μόνο στους Χριστιανούς και όχι στους Ιουδαίους. Ειδικά οι Ιουδαίοι είχαν μονοπωλήσει τις νομισματικές συναλλαγές για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μια γενική απαγόρευση των τόκων, που θα εξασφαλιζόταν από τις κυρώσεις που ήταν συνηθισμένες εκείνη την εποχή, σίγουρα θα είχε εξαλείψει την είσπραξη των τόκων. Το ερώτημα είναι αν αυτό θα

εξυπηρετούσε κάποιον σκοπό, δεδομένου ότι το χρήμα δεν ήταν ακόμη ένα γενικό μέσο ανταλλαγής.

Μια δεύτερη αμφιβολία, την οποία έχει και ο Γκέσελ, αφορά τη μετανάστευση κεφαλαίων. Και αυτή είναι αβάσιμη. Πρώτα και κύρια, δεν μπορούν όλα τα κεφάλαια να μεταναστεύσουν. Όσα μπορούν να το κάνουν θα μεταναστεύσουν σε κράτη με ψηλότερο επιτόκιο, ακόμη και χωρίς να καταργηθούν οι τόκοι. Ποιες όμως πρέπει να είναι οι συνέπειες μιας τέτοιας μετανάστευσης; Μια μεγαλύτερη συσσώρευση κεφαλαίου σε ένα μέρος και, σαν αποτέλεσμα, μια μεγαλύτερη προσφορά χρήματος, άρα και μια πτώση του επιτοκίου. Μετά από μια περίοδο αναταραχής, θα επέλθει από μόνη της μια ισορροπία.

Η κύρια αντίρρηση που διατυπώνεται κατά του άτοκου χρήματος είναι ότι θα κατέστρεφε το ένστικτο της αποταμίευσης. Σε σχέση με αυτό, γίνεται λόγος και για μια υποτιθέμενη ζημιά στους μικροσυνταξιούχους. Σημειώστε τι έχουμε ήδη πει για αυτό το θέμα στο προηγούμενο κεφάλαιο «τόκοι». Παρεμπιπτόντως, στο σημείο 7 των προτάσεών του, ο Φέντερ προτείνει μια ικανοποιητική λύση σε αυτό το ζήτημα. Αρκετά χρήματα θα υπάρχουν για αυτήν την πρόταση τη στιγμή που το κράτος θα απελευθερωθεί από τα δεσμά του τόκου. Αλλά θέλουμε να αποκηρύξουμε και τον πολύ πιο διαδεδομένο ισχυρισμό ότι γενικά είμαστε αντίθετοι στην οικονομία της αποταμίευσης. Ακριβώς το αντίθετο! Δηλώνουμε ότι είμαστε ένθερμοι αντίπαλοι αυτής της οικονομικής ακαταστασίας και αποδιοργάνωσης που είναι συνηθισμένη σε ορισμένες χώρες σήμερα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε με την άποψη ότι μόνο χρήματα μπορούν να εξοικονομηθούν. Αντίθετα, η σωστή μέθοδος αποταμίευσης συνίσταται στην παραγωγή περισσότερης αξίας – δηλαδή, προϊόντων κάθε είδους – από αυτήν που καταναλώνεται, προκειμένου να υπάρχει ένα απόθεμα σε περιόδους ανάγκης. Ακριβώς η υπερεκτίμηση του χρήματος είναι το κύριο εμπόδιο για μια σωστή οικονομία αποταμίευσης· διαφορετικά δεν θα ήταν δυνατό, για παράδειγμα, το 1914, να παραδοθούν σιτηρά στη Γαλλία από το Γερμανικό Ράιχ, εν μέσω της επικείμενης απειλής πολέμου.

Η κατάργηση της δουλείας των τόκων μπορεί να πραγματοποιηθεί αρκετά καλά σε ένα μόνο κράτος. Φυσικά, αυτό απαιτεί την κατοχή της πολιτικής εξουσίας. Επομένως, πρέπει να καταβληθεί προσπάθεια για αυτό.

Εκτός από το ενοίκιο γης και τους τόκους, υπάρχει ένας τρίτος παράγοντας που μειώνει την απόδοση της εργασίας. Αυτά είναι ιδιωτικά μονοπώλια άνθρακα, σιδήρου και άλλων φυσικών πόρων. Πρέπει να εξαλειφθούν.

Το πώς πρέπει να γίνει αυτό θα το συζητήσουμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Β. Κοινωνικοποίηση των Ιδιωτικών Μονοπωλίων

«Η ιδιωτική οικονομία δεν μπορεί ποτέ να εξαλειφθεί εντελώς, ούτε καν με τη βία, αλλά όλες οι μορφές κοινωνικής ιδιοκτησίας θα πρέπει να συνυπάρχουν μαζί της και να επεκτείνονται ολοένα και περισσότερο. Υποστηρίζουμε άνευ όρων τη μεταφορά όλων των μεγάλης κλίμακας καπιταλιστικών επιχειρήσεων που αποτελούν ιδιωτικά μονοπώλια, στην κατοχή του κράτους, της επαρχίας (εθνικά αυτοδιοικούμενα όργανα) ή του δήμου.»

Με αυτό το απόσπασμα από τις Κατευθυντήριες Αρχές, η θέση του κινήματος στο αμφιλεγόμενο ζήτημα της κοινωνικοποίησης γίνεται αρκετά σαφής.

Τι είναι η κοινωνικοποίηση, κατά την άποψή μας; Σε αντίθεση με τους Μαρξιστές όλων των ειδών (κομμουνιστές και Σοσιαλδημοκράτες της 2ης και 2½ Διεθνούς), κοινωνικοποίηση για εμάς σημαίνει μόνο τη μεταβίβαση κάποιου πράγματος στην ιδιοκτησία του κράτους, της επαρχίας (επικράτειας, ομόσπονδου κράτους, λαϊκού αυτοδιοικούμενου φορέα) ή του δήμου. Η νεφελώδης έννοια της κοινωνίας είναι γενικά ξένη προς εμάς, εμάς που βρισκόμαστε στο έδαφος της εθνικότητάς μας. Θα ήταν επομένως πιο σωστό να μιλάμε για «εθνικοποίηση» παρά για «κοινωνικοποίηση», δηλαδή, τη μεταβίβαση κάποιου πράγματος στην ιδιοκτησία του λαού μας.

Τις συνεταιριστικές επιχειρήσεις δεν τις θεωρούμε σαν ήδη εθνικοποιημένες. Από την άλλη πλευρά, όμως, και στα δικά μας μάτια, η απλή κρατικοποίηση (επέκταση, κοινοποίηση) δεν σημαίνει ακόμη εθνικοποίηση. Αντίθετα, αυτό θα γίνει μόνον όταν οι εργαζόμενοι, είτε πρόκειται για πνευματικά είτε για σωματικά εργαζόμενους, αποκτήσουν συμμετοχή στα κέρδη και το δικαίωμα συμμετοχής (βλ. το επόμενο κεφάλαιο).

Τι, λοιπόν, θα έπρεπε να κοινωνικοποιηθεί ή να εθνικοποιηθεί;

Τα κόμματα που ιδρύθηκαν με βάση τον Μαρξισμό απαιτούν τον μετασχηματισμό ολόκληρης της ιδιωτικής οικονομίας σε κοινωνική οικονομία, δηλαδή κομμουνισμό. Το «Πρόγραμμα» του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος στην Αυστρία (που υιοθετήθηκε στη Βιέννη το 1901) αναφέρει σχετικά: «Η αντικατάσταση της ατομικής παραγωγής καθιστά ολοένα και περισσότερο την ατομική ιδιοκτησία περιττή και επιβλαβή, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί τις πνευματικές και υλικές προϋποθέσεις για νέες μορφές συνεταιριστικής παραγωγής που βασίζονται στην κοινωνική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Ταυτόχρονα, το προλεταριάτο συνειδητοποιεί ότι πρέπει να προωθήσει και να επιταχύνει αυτή την ανάπτυξη, και ότι ο μετασχηματισμός των μέσων εργασίας σε συλλογική ιδιοκτησία ολόκληρου του λαού πρέπει να είναι ο στόχος και η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας το μέσο του αγώνα του για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης». Το «Πρόγραμμα του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας» (που υιοθετήθηκε στην Ερφούρτη το 1891) αναφέρει: «Η ιδιωτική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής... έχει γίνει σήμερα το

μέσο απαλλοτρίωσης αγροτών, τεχνιτών και μικρών εμπόρων, και απόκτησης του προϊόντος των εργατών από τους μη εργάτες – καπιταλιστές, μεγάλους γαιοκτήμονες. Μόνο ο μετασχηματισμός της καπιταλιστικής ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής – γης και εδάφους, ορυχείων, πρώτων υλών, εργαλείων, μηχανών, μέσων μεταφοράς – σε κοινωνική ιδιοκτησία, και ο μετασχηματισμός της παραγωγής αγαθών σε σοσιαλιστική παραγωγή που διεξάγεται από και για την κοινωνία, μπορεί να κάνει τις μεγάλες επιχειρήσεις και την συνεχώς αυξανόμενη παραγωγικότητα της κοινωνικής εργασίας να αλλάξουν για τις μέχρι τότε εκμεταλλευόμενες τάξεις από πηγή δυστυχίας και καταπίεσης σε πηγή ύψιστης ευημερίας και ολοκληρωμένης αρμονικής τελειότητας.»

Από το απόσπασμα που προαναφέρθηκε του σοσιαλδημοκρατικού προγράμματος της Βιέννης είναι σαφές ότι η σοσιαλδημοκρατία αγωνίζεται για την κοινωνικοποίηση των πάντων – ακόμη και της μικρότερης περιουσίας – και ότι ο στόχος της, επομένως, είναι ο κομμουνισμός. Παρεμπιπτόντως, ένας από τους σημαντικότερους ηγέτες της γερμανο-αυστριακής σοσιαλδημοκρατίας, ο δρ. Φρίντριχ Άντλερ,[103] μπορεί να μας ενημερώσει περαιτέρω σχετικά με αυτό. Σε μια ομιλία που εκφώνησε στην πρώτη γενική συνέλευση της «Κόκκινης Φρουράς», στις 21 Νοεμβρίου 1918, στο γυμναστήριο του κολεγιακού στρατώνα της Βιέννης, είπε κατά λέξη:

«Όλοι μας εδώ έχουμε σίγουρα τον ίδιο στόχο: όλα τα μέσα παραγωγής να περάσουν στην ιδιοκτησία της κοινωνίας στο σύνολό της, πρέπει να πάψουν να είναι ιδιωτική ιδιοκτησία. Αυτό ήταν το βασικό σημείο του Κομμουνιστικού Μανιφέστου που δημοσίευσαν ο Καρλ Μαρξ και ο Φρίντριχ Ένγκελς το 1847. Είναι το βασικό σημείο του σοσιαλδημοκρατικού προγράμματος στη Γερμανία και την Αυστρία. Το μόνο ζήτημα είναι αν κάποιος αυτοαποκαλείται «κομμουνιστής», όπως έκαναν ο Μαρξ και ο Ένγκελς τη δεκαετία του ’40, ή «σοσιαλδημοκράτης», όπως κάνουν ο Μπέμπελ και ο Λίμπκνεχτ από τη δεκαετία του ’70. Οι διαφορές που υπάρχουν σήμερα δεν έγκεινται στον τελικό στόχο, αλλά στις προοπτικές για το πόσο από αυτόν τον τελικό στόχο μπορεί να επιτευχθεί άμεσα».

(Δείτε επίσης τις δηλώσεις των δύο ακαδημαϊκών προσωπικοτήτων, δρ. Ρένερ και δρ. Μπάουερ, που αναφέρονται στο κεφάλαιο «Οικονομική Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση;»)

Το «Πρόγραμμα της Ερφούρτης» θα μπορούσε ακόμη να μας αφήσει σε αμφιβολίες σχετικά με αυτό το σημείο, καθώς ένα αμύητο άτομο θα μπορούσε να το ερμηνεύσει απλώς σαν κοινωνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων, αν και παραμένει αξιοσημείωτο το πώς δίνεται ρητά προτεραιότητα στις μεγάλες επιχειρήσεις.

Τα λόγια του Δρ. Φρίντριχ Άντλερ, τα οποία παραθέσαμε παραπάνω, και τα σχόλια του Μπέμπελ στο βιβλίο του «Γυναίκα και Σοσιαλισμός»

---

103. Ο δολοφόνος του τότε Αυστριακού πρωθυπουργού Καρλ Γραφ Στούρκχ

(μέρος 4, κεφάλαιο 2, «Η απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών»), δεν αφήνουν όμως περιθώρια αμφισημίας σε αυτό το θέμα. Για να επιστήσουμε την προσοχή όλων, πρέπει να επιτρέψουμε στον άγιο του γερμανικού κόμματος του Ράιχ, Κάουτσκι, να σχολιάσει αυτό το ζήτημα. Στο φυλλάδιό του «Την επόμενη μέρα από την κοινωνική επανάσταση» (Βερολίνο, 1911, εκδόσεις Vorwärts) συνοψίζει τον στόχο της σοσιαλδημοκρατίας με τα ακόλουθα λόγια:

«Κομμουνισμός στην υλική παραγωγή, αναρχισμός στην πνευματική· αυτός είναι ο τύπος του σοσιαλιστικού τρόπου παραγωγής που θα προκύψει από την κυριαρχία του προλεταριάτου ή, με άλλα λόγια, από την κοινωνική επανάσταση μέσω της λογικής των οικονομικών γεγονότων, όποιες κι αν είναι οι επιθυμίες, οι προθέσεις και οι θεωρίες του προλεταριάτου».

Πιο πρόσφατα, η δεξιά πτέρυγα της Γερμανίας του Ράιχ (οι λεγόμενοι Σοσιαλιστές της Πλειοψηφίας, 2η Διεθνής) ξεκίνησε ένα νέο πρόγραμμα στο Γκέρλιτς. Ουσιαστικά αντιπροσωπεύει μια απομάκρυνση από τη στενή έννοια της εργατικής τάξης όπως ορίζεται από τον Μαρξισμό. Αντ' αυτού, κάνει αναφορά στον «παραγωγικό λαό». Το κόμμα έχει επίσης κάνει παραχωρήσεις στο ζήτημα της κοινωνικοποίησης. Μόνο η γη και το έδαφος, οι ορυκτοί πόροι και κάθε φυσική πηγή ενέργειας που χρησιμοποιείται για την παραγωγή ενέργειας θα πρέπει να κοινωνικοποιηθούν. Επιπλέον, η κοινωνικοποίηση των μεγάλων, συγκεντρωτικών οικονομικών επιχειρήσεων αναγνωρίζεται αναμφισβήτητα σαν απαραίτητη, αλλά δεν απαιτείται. Ομοίως, ο προοδευτικός μετασχηματισμός του καπιταλιστικού συστήματος αναγνωρίζεται σαν απαραίτητο μέσο για την απελευθέρωση του λαού από τα δεσμά της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Το κόμμα έτσι έχει πλησιάσει περισσότερο τις δικές μας απόψεις σε ορισμένα ζητήματα, κάτι που έχουμε παρατηρήσει και κατά καιρούς, όπως κατά τη διάρκεια προεκλογικών εκστρατειών με τη 2½ Διεθνή, για παράδειγμα, στο ζήτημα της γης. Αλλά καθώς συνεχίζει να προσκολλάται στην διεθνιστική παραφροσύνη, και καθώς δεν έχει εγκαταλείψει και τη δέσμευσή του στον Μαρξισμό, θα ήταν καλό να εκτιμήσει κανείς το Πρόγραμμα Γκέρλιτς με προσοχή. Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο από τότε που έλαβε χώρα η επανένωση με τους λεγόμενους Ανεξάρτητους (2½ Διεθνής). Αν και δεν γνωρίζουμε αν αυτό σημαίνει ότι στις τρείς υπάρχουσες Μαρξιστικές Διεθνείς (2, 2½ και 3) έχει προστεθεί μια τέταρτη, ίσως 2¼, αυτό που είναι σαφές είναι ότι η ενοποίηση σημαίνει μια στροφή προς τα αριστερά και, συνεπώς, μια απόκλιση από το Πρόγραμμα Γκέρλιτς, το οποίο μόλις είχε υιοθετηθεί. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ιδιαίτερα ενόψει της υποτιθέμενης προετοιμασίας των σοσιαλδημοκρατών για ένα εθνικό ενιαίο μέτωπο, λόγω των γεγονότων στην περιοχή του Ρουρ, ότι στην ηγεσία της βρίσκεται ο Άρτουρ Κρίσπιεν, ο οποίος δεν γνωρίζει καμία πατρίδα που να ονομάζεται Γερμανία, και ότι στις αποφάσεις του λαμβάνει αρκετά σοβαρά υπόψη τους κομμουνιστές.

Κατά την γνώμη μας, μόνο οι μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις που αποτελούν ιδιωτικά μονοπώλια θα πρέπει να μεταβιβαστούν σε δημόσια ιδιοκτησία, δηλαδή να λειτουργούν σαν δημόσιες επιχειρήσεις, δηλαδή, κυρίως εκείνες που ασχολούνται με την εξόρυξη ορυκτών πόρων, άνθρακα, υδροηλεκτρικής ενέργειας κ.λπ.· στη συνέχεια, το σύστημα μεταφορών, και τέλος, ο ασφαλιστικός κλάδος και ο τομέας της διαφήμισης (μάρκετινγκ). Η κοινωνικοποίηση της γαιοπροσόδου μέσω της αγροτικής μεταρρύθμισης, καθώς και η κατάργηση των τόκων, αποτελούν τα υπόλοιπα μέτρα κοινωνικοποίησης. Κατά τη γνώμη μας, όλα τα άλλα όχι μόνο δεν είναι ώριμα για κοινωνικοποίηση, αλλά απλώς δεν είναι κατάλληλα γι' αυτήν.

Τώρα, προκύπτει αμέσως ένα ερώτημα σε απάντηση σε αυτό, και αυτό είναι: Τι πρέπει να γίνει με τους άλλους κλάδους της βιομηχανίας; Θα εξετάσουμε αυτό το ερώτημα λεπτομερέστερα στο επόμενο κεφάλαιο. Προς το παρόν, αρκεί να πούμε ότι αυτές οι εταιρείες πρόκειται να μετατραπούν από ιδιωτικές, ατομικές δραστηριότητες σε συνεταιριστικές επιχειρήσεις μέσω της συμμετοχής στα κέρδη όλων όσων εργάζονται σε αυτές, τόσο σωματικά όσο και πνευματικά, δηλαδή όλων των εργατών και υπαλλήλων που απασχολούνται σε αυτές. Αυτό αναφέρεται μόνο στις μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις. Φυσικά, συνιστούμε στις μικρές επιχειρήσεις – τόσο τις εμπορικές όσο και τις γεωργικές – να σχηματίζουν συνεταιρισμούς προς το συμφέρον τους, επειδή το κόμμα μας δεν αντιπροσωπεύει μόνο τους σωματικούς και πνευματικούς εργάτες, αλλά όλους τους έντιμους εργάτες, κάτι που στη σημερινή εγκληματική εποχή είναι συνώνυμο – περισσότερο από ποτέ – με την οικονομική ευαλωτότητα.

Σε αντίθεση με τους Μαρξιστές, απορρίπτουμε κάθε μορφή ισότητας, κάθε προσπάθεια να τα «βάζουμε όλα στο ίδιο καλάθι». Ακόμα και στην οικονομική ζωή θέλουμε να λάβουμε υπόψη την τάση των Γερμανών για ποικιλομορφία. Οι δημόσιες επιχειρήσεις – δηλαδή, κρατικές, περιφερειακές ή δημοτικές εταιρείες –, οι ιδιωτικές συνεταιριστικές επιχειρήσεις και οι ιδιωτικές ατομικές επιχειρήσεις, θα πρέπει να συνυπάρχουν και να ευδοκιμούν μαζί, δίπλα-δίπλα.

Συνεταιρισμοί και συμμετοχή στα κέρδη
Εργατικά Συμβούλια

«Βλέπουμε τις κατευθυντήριες αρχές για τη μελλοντική πρόοδο στη στοχευμένη μετατροπή όλων των άλλων (μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων) σε συνεταιριστική ιδιοκτησία, μέσω της συνεχώς αυξανόμενης συμμετοχής στα κέρδη όλων όσων εργάζονται σε αυτές, είτε σωματικά είτε πνευματικά!» (Κατευθυντήριες Αρχές του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος).

Αυτή η πρόταση είναι ενδεικτική του πώς, για εμάς, η συνεταιριστική επιχείρηση αντιπροσωπεύει μια εικόνα του μέλλοντος. Πάνω απ' όλα, οι μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις που δεν αποτελούν ιδιωτικά μονοπώλια και οι οποίες είναι επομένως ακατάλληλες για κοινωνικοποίηση ή εθνικοποίηση (δηλαδή, για μεταβίβαση στην ιδιοκτησία του κράτους, της επαρχίας ή του δήμου), πρέπει να μετατραπούν από ατομικές ιδιωτικές εταιρείες σε συνεταιριστικές επιχειρήσεις μέσω της συμμετοχής στα κέρδη όλων όσων εργάζονται σωματικά ή πνευματικά σε αυτές, δηλαδή κάθε εργάτη και υπάλληλου που απασχολεί. Όπως αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, φυσικά, συνιστούμε στις μικρές επιχειρήσεις, είτε εμπορικές είτε γεωργικές, να υιοθετήσουν τη συνεταιριστική μορφή λειτουργίας, επειδή το κίνημά μας δεν αντιπροσωπεύει μόνο το χειρωνακτικό και πνευματικό εργατικό δυναμικό, αλλά όλους τους έντιμα εργαζόμενους. Όπως έχει ήδη εξηγηθεί, δεσμεύεται από την ταξική άποψη της παραγωγικής εργασίας επειδή γνωρίζει μόνο δύο τάξεις: τους παραγωγικούς εργάτες από τη μία πλευρά και τους δικαιούχους του μη κερδισμένου εισοδήματος από την άλλη. Αυτούς βλέπει να εκπροσωπούνται στο δανειακό (χρηματοδοτικό) κεφάλαιο· εξ ου και ο λόγος της εχθρότητάς του απέναντι στο τόκο, ο οποίος αποτελεί το πιο σημαντικό θεμέλιο του δανειακού κεφαλαίου.

Νωρίτερα αναφερθήκαμε στην συμμετοχή στα κέρδη για τους εργάτες και τους υπαλλήλους. Κατά τη γνώμη μας, αυτός θα πρέπει οπωσδήποτε να είναι ο κανόνας όχι μόνο στις ιδιωτικές, ατομικές εταιρείες, αλλά και στις συνεταιριστικές και εταιρικές επιχειρήσεις. Η στάση όμως απέναντι σε αυτό το ζήτημα, ωστόσο, θα είναι πολύ διαφορετική ανάλογα με το αν ο καθένας αντιλαμβάνεται την συμμετοχή στα κέρδη σαν ένα νέο, επικερδές σύστημα μισθοδοσίας ή αν αναζητά τη σημασία της στην ανάδειξη του κοινοτικού πνεύματος και στην ενίσχυση του αισθήματος του καθήκοντος.

Κατά την άποψή μας, η συμμετοχή στα κέρδη σημαίνει ότι όλοι οι εργαζόμενοι συνεισφέρουν στα συλλογικά κέρδη μιας εταιρείας. Προϋπόθεση, φυσικά, είναι να υπάρχουν συνδημιουργοί, δηλαδή ο σκλάβος εργάτης να θεωρείται συνάδελφος και να δημιουργείται μια σχέση μεταξύ του επιχειρηματία και των εργαζομένων, όπως αυτή που υπήρχε στη μεσαιωνική συντεχνία μεταξύ αφεντικού και τεχνίτη. Αυτό α-παιτεί από τις δύο πλευρές κάποιες παραχωρήσεις, αναγνωρίζοντας ότι είναι οι συντηρητές και οι προωθητές ενός κοινού σκοπού, δηλαδή της γερμανικής οικονομίας, για την ευημερία της οποίας είναι από κοινού

υπεύθυνοι. Ο επιχειρηματίας πρέπει να σταματήσει να παίζει τον «αφέντη» και αντ' αυτού να νιώσει σαν υπεύθυνος «ηγέτης». Οι εργάτες, από την άλλη πλευρά, πρέπει να κατευθύνουν τις θεωρίες τους για την ταξική πάλη ενάντια στον πραγματικό εχθρό, το τοκογλυφικό δανειακό κεφάλαιο και, αν χρειαστεί, τους εξωτερικούς εχθρούς που είναι σύμμαχοι με αυτό. Η συμμετοχή στα κέρδη δεν είναι «δώρο» ή «όφελος» από τον επιχειρηματία, αλλά μάλλον «δικαίωμα». Οι εργοδότες και οι εργαζόμενοι πρέπει να θεωρούνται σαν μια δημιουργική κοινότητα. Σχηματίζουν μια εργασιακή εταιρική σχέση στην οποία το ένα μέρος παρέχει το κεφάλαιο και πιθανώς και την εργασία του, και το άλλο μέρος παρέχει μόνο αυτό, όπως αναφέρεται, για παράδειγμα, στο άρθρο 706 του Γερμανικού Αστικού Κώδικα: «Η συνεισφορά ενός εταίρου μπορεί επίσης να συνίσταται στην παροχή υπηρεσιών». Έτσι ήταν και την εποχή που ο αφέντης και ο τεχνίτης εργάζονταν για «μισό ή ένα τρίτο της δεκάρας», δηλαδή μοιράζονταν το κέρδος σε αναλογία 1:1 ή 1:2. (Βλέπε κεφάλαιο «Χειρονακτική τέχνη και αστικός πολιτισμός».)

Η συμμετοχή στα κέρδη έχει και ιστορία στη Νέα Γερμανία. Το 1847, ο Γιόχαν Χάινριχ φον Τιούνεν στο κτήμα του στο Μεκλεμβούργο[104] ήταν ο πρώτος που προσπάθησε να δώσει στους εργάτες του ένα μερίδιο των καθαρών κερδών του, και από τότε έχει δοκιμαστεί μια μεγάλη ποικιλία διαφορετικών ειδών «συμμετοχής στα κέρδη». Σε ορισμένες σημαντικές επιχειρήσεις εξακολουθεί να ευδοκιμεί με επιτυχία, ενώ στην πλειονότητά τους έχει αποτύχει. Οι αιτίες της αποτυχίας είναι πολλαπλές. Τις περισσότερες φορές, αυτό που εφαρμόστηκε δεν ήταν στην πραγματικότητα μια περίπτωση πραγματικής συμμετοχής στα κέρδη, αλλά απλώς μια χορήγηση επιδομάτων παρακολούθησης, ειδικά σε περιπτώσεις όπου η εργασία με το κομμάτι δεν ήταν εφαρμόσιμη. Ορισμένοι επιχειρηματίες διένειμαν επίσης ένα μέρος των ετήσιων καθαρών κερδών τους, ως επί το πλείστον αρκετά αυθαίρετα. Η πρόθεση ήταν να αποτρέψουν τους εργάτες τους από το να εμπλέκονται σε μισθολογικές διαφορές και σχετικές διαταραχές στη λειτουργία, ιδίως σε περιόδους ευνοϊκών επιχειρηματικών συνθηκών, ενθαρρύνοντάς τους έτσι σε αυξημένη παραγωγικότητα, προκειμένου να μπορούν να παράγουν απροσδόκητα κέρδη. Υπήρχε η ελπίδα ότι αυτές οι δωρεές, που διανέμονταν στους εργάτες από τα καθαρά κέρδη, θα τους παρακινούσαν να κάνουν πιο αποτελεσματική χρήση των ωρών εργασίας τους, να είναι πιο λιτοί με τα υλικά εργασίας τους και να είναι πολύ πιο ευσυνείδητοι συνολικά, διασφαλίζοντας έτσι ότι τα εν λόγω μπόνους τελικά θα αποδίδουν τα χρήματά τους. Επιπλέον, αναμενόταν ότι αυτές

104. Ο Γιόχαν Χάινριχ φον Τιούνεν (1783 – 1850) ήταν Γερμανός γεωργικός οικονομολόγος και κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Το μοντέλο κατανομής κερδών του Τιούνεν εισήχθη στις ιδιοκτησίες του στο Μεκλεμβούργο, εν μέρει για να δοκιμάσει τις δικές του οικονομικές θεωρίες και για να θέσει σε εφαρμογή το απόφθεγμα του: «Μην καταργείτε την ιδιωτική κεφαλαιακή ιδιοκτησία, αλλά μάλλον αναποδογυρίστε το νόμισμα και βρείτε τρόπους να κάνετε όλους καπιταλιστές». Το μοντέλο θεωρήθηκε επιτυχημένο – τα διαδοχικά κέρδη είτε μοιράζονταν με τους εργαζομένους είτε (με τη συμφωνία τους) επανεπενδύονταν σε γεωργικό εξοπλισμό για περαιτέρω αύξηση της παραγωγικότητας και της κερδοφορίας.

οι δωρεές θα έπειθαν τους εργάτες να εγκαταλείψουν τα συνδικάτα. Ως εκ τούτου, δεν χάθηκε καμία ευκαιρία να χρησιμοποιηθεί η συμμετοχή στα κέρδη σαν το χαμηλότερο δυνατό όπλο ενάντια στις ενοχλητικές εργατικές ενώσεις. Ωστόσο, όταν τα χρόνια άνθησης ακολούθησαν μια παρακμή της επιχείρησης, όλες οι δεσμεύσεις και τα δελεάσματα ακυρώθηκαν, καθώς το διανεμόμενο κέρδος τότε ανερχόταν σε μόλις ένα λόφο φασολιών, και σαν αποτέλεσμα όλες αυτές οι προσπάθειες «συμμετοχής στα κέρδη» είχαν άδοξο τέλος.

Οι «κυμαινόμενες κλίμακες μισθών» που χρησιμοποιούνται ευρέως σήμερα είναι ελάχιστα καλύτερες. Ένα μέρος του μισθού, ο βασικός μισθός, είναι σταθερός. Το άλλο μέρος καθορίζεται από μήνα σε μήνα με βάση τις αυξήσεις των τιμών, μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων. Σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν είναι τα έσοδα από την εργασία που είναι καθοριστικά για τον καθορισμό των μισθών, αλλά μια ορισμένη ικανότητα και επιμονή για διαπραγμάτευση. Ωστόσο, αυτό που είναι ακόμη πιο επιζήμιο είναι ότι μια τέτοια πολιτική μισθών βλάπτει τον χαρακτήρα των εργαζομένων. Η αιώνια επιθυμία για χρήματα, χωρίς τη βάση μιας καθιερωμένης συμφωνίας, καταλήγει να υποδαυλίζει το ιδιοτελές συμφέρον, να δηλητηριάζει τη δημιουργικότητα και να καλλιεργεί την απληστία για τον πλούτο – δηλαδή, το πνεύμα του καπιταλισμού – σε ευρεία κλίμακα.

Αυτές οι αποτυχίες, οι οποίες δεν προκλήθηκαν από την κατανομή των κερδών αυτή καθαυτή, αλλά μόνο από την εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της, οδήγησαν τελικά στο γεγονός ότι σήμερα οι άνθρωποι βλέπουν αυτή την καλή ιδέα με αμφιβολία. Πρέπει επομένως να τονιστεί ότι τα πλεονεκτήματα της συμμετοχής στα κέρδη δεν είναι καθόλου ουσιαστικά. Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για μια νέα μορφή μισθού, αλλά μάλλον για μια πιο εκλεπτυσμένη μορφή απασχόλησης. Συνίσταται στο γεγονός ότι τα καθαρά κέρδη που επιτυγχάνει μια εταιρεία κατανέμονται μεταξύ του εργοδότη και του εργαζομένου στο τέλος του εξαμήνου ή στο τέλος του έτους. Ο επιχειρηματίας παίρνει έναν ορισμένο μισθό για την απόδοσή του και ένα ορισμένο μέρος του κέρδους σαν ασφάλιστρο κινδύνου για τα κεφάλαια που επενδύει στην επιχείρηση. Το υπόλοιπο καθαρό κέρδος, μετά την αφαίρεση ορισμένων αποθεματικών ασφαλείας, κατανέμεται μεταξύ όλων των συνεισφερόντων. Η κλείδα κατανομής θα βασίζεται γενικά στο επίπεδο του μισθού. Δεδομένου ότι μόνο η επιτυχής συνεργασία όλων των δυνάμεων σε μια εταιρεία μπορεί να εγγυηθεί ένα αντίστοιχο καθαρό κέρδος και μόνο ο κοινός έλεγχος της διανομής μπορεί να εγγυηθεί την εμπιστοσύνη στη δίκαιη εφαρμογή της, είναι θεμελιώδους σημασίας οι εκπρόσωποι που εκλέγονται από τους εργαζόμενους να έχουν επιρροή στη διοίκηση της εταιρείας και να ελέγχουν τη λογιστική. Τόσο η υποχρέωση της συμμετοχής στα κέρδη όσο και η συνδιαχείριση των εργαζομένων πρέπει να ρυθμίζονται από το νόμο. Η συναπόφαση διασφαλίζεται από τα εργατικά συμβούλια, τα οποία αποτελούν ουσιαστικό μέρος της κατανομής των κερδών.

Όσο παλιό είναι και το ζήτημα της συμμετοχής στα κέρδη, τόσο παλιό είναι και το ζήτημα που εγείρουν οι επιχειρηματίες σχετικά με τη συμμετοχή σε τυχόν λειτουργικές ζημίες. Με την πρώτη ματιά, δεν φαίνεται να στερείται δικαιολογίας. Αναγνωρίσαμε λοιπόν, σαν δικαιολογημένο ένα μπόνους κινδύνου (ασφάλιστρο κινδύνου). Άρα, πρέπει να επωμιστεί τυχόν λειτουργικές ζημίες που προκύπτουν. Δεν είναι αποδεκτό να επιβαρύνεται ο εργαζόμενος με αυτό το βάρος, γιατί σε τέτοιες περιπτώσεις επηρεάζεται περισσότερο ο εργαζόμενος ή η εργαζόμενη. Διότι εάν μια επιχείρηση υποστεί ζημία λόγω της οικονομικής κατάστασης, δεν θα επηρεαστεί μόνο από την απώλεια του μεριδίου των κερδών της, αλλά συνήθως και από τις μειώσεις μισθών, την αναγκαστική μείωση του χρόνου εργασίας ή ακόμη και από τις απολύσεις λόγω περιορισμού ή κλεισίματος της επιχείρησης. Έτσι ρισκάρει περισσότερο από τον επιχειρηματία. Αλλά αν οι ζημιές προκαλούνται από σπατάλη ή ανικανότητα εκ μέρους του ιδιοκτήτη ή του διευθυντή της επιχείρησης, οι μισθοί των παραγωγικών εργατών δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την κάλυψή τους. Οι άλλοι θα επιμείνουν στην απομάκρυνση των ανίκανων ανάμεσά τους.

Ένα άλλο σημαντικό ερώτημα είναι: Τι πρέπει να γίνει με τα μερίδια των καθαρών κερδών; Ο Τιούνεν κατέθετε το μερίδιο του κάθε εργάτη σε έναν λογαριασμό ταμιευτηρίου. Ωστόσο, ο ενδιαφερόμενος μπορούσε να το διεκδικήσει σαν συνταξιοδοτικό επίδομα μόνο μετά τη συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας. Πρόσφατα έγινε εκτεταμένη συζήτηση σχετικά με το σχέδιο για τη μεταφορά όλων των μεριδίων των κερδών στις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτό το σκεπτικό έχει ηθική δικαιολογία μόνον αν δεν εκφράζεται με την πρόθεση, για παράδειγμα, να συγκεντρωθούν χρήματα για απεργίες. Η κατάσταση είναι διαφορετική εάν τα μερίδια των κερδών χρησιμοποιούνταν εν όλω ή εν μέρει σαν εισφορές σε ένα συνδικαλιστικό σύστημα ανεργίας ή ασφάλισης γήρατος.

Αλλά όλα αυτά δεν ανταποκρίνονται ουσιαστικά στο σκοπό που επιδιώκουμε με την συμμετοχή στα κέρδη. Για μας είναι θέμα πλήρους σύνδεσης με την επιχείρηση. Αυτός ο σκοπός εξυπηρετείται καλύτερα όταν τα μερίδια των κερδών παραμένουν στην επιχείρηση και ο εργαζόμενος γίνεται συνιδιοκτήτης μέσω αυτών. Με αυτόν τον τρόπο, μια επιχείρηση μπορεί σταδιακά να μετατραπεί σε συνεταιρισμό χωρίς κανένα πρόβλημα. Μόνο εδώ βλέπουμε τις «κατευθυντήριες γραμμές για μελλοντική ανάπτυξη».

Και τώρα λίγα λόγια για τα εργατικά συμβούλια.

Τα συμβούλια εργαζομένων χωρίς συμμετοχή στα κέρδη μπορούν να θεωρηθούν μόνο σαν ημίμετρο, σαν απλά ψεύτικα κοινοβούλια, που έχουν γίνει κάτι συνηθισμένο στην εποχή της ψευδοδημοκρατίας μας. Όταν όμως συνδυάζονται τόσο τα συμβούλια εργαζομένων όσο και η συμμετοχή στα κέρδη, μας παρέχουν ένα πραγματικά δημοκρατικό οικονομικό σύνταγμα.

Όσον αφορά τη δομή των εργατικών συμβουλίων, είμαστε της άποψης ότι η πνευματική και η σωματική εργασία πρέπει να βρίσκονται σε ισότιμη βάση. Αυτό σημαίνει ότι και οι δύο ομάδες πρέπει να έχουν δικαίωμα ίσης εκπροσώπησης και ότι καμία από τις δύο δεν πρέπει να μπορεί να υπερισχύσει της άλλης, επειδή μόνο η αμοιβαία συνεργασία τους διασφαλίζει ότι η δραστηριότητά τους θα είναι καρποφόρα. Οι σχέσεις μεταξύ εργαζομένων και υπαλλήλων γραφείου πρέπει να είναι συντροφικές. Είναι θεμελιώδες να έχουμε κατά νου ότι στο εργατικό συμβούλιο και οι δύο ομάδες πρέπει να εκπροσωπούνται ισότιμα και ότι η αναλογική εκπροσώπηση πρέπει να ισχύει μόνο εντός καθεμίας από αυτές τις δύο ομάδες.

Αλλά η εκπροσώπηση από μόνη της δεν είναι ο μόνος καθοριστικός παράγοντας όσον αφορά τα συμβούλια εργαζομένων. Υπάρχει και η σφαίρα επιρροής της. Τι είδους λειτουργίες θα πρέπει να εκπληρώνει το συμβούλιο εργαζομένων στην οικονομία, δεδομένου ότι τα τείχη του εργοστασίου δεν αποτελούν σχεδόν καθόλου το όριο της σφαίρας επιρροής του; Σίγουρα κάθε επιχείρηση αποτελεί ένα αυτοτελές σύνολο. Ταυτόχρονα, όμως, λόγω της εξάρτησής της από την απόκτηση πρώτων και βοηθητικών υλών, καθώς και από την πώληση των προϊόντων της, αποτελεί και μέρος της οικονομίας στο σύνολό της. Τα μέτρα που λαμβάνονται από το συμβούλιο εργαζομένων δεν πρέπει επομένως να αποτελούν απλή έκφραση μιας μονομερώς προσανατολισμένης εταιρικής πολιτικής, που περιορίζεται αποκλειστικά στην ίδια την επιχείρηση, αλλά πρέπει επιπλέον να έχουν σαν ουσία τους ένα ζωντανό κομμάτι οικονομικής πολιτικής. Το συμβούλιο εργαζομένων φέρει ίση ευθύνη για όλα όσα κάνει έναντι της εταιρείας και της κοινότητας σαν σύνολο και πρέπει να εναρμονίζει τα πιο περιορισμένα συμφέροντα της εταιρείας με τα γενικά συμφέροντα της οικονομίας. Αυτό απαιτεί από τα μέλη του να έχουν ουσιαστική κατανόηση της ευαίσθητης δομής της οικονομίας. Η πράσινη θεωρία της ταξικής πάλης μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων καταρρέει μπροστά στη σκληρή, νηφάλια πραγματικότητα της συνεχιζόμενης ύπαρξης διαφορετικών κρατικών οικονομιών, οι οποίες βρίσκονται σε ανταγωνισμό μεταξύ τους και, ως εκ τούτου, αναγκαστικά, πρέπει να πολεμούν η μία την άλλη.

Όλα αυτά απαιτούν τεράστια εκπαίδευση, την οποία πρέπει να παρέχουν τα συνδικάτα· επομένως, τα συνδικάτα δεν είναι σε καμία περίπτωση αναλώσιμα, αλλά, αντίθετα, τους παρέχονται νέες, μεγαλύτερες ευθύνες μέσω της ύπαρξης των εργατικών συμβουλίων.

Τα εργατικά συμβούλια αντιπροσωπεύουν την αρχή του εκδημοκρατισμού της οικονομικής μας ζωής, η οποία μέχρι τώρα διοικούνταν εντελώς χωρίς περιορισμούς. Προορίζονται, όμως, να λειτουργούν πολύ πέρα από αυτό το πλαίσιο, αν όχι με κυρίαρχο τρόπο, τουλάχιστον με εκπαιδευτικό τρόπο. Μπορεί ακόμη και να αποτελέσουν το προοίμιο μιας πιο υγιούς μορφής λαϊκής εκπροσώπησης, πιο υγιούς επειδή είναι πιο κατάλληλη για το λαό μας. Αυτή είναι η εκπροσώπηση

από τάξεις (συμβούλια). Είναι προορισμένη να ενισχύσει, αν όχι να αντικαταστήσει εντελώς, τον σημερινό κοινοβουλευτισμό, τον οποίο ο λαός μας δεν έχει ιδέα τι να κάνει. Θα ασχοληθούμε με αυτό στο επόμενο κεφάλαιο.

Ο ετοιμοθάνατος κοινοβουλευτισμός
Νέες μορφές

«Η ευχάριστη διαμονή μας στο Αράνχουεζ τελείωσε τώρα». Όταν κάποιος αναλογίζεται τις άθλιες αποτυχίες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, έρχονται αυτόματα στο μυαλό αυτά τα λόγια από τον «Ντον Κάρλος» του Σίλερ.

Πώς ήταν τα πράγματα το 1918; Ο απολυταρχισμός – όπως είχε διακηρυχθεί τότε – έπρεπε να εξαφανιστεί, και να αντικατασταθεί από τη δημοκρατία. Το γεγονός ότι δεν υπήρχε καμία γερμανική λέξη για να περιγράψει το τι επιδιωκόταν έδειχνε ότι ο στόχος ήταν αρκετά ασαφής και αόριστος. Στην ουσία, η ατομική απολυταρχία, η οποία περιορίζονταν αυστηρά από τους συνταγματικούς θεσμούς, αντικαταστάθηκε από την πολύ πιο αδίστακτη διακυβέρνηση των μεγάλων κομμάτων. Και ακόμη και τότε, μερικές φορές μόνο φαινομενικά. Τα σκήπτρα κύλησαν στη σκόνη· το πουγκί με τα χρήματα πήρε τη θέση τους, στη θέση των δυναστικών αγώνων εξουσίας, οι οποίοι ακόμα κατά καιρούς έπρεπε να συμβιβαστούν με το δημόσιο συμφέρον, εμφανίστηκε ο γυμνός εγωισμός των κομμάτων. Η επιθυμία να τραφούν από την κατσαρόλα οδήγησε στις πιο αβάσιμες συμμαχίες μεταξύ κομμάτων, στις οποίες το καθένα δεν έχει εμπιστοσύνη στο άλλο, στις οποίες το καθένα επιδιώκει να εκμεταλλευτεί το άλλο. Δεν τους ενδιαφέρει αν το κράτος του οποίου η ηγεσία, τους έχει εμπιστευτεί καταρρέει σαν αποτέλεσμα, εφόσον η τύχη του κόμματος ευημερεί.

Είναι πλέον αρκετά ικανοποιητικό να βλέπουμε ότι μια πολύ παρόμοια ετυμηγορία καταλήγει σε εκείνους τους κύκλους που εκείνη την εποχή εργάζονταν σκληρά για την κατάργηση του «απολυταρχισμού» και την αντικατάστασή του από τη μόνη πραγματική και αληθινή δημοκρατία, τη «δυτική δημοκρατία».

Για παράδειγμα, στις 11 Ιουλίου 1920, η «Prager Tagblatt» – μία από εκείνες τις εφημερίδες που, όπως η «Berliner Tageblatt», η «Frankfurter Zeitung» και οι παρόμοιες, φέρουν το πλήρες μέτρο της ενοχής για την κατάρρευση του λαού μας – δημοσίευσε ένα άρθρο με τον αποκαλυπτικό τίτλο «Κρίση της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας». Σε αυτό το άρθρο, η πλήρης αποτυχία χαρακτηρίζεται, μεταξύ άλλων, με τα ακόλουθα λόγια: «Η κοινοβουλευτική δημοκρατία, με λίγες εξαιρέσεις, εμφανίζεται σχεδόν παντού σαν μια τρομακτική καρικατούρα μιας ιδέας, είναι ανίκανη να καλύψει έστω και κατά το ήμισυ τις ζωτικές ανάγκες του κράτους, αυξάνει τις δυστυχίες της εποχής μας σε τρομακτικό βαθμό και συμπεριφέρεται σαν να έχει μόνο μία λειτουργία: να γίνει ο νεκροθάφτης του εαυτού της».

«Δυστυχώς, φαίνεται ότι η αξιοθρήνητη ανθρωπότητα της Κεντρικής Ευρώπης πήδηξε από το τηγάνι και έπεσε στη φωτιά. Πριν ήταν θύμα ρομαντικών ανόητων και πομπωδών μορφών στο θρόνο, τώρα έπεσε στα χέρια αυτής της μετριότητας των φλύαρων των κομμάτων και των φανατικών θεωρητικών που, ανίκανοι για παραγωγική εργασία στην

υπηρεσία άμεσων πρακτικών καθηκόντων, χρησιμοποιούν το ψηφοδέλτιο για να παίξουν ηρωικούς ρόλους με έναν νέο, επαναστατικό οιωνό στις πλάτες των φτωχών μαζών».

Ο συγγραφέας, φυσικά, αποφεύγει να διερευνήσει τα βαθύτερα αίτια. Αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για να θέλουμε να φτάσουμε οι ίδιοι στην ουσία των πραγμάτων. Η αιτία της αποτυχίας του κοινοβουλευτικού συστήματος βρίσκεται στο ίδιο το σύστημα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο Γερμανός, στον οποίο εστιάζουμε εδώ, απλώς δεν είναι κατάλληλος για τον κοινοβουλευτισμό, ο οποίος βασίζεται σε πόζες και κενά λόγια. Η λέξη κοινοβούλιο προέρχεται από το parlare, που σημαίνει μιλάω. Αλλά εμείς οι Γερμανοί ήμασταν πάντα άνθρωποι της δράσης.

Η δυστυχία ξεκίνησε όταν αυτοί οι μισοί Άγγλοι σε γερμανικό έδαφος, οι φιλελεύθεροι (και οι σοσιαλδημοκράτες), ίδρυσαν γερμανικές αντιπροσωπευτικές συνελεύσεις και τις εμπότισαν με το πνεύμα τους. Αντί να καταφύγουμε σε μεσαιωνικά γερμανικά μοντέλα, κάτι που θα ήταν το πιο φυσικό βήμα, υιοθετήσαμε αγγλικούς θεσμούς – οι οποίοι μάλιστα παρεξηγήθηκαν – οι οποίοι, για να είναι αποτελεσματικοί, απαιτούν ορισμένες ακριβείς προϋποθέσεις. Ο αγγλικός κοινοβουλευτισμός ήταν και είναι δυνατός μόνο στη βάση μιας εκτεταμένης αυτοδιοίκησης σε δημοτικό και νομαρχιακό (περιφερειακό, εδαφικό) επίπεδο, και μόνο όταν υπάρχουν μόνο δύο κόμματα παρόντα (Ουίγοι και Τόρηδες, δηλαδή, φιλελεύθεροι και συντηρητικοί) των οποίων οι διαφορές – και αυτό είναι ουσιώδες – είναι απλώς οικονομικές και όχι έντονα πολιτικές, και σίγουρα όχι σε ζητήματα ιδεολογίας: «Σωστό ή λάθος, είναι η χώρα μου», αυτό το μότο ισχύει για κάθε Άγγλο. Αν κοιτάξετε προσεκτικά, μόλις πριν από μερικές δεκαετίες αυτά δεν ήταν κόμματα με την έννοια που δίνουμε στη λέξη, αλλά μάλλον η παλιά εκπροσώπηση των τάξεων, ακόμη και αν είχαν υποστεί ορισμένες αλλαγές με την πάροδο του χρόνου.

Αλλά ακόμη και στις καλύτερες εποχές του, ο αγγλικός κοινοβουλευτισμός χρειαζόταν έναν πολιτικό όπως ο Γουίλιαμ Γκλάντστοουν, ο Γουίλιαμ Πιτ και οι παρόμοιοι. Ούτε η παράδοση από μόνη της ήταν αρκετή γι' αυτόν. Από την εμφάνιση ενός τρίτου κόμματος, του Εργατικού Κόμματος, ο κοινοβουλευτικός μηχανισμός δεν λειτουργούσε πλέον αποτελεσματικά. Όπως είναι γνωστό, τα τελευταία χρόνια έχει προκύψει μια διχόνοια μεταξύ των Φιλελευθέρων. Όλα τα σημάδια δείχνουν ότι ο κοινοβουλευτισμός εξαφανίζεται ακόμη και στην Αγγλία, τη γενέτειρά του. Παράλληλα με αυτό το φαινόμενο, μπορούν να παρατηρηθούν και άλλα απειλητικά σημάδια αδυναμίας και παρακμής στην Αγγλική Αυτοκρατορία. Αλλά ο ισχυρισμός μας για την παρακμή του κοινοβουλευτισμού επιβεβαιώνεται και αλλού. Έτσι, ο μπολσεβίκικος φασισμός κυβερνά τη Ρωσία από τα τέλη του 1917, η Ιταλία έχει τον Μουσολίνι της· η Τουρκία σώθηκε από τον Κεμάλ Πασά και όχι από την Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας. Ο τσεχικός και νοτιοσλαβικός κοινοβουλευτισμός αντιπροσωπεύει μια μικρή συγκαλυμμένη δι-

κτατορία λίγων ηγετών κομμάτων· τα ίδια σημάδια εμφανίζονται και στην Πολωνία. Στο γερμανικό Ράιχ, βέβαια, οι άνθρωποι εξακολουθούν να χαζολογούν στον κοινοβουλευτικό βούρκο και να εξετάζουν σχέδια για ένα μεγαλύτερο ή μικρότερο συνασπισμό. Στην πραγματικότητα, και εδώ η κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι μια βρωμόφατσα, ειδικά υπό την κυριαρχία «προστατευτικών νόμων». Πίσω από αυτήν βρίσκεται η ιουδαϊκή πλουτοκρατία. Σε ορισμένα ομοσπονδιακά κράτη υπάρχει μια επιβληθείσα μαρξιστική δικτατορία. Αντίθετα, ο εθνικοσοσιαλισμός συγκεντρώνει τους οπαδούς του και μαζί με όλες τις δυνάμεις που πιέζουν πέρα-δώθε, που άλλες υπηρετούν την οικοδόμηση και άλλες την καταστροφή, ο Χιούγκο Στίνες εγκαθιδρύει την κυριαρχία του στην οικονομική ζωή. Ο κοινοβουλευτισμός φτάνει στο τέλος του! Από μόνο του, αυτό σίγουρα δεν θα ήταν κακό, επειδή η κοινοβουλευτική δημοκρατία και η κυριαρχία του χρήματος είναι άρρηκτα συνδεδεμένες όχι μόνο τώρα, αλλά και από αμνημονεύτων χρόνων. Αν πέσει το ένα, σύντομα θα πέσει και το άλλο. Το ερώτημα είναι, τι θα γίνει τότε; Έχει πράγματι ήδη ανατείλει η εποχή του δυτικού Καισαρισμού, όπως βλέπει ο Όσβαλντ Σπένγκλερ στο πολύ αμφιλεγόμενο έργο του «Η Παρακμή της Δύσης» και για τους λαούς της γερμανοκελτικής πολιτιστικής σφαίρας, ή μήπως η αδιαμφισβήτητη παρακμή του κάποτε πολυεκλεκτού κοινοβουλευτισμού είναι ο προάγγελος άλλων γεγονότων που θα ακολουθήσουν;

Λοιπόν, δεν έχει σημασία η μορφή, αλλά το περιεχόμενο. Το γεγονός ότι ο Παγκόσμιος Πόλεμος, και ακόμη περισσότερο η κατάρρευση, παρήγαγε τόσα πολλά θλιβερά φαινόμενα είναι ένα αδιαμφισβήτητο σημάδι της εξάπλωσης του πιο ακραίου φυλετικού συρφετού· οι γιοι του χάους, χτυπούν τις μάζες τους και σπρώχνουν τα ανώτερα φυλετικά στοιχεία στο παρασκήνιο, μέχρι να μην μείνει τίποτα άλλο παρά η βίαιη κυριαρχία ενός ανθρώπου της δράσης, ο οποίος στη συνέχεια εμφανίζεται στη σκηνή. Μεταξύ των δυτικών νόθων λαών, των Γάλλων και των Ιταλών, πιθανότατα θα γίνει μόνιμο προσάρτημα. Κατά την άποψή μας, είναι απαραίτητο στη Γερμανία να βρεθεί μια διέξοδος από την σημερινή κατάσταση, απέναντι στην οποία όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και οι υποτιθέμενοι ηγέτες τους έχουν αποδειχθεί ανίκανοι. Ωστόσο, κατά τη γνώμη μας, εδώ μέχρι στιγμής είναι απίθανο να γίνει μόνιμο φαινόμενο· για αυτό υπάρχει ακόμα πάρα πολλή δημιουργική ζωή. Αντίθετα, εδώ βλέπουμε μια αδιαμφισβήτητη προσήλωση σε παλαιές, κλαδικές δομές, όπως αποδεικνύεται από την ανάπτυξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων και παρόμοιων οργανώσεων στους κύκλους των εργοδοτών και την ολοένα και μεγαλύτερη επιρροή που αποκτούν. Ναι, το θέμα πάει ακόμη παραπέρα, επειδή η ιδέα των επαγγελματικών ενώσεων έχει ήδη μετασχηματιστικό αντίκτυπο στη ζωή του κόμματος. Βλέπουμε την ανάπτυξη πιο καθαρά στη Σουδητία. Εκεί υπάρχει ένα λαϊκό κόμμα της υπαίθρου (κόμμα αγροτών) και ένα επαγγελματικό κόμμα, όχι μόνο στο γερμανικό αλλά και στο τσεχικό στρατόπεδο. Βάζουν σε σοβαρούς μπελάδες τα λεγόμενα λαϊκά

κόμματα, τα οποία ουσιαστικά είναι προσαρμοσμένα στον σημερινό κοινοβουλευτισμό. Μόνο τα κόμματα που βασίζονται σε κοσμοθεωρίες μπορούν να αντιταχθούν με επιτυχία σε αυτά, στο βαθμό που δεν επιβαρύνονται – όπως για παράδειγμα οι Μαρξιστές – για την κατάρρευση.

Είναι λοιπόν αδιαμφισβήτητο ότι ο λαός μας λαχταρά να ξεφύγει από τα λάθη του κοινοβουλευτισμού. Η φωνή του αίματος κάνει το λαό μας να καταφεύγει ακούσια στους δικούς του παλιούς θεσμούς.

Στην περίπτωση αυτή, πρόκειται για την εκπροσώπηση των τάξεων, μια εκπροσώπηση της οποίας η σύγχρονη μορφή έκφρασης είναι το συμβουλιακό σύστημα, με το οποίο, όμως, δεν σκοπεύουμε να εννοήσουμε τη ρωσική καρικατούρα. Η έννοια του συμβουλίου (Rätegedanke) μπορεί να υλοποιηθεί με το πιο ποικίλο φάσμα μορφών στην πολιτική, πνευματική και οικονομική ζωή! Αλλά και εδώ, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί ενάντια στη μονομέρεια και την υπερεκτίμηση. Δεν υπάρχουν πανάκειες· κάθε ασθένεια απαιτεί διαφορετικές θεραπείες. Η ζωή είναι πολλαπλή και, ως εκ τούτου, πολύχρωμες και ποικίλες είναι και οι εκδηλώσεις της. Αλλά ψηλά πάνω από όλες τις μορφές, κατακτώντας τες, στέκεται η προσωπικότητα.

Συνεπώς, δεν πιστεύουμε ότι το σύστημα των συμβουλίων από μόνο του είναι σε θέση να θεραπεύσει τις ασθένειες του άρρωστου κράτους και του λαού. Αλλά είναι αναμφισβήτητα ικανό να ανανεώσει ορισμένες από τις εκδηλώσεις της ζωής, δηλαδή εκείνες που εμπίπτουν στην οικονομική σφαίρα. Κάθε επάγγελμα ενοποιεί τα μέλη του. Τα μέλη σαν συλλογικότητα ασκούν στη συνέχεια επιρροή μέσω των εκπροσώπων τους στην επιχείρηση στην οποία απασχολούνται, καθώς και στο σύνολο όλων των επιχειρήσεων, δηλαδή σε ολόκληρη την οικονομική ζωή του κράτους και του Λαού, δηλαδή, στην εθνική οικονομία!

Αυτό θα περιόριζε το πεδίο δράσης των πολιτικών κομμάτων, αλλά – τουλάχιστον προς το παρόν - σε καμία περίπτωση δεν θα τα καθιστούσε περιττά. Θα απελευθερώνονταν όμως από πολλά ασήμαντα ζητήματα και έτσι θα μπορούσαν να στραφούν σε μεγαλύτερα καθήκοντα, πιο πολιτιστικά και πολιτικά. Ελεύθεροι και απεριόριστοι, απελευθερωμένοι από όλα τα δεσμά και τις ακαθαρσίες, οι μεγάλες παλιές προοπτικές θα εμφανίζονταν σαν πρωταθλητές: ο κοσμοπολιτισμός (διεθνισμός, παγκόσμια ιθαγένεια) από τη μία πλευρά, ο λαϊκισμός (εθνικισμός) από την άλλη. Ανταγωνίζονται μεταξύ τους εδώ και αιώνες. Από τότε που η ρωμαϊκή εκκλησία άπλωσε για πρώτη φορά το χέρι της πάνω από τα γερμανικά εδάφη, η εθνική ανάπτυξη του κράτους και της οικονομικής μας ζωής άρχισε να παρακμάζει. Το ρωμαϊκό δίκαιο και ο καπιταλισμός είναι μόνο οι φυσικές και απαραίτητες συνέπειες μιας προϋπάρχουσας βασικής αιτίας, η οποία είναι η απογερμανοποίηση της εθνικής μας ζωής.

Την έννοια του συμβουλίου την επικαλεστήκαμε για να μπορέσουμε να ξαναρχίσουμε από εκεί που είχε κοπεί το νήμα της ανάπτυξής μας αιώνες πριν. Θα πρέπει οπωσδήποτε να κατοχυρωθεί στο σύνταγμα

του γερμανικού κράτους. Αυτή η απαίτηση περιλαμβάνεται στις κατευθυντήριες αρχές μας. «Δημιουργία δεύτερων επιμελητηρίων με βάση την επαγγελματική εκπροσώπηση» είναι αυτό που αναφέρει. Συνεπώς, το κοινοβούλιο θα αποτελείται από ένα σώμα, στο οποίο τα πολιτικά κόμματα θα στέλνουν τους εκπροσώπους τους, και ένα δεύτερο, στο οποίο οι επαγγελματικές ενώσεις θα στέλνουν τους δικούς τους.

Θα αφήσουμε την απόφαση για το ποιο από τα δύο σώματα λαϊκής εκπροσώπησης θα πρέπει να διαδραματίσει τον μεγαλύτερο ρόλο στη ζωή του κράτους στο μέλλον.

Φυσικά, η συνολική δομή όλων των αντιπροσωπευτικών οργάνων πρέπει να εφαρμοστεί από την αρχή. Παράλληλα με τα επιμελητήρια, χρειαζόμαστε μια κυβέρνηση που να συμβουλεύει και να κυβερνά σε συντονισμό με αυτά. Τα γερμανικά κρατίδια πρέπει να καθοδηγούνται και να διοικούνται, αλλά όχι να κυβερνώνται! Η έννοια της ηγεσίας (Führergedanke), η οποία κάποτε βρήκε την έκφρασή της στη γερμανική μας μοναρχία πριν (τυφλωθεί από ψεύτικη δόξα) εκφυλιστεί σε ρωμαϊκή αυτοκρατορική κυριαρχία, πρέπει να αναγεννηθεί!

Σε αυτό το πλαίσιο θα συζητήσουμε τώρα το ερώτημα που συζητείται σήμερα με τόσο πολύ θόρυβο και τόσο λίγη κατανόηση: «Ελεύθερο Κράτος (δημοκρατία) ή Μοναρχία;» Τα γερμανικά κρατίδια και το παλιό γερμανικό βασίλειο ήταν εκ φύσεως περισσότερο δημοκρατίες παρά μοναρχίες. Ακόμη και η μεσαιωνική Γερμανική Αυτοκρατορία στις πρώτες της μέρες μπορούσε ακόμα να περιγραφεί σαν αριστοκρατική δημοκρατία: οι εκλέκτορες επέλεγαν (ή εξέλεγαν) τον αρχηγό του κράτους μεταξύ των ευγενών. Μόνο αργότερα, καθώς η ρωμαιοκεντρική έννοια της διακυβέρνησης εδραιωνόταν όλο και περισσότερο, και κορυφώθηκε στο απόλυτο πριγκιπάτο, εμφανίστηκε για πρώτη φορά η μορφή κράτους που σήμερα ονομάζεται «μοναρχία». Αν κάποιος επιλέξει να περιγράψει ένα πραγματικό λαϊκό κράτος με βασιλική ηγεσία σαν μοναρχία, τότε αυτό είναι εντάξει για εμάς. Θα μπορούσε κάλλιστα να ονομαστεί δημοκρατία. Δεν έχει σημασία το όνομα, αλλά το περιεχόμενο. Θεωρούμε το στέμμα σαν σύμβολο. Ωστόσο, απορρίπτουμε τις έννοιες της διακυβέρνησης και του θείου δικαιώματος. Ο Αρχηγός μπορεί κάλλιστα να αποκαλείται βασιλιάς, αυτό είναι ασήμαντο· το ουσιώδες είναι να αναλάβει τη θέση του με τη χάρη του λαού!

Η Αγγλία είναι μοναρχία ή δημοκρατία; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα θα ήταν μάλλον δύσκολη. Από αυτό μπορούμε να καταλάβουμε ότι πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί με τα φαινόμενα και ότι οι κρατικοί θεσμοί δεν μπορούν εύκολα να μιμηθούν. Σε κάθε περίπτωση, αυτή τη στιγμή μπορεί κανείς να δει στις νέες δημοκρατίες, οι οποίες γεννήθηκαν κάτω από έναν τρομερό χείμαρρο λογοκρισίας, περισσότερη ανικανότητα, αδυναμία, κολακευτική δουλοπρέπεια σε οτιδήποτε ξένο και περισσότερη διαφθορά σε δράση, από ό,τι υπήρξε ποτέ πριν, ακόμη και μέσα στις χειρότερες μοναρχίες. Τα επιτεύγματα

της επανάστασης, για τα οποία όσο λιγότερο βλέπει κανείς, τόσο περισσότερο φαίνεται να συζητούνται, έχουν πρακτικά μειωθεί σε τίποτα περισσότερο από μερικά οφέλη για ένα πλήθος οικονομικών και πολιτικών κερδοσκόπων του πολέμου. Αλλά δεν συνεπάγεται απαραίτητα από αυτό ότι το Ελεύθερο Κράτος πρέπει να χρησιμεύει σαν καταφύγιο για κάθε είδους παράσιτα, ότι η δημοκρατία εξ ορισμού πρέπει να είναι μια παιδική χαρά για ξένους που φορούν καφτάνια και ένα παιχνίδι των πλουσίων δυνάμεων. Αλλά αν ρυθμιστεί έτσι, τότε αυτό θα είναι φυσικά!

Η δημοκρατία με τη σημερινή έννοιά της, δηλαδή σαν κομματικό σύστημα, πρέπει να καταδικαστεί έντονα, επειδή δεν είναι διακυβέρνηση από τον λαό, όπως θα έπρεπε να είναι, σύμφωνα με το όνομά της. Αν, ωστόσο, κάποιος περιορίσει τη σφαίρα επιρροής των πολιτικών κομμάτων δημιουργώντας χώρο για επαγγελματική εκπροσώπηση, καθιστώντας έτσι αδύνατο στην εξουσία του χρήματος να κυριαρχεί και – σύμφωνα με τη φύση της – να κυριαρχεί στα πάντα, τότε εμείς οι Γερμανοί θα έχουμε βρει την κατάλληλη μορφή διακυβέρνησης για εμάς, μια μορφή στην οποία μπορούμε να αναπτυχθούμε και να ακμάσουμε σύμφωνα με την ιδιαίτερη φύση μας. Αυτό, τελικά, είναι που πραγματικά έχει σημασία. Σε αυτό το πλαίσιο, κάθε μία από τις προτάσεις μας συμπληρώνει την άλλη, ανεξάρτητα από το αν αφορά την ανανέωση της πολιτιστικής, οικονομικής ή πολιτικής μας ζωής. Η καθεμία από μόνη της, όμως, παραμένει ατελής. Ας ρίξουμε τώρα μια ματιά στο επόμενο ζήτημα που θα μας απασχολήσει, αυτό του δικαίου. Σήμερα το ρωμαϊκό δίκαιο κυριαρχεί πάνω μας· το γερμανικό δίκαιο θα πάρει τη θέση του!

Γερμανικό Δίκαιο

Γερμανικό δίκαιο! Για να βρούμε τα ίχνη του, πρέπει να γυρίσουμε πίσω στην εποχή των προγόνων μας. Η δικαιοσύνη τότε απονεμόταν κάτω από ροζιασμένες, αρχαίες βελανιδιές. Μια ανάμνηση αυτού εξακολουθεί να ζει στη λέξη «Schöppen»,[105] και με τη μορφή δίκης με ενόρκους. Κανένας μορφωμένος δικαστής δεν εξέδιδε νομικές αποφάσεις σύμφωνα με κωδικοποιημένα άρθρα. Αντίθετα, αυτές καθορίζονταν από λαϊκούς. Η αρχαία σοφία μεταδιδόταν από πατέρα σε γιο μέχρι να καταγραφεί τελικά. Αυτό ήταν φυλετικό δίκαιο, όπως υποδηλώνουν τα ονόματα «Sachsenspiegel» και «Schwabenspiegel», και ως εκ τούτου ήταν ποικιλόμορφο όπως το παλιό γερμανικό Ράιχ γενικά, το οποίο υπό τους Σάξονες βασιλιάδες ήταν ένα ομοσπονδιακό κράτος γερμανικών φυλών. Παράλληλα με αυτό το δίκαιο, ωστόσο, η εκκλησία είχε πάντα το δικό της δίκαιο. Όσο περισσότερο μεγάλωνε η επιρροή της, τόσο περισσότερο άρχιζε να εξαπλώνεται και το συγκεντρωτικό ιδανικό, μέχρι που τελικά θριάμβευσε υπό τους Κάιζερ της δυναστείας των Χόενσταουφεν. Το ρωμαϊκό δίκαιο επικράτησε μαζί του. Η αυτοκρατορική καγκελαρία έδωσε το παράδειγμα και οι πόλεις ακολούθησαν το παράδειγμά της. Γερμανοί συρρέουν κατά κύματα στις Άλπεις για να σπουδάσουν νομικά στο Πανεπιστήμιο της Μπολόνια. Όταν το κίνημα γνωστό με το όνομα «Ουμανισμός» τελικά ιδρύθηκε στη Γερμανία με στόχο την αναβίωση των ανθρωπιστικών επιστημών των αρχαίων – δηλαδή των Ελλήνων και των Ρωμαίων –, η νίκη του ρωμαϊκού δικαίου είχε επίσης αποφασιστεί.

Φυσικά, τίποτα από αυτά δεν συνέβη εντελώς χωρίς αντίσταση. Ο λόγιος ένιωθε ντροπή για τη γερμανική γλώσσα και χρησιμοποιούσε αντί αυτής τα λατινικά. Ακόμα και τα γερμανικά ονόματα έπρεπε να μεταφραστούν στα λατινικά ή τα ελληνικά. Έτσι, ένα Σβάρτσεντ (Schwarzend) έγινε Μελάγχθων, ένα Βέμπερ (Weber) έγινε Τέκτορ και ούτω καθεξής.[106] Το αποτέλεσμα ήταν μια συνεχώς αυξανόμενη αποξέ-

---

105. Η λέξη «Schöppe» ή «Schöffe» στη Γερμανία και την Αυστρία αναφέρεται σε έναν λαϊκό δικαστή που βοηθά τους επαγγελματίες δικαστές στη λήψη νομικών αποφάσεων σε ορισμένες υποθέσεις. Το πραγματικό επίπεδο εμπλοκής τους (και ο αριθμός των Schöppen που εμπλέκονται σε μια υπόθεση) ποικίλλει ανάλογα με το επίπεδο του δικαστικού συστήματος και το είδος του αδικήματος. Ο όρος «Schöppe/Schöffe» χρονολογείται τουλάχιστον από τον 8ο αιώνα. Αρχικά, οι τοπικές νομικές υποθέσεις αποφασίζονταν από το «Thing» της περιοχής, ένα συμβούλιο που αποτελούνταν από όλους τους άνδρες νόμιμης ηλικίας. Καθώς οι πληθυσμοί μεγάλωναν και γίνονταν πιο κοινωνικά περίπλοκοι, οι νομικές αποφάσεις ανατέθηκαν στους Schöppen, άνδρες με καλή φήμη (συνήθως ιδιοκτήτες ακινήτων) που διορίζονταν από την τοπική κοινότητα για να διαχειρίζονται τη νομική διοίκηση και να επιβλέπουν τις υποθέσεις. Ο Καρλομάγνος θεσμοθέτησε τους «Schöppen» καθιστώντας τους διορισμένους από το στέμμα, ελαχιστοποιώντας έτσι τη νομική επιρροή των τοπικών ευγενών και αξιωματούχων. Με την εισαγωγή του ρωμαϊκού δικαίου τον 15ο αιώνα, ο παραδοσιακός ρόλος των «Schöppen» στις περισσότερες περιπτώσεις καταργήθηκε υπέρ του δικαστικού συστήματος και της χρήσης επαγγελματικά καταρτισμένων δικηγόρων και δικαστών με εμπειρία σε ένα κωδικοποιημένο νομικό σύστημα.

106. Η λατινοποίηση ή ελληνοποίηση των επωνύμων ήταν ένα φαινόμενο μεταξύ των λογίων κατά τον Μεσαίωνα, και αργότερα και μεταξύ των ουμανιστών κατά την Αναγέννηση. Ένα λατινικό ή ελληνικό όνομα χρησίμευε εν μέρει σαν σύμβολο κοινωνικής θέσης. Υιοθετήθηκαν επίσης επειδή τα ιδιωματικά ονόματα μπορεί να ήταν δυσκίνητα στη χρήση σε συζητήσεις που διεξάγονταν στα λατινικά ή τα ελληνικά με ερευνητές από άλλα έθνη.

νωση μεταξύ του λαού και των λογίων, οι οποίοι, όπως και οι ευγενείς σε παλαιότερες εποχές, χωρίστηκαν σε ξεχωριστή κάστα.

Αυτές οι συνθήκες, καθώς και το γεγονός ότι η αναζήτηση νομικής βοήθειας γινόταν μια δαπανηρή υπόθεση, ήταν ο λόγος για την αντιπάθεια του λαού εναντίον αυτής της επιβολής. Ο απλός άνθρωπος του λαού ένιωθε χαμένος μπροστά στον μορφωμένο δικαστή. Υπήρχε όμως και κάτι άλλο. Η άκαμπτη αντίληψη της ιδιοκτησίας στο ρωμαϊκό δίκαιο ήταν ξένη προς τη γερμανική αντίληψη. Τα δάση, τα λιβάδια, το κυνήγι και το ψάρεμα κάποτε ήταν κοινή περιουσία. Οι αναμνήσεις παλαιότερων, καλύτερων εποχών μεταδίδονταν από πατέρα σε γιο. Στη συνέχεια, όλα έγιναν ιδιοκτησία του άρχοντα και ο αγρότης στερήθηκε τα δικαιώματά του. Στις πόλεις, επικρατούσαν τα πιο αυστηρά δικαστικά συστήματα με βασανιστήρια και θανατικές ποινές. Η εκκλησία εισήγαγε τις δίκες για αιρέσεις και μαγεία, με το κράτος να ενεργεί υπάκουα ως δικαστικός επιμελητής της. Με λίγα λόγια, όλα ήταν εντελώς διαφορετικά από ό,τι ήταν κάποτε. Για πολύ καιρό στη Βεστφαλία, εν τω μεταξύ, όπου εξακολουθούσε να κατοικεί μια αληθινή, ελεύθερη, Σαξονική αγροτιά, οι παλιές νομικές παραδόσεις, γνωστές με το όνομα «Άγιος Φέμης» (Heiligen Fehme),[107] διατηρήθηκαν. Κυβερνούσαν σύμφωνα με τα αρχαία έθιμα και ήξεραν πώς να αντιμετωπίζουν τους παραβάτες!

Στο πρώτο μέρος αυτού του βιβλίου καταγράψαμε μια σειρά από παρατηρήσεις που μας έδωσαν μια εικόνα για τις νομικές προοπτικές των προγόνων μας. Αν θέλουμε να δούμε αυτές τις απόψεις να γίνονται ξανά αποδεκτές, τότε θα πρέπει να διασφαλίσουμε ότι θα το κάνουμε με μορφές προσαρμοσμένες στις σημερινές συνθήκες, επειδή αιώνες πολιτικής και οικονομικής ανάπτυξης δεν μπορούν, φυσικά, να ανατραπούν έτσι απλά. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όσον αφορά το δίκαιο της γης. Εδώ, η επιχειρούμενη λύση πρέπει να είναι μιας μορφής που να μην έρχεται σε έντονη αντίθεση με τις επικρατούσες απόψεις.

Συνολικά, θα καταλήγαμε στις ακόλουθες αρχές, οι οποίες θα μπορούσαν να μας παράσχουν τον σκελετό – και τίποτα περισσότερο – για ένα γερμανικό εθνικό και κρατικό Ράιχ:

1. Όλες οι περιοχές των γερμανικών οικισμών στην Ευρώπη αποτελούν το Γερμανικό εθνικό κράτος. Το καθήκον του είναι να διαφυλάξει την πολιτική ελευθερία του γερμανικού λαού και να διασφαλίζει την πολιτιστική και οικονομική του ανάπτυξη. Οι Γερμανοί που ζουν στο εξωτερικό εμπίπτουν στην προστασία του. Το σύστημα διακυβέρνησής του θα αποφασίζεται με δημοψήφισμα.

2. Πολίτες του γερμανικού εθνικού κράτους μπορούν να είναι μόνο όσοι έχουν γερμανικό αίμα (Άριοι). Όσοι έχουν ξένο αίμα (Εβραίοι κ.λπ.) – ακόμη και αν γεννήθηκαν εδώ ή κατοικούν εδώ για μεγάλο χρονικό

---

107. Αυτό που ο Γιούνγκ αναφέρει ως «Άγιος Φέμης» (Heiligen Fehme) ήταν κοινώς γνωστό σαν «Δικαστήρια Βεχμίας». Αυτά τα δικαστήρια, τα οποία άντλησαν τη νομιμότητά τους από την κοσμική εξουσία της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, αντιμετωπίζονταν σαν ιερό και μυστικό αδελφικό τάγμα από τους μυημένους, οι οποίοι υπηρετούσαν σαν δικαστές. Μόνο τα μυημένα μέλη μπορούσαν να παραστούν στις δίκες, μαζί με τους κατηγορούμενους, και η ετυμηγορία που εξέδιδαν αυτά τα δικαστήρια σε όσους κρινόντουσαν ένοχοι ήταν ο θάνατος.

διάστημα – δεν απολαμβάνουν το δικαίωμα κατοικίας υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, αλλά υπόκεινται στο δίκαιο για τους αλλοδαπούς και υπόκεινται σε ξεχωριστό σύστημα φορολογίας για τους αλλοδαπούς. Η μετανάστευσή τους απαιτεί την έγκριση τόσο της κυβέρνησης του κρατιδίου όσο και του τοπικού δήμου.

3. Σε περίπτωση αμφιβολίας, πρέπει να αποδειχθεί η καταγωγή από γερμανικό αίμα μέχρι τρίτου βαθμού (προπαππούδες και γιαγιάδες από την πατρική και τη μητρική πλευρά).

4. Τα παιδιά από μικτούς γάμους ακολουθούν το «χειρότερο χέρι».[108] Για παράδειγμα, εάν ένας από τους γονείς είναι Ιουδαίος, τότε το παιδί του θεωρείται επίσης Ιουδαίος. Το βάπτισμα δεν έχει σημασία. Στην περίπτωση των νόθων τέκνων, πρέπει να διαπιστώνεται η πατρότητα του παιδιού.

5. Μόνο οι πολίτες μπορούν να κατέχουν και να αποκτούν γη.

6. Κάθε πολίτης υπόκειται σε υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Όσοι είναι ακατάλληλοι για ένοπλη στρατιωτική θητεία πρέπει, κατά τη διάρκεια της θητείας τους, να εκτελούν εργασία προς όφελος του λαού.

7. Κάθε κάτοικος του κράτους έχει καθήκον να εργάζεται.

8. Η γη και το έδαφος είναι θεμελιωδώς κοινή ιδιοκτησία. Κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να του παραχωρηθεί τουλάχιστον τόση γη όση είναι απαραίτητη για την κατασκευή μιας κατοικίας ή αγροικίας (500 – 1.000 τ.μ.). Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τη ρύθμιση της κατανομής της περιουσίας, την καταβολή φόρων κ.λπ., ανατρέξτε στο κεφάλαιο «Μεταρρύθμιση του δικαίου της γης».

9. Το χρήμα είναι δημόσιο αγαθό. Η έκδοσή του και η ρύθμιση της κυκλοφορίας του αποτελούν αποκλειστική ευθύνη του κράτους. Για περισσότερες πληροφορίες, βλ. στην ενότητα «Κατάργηση της δουλείας των τόκων».

10. Ο Τύπος είναι δημόσιος θεσμός. Το διαφημιστικό του τμήμα υπόκειται σε δημοτική ή κρατική εποπτεία.

11. Οι μεταφορές και ο ασφαλιστικός κλάδος είναι δημόσιες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας.

12. Η κοινότητα αποτελεί το θεμέλιο του κράτους. Σύμφωνα με τα δύο καθήκοντα του κράτους σαν οικονομικός και πολιτικός φορέας (βλ. επόμενο κεφάλαιο), η διάρθρωσή του γίνεται και προς τις δύο κατευθύνσεις. Η περαιτέρω οργάνωση διαρθρώνεται ανά δήμο, περιφέρεια, επαρχία (νομό, επαρχία) ή στην φυλετική ένωση (ομοσπονδιακό κρατίδιο). Όλες οι εκπροσωπήσεις αποτελούνται από ένα διθάλαμο σύστημα (οικονομικά και πολιτικά επιμελητήρια).

14. Οι δημόσιοι υπάλληλοι διορίζονται από τους φορείς τοπικής αυτοδιοίκησης.

---

108. Ο όρος «χειρότερο χέρι» (στα γερμανικά, «ärgeren Hand») αναφέρεται σε μια παλιά μεσαιωνική νομική αρχή σύμφωνα με την οποία τα παιδιά από μικτούς γάμους (δηλαδή, μεταξύ ενός ευγενή και ενός αγρότη) θα κληρονομούσαν την ιδιότητα του γονέα του «χειρότερου χεριού», δηλαδή του γονέα χαμηλότερης κοινωνικής θέσης. Ο Γιούνγκ προτείνει την εφαρμογή της αρχής φυλετικά, σε απογόνους που γεννιούνται μεταξύ Γερμανών και μη Γερμανών.

Φυσικά, αυτές οι αρχές δεν λέμε ότι είναι πλήρεις. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, δεν εξυπηρετούν κανέναν άλλο σκοπό παρά να μας παράσχουν ένα γενικό πλαίσιο.

Το Γερμανικό Εθνικό Κράτος

Η ιστορικά αξιομνημόνευτη συνταγματική διακήρυξη που έγινε από το κόμμα στο Λάντχαους της Βιέννης[109] στις 21 Οκτωβρίου 1918, κατέληγε με τα λόγια: «Ζήτω η ελεύθερη, κοινωνική Πανγερμανία!» (Βλέπε «Ντοκουμέντα Εθνικοσοσιαλισμού»). Αυτή η ελεύθερη, κοινωνική Πανγερμανία είναι το Γερμανικό Εθνικό Κράτος του μέλλοντος, ένα μέλλον που θα είναι τόσο πιο κοντά όσο πιο γρήγορα ο λαός μας μπορέσει να απελευθερωθεί από το μπαράζ της διεθνιστικής, ειρηνιστικής ρητορικής και από κάθε ξένη, κυρίως ιουδαϊκή επιρροή στην οποία υπόκειται σήμερα, και να βρει τον δρόμο του πίσω στο γερμανικό πνεύμα. Ελπίζουμε ότι έχουμε χαράξει αρκετά καθαρά την πορεία προς αυτό το μέλλον. Η διαδρομή του οδηγεί μέσα από την πνευματική, ψυχική και οικονομικοκοινωνική ανανέωση, καθώς και μέσα από τη φυσική βελτίωση. Είναι η ίδια πορεία που ακολούθησε με επιτυχία η Πρωσία-Γερμανία μετά την ήττα στην Ιένα. Το αν η πορεία είναι πιο πετρώδης ή πιο ακανθώδης σήμερα δεν έχει σημασία, αρκεί να έχει κανείς τη σταθερή θέληση να την περπατήσει! Η αφύπνιση και η συνεπής διαμόρφωση αυτής της θέλησης είναι μόνο ένα από τα καθήκοντα του εθνικοσοσιαλισμού.

Στο προηγούμενο κεφάλαιο μιλήσαμε για το γερμανικό εθνικό κράτος και τη λειτουργία του. Το γερμανικό δίκαιο, του οποίου τα πιο ουσιαστικά χαρακτηριστικά προσπαθήσαμε να σκιαγραφήσουμε εκεί, πρέπει να αποτελεί τη βάση του. Πώς, λοιπόν, πρέπει να σχεδιαστεί η δομή του;

Λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερθέντα, ένα πράγμα είναι σαφές για εμάς: ένα Γερμανικό Εθνικό Κράτος δεν μπορεί να οικοδομηθεί με βάση τις αρχές της δυτικής δημοκρατίας, γιατί αυτές οι αρχές είναι απλώς ψέματα και απάτη προς όφελος του εβραϊκού μαμωνισμού, ο οποίος τις χρησιμοποιεί για να κυριαρχεί και να εκμεταλλεύεται τα έθνη. Μια γερμανική δημοκρατία – αν θέλουμε να συνεχίσουμε να χρησιμοποιούμε αυτήν την έκφραση – δεν μπορεί να σημαίνει κοινοβουλευτική διακυβέρνηση. Αλλά, για να μιλήσουμε κυριολεκτικά, δεν μπορεί να υπάρξει κυριαρχία από τον λαό, κάτι που υπονοεί η λέξη δημοκρατία, επειδή είναι παράλογο να θέλει κανείς να ελέγχει τον εαυτό του. Επομένως, θα επαναπροσδιορίσουμε με μεγαλύτερη ακρίβεια τον όρο ώστε να σημαίνει «υπηρεσία προς το σύνολο», δηλαδή «υπηρεσία προς όφελος του λαού». Όπως ακριβώς ο Μέγας Φρειδερίκος – και ήταν πραγματικά μεγάλος, στο βαθμό που καταλάβαινε και τη δύσκολη τέχνη της απάρνησης – ήθελε ανοιχτά να είναι ο πρώτος υπηρέτης του κράτους, έτσι και εμείς θέλουμε να είμαστε απλώς υπηρέτες του λαού μας, του οποίου η ευημερία είναι πολύτιμη για εμάς.

---

109. Το «Λάντχαους της Βιέννης» (Vienna Landhaus) είναι μια άλλη ονομασία για το «Ανάκτορο της Κάτω Αυστρίας» (Palais Niederösterreichisches), το κτίριο στο οποίο συνεδρίαζε η κάτω βουλή του αυστριακού κοινοβουλίου τόσο κατά την αυτοκρατορική εποχή όσο και κατά την πρώτη δημοκρατία. Η 21η Οκτωβρίου 1918 ήταν η ημερομηνία της πρώτης συνεδρίασης της Προσωρινής Εθνοσυνέλευσης της νέας Γερμανοαυστριακής Δημοκρατίας.

Πρέπει να υπάρχουν ηγέτες, και πρέπει να υπάρχουν και εκείνοι που καθοδηγούνται. Φυσικά, όσοι αρέσκονται να φαντάζονται τους εαυτούς τους σαν ηγέτες απέχουν στην πραγματικότητα από το να είναι πραγματικά ηγέτες, γιατί οι ηγέτες δεν μπορούν να αυτοδιοριστούν, ούτε μπορούν να διοριστούν. Αντίθετα, η εκλογή τους επιβεβαιώνει μόνο το γεγονός της ύπαρξής τους. Ο σωστός ηγέτης γεννιέται. Κάτι απροσδιόριστο πηγάζει από αυτόν, κερδίζει τις καρδιές των ανθρώπων, του χαρίζει την εμπιστοσύνη των μαζών· αισθάνονται τη θεϊκή σπίθα που λάμπει μέσα του. Αυτή η εσωτερική φωτιά, που τον οδηγεί αδιάκοπα μπροστά – αδιάφορος για την προσωπική του ευημερία – μεταφέρεται και σε αυτές. Ακολουθούν επειδή πρέπει να ακολουθή-σουν!

Η έννοια της ηγεσίας – σε αντίθεση με την έννοια της κυριαρχίας, η οποία γενικά βασίζεται μόνο στην πιο ωμή χρήση βίας – βλέπε Σοβιετική Ρωσία – θα πρέπει τώρα να επιβεβαιωθεί για άλλη μια φορά στο γερμανικό εθνικό κράτος! Το αν αυτός ο ηγέτης θα ονομάζεται «Βασιλιάς του Λαού» ή «Πρόεδρος» (δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τον γερμανικό τίτλο «δούκας»;) είναι ουσιαστικά άσχετο. Το μόνο σημαντικό είναι ότι είναι μια προσωπικότητα που θέτει όλη της την ενέργεια στην υπηρεσία της ευημερίας του λαού και ότι η μόνη του φιλοδοξία είναι να είναι υπηρέτης του λαού του. Η κληρονομική μοναρχία, μας φαίνεται ότι έχει οριστικά τελειώσει.

Αλλά ο ηγέτης δεν μπορεί να κάνει τα πάντα μόνος του, ακόμα κι αν ήταν μια προσωπικότητα με την πιο εξαιρετική επιρροή. Χρειάζεται συμβούλους, δηλαδή μια κυβέρνηση καθώς και μια αντιπροσωπευτική συνέλευση. Σύμφωνα με τις εξηγήσεις μας στα προηγούμενα κεφάλαια, και υπό το φως των άθλιων αποτυχιών του «κοινοβουλευτικού συστήματος» στα γερμανικά κρατίδια, το γεγονός ότι αυτή δεν μπορεί να είναι η μορφή κοινοβουλευτισμού που έχει γίνει τόσο συνηθισμένη σήμερα, που δεν μπορεί να προκύψει από σχέσεις μεταξύ πολιτικών κομμάτων, δεν θα πρέπει να απαιτεί καμία πρόσθετη δικαιολόγηση. Η απόλυτη κοινοβουλευτική κυριαρχία του σήμερα είναι μια απαραίτητη μετάβαση. Ο κοινοβουλευτισμός, που κάποτε ήταν τόσο τρομερά υπερεκτιμημένος και που δεν έχει απολύτως καμία σχέση με τη γερμανική δημοκρατία, απλώς θα πρέπει να διορθωθεί. Ομολογουμένως, αυτό θα συνεπάγεται θυσίες, αλλά από πότε δεν χρειάστηκε να κάνουμε τέτοιες θυσίες για να κάνουμε ένα βήμα μπροστά;

Τι, λοιπόν, θα έπρεπε να πάρει τη θέση του κοινοβουλευτισμού; Στο κεφάλαιο «Ο ετοιμοθάνατος κοινοβουλευτισμός» έχουμε ήδη επισημάνει την ανάγκη ύπαρξης δύο σωμάτων, ενός πολιτικού και ενός οικονομικού, και εκεί έχουμε εκφράσει την άποψη ότι – σύμφωνα με τη διάταξη του λαού μας – η επαγγελματική εκπροσώπηση πιθανότατα σύντομα θα άρχιζε να παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο. Η επιλογή του ενός σώματος θα γινόταν με βάση πολιτικές σκοπιμότητες και στο άλλο με βάση οικονομικές σκοπιμότητες. Μέχρι τότε, τα πολιτικά κόμματα και οι

επαγγελματικές ενώσεις των επιχειρήσεων θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για τη διαστρωμάτωση του εκλογικού σώματος. Το αν και σε ποιο βαθμό αυτές οι δομές θα πρέπει να αλλάξουν με την πάροδο του χρόνου μένει να φανεί. Πιθανότατα δεν θα εξαφανιστούν ποτέ εντελώς, όπως πιστεύουν οι φανατικοί αντίπαλοι του κομματικού συστήματος, αφού δεν αποτελούν πρωτότυπα αλλά συνοδευτικά φαινόμενα, μορφές έκφρασης απόψεων που καθορίζονται από τη φυλή και τον τρόπο ζωής. Άλλωστε, όλη η ζωή είναι ένας αγώνας και ως εκ τούτου ο πολιτικός και ο οικονομικός αγώνας είναι αναγκαιότητα και μέσο περαιτέρω ανάπτυξης. Το καθήκον της ηγεσίας είναι να θέσει έναν στόχο για τον αγώνα που ωφελεί το λαό στο σύνολό του και δεν τον βλάπτει. Η βασική προϋπόθεση για αυτό είναι να αφυπνιστεί η επίγνωση ότι όλοι είμαστε μέλη ενός συνόλου και συνδεόμαστε με αυτό, είτε καλώς είτε κακώς. Από τα προαναφερθέντα είναι σαφές ότι μόνο Γερμανοί μπορούν να συμμετέχουν σε ένα γερμανικό κοινοβούλιο και ότι, ως εκ τούτου, αποκλείονται άτομα ξένης καταγωγής. Αυτό και μόνο το γεγονός θα εξάλειφε ένα μεγάλο μέρος της αμοιβαίας υποκίνησης που είναι συνηθισμένη σήμερα.

Ο συναδέλφος μας στοχαστής από το Μόναχο, δρ. Ταφέλ,[110] κάνει πολύ πιο μακροπρόθεσμες προτάσεις.[111] Δεδομένου ότι για εμάς το κόμμα δεν ήταν ποτέ αυτοσκοπός, αλλά απλώς ένα μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού, και δεδομένου ότι ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι καθόλου κόμμα με την έννοια της απόκτησης ψήφων για έδρες στο κοινοβούλιο, μπορούμε με ασφάλεια να υιοθετήσουμε τις απόψεις του, ακόμα κι αν τα σημερινά πολιτικά κόμματα καταστραφούν εξαιτίας τους αργά ή γρήγορα.

Για το Γερμανικό λαό (με το οποίο εννοεί μόνο όσους έχουν γερμανικό αίμα) ο Ταφέλ θέλει να δημιουργήσει δύο διαφορετικές δομές: μία επαγγελματική και μία πολιτική. Και οι δύο ξεκινούν από το χαμηλότερο επίπεδο, τον τόπο.[112] Εάν η επαγγελματική δομή στο ψηλότερο επίπεδό της αντιπροσωπεύει την ενότητα του Ράιχ σαν οικονομική οντότητα, τότε η πολιτική δομή με τη σειρά της λαμβάνει

---

110. Ο δρ. Πάουλ Ταφέλ (1870 – 1953) ήταν Γερμανός μηχανικός και, σαν μέλος του διοικητικού συμβουλίου των εργοστασίων Maschinenfabrik Augsburg-Nürnberg (MAN) στη Νυρεμβέργη, ένας μικρός βιομήχανος. Ο Ταφέλ ήταν επίσης μέλος της Εταιρείας «Θούλη» (Thule), της Πανγερμανικής Λίγκας και ορισμένων άλλων λαϊκών οργανώσεων, και διετέλεσε πρόεδρος του Βαυαρικού Ordnungsblock (μιας αντιδημοκρατικής ένωσης διαφόρων πατριωτικών και εθνικιστικών οργανώσεων) από την ίδρυσή του το 1920 έως το 1923. Το 1918 – 1919, ο Ταφέλ άσκησε επιρροή στην ενθάρρυνση των Άντον Ντρέξλερ και του Καρλ Χάρερ να ιδρύσουν το Γερμανικό Εργατικό Κόμμα του Μονάχου (εντάχθηκε στο DAP σαν μέλος αριθ. 670) και ήταν μια πρώιμη πηγή χρηματοδότησης του κόμματος. Αν και συμμετείχε άμεσα στην ηγετική δομή του DAP/NSDAP κατά τα πρώτα χρόνια του, ο Ταφέλ φαίνεται να είχε πιο συντηρητικό προσανατολισμό από πολλούς άλλους στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Ήταν επίσης υποψήφιος για το Ράιχσταγκ με το μοναρχικό/αστικοεθνικιστικό Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα (DNVP) το 1920 και σταδιακά απομακρύνθηκε από το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα μετά το πραξικόπημα του 1923. Το βιβλίο του Η Νέα Γερμανία, στο οποίο αναφέρεται εδώ ο Γιούνγκ, υποστηρίζει την αντικατάσταση του συστήματος της Βαϊμάρης τόσο από τον «Γερμανικό Σοσιαλισμό» όσο και από τη «Γερμανική Δημοκρατία» – δηλαδή, ένα εθνικιστικό συμβουλιακό κράτος.

111. Δρ. Πάουλ Ταφέλ: «Η Νέα Γερμανία, ένα Συμβουλιακό Κράτος σε Εθνική Βάση»

112. Μια παλιά γερμανική λέξη που σημαίνει «τόπος». Μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί για να αναφερθεί σε μια πόλη, ένα χωριό ή οποιαδήποτε άλλη μικρή κοινότητα.

υπόψη τα διαφορετικά φυλετικά χαρακτηριστικά του. Σαν οικονομική δύναμη, το γερμανικό Ράιχ θα ήταν έτσι μια ενιαία οντότητα, ενώ πολιτικά θα ήταν ένα ομοσπονδιακό κράτος, που δεν θα βασιζόταν στα σημερινά ομοσπονδιακά κράτη (τα οποία είναι το τελικό αποτέλεσμα ορισμένων μάλλον δυσάρεστων ατυχημάτων στην ιστορία μας) αλλά στη φυσική βάση του λαού μας, τις φυλές. Μια καλή σκέψη όντως!

Η επαγγελματική δομή ξεκινά από τον δήμο. Κάθε εργαζόμενος Γερμανός μέλος μιας επαγγελματικής ομάδας (γεωργία, μεταφορές, δημόσια εκπαίδευση κ.λπ.), ανεξάρτητα από το αν είναι εργοδότης ή εργαζόμενος, συνασπίζεται σε «τοπικούς συλλόγους» και εκλέγει άμεσα την εκτελεστική τους επιτροπή, το «τοπικό συμβούλιο», μέσω μυστικής ψηφοφορίας. Κάθε τοπικό συμβούλιο εκλέγει έναν ή περισσότερους αντιπροσώπους από τις τάξεις του για το «επαρχιακό συμβούλιο», το οποίο με τη σειρά του κατέχει μια έδρα στο «περιφερειακό συμβούλιο». Από το περιφερειακό συμβούλιο προκύπτει το «συμβούλιο της επικρατείας» και από το συμβούλιο της επικρατείας προκύπτει τελικά το «ανώτατο συμβούλιο» των επαγγελματικών ομάδων.

Στην κορυφή της επαγγελματικής πυραμίδας βρίσκεται το «Οικονομικό Επιμελητήριο του Ράιχ». Μέσα σε αυτό, κάθε επαγγελματική ομάδα εκπροσωπείται με μία ψήφο.

Για να αποτραπεί ο εκφυλισμός και η κατάληψη κάθε εξουσίας από το Οικονομικό Επιμελητήριο, και επειδή τελικά δεν είμαστε μόνο παραγωγοί και καταναλωτές αλλά και πολίτες, πατέρες οικογενειών και πολιτισμένα όντα που έχουν όχι μόνο οικονομικές αλλά και πνευματικές ανάγκες, εν ολίγοις, επειδή το κράτος δεν είναι – όπως μας κάνει να πιστεύουμε η νομαδική φυλή από την Ανατολή, που μας κυβερνάει σήμερα μέσω των φυλετικών συντρόφων του Βάλτερ Ράθεναου – απλώς ένα πολυκατάστημα, είναι απαραίτητο να υπάρχει παράλληλα με αυτό ένα «Πολιτικό Επιμελητήριο» ή «Λαϊκό Επιμελητήριο» σαν ένας παρόμοια οργανωμένος θεσμός. Σύμφωνα με τον Ταφέλ όμως, τα πολιτικά κόμματα δεν θα πρέπει να στέλνουν τους εκπροσώπους τους απευθείας σε αυτό το Επιμελητήριο σύμφωνα με την τρέχουσα πρακτική, αλλά πρέπει να οικοδομηθούν από την αρχή. Το «πρωτοβάθμιο εκλογικό σώμα» είναι ο πυρήνας αυτής της πολιτικής δομής. Περιλαμβάνει κάθε κάτοικο μιας αστικής περιοχής ή αγροτικής κοινότητας, ανεξαρτήτως ηλικίας ή φύλου, υπό την προϋπόθεση ότι είναι γερμανικής καταγωγής και ότι πληρώνουν κάποια μορφή φόρου, όσο μικρός κι αν είναι, στο κράτος ή στον δήμο...

Το πρωτοβάθμιο εκλογικό σώμα ακολουθείται από το «επαρχιακό συμβούλιο» που αποτελείται από τους απεσταλμένους του, έπειτα από το «Κομητειακό Συμβούλιο» (επαρχία, περιοχή) και τέλος από το «Εθνικό Επιμελητήριο του Ράιχ».

Παράλληλα με αυτά τα δύο επιμελητήρια, τα οποία δεν προορίζονται να είναι κοινοβούλια, δηλαδή χώροι ρητορικής, αλλά χώροι εργασίας, υπάρχει και η κυβέρνηση. Δεν θα πρέπει να είναι απλώς το εκτελεστικό όργανο της συλλογικής βούλησης και των δύο επιμελητηρίων, αλλά θα

πρέπει επίσης να είναι ο συνεργάτης και ο οδηγός τους. Αυτό θα ήταν πιο εμφανές στη σύνταξη νόμων. Σήμερα, η κυβέρνηση συνήθως καλείται από το κοινοβούλιο να υποβάλει ένα νομοσχέδιο για ένα συγκεκριμένο θέμα. Σύμφωνα με το σύστημα του Ταφέλ, θα συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο: αντ' αυτού, η κυβέρνηση ζητά έκθεση από το ένα ή και τα δύο επιμελητήρια, συντάσσει ένα τελικό σχέδιο και στη συνέχεια το υποβάλλει στον αρχηγό του κράτους για έγκριση. Έτσι, ο λαός στην πραγματικότητα θεσπίζει τους δικούς του νόμους, κάτι που σχεδόν ποτέ δεν συμβαίνει στην κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Προκειμένου να αποτραπεί εξαρχής η εμφάνιση δίψας για εξουσία μέσα στα αντιπροσωπευτικά όργανα, ο αρχηγός του κράτους θα έχει δικαίωμα απόρριψης όλων των αποφάσεων που λαμβάνονται από τα επιμελητήρια. Προκειμένου επίσης να αποτραπούν τυχόν καταχρήσεις ηγεσίας εδώ, με την έννοια των ηγεμονικών επιδιώξεων εξουσίας, θα ήταν απαραίτητος ο περιορισμός αυτού του δικαιώματος μέσω της χρήσης του «δημοψηφίσματος» και, ειδικότερα μέσω «δημοσκόπησης της κοινής γνώμης» ή λαϊκής ψήφου για προτεινόμενη νομοθεσία. Λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερθέντα, η ονομασία του αρχηγού του κράτους είναι πιθανώς μάλλον ασήμαντη, καθώς το κράτος που μόλις περιγράψαμε είναι δημοκρατία, δηλαδή εθνικό κράτος με την παλιά γερμανική έννοια, ακόμη και αν επικεφαλής του βρίσκεται ένας «Βασιλιάς». Φυσικά, δεν μπορεί να είναι βασιλιάς «με τη χάρη του Θεού», αλλά μόνο ένας «με τη χάρη του λαού», που εκλέγεται με λαϊκή ψήφο. Δεν είναι το άτομο που το φέρει, αλλά το ίδιο το στέμμα που είναι το σύμβολο του μελλοντικού Γερμανικού Ράιχ, ενός Ράιχ ενωμένου παρά την ποικιλομορφία του.

Και τώρα, λίγα λόγια για τον σκοπό και το εύρος της δραστηριότητας των οικονομικών και πολιτικών δομών. Η εμπορική ομάδα για ολόκληρη την εθνική επικράτεια θα είναι από τη φύση της ένας αυτοδιοικούμενος φορέας με σκοπό να φέρει την παραγωγή και τη διανομή αγαθών στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο. Θα πρέπει να είναι εξίσου ένας σύλλογος πρόνοιας, ένας εμπορικός συνεταιρισμός, μια συντεχνία, ένα καρτέλ. Στις υποδιαιρέσεις του θα είχαν επίσης ανατεθεί ορισμένα καθήκοντα – ρύθμιση της επαγγελματικής κατάρτισης, των εργασιακών εγκαταστάσεων κ.λπ. Η κατώτερη ομάδα, η τοπική ένωση, έχει ιδιαίτερη σημασία. Πρέπει να εξυπηρετεί πρωτίστως έναν εκπαιδευτικό σκοπό. Στις τακτικές συναντήσεις της θα φέρει την ευθύνη να ενημερώνει τα μέλη της για την κατάσταση της δικής τους και των ξένων οικονομιών, για όλες τις βελτιώσεις κ.λπ., και να αφυπνίζει και να διατηρεί ένα αίσθημα αλληλεγγύης μεταξύ όλων. Βεβαίως, είναι αλήθεια ότι στην αρχή θα υπάρξουν συγκρούσεις· αλλά σύντομα, θα επικρατούσε το αίσθημα συνοχής.

Το πρωτοβάθμιο εκλογικό σώμα θα ήταν επίσης πρωτίστως υπεύθυνο για το εκπαιδευτικό έργο. Αυτό, φυσικά, θα είχε πολιτικό και, πάνω απ' όλα, πολιτιστικό χαρακτήρα.

Το γερμανικό συμβουλιακό κράτος του Ταφέλ μας φαίνεται μια πολύ

ευχάριστη ιδέα. Εάν το σημερινό Γερμανικό Ράιχ είχε οικοδομηθεί πάνω σε αυτές τις αρχές, σύντομα θα άρχιζε να ασκεί μια ακαταμάχητη έλξη σε όλα τα προκεχωρημένα φυλάκιά του. Αυτό, φυσικά, προϋποθέτει μια αλλαγή στο σημερινό σύστημα της δουλικής υποταγής σε οτιδήποτε ξένο και, πάνω απ' όλα, την εξάλειψη της ιουδαϊκής επιρροής, η οποία κυριαρχεί στο νέο Γερμανικό Ράιχ.

Επίλογος

Οι στοχασμοί μας έχουν πλέον ολοκληρωθεί. Θα θέλαμε να εκφράσουμε την ελπίδα ότι έχουμε εκφράσει τις απόψεις μας με επαρκή σαφήνεια.

Είμαστε της πεποίθησης ότι ο λαός μας μπορεί να ανακάμψει και να αποκτήσει ανανεωμένη διεθνή θέση μόνο υπό τη σημαία του γερμανικού σοσιαλισμού, αυτού του σοσιαλισμού που έχουμε ονομάσει απλώς «η γερμανική ουσία».

Γιατί δεν χρησιμοποιούμε τη λέξη «γερμανικό» όταν δηλώνουμε κάτι τόσο καθαρά γερμανικό, γιατί επιλέγουμε γι' αυτό τις ξένες λέξεις «εθνικό» και «σοσιαλισμός»; Ο Όττο Ντίκελ στο βιβλίο του «Η Ανάσταση της Δύσης» ονομάζει το ίδιο πράγμα «Γερμανική Εργατική Κοινότητα». Υπάρχουν βάσιμοι λόγοι για τους οποίους δεν έχουμε υιοθετήσει την ονοματολογία του σαν δική μας. Όποιος επιδιώκει να εμπνεύσει τις μάζες – και το θέλουμε και πρέπει – δεν πρέπει να εμφανίζεται συνεχώς με νέα ενδυμασία, γιατί διαφορετικά δημιουργεί υποψίες. Οι μάζες είναι ήδη πλήρως αφοσιωμένες στους όρους «εθνικισμός» και «σοσιαλισμός». Τον Μάιο του 1918, όταν το κίνημά μας στην παλιά Αυστρία πρόσθεσε αυτούς τους όρους στο αρχικό του όνομα «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα» για να καταστήσει σαφείς τις φιλοδοξίες του από την αρχή, εξετάστηκαν προσεκτικά όλα τα υπέρ και τα κατά. Αν το συνέδριο του Κόμματος του Ράιχ εκείνης της εποχής επέλεξε να χρησιμοποιήσει τον όρο «Εθνικοσοσιαλιστής», ο κύριος λόγος ήταν η επιθυμία να γίνει κατανοητός από όλες τις πλευρές. Στην πρώην Αυστρία, ο όρος «εθνικό» δεν σήμαινε ποτέ τίποτα άλλο παρά «εθνικός και αντισημιτικός». Η πρώτη πολιτική ένωση του γερμανικού εθνικιστικού κινήματος που ιδρύθηκε υπό τον Γκέοργκ Ρίτερ φον Σένερερ ονομαζόταν «Γερμανική Εθνική Ένωση για την Αυστρία». Η λέξη «εθνικό» είχε πρακτικά περιέλθει σε ανυποληψία, τουλάχιστον στο εργατικό κίνημα, λόγω των σαφώς «κίτρινων» εργατικών ενώσεων. Και γι' αυτόν τον λόγο, έπρεπε να αυτοαποκαλούμαστε «σοσιαλιστές», γιατί διαφορετικά οι μάζες που είχαν περάσει από τη μαρξιστική σχολή δεν θα είχαν ποτέ κατανοήσει σωστά τις προσπάθειές μας. Μπορεί να φαίνεται λυπηρό, αλλά το γεγονός είναι ότι μια λέξη που έχει εντυπωθεί στο μυαλό των ανθρώπων επί δεκαετίες συχνά λέει περισσότερα από ένα ολόκληρο πρόγραμμα.

Για άλλη μια φορά, αναφερόμαστε σε εκείνο το αξίωμα που αντλήσαμε από το βιβλίο του Όσβαλντ Σπένγκλερ «Πρωσσισμός και Σοσιαλισμός».

Έχει ως εξής: «Μόνο ο σοσιαλισμός σε οποιαδήποτε μορφή μπορεί να έχει πραγματική αξία μέσα στη Γερμανία».

Οι μαρξιστές ισχυρίζονται πάντα ότι υπάρχει μόνο ένας σοσιαλισμός, ο μαρξιστικός, και ότι όλα τα άλλα είναι απλώς απάτη και εξαπάτηση. Ωστόσο, δεδομένου ότι υπάρχουν πολλές μαρξιστικές τάσεις, καθεμία από τις οποίες αρνείται το δικαίωμα των άλλων να είναι σοσιαλιστές, δυσκολεύονται να υποστηρίξουν αυτόν τον ισχυρισμό. Στην πραγματι-

κότητα, υπήρχε πάντα σοσιαλισμός τόσο πριν όσο και παράλληλα με τον Μαρξισμό. Ήταν και γίνεται κατανοητό ότι σήμαινε προσπάθειες που αποσκοπούσαν στο να καταστήσουν τη ζωή και το έργο του ατόμου χρήσιμα για το σύνολο, καθιστώντας το φορέα της συλλογικής βούλησης. Με τη σειρά της, η κοινότητα αναλαμβάνει την ευθύνη να καλύψει τις ανάγκες του ατόμου, να το υποστηρίξει ηθικά, πνευματικά και οικονομικά. Αυτό μπορεί να συμβεί είτε από καθαρά υλιστικές σκέψεις, ως συνέπεια των αρχών της χριστιανικής φιλανθρωπίας, είτε τέλος για εθνικιστικούς λόγους. Ανάλογα με την περίπτωση, εδώ έχουμε να κάνουμε είτε με ιουδαιο-μαρξιστικό, χριστιανικό ή εθνικοσοσιαλισμό.

Κατά τη γνώμη μας, αυτό το διακριτικό χαρακτηριστικό είναι το πιο σημαντικό και όχι αυτό μιας περισσότερο ή λιγότερο εκτεταμένης κοινωνικοποίησης. Διότι η κοινωνικοποίηση δεν είναι αυτοσκοπός, δεν μπορεί να είναι, αν ο σοσιαλισμός πρόκειται να αποτελέσει κοσμοθεωρία. Αλλά ακριβώς εκείνοι που ισχυρίζονται ότι αποτελεί κάτι τέτοιο, με τη σειρά τους, βλέπουν την ουσία του σοσιαλισμού μόνο στην κοινωνικοποίηση όλων των μέσων εργασίας και αρνούνται σε κάθε άλλο προσανατολισμό το δικαίωμα να αυτοαποκαλούνται σοσιαλιστές, δηλαδή, οι Μαρξιστές. Αντιπροσωπεύουν μόνο έναν από τους προσανατολισμούς του σοσιαλισμού, τον δηλωμένο ιουδαϊκό.

Η αδυναμία του χριστιανικού σοσιαλισμού, εν τω μεταξύ, έγκειται στο γεγονός ότι απευθύνεται στη συμπόνια για τους φτωχούς, στην επίκληση της φιλανθρωπίας προς αυτούς. Το πόσο μικρή είναι η χρησιμότητα αυτού, αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, από τις επανειλημμένες απαγορεύσεις της εκκλησίας κατά του τόκου. Σε αυτόν τον κόσμο δεν έχει σημασία η συμπόνια αλλά η δικαιοσύνη.

Όλα τα μη σοσιαλιστικά κόμματα βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στον «ατομικισμό», δηλαδή στην απαίτηση για όσο το δυνατόν περισσότερη απεριόριστη ελευθερία και ανεξαρτησία για το άτομο. Οικονομικά, αυτό εκφράζεται στον φιλελευθερισμό του Μάντσεστερ και στη συνέχεια στον Μαμωνισμό. Οι πιο αδίστακτοι ελιτιστές,[113] που δεν βασανίζονται από τύψεις συνείδησης, αποτελούν τον στόχο, ενώ οι πιο αδύναμοι ποδοπα-

---

113. «Ελιτιστές» – Η λέξη που χρησιμοποιεί στην πραγματικότητα ο Γιούνγκ εδώ είναι «Herrenmensch», την οποία οι σύγχρονοι ιστορικοί και ακαδημαϊκοί φαίνεται να μεταφράζουν παγκοσμίως ως «κυρίαρχη φυλή», τουλάχιστον όταν χρησιμοποιείται από τους εθνικοσοσιαλιστές. Αυτή η μετάφραση είναι εξαιρετικά απίθανη, τουλάχιστον σε αυτήν την περίπτωση, δεδομένου ότι ο Γιούνγκ χρησιμοποιεί τον όρο αρνητικά και τον εφαρμόζει στουςIουδαίους – έναν λαό που τον περιγράφει σαν «ηθικά δημιουργικούς εκφυλισμένους ημίαιμους». Ο όρος Herrenmensch φαίνεται να έχει διαδοθεί από τον Νίτσε και μεταφράζεται καλύτερα σαν «αριστοκρατικός άνθρωπος» ή «τύπος άρχοντα» (ή «άνθρωπος-αφέντης/τύπος-αφέντη», αν και η λέξη «αφέντης» φέρει συνδηλώσεις δουλείας, τις οποίες προφανώς δεν είχε σκοπό ο Νίτσε). Ο Νίτσε φαίνεται να χρησιμοποίησε τη λέξη για να περιγράψει ανθρώπους με αριστοκρατικό μεγαλείο που επιτυγχάνουν το μεγαλείο επειδή ενστικτωδώς βλέπουν τον εαυτό τους σαν υπεράνω της συμβατικής ηθικής των γύρω τους. Η αποθέωση του Herrenmensch θα είναι προφανώς ο υπεράνθρωπος, ο «υπεράνθρωπος» του μέλλοντος. Σε αυτήν την περίπτωση, μετέφρασα τη λέξη σαν «ελιτιστές», επειδή δεν πιστεύω ότι ο «τύπος-αφέντη» ή τα ισοδύναμά του θα σήμαιναν πολλά για τους περισσότερους αναγνώστες και η «κυρίαρχη φυλή» σίγουρα δεν φαίνεται κατάλληλη. Κατά τη γνώμη μου, η λέξη «ελιτιστής» μεταφέρει τη βασική ουσία αυτού που φαίνεται να εννοούσε ο Γιούνγκ με τη χρήση της λέξης Herrenmensch – τον υπερατομικιστή που αισθάνεται ότι βρίσκεται μια βαθμίδα πάνω από την κοινότητα στην οποία ζει και επομένως δεν δεσμεύεται από τους κανόνες και τις συμβάσεις της.

τούνται. Εφόσον ο Ιουδαίος είναι ο πιο αδίστακτος, είναι ο πλέον κατάλληλος γι' αυτό. Επομένως, όλα τα μη σοσιαλιστικά αντιιουδαϊκά κινήματα υποστηρίζουν άθελά τους την άνοδο του Ιουδαϊσμού στην παγκόσμια κυριαρχία.

Αυτό για το οποίο πρέπει να αγωνιστούμε είναι η εκπαίδευση κάθε τμήματος ολόκληρου του λαού μας ώστε να συμμορφώνεται με τις ανάγκες του συνόλου, με την ισχυρότερη έκφραση της θέλησης, ενώ ταυτόχρονα να εξαλείφει κάθε προσωπικό συμφέρον. Η ανιδιοτέλεια και το μεγαλείο της ψυχής ενός Χίντενμπουργκ αποτελούν αληθινό πρότυπο για τους Γερμανούς. Μέσα από τέτοιους άνδρες ο λαός μας θα θεραπευτεί ξανά, θα τον οδηγήσουν για άλλη μια φορά στο μεγαλείο!

Η υποταγή στην υπηρεσία της κοινότητας, ωστόσο, δεν πρέπει και δεν πρέπει να καταπνίξει την προσωπικότητα, γιατί ένας λαός χρειάζεται προσωπικότητες – και ένας υποδουλωμένος λαός όπως ο δικός μας τις χρειάζεται ακόμη περισσότερο από άλλους.

Το πνεύμα του ηρωισμού πρέπει να ζωντανέψει ξανά μέσα μας, ακόμα κι αν όλο το Ισραήλ, με την ηθικά και αισθητικά προσανατολισμένη ακολουθία του από εκφυλισμένους ημίαιμους, φωνάζει ενάντια σε αυτή τη βάρβαρη διαστροφή του γούστου!

Ο αγώνας ενάντια σε οτιδήποτε φυλετικά ξένο πρέπει να δοθεί μέχρι τέλους, αν ο γερμανικός λαός θέλει να επανακάμψει για άλλη μια φορά. Αλλά το να τον οδηγήσει έξω από τη δυστυχία του σήμερα, αυτό είναι το καθήκον του εθνικοσοσιαλισμού· ο ελεύθερος άνθρωπος μέσα σε έναν ελεύθερο λαό, ο ελεύθερος λαός σε ελεύθερο έδαφος, αυτός είναι ο στόχος που θέτουμε γι' αυτόν!

Ακούστε το μήνυμά του, συσπειρωθείτε γύρω από τα λάβαρά του, αγωνιστείτε γι' αυτό, και η νίκη του θα είναι και δική σας!

Ζήτω η ελεύθερη, κοινωνική Πανγερμανία!

SS
T